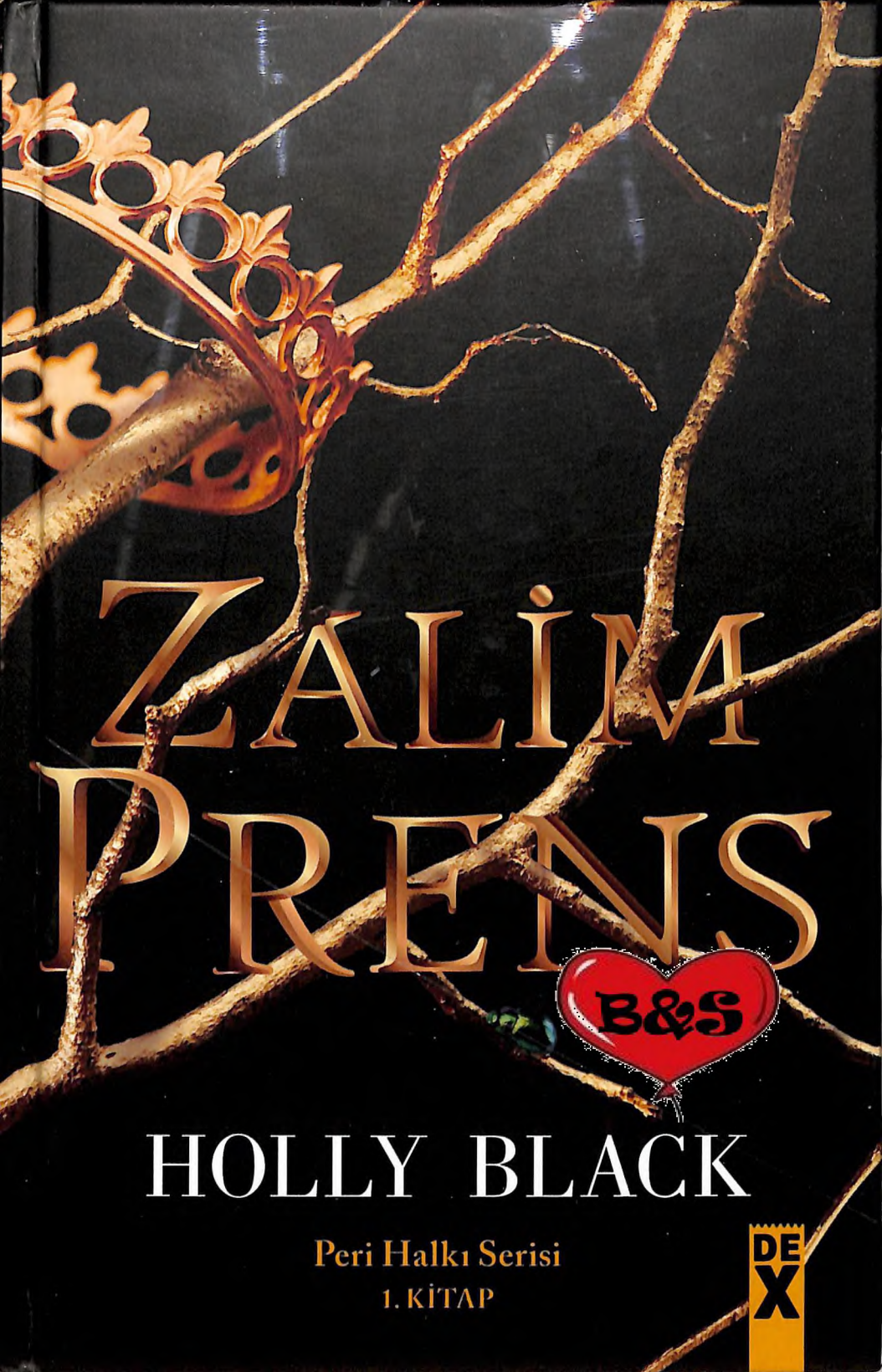

ZALİM
PRENS
B&S
HOLLY BLACK
Peri Halkı Serisi
1. KİTAP
DEX

Anne babası bir peri general tarafından vahşice öldürüldüğünde Jude yedi yaşındaydı. Kız kardeşleriyle Periler Diyarı'na sürüklendi ve şimdi burada yaşamak zorunda.

Jude, ait olmadığı bu dünyaya kendini kabul ettirmek için saray hanesinden biri olmalı.

Diyar'daki taç giyme töreni kendini kanıtlaması için iyi bir fırsat. Fakat önce acımasız prens Cardan'dan anne babasını öldüren gaddar Madoc'a, birçok engelle başa çıkmalı.

Jude iyi dövüşürse şövalye,
güzel yalanlar söylerse casus olacak.

Peki ya ikisini de yapamazsa?

Peri Halkı serisinin ilk kitabı *Zalim Prens*, çoksatan yazar Holly Black'ten bambaşka bir peri masalı.

Tinker Bell sandığınız kadar sevimli olmayabilir!

"Leziz, tehlikeli ve karanlık bir kitap."

Leigh Bardugo

"Perileri, hayal gücünü ve lise dramasını baştan çıkarıcı şekilde bir araya getiriyor."

Kirkus Reviews

B&S

DEX

www.dexkitap.com

/DEXpub

ISBN 978-605-09-5298-8

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺35

ZALİM PRENS

Özgün adı: *The Cruel Prince*

Yazan: Holly Black
© 2018 Holly Black

Çeviri: Kerem Sanatel
Yayına hazırlayan: Cem Tunçer
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2018
ISBN: 978-605-09-5298-8
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

ZALİM PRENS

HOLLY BLACK

BİRİNCİ KİTAP

Periler soyundan gelen çocuklar
Ne zıbın ister ne önlük,
Ne acıkır ne de üşürler,
Gönül arzuları peşindedirler:
Altınla doludur, şıngırdaktır cepleri
Yedisinde şen şakraktır hepsi.
İki gürbüz midilli ve on koyundan
Mahrum kalmaz hiçbiri;
Hepsinin vardır bir yuvası, kendi evi,
Ya kiremittir damı ya granit;
Tıkırındadır hayatları, biraz taşkın
İmrenirim peri çocuğu olmaya.

Robert Graves, "İmrenirim Peri Çocuğu Olmaya"

Giriş

Miskinlik verici bir pazar günü öğleden sonrasında, uzun siyah pardösülü bir adam, iki yanı ağaçlıklı bir sokaktaki evlerden birinin önünde durdu. Ne kendi arabasıyla gelmişti ne de taksiyle. Hiçbir komşu onu kaldırımda yürürken görmemişti. Sanki karanlık bir köşeden ansızın belirivermişti.

Adam kapıya yaklaşıp tıklatmak üzere elini kaldırdı.

Evin içinde, Jude oturma odasındaki halının üzerine oturmuştu ve mikrodalgada sünger gibi olan balık köftelerini ketçapa banarak yiyordu. İkiz kız kardeşi Taryn kanepede uyukluyordu, battaniyesine sarılmıştı ve başparmağı meyve püresi bulaşmış ağzındaydı. Kanepenin öbür ucunda ablaları Vivienne'in göz bebekleri, ayrık ürkütücü bakışlarıyla televizyon ekranına kilitlenmişti. Çizgi filmdeki kedi bir fareyi kovalıyordu. Fare yakalanmaktan kıl payı kurtulunca kız kahkaha attı.

Vivi diğer ablalardan farklıydı ancak kıvırcık kumral saçları ve kalp biçimli suratlarına kadar tıpatıp aynı ol-

duklarından ötürü yedi yaşındaki Jude ile Taryn de farklı sayılırdı. Vivi'nin gözleri ve hafif sivri kulakları, Jude'a göre, başka birisinin aynadaki aksi gibi görünmekten daha tuhaf değildi.

Jude bazen komşu çocukların Vivi'den çekindiklerini, ebeveynlerin de endişeyle fısıldaştıklarını fark etse de önemsemiyordu. Yetişkinler hep endişeliydi, hep fısıldaşırlardı.

Taryn esneyip gerinerek yanağını Vivi'nin dizine dayadı.

Dışarıda güneş pırıl pırıldı, asfaltı kavuruyordu. Çim biçme makineleri vızıldıyor, çocuklar arka bahçe havuzlarında cıvıldaşıyorlardı. Baba müştemilatta, demir ocağının başındaydı. Anne mutfakta hamburger pişiriyordu. Her şey sıkıcıydı. Her şey yolundaydı.

Kapı tıklatılınca Jude bakmak üzere yerinden fırladı. Komşu kızlardan biri belki onu video oyunu oynamaya veya akşam havuza çağırmaya gelmiştir diye ümitlendi.

Kapıdaki uzun boylu adam hırçın bakışlıydı. Sıcağa rağmen kahverengi deriden bir pardösü giymişti. Eşikten içeri adım atınca gümüş pençeli ayakkabıları çınladı. Jude kafasını kaldırıp adamın karanlık yüzüne bakınca ürperdi.

"Anne," diye seslendi. "Anneeeeee. Biri geldi."

Annesi ıslak ellerini kot pantolonuna silerek mutfaktan çıktı. Adamı gördüğü anda benzi attı. "Odana git," dedi Jude'a korkuyla. "*Hemen!*"

"Kimin çocuğu bu?" diye sordu adam kızı göstererek. Garip bir aksanı vardı. "Senin mi? Onun mu?"

"Kimsenin değil." Anne, Jude'dan yana bakmadı bile. "Kimsenin çocuğu değil."

Doğru değildi. Jude ile Taryn hık demiş babalarının burnundan düşmüştü. Herkes aynısını söylerdi. Kız merdivene doğru birkaç adım attıysa da odasında yalnız kalmaya gönülsüzdü. *Vivi* diye düşündü Jude. *Vivi bu uzun boylu adamı tanıyordur. Vivi yapılması gerekeni bilir.*

Ne var ki Jude bir türlü yerinden kımıldayamadı.

"Olmayacak şeyler çok gördüm," dedi adam. "Meşeden önce palamudunu görmüşlüğüm vardır. Alevden önce kıvılcımını görmüşümdür. Ama böyle bir şey hiç görmedim: Yaşayan bir ölü. Hiçlikten doğan bir çocuk."

Annenin nutku tutulmuş gibiydi. Tüm bedeni yay gibi gerilmişti. Jude'un uzanıp annesinin elini tutası geldi ama buna cesaret edemedi.

"Balekin seni burada bulacağımı söylediğinde onu kuşkuyla karşılamıştım," dedi adam, sesi yumuşuyordu. "Konağımın kalıntıları arasında dünyevi bir kadının ve doğmamış çocuğunun kemiklerini görmek ikna ediciydi. Savaştan dönüp de karının ve biricik evladının ölüsüyle karşılaşmak nasıldır bilir misin? Hayatının kül olduğunu görmek?"

Anne başını iki yana salladı; adama yanıt verir gibi değil de işittiği sözlerden silkinerek kurtulmaya çalışır gibi.

Adam kadına bir adım yaklaştı, kadın bir adım uzaklaştı. Adamın bacağında bir tuhaflık vardı. Canı yanıyormuş gibi kaskatı yürüyordu. Holün aydınlatması farklı olduğundan adamın yeşile çalan acayip ten rengi ve ağız yapısına göre fazla iri alt dişleri Jude'un gözünden kaçmadı.

Gözlerinin Vivi'ninki gibi olduğunu da gördü.

"Seninleyken asla mutlu olamayacaktım," dedi anne

adama. "Senin dünyan benim gibi insanlara göre değil."

Uzun boylu adam onu epeyi süzdü. "Yeminler ettin," dedi sonunda.

Kadın başı dimdik yanıtladı. "Hepsinden döndüm."

Adam bakışlarını Jude'a çevirdi, yüz ifadesi sertleşti. "Ölümlü bir eşin verdiği sözden hayır gelir mi? Galiba yanıtımı aldım."

Anne dönüp de Jude'un hâlâ orada durduğunu görünce açıkça şaşırdı. Annesinin bakışı üzerine Jude oturma odasına daldı.

Taryn hâlâ uyuyordu. Televizyon hâlâ açıktı. Vivienne kafasını kaldırıp mahmur kedi bakışıyla baktı. "Kapıdaki kim?" diye sordu. "Tartışma duydum."

"Ürkütücü bir adam," dedi Jude, doğru dürüst koşmadığı halde nefes nefeseydi. Yüreği ağzındaydı. "Yukarı çıkmamız gerek."

Annesinin sadece *ona* yukarı çık demesi umurunda değildi. Tek başına kalamazdı. İçini çeken Vivi kanepeden kalktı ve Taryn'i sarsarak uyandırdı. Jude'un uyku mahmuru ikizi de peşlerine takıldı.

Tam halı kaplı basamakları tırmanmaya başlamışlardı ki Jude babasının arka bahçeden içeri girdiğini gördü. Baltası elindeydi. İzlanda'daki bir müzede incelediği baltanın neredeyse birebir kopyasını yapmıştı. Babayı elinde baltayla görmek yadırgatıcı değildi. Adam sürekli "materyal kültür" muhabbeti yaptığı arkadaşlarıyla beraber eski silahlara düşkündü ve hayal ürünü kesici silahlar tasarlardı. Asıl garip olan silahı tutuş şekliydi, sanki niyeti...

Babası baltayı uzun boylu adama savurdu.

Jude'u da kardeşlerini de dayakla terbiyeye asla kal-

kışmamıştı, başlarını büyük belaya soktuklarında bile. Karıncayı incitmezdi. Öyle biri değildi.

Oysa şimdi. Oysa şimdi.

Balta uzun boylu adamı sıyırıp kapının tahta pervazına saplandı.

Taryn cırlak bir sesle feryadı bastıktan sonra iki eliyle ağzını örttü.

Uzun boylu adam deri pardösüsünün altından kavisli bir silah çekti. Bir *kılıç*. Masal kitaplarındaki gibi. Baba pervaza saplanan baltayı geri çekmeye uğraşıyordu ki adam kılıcı babanın karnına saplayıp yukarı kanırttı. Dal kırılır gibi bir ses çıktı, ardından hayvani bir çığlık koptu. Baba girişteki halının üzerine yığıldı, annenin sürekli çamur bulaştırmayın diye bağırdığı halıya.

Halı kıpkırmızı kesildi.

Anne haykırdı. Jude haykırdı. Taryn ile Vivi haykırdı. Herkes çığlık çığlığaydı, uzun boylu adam hariç.

"Buraya gel," dedi adam, doğrudan Vivi'ye bakarak.

"S-seni cani," diye bağırdı anneleri mutfağa gerileyerek. "Onu öldürdün!"

"Benden kaçayım deme," dedi adam kadına. "Hele yaptıklarından sonra sakın yeltenme! Tekrar kaçacak olursan yemin ediyorum..."

Ama kadın kaçtı. Tam kirişi kırmak üzereydi ki adamın kılıcı onu sırtından vurdu. Debelenirken buzdolabındaki mıknatıslı süsleri yere saçtı. Muşamba zemine devrildi.

Etrafı kızgın metali andıran nahoş, ağır bir kan kokusu kapladı. Annenin kızartma tavasındaki donmuş yağları ovalarken kullandığı süngerlerin kokusu gibiydi.

Jude adama hücum ederek göğsünü yumruklamaya, bacaklarını tekmelemeye başladı. Korku nedir bilmez haldeydi. Herhangi bir şey hissettiği bile şüpheliydi.

Adam Jude'a aldırmadı. Uzun bir süre öylece durdu, kendi yaptığına hayret etmiş gibi. Son beş dakikayı geri alamayışına hayıflanır gibi. Sonra tek dizi üzerine çöktü ve Jude'u omuzlarından yakaladı. Kollarını sımsıkı tuttu ki daha fazla vuramasın. Gözü başka yerdeydi ama.

Vivienne'e dikmişti gözlerini.

"Seni benden çaldılar," dedi kıza. "Seni gerçek yuvana, bayır altındaki Elfhame'e götürmeye geldim. Orada ziyadesiyle zengin olacaksın. Orada kendi türünle bir arada olacaksın."

"Hayır," dedi Vivi ona hüzün dolu cılız sesiyle. "Seninle hiçbir yere gitmem."

"Ben senin babanım," dedi adam, kırbaç gibi şaklayan hırıltılı sesiyle. "Sen benim varisimsin, kanımsın, her şeyden öte bana itaat edeceksin."

Kız kıpırdamadı ama süngüsü düşmüştü.

"Sen onun babası değilsin," diye bağırdı Jude adama. Vivi ile adamın gözleri aynı olsa da buna inanmaya razı gelmeyecekti.

Adam omuzlarını daha da sıkınca kız ciyaklar gibi küçük bir çığlık attı ama meydan okur gibi bakmayı sürdürdü. Bakışma yarışmalarının yılmaz galibiydi.

Bakışlarını ilk kaçıran adam oldu. Dönüp Taryn'in haline baktı. Kız annesinin yanına diz çökmüş, ağlayarak kadını uyandırmaya çalışır gibi dürtüyordu. Anne kıpırdamıyordu. Anne de baba da ölmüştü. Bir daha asla kıpırdamayacaklardı.

"Senden nefret ediyorum." Vivi uzun boylu adama Jude'un yağlarını eriten bir öfkeyle isyan etti. "Senden daima nefret edeceğim. Yemin olsun."

Adamın donuk ifadesi değişmedi. "Yine de benimle geleceksin. Şu sefil insan yavrularını hazırla. Az eşya al. Karanlık basmadan yola çıkacağız."

Vivienne diklendi. "Onları rahat bırak. Mecbursan beni götür, onları değil."

Adam Vivi'ye bakakaldı, sonra burnundan güldü. "Kardeşlerini benden korumaya niyetlisin öyle mi? Söyler misin o zaman, onları kime emanet edeceksin?"

Vivi yanıt vermedi. Aile büyükleri yoktu, hayatta olan hiçbir yakınları yoktu. En azından bildikleri kadarıyla.

Adam tekrar Jude'a baktı, omuzlarını bırakıp ayağa kalktı. "Onlar karımın evladı, dolayısıyla sorumlulukları bende. Zalim olabilirim, cani ve katil de, lakin sorumluluklarımdan kaçmam. Sen de ablaları olarak kaçmamalısın."

Yıllar sonra Jude olanları anımsarken eşyaları toplama kısmını bir türlü hatırlayamayacaktı. Yaşadığı şok o bölümü âdeta tamamen silecekti. Vivi en beğendikleri resimli kitapları, en sevdikleri oyuncakları, fotoğraflar, pijamalar, montlar ve tişörtlerle beraber bir şekilde bulduğu bavullara tıkmıştı.

Jude kendi bavulunu toplamış da olabilirdi. Asla emin olamayacaktı.

Ebeveynlerinin cesetleri alt katta soğuyorken bunu nasıl başardığını asla çözemeyecekti. Neler hissettiğini bir türlü anımsamayacak, yıllar geçtikçe onda bir his bile uyandırmayacaktı. Katliamın dehşeti zamanla dinecekti.

O güne dair anıları bulanıklaşacaktı.

Dışarı çıktıklarında siyah bir at avluda otluyordu. Gözleri kocamandı, mülayim bakışlı. Jude'un içinden hayvanın boynuna sarılmak, ıslak yüzünü ipeksi yelesine gömmek geldi. Bunu yapmasına fırsat kalmadan uzun boylu adam Taryn'le ikisini kucaklamaktan ziyade bavulu sapından tutar gibi yakalayıp eyere oturttu. Vivi'yi de terkine aldı.

"Sıkı tutunun," dedi.

Jude ve kardeşleri Periler Diyarı'na gidene kadar yol boyunca ağladılar.

1. Bölüm

Periler Diyarı'nda ne balık köftesi ne ketçap ne de televizyon vardır.

2. Bölüm

Minderde oturduğum yerde bir *imp** yüzüme düşen saçımı örüyor. İmpin parmakları uzun, tırnakları keskin. Surat ekşitiyorum. Tuvalet masasının üzerindeki pençe ayaklı aynada kapkara gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Turnuvaya daha dört gün var," diyor yaratık. Adı Tatterfell, Madoc hanesinde hizmetçi. Adama borcunu ödeyene dek burada çalışmaya mahkûm. Çocukluğumdan beri benimle ilgileniyor. Gerçek Görüm kazanıp ihtişamın ardındakileri görebileyim diye gözlerime yakan peri merhemi süren Tatterfell'di. Çizmelerimdeki çamuru temizleyen, efsunlara dirençli olayım diye boynuma üvez kurusu kolyesi takan da kendisiydi. Akan burnumu silip ormanda kötü yollara düşmeyeyim diye çoraplarımı ters yüz ederek giymemi tembihleyen de oydu. "Ne kadar hevesli olsan da ay zamanında doğar, zamanında batar. Seni elden geldiğince alımlı kılalım ki bu gece generalin konağına güzellik katabilesin."

---

* Peri ya da goblin benzeri mitolojik bir varlık. (ç.n.)

İçimi çekiyorum.

Hırçınlığımı asla sabırla karşılamamıştır. "Bayır altının Yüce Kralının sarayında dans etmek bir onurdur."

Hizmetçiler, benim vefasız bir eşin piç kızı, bir damla peri kanı taşımayan bir insan olarak periler âleminin gerçek evladı gibi muamele gördüğüm için ne kadar talihli olduğumu söylemeye pek meraklıdırlar. Taryn'e de aynı şeyleri söylüyorlar. Hepsinin ümüğünü sıkasım geliyor.

"*Biliyorum*," diyorum terslemektense, çünkü kibarlıktan öyle söylüyor. "Müthiş."

Periler yalan söyleyemez, o yüzden kelimelere odaklanıp vurgudan kaçınırlar, özellikle de insanlar arasında hiç yaşamamışlarsa. Tatterfell başıyla beni onaylıyor, gözleri kapkara birer boncuk gibi, ne göz akı var ne göz bebeği. "Belki birisi seni dansa kaldırır, bir bakarsın Yüce Divan'ın kalıcı bir üyesi olmuşsun."

"Makamı hak etmeyi yeğlerim," diyorum kadına.

İmp duraklıyor, elinde saç tokası, muhtemelen iğnesiyle beni dürtmeyi aklından geçiriyor. "Aptallık etme."

Tartışmanın, annemin felaket evliliğini ona anımsatmanın anlamı yok. Ölümlülerin kalıcı Saray üyesi olabilmelerinin iki yolu var: Ya üyelerden biriyle evlenmek ya da metalürjide, lavta çalgıcılığında falan muhteşem bir beceri sergilemek. İlki ilgimi çekmediğinden ikinci kategoriye girecek kadar yetenekli olmayı ummak zorundayım.

Saçımı boynuzlarım varmış gibi gösterecek şekilde itinayla örmeyi bitiriyor. Yakut rengi kadife bir elbise giydiriyor. Hiçbiri ne olduğumu gizleyemiyor: İnsanım ben.

"Şans getirsin diye üç düğüm attım," diyor küçük peri, kabalık olsun diye değil ama.

O çabuk adımlarla kapıya giderken içimi çekiyorum. Kendimi goblen nevresimli yatağıma yüzükoyun atmak üzere tuvalet masasından kalkıyorum. Hizmetçilerin ilgisine alışkınım. İmplere, *hob*lara, *goblin*lere ve *grig*lere.* Zar kanatlara, yeşil tırnaklara, boynuzlara ve sivri dişlere de. On yıldır Periler Diyarı'ndayım. Artık hiçbiri tuhafıma gitmiyor. Güdük parmaklarım, yuvarlak kulaklarım ve mayıs sineği kadar ömrümle burada tuhaf olan benim.

On yıl bir insan için uzun bir süre.

Madoc bizi insan dünyasından çaldıktan sonra Kudret Adası'na, Insmire'daki konağına getirdi. Elfhame'in Yüce Kralı'nın kalesi de aynı yerdedir. Madoc hiçbir yükümlülüğü olmamasına rağmen bizi –beni, Vivienne'i ve Taryn'i– orada büyüttü. Taryn ile ben peri törelerine göre annemin ihanetinin kanıtı olsak da Madoc'un eşinin çocuklarıyız, o yüzden de başının belasıyız.

Yüce Kral'ın generali olarak Madoc sık sık kraliyet namına savaşa gidiyordu. Buna karşın iyi bakıldık. Papatya çiçekleriyle doldurulmuş yumuşacık döşeklerde uyuduk. Madoc bize kama, hançer, kılıç ve yumruklarımızı kullanarak dövüşmeyi bizzat öğretti. Şöminenin önünde bizimle Dokuz Taş, Fidchell ve Tilki ile Kaz oynadı.** Yemeğini yerken dizinde oturmamıza izin verdi.

Sayısız geceler onun gür sesini dinleyerek uykuya daldım, savaş taktiği kitaplarını sesli okurdu. Ettiklerini ve

* *Hob:* Genelde evlerde bulunan, iyi huyluları ev ve çiftlik işlerine de yardım eden kısa boylu yaratıklar. *Goblin:* Kötü ruhlu, huysuz, zararlı, tuhaf-çirkin vücutlu, cin ahalisinden bir hayalet türü. *Grig:* Bacakları çekirge biçiminde olan, böylece uzun mesafeleri zıplayarak aşabilen yaramaz periler. (ç.n.)

** Fidchell kökeni 9. yüzyıla kadar uzanan dama benzeri bir İskoç oyunudur. Benzer türdeki Tilki ile Kaz ise özellikle 18. yüzyılda ABD ve İngiltere'de oynanırdı. (ç.n.)

neyin nesi olduğunu bildiğim halde ona ısınmaya başladım. Onu seviyorum.

Huzur verici bir sevgi değil yalnız.

"Saç örgün güzel olmuş," diyor Taryn odama girerek. Kızıl kadife giymiş. Saçını serbest bırakmış. Kestane rengi upuzun lüleler bir harmaniye gibi omuzlarında. Birkaç tutamı simli iplikle iç içe örülü. Yatağa atlayınca yanı başımdaki eski püskü pelüş oyuncak hayvanlarım –bir koala, yılan ve kara kedi– etrafa dağılıyor. Yedi yaşındayken en sevdiğim oyuncaklardı hepsi. Hiçbir yadigârımı atmaya kıyamam.

Doğrulup aynaya çekingen bir bakış atıyorum. "Ben de beğendim."

"İçime doğuyor," diyor Taryn beni şaşırtarak. "Bu gece eğleneceğiz."

"Eğlenmek mi?" Her zamanki gibi bir köşeye çekilip asık suratla kalabalığı seyrederken bir yandan da turnuvada kraliyet ailesinden birini etkileyecek kadar başarı gösterip şövalyeliğe hak kazanacak mıyım diye endişelenişim gözümde canlanıyor. Düşüncesi bile eteklerimi tutuşturuyor, yine de aklımda hep bu var. Başparmağım yüzük parmağımın kopuk ucuna gidiyor. Gerginken nükseden tikim.

"Evet," diyor böğrümden dürterek.

"Hey! Uf!" Uzağa kaçıyorum. "Bunun bize tam olarak ne getirisi olacak?" Saraya gittiğimizde çoğunlukla bir kenarda saklanırız. Çok ilginç şeylere şahit olmuşuzdur ama uzaktan.

Usançla ellerini sallıyor. "Eğlenmenin ne getirisi var da ne demek? Eğlence işte!"

Biraz sinirli gülüyorum. "Dünyadan haberin yok değil mi? Öyle olsun. Kehanetin tutacak mı bakalım."

Yatağımdan kalkıyor ve beni dansa kaldıracakmış gibi kollarını uzatıyor. Odadan çıkarılmaya razı geliyorum. Hâlâ yerinde mi diye elim gayri ihtiyari belimdeki hançeri yokluyor.

Madoc konağının içi beyaz badanalı, masif keresteden kirişleri var. Pencere camları is kaplı gibi buzlu gri. İçeri vuran ışık o yüzden bir tuhaf. Taryn'le ikimiz döner merdiveni inerken Vivi gözüme çarpıyor. Küçük bir balkona sinmiş, insan dünyasından aşırdığı bir çizgi roman dergisini çatık kaşlarla okuyor.

Vivi bana sırıtıyor. Üzerinde kot pantolon ve bol bir tişört var. Cümbüşe gitmeye niyeti olmadığı belli. Madoc'un meşru kızı olduğundan adamı memnun etmeye uğraşmıyor. Canının istediğini yapar o. Parmaklarını yakabileceğini hiç dert etmeden sayfaları tutkal yerine zımbayla tutturulmuş dergileri okumak da buna dâhildir.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye soruyor kuytu köşesinden, Taryn irkiliyor.

Vivi nereye gittiğimizi bal gibi biliyor.

Buraya ilk geldiğimizde Taryn, Vivi ve ben, üçümüz Vivi'nin koca yatağına sığışır ve aile anılarımızı konuşurduk. Annemizin yaktığı yemekleri, babamızın hazırladığı mısır patlağını anardık. Kapı komşularımızın adlarını, evin kokusunu, okul günlerimizi, tatilleri, doğum günü pastasının leziz kremasını. Seyrettiğimiz dizilerden konuşurduk; entrikalarını hatırlar, yanlış anımsadığımız yeri kalmayana dek diyalogları ezberden tekrarlardık.

Aynı yatağa sığmıyoruz artık, dizilerden konuşmu-

yoruz. Tüm anılarımız buradakilerden ibaret. Geçmişe hâlâ ilgi duyanımız bir tek Vivi.

Madoc'tan nefret edeceğine ant içmişti, nitekim yeminine bağlı kaldı. Vivi evi özlemle anmadığı zamanlarda dehşet estiriyordu. Öteberiyi kırıyordu. Keyiflendiğimizi görürse bizi çimdikliyor, bağırıyor, küplere biniyordu. En sonunda bunların hepsini bıraktı ama kanımca uyum sağladığımız için bizden biraz nefret ediyor. Elimizdekilerle yetindiğimiz için. Burayı yuva bellediğimiz için.

"Sen de gelmelisin," diyorum ona. "Taryn'in tuhaflığı üzerinde."

Vivi onu kuşkuyla süzüyor, sonra da başını iki yana sallıyor. "Başka planlarım var." Bunun anlamı şu; ya akşam ölümlüler dünyasına sızacak ya da tüm geceyi balkonda okuyarak geçirecek.

Öyle ya da böyle, Madoc'u sinir eden Vivi'yi memnun eder.

Adam ikinci eşi Oriana'yla beraber bizi salonda bekliyor. Kadının teni ekşi sütün mavimtırak renginde, saçı da yeni yağmış kar beyazı. Güzel bir kadın ama görüntüsü sinir bozucu, hortlağı andırıyor. Bu gece yeşile ve altın sarısına bürünmüş. Dudaklarının, kulaklarının ve gözlerinin pembesini öne çıkaran, şık parlak yakalı, yosun rengi bir elbisesi var. Madoc da orman rengi giyinmiş, koyu yeşil. Belindeki kılıç süs değil.

Dışarıda, açık çift kanatlı kapıların ilerisinde bir hob bekliyor, beş tane benekli peri küheylanı gümüş dizginlerinden tutmuş. Bineklerin yeleleri muhtemelen büyülü düğümler atılarak özenle örülmüş. Kendi saç örgüm aklıma gelince benzerliklerine şaşıyorum.

"İkiniz de güzel görünüyorsunuz," diyor Madoc, Taryn ile bana. Sesindeki içtenlik, sözlerini nadir rastlanır bir iltifata dönüştürüyor. Gözleri merdivene kayıyor. "Ablanız geliyor mu?"

"Vivi nerede bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. Burada yalan söylemek çok kolay. Bütün gün yalan uydurabilirim ve asla yakayı ele vermem. "Unutmuş olmalı."

Madoc'un hayal kırıklığı yüzünden belliyse de şaşkınlık göstermiyor. Dizginleri tutan hoba bir şey söylemek üzere dışarı çıkıyor. Casuslarından biri gözüme ilişiyor. Karakavza gibi burnu, kafasından büyük kamburuyla eciş bücüş bir yaratık. Adamın eline bir not sıkıştırıp şaşırtıcı bir çeviklikle uzaklaşıyor.

Oriana bizi inceliyor, varlığımızda ne terslik olduğunu anlamaya çalışır gibi bir hali var.

"Bu gece dikkatli olun," diyor Oriana. "Bana söz verin, yiyip içmeyecek ve dans etmeyeceksiniz."

"Saraya daha önce de gittik," diye anımsatıyorum kadına, terslenmenin periler âlemindeki karşılığıyla, öyle bir şey varsa tabii.

"Tuzun yeterli korunma sağladığını düşünebilirsiniz ama siz çocuklar unutkansınız. Hiç yoktan iyidir gerçi. Dansa gelince, engellemediğimiz sürece siz faniler bir kere başladınız mı ölene kadar dans edersiniz."

Kafamı öne eğip bir şey demiyorum.

Biz çocuklar unutkan değilizdir.

Madoc onunla yedi yıl önce evlendi, hemen akabinde de kadın Oak* adında, kafasında minicik şirin boynuzları olan marazlı bir oğlan doğurdu. Oriana'nın bana ve

* İng. Meşe (ç.n.)

Taryn'e sırf Madoc'un hatırına katlandığı en başından beri belli. Bizi kocasının pek sevdiği tazıları gibi görüyor; onun gözünde iyi eğitimli ama her an sahibine kalleşlik yapmaya meyilli köpekleriz biz.

Oak bizi abla bellemiştir. Oğlana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım halde bunun Oriana'yı gerdiğini söyleyebilirim.

"Sizler Madoc'un himayesindesiniz, o da Yüce Kral'ın himayesinde," diyor Oriana. "Hatalarınız yüzünden Madoc'un aptal durumuna düştüğünü görmeyeyim!"

Bu kısa nutuktan sonra atların yolunu tutuyor. Bir tanesi burnundan soluyarak yeri eşeliyor.

Taryn ile birbirimize baktıktan sonra kadının peşine takılıyoruz. Madoc en iri peri küheylanın eyerine oturmuş bile. Tek gözünde yara izi olan etkileyici bir yaratık onunki. Burun delikleri sabırsızlıkla kabarıp iniyor. Huzursuzca yelesini silkeliyor.

Keskin dişli, küf kokulu, soluk yeşil ata biniyorum. Taryn kendi seçtiği bineğini mahmuzluyor. Fişek gibi fırlıyor, ben de peşinden karanlığa sürüyorum.

3. Bölüm

Periler karanlığı seven yaratıklardır. Ben de onlardan birine dönüşüyorum. Gölgeler uzarken kalkar, güneş doğmaya kalmadan yataklarımızda oluruz. Elfhame Sarayı'nın bulunduğu heybetli tepeye gece yarısını epey geçe varıyoruz. İçeri girmek için biri meşe biri akasya iki ağacın arasından geçip metruk görünümlü bir binanın duvarına bodoslama sürmeliyiz. Bunu yüzlerce kez yaptım ama yine de tırsıyorum. Tüm bedenim geriliyor, dizginlere iyice yapışıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı.

Tekrar açtığımda bayırın içindeyim.

Sütun gibi köklerin arasından sert toprak zeminli bir mağarada ilerliyoruz.

Peri halkından düzinelerce kişi saray maiyetinin beklediği uçsuz bucaksız taht odasının girişinde toplanmış: Yırtık pırtık kanatlarıyla hokka burunlu dişi pericikler; uzun eteklerini goblinlerin taşıdığı entarileriyle zarif, yeşil tenli hanımlar; üçkâğıtçı *boggan*lar*; güleç yüzlü tilki-

* İnsanlardan daha kısa ve tıknaz olan soğan burunlu periler. (ç.n.)

giller; altın sarıklı, baykuş maskeli bir oğlan; omuzlarına kargalar tünemiş ihtiyar bir kadın; saçlarına yaban çiçekleri takmış şamatacı kızlar; boynunda kuş tüyleri taşıyan, cildi kabuk bağlamış bir çocuk; bokböceği yeşili zırhlarıyla bir grup şövalye. Çoğunu önceden gördüm, birkaçıyla konuşmuşluğum da var. Herkese tek tek bakamayacağım kadar kalabalıklar, yine de gözlerimi ayıramıyorum.

Bu teraneden hiç bıkmam, gösterişinden de debdebesinden de. Oriana bir gün tedbiri elden bırakıp kendimizi kaptıracağız diye endişelenmekte o kadar haksız değil belki. İnsanların bu saray kabusunun güzelliğine niçin karşı koyamadıklarını, akışına niçin seve seve kapıldıklarını anlayabiliyorum.

Biliyorum sevmemem gerekir, ne de olsa ölümlüler dünyasından alıkonuldum, ebeveynlerim öldürüldü. Yine de her şeye rağmen buna bayılıyorum.

Madoc atından iniyor. Oriana ile Taryn çoktan inmiş, dizginleri seyislere uzatıyorlar. Asıl benim inmemi bekliyorlar. Madoc inmeme yardım etmek üzere elini uzatıyor ama eyerden kendi başıma atlıyorum. Deri çarıklarım yere şak diye çarpıyor.

Şövalyeye benzer halim olsa bari.

Oriana muhtemelen Taryn'le bana yapmamamız gerekenleri hatırlatmak amacıyla ikimize yaklaşıyor. Ona fırsat vermiyorum. Taryn'in koluna girdiğim gibi soluğu içeride alıyorum. Salon buram buram yanık biberiye ve öğütülmüş baharat kokuyor. Arkamdan gelen Madoc'un heybetli adımlarını işitebiliyorum ama nereye gittiğimin farkındayım. Saraya ulaşınca ilk yapmamız gereken kralı selamlamaktır.

Yüce Kral Eldred resmi gri cübbesiyle tahtında oturuyor. Altın meşe yapraklı ağır tacı yüzünden ince telli, sarı meçli saçı kafasına yapışmış. Önünde eğildiğimizde yüzüklü, boğumlu elleriyle hafifçe kafamıza dokunuyor, sonra kalkıyoruz.

Büyük annesi Greenbriar* sülalesinden Kraliçe Mab imiş. Kadın boynuzlu hayat arkadaşı ve onun geyik süvarileriyle Periler Diyarı'nı fethetmeye kalkmadan önce şu ihtiyar münzevilerden biriymiş. Eldred'in altı varisi de güya dedeleri yüzünden hayvani özellikler taşıyormuş. Periler âleminde alışılmadık bir durum değilse de toplanan saray eşrafı arasında alışılmadık bir şey.

En büyük prens Balekin ve küçük erkek kardeşi Dain ayakta, gümüş kurdeleli ahşap kupalardan şarap içiyor. Dain toynaklarını ve geyik bacaklarını açıkta bırakan bir jokey pantolonu giymiş. Balekin'in üzerinde ise en sevdiği paltosu var, yakası ayı kürklü. Parmak eklemlerinin her birinde, kolundan ensesine kadar sıra halinde uzanan dikenler taşıyor. Dain'le beraber Madoc'a el edince dikenler iyice görünüyor.

Oriana dizlerini kırarak selamlıyor ikisini. Dain ile Balekin yan yana dursalar da genelde araları açıktır, keza kız kardeşleri Elowyn'le de öyle. Bu yüzden saltanatın üç muhalif gruba ayrıldığı kanısı yaygındır.

İlk doğan Prens Balekin ve zümresi Sığırcık Tayfası adıyla bilinir. Eğlenceye düşkündürler ve buna engel olan her şeyi hor görürler. Kusana kadar içerler, zehirli ve keyif verici maddelerle kendilerini uyuştururlar. Balekin'in

* Yeşil anlamında *green* ve funda-çalı anlamındaki *briar* ile bir kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

grubu en taşkın gruptur, buna karşın benimle konuştuğu her seferinde aklı başında laflar eder ve son derece usturuplu davranır. Galiba kendimi hovardalığa vurup onları etkilemeye çalışmalıyım. Bana göre değil gerçi.

Ortanca çocuk Prenses Elowyn ve tayfası Tarlakuşu Tayfası'ndandır. Sanatı her şeyden üstün tutarlar. Camianın övgüsünü kazanmış birkaç ölümlü var ama lavta çalgıcılığında veya şarkıcılıkta hiç bezim olmadığından aralarına katılma şansım sıfır.

En küçükleri Prens Dain, Şahin Tayfası olarak bilinen zümrenin başındadır. Şövalyeler, savaşçılar ve strateji uzmanları onların alanına girer. Madoc bu camianın üyesi haliyle. Habire onurdan bahsetseler de asıl dertleri tahakkümdür. Kılıç kullanmakta fena değilim, stratejiden de anlarım. Bana tek gereken kendimi ispatlama fırsatı yakalamak.

"Keyfinize bakın," diyor Madoc bize. Prenslere göz attıktan sonra Taryn'le ikimiz kalabalığa karışıyoruz.

Elfhame Kralı'nın sarayı sayısız girinti ve gizli koridorla doludur; kaçamak buluşmalar, suikastçılar veya partilerde çok sıkılıp ayak altından çekilenler için mükemmeldir. Taryn'le ikimiz küçükken uzun ziyafet masalarının altına saklanırdık. Ancak şimdilerde, zarif birer hanımefendiye dönüştüğümüze, yerlerde emekleyerek elbiselerimizi kirletemeyecek kadar büyüdüğümüze karar verdiğinden beridir saklanacak daha iyi bir yer aramak zorunda kalıyoruz. İkinci taş merdivenin sahanlığını geçer geçmez, geniş yüzeyli koskoca bir kaya çıkıntısına ulaşılır. Normalde çöreklenip müzik dinlediğimiz, bize reva görülmeyen eğlenceyi seyrettiğimiz yer orasıdır.

Oysa bu gece Taryn'in başka bir fikri var. Merdiveni es geçip gümüş bir tepsiden yiyecek kapıyor – bir tane yeşil elma, koca bir dilim mavi-damarlı peynir. Tuzu dert etmeden ikisinden de birer lokma alıp elmayı bana ikram ediyor. Oriana bizim normal meyveyle koyu sarı yemiş veren peri meyvesini birbirinden ayırt edemediğimizi zanneder. Peri meyvesinin içi kıpkırmızı ve yoğun olur. Hasat zamanı iç bayıcı kokusu ormanı kaplar.

Elma kütür kütür, tadı ferahlatıcı. Elden ele geçirerek çekirdeğine kadar paylaşıyoruz. Ben iki lokmada bitiriyorum.

Az ötemde, saçında bir tutam beyazı olan minicik bir peri kızı bir *ogre*'in* belindeki ince kayışı küçücük hançeriyle kesiyor. Çok temiz iş. Biraz sonra herifin kılıcıyla kesesini aşırdığı gibi kalabalığa karışıyor. Gözümle görmesem inanmam. Kız bir an dönüp bana bakıyor.

Göz kırpıyor.

Hemen akabinde ogre soyulduğunu anlıyor.

"Hırsız kokusu alıyorum!" diye bağırıyor etrafına bakınarak, esmer buğday birası maşrapasını devirip siğil kaplı burnuyla havayı kokluyor.

Bir patırtı kopuyor. Mumlardan biri mavi alevler saçarak harlıyor, kıvılcımların çatırtısı ogre'in bile dikkatini dağıtıyor. Mumun alevi eski haline döndüğünde ak saçlı hırsız çoktan arazi.

Yarım yamalak gülümseyerek Taryn'e dönüyorum. Dans edenleri imrenerek seyrettiği öyle bariz ki.

"Sırayla katılabiliriz," diye öneride bulunuyor. "Baktın

* Çoğunlukla dev kelimesiyle eş anlamlı kullanılsa da devlerden kısa, insanlardan uzun yaratıklar olarak bilinirler. (ç.n.)

duramıyorsun, seni dışarı çekerim. Sonra aynısını sen de bana yaparsın."

Düşüncesi bile kalp atışlarımı hızlandırıyor. Cümbüşü seyrederek onun bu planını uygulayacak cesareti toplamaya uğraşıyorum.

Prenses Elowyn, Tarlakuşları çemberinin ortasında fır dönüyor. Teninde altın ışıltısı, saçında sarmaşık yeşili. Yanı başında bir insan oğlu keman çalıyor. Oğlana eşlik eden diğer iki ölümlü o kadar yetenekli değil, ama ukuleleleriyle çok daha neşeliler. Elowyn'in küçük kız kardeşi Caelia da yanlarında dönüyor. Çiçek tacıyla süslediği mısır püskülü saçı babasına çekmiş.

Sözleri tanıdık yeni bir şarkı başlıyor. *"Kral William'ın tüm evlatları içinde, Prens Jamie'dir en kötüsü,"* diye şakıyorlar. *"Daha da hazini, Prens Jamie'dir ilk göz ağrısı."*

Başka birini anımsattığı için bu şarkıyı oldum olası sevmem. Prenses Rhyia'yla beraber bu geceki etkinliğe katılmayan birisini anımsatıyor. Eyvah. Onu görüyorum.

Prens Cardan, Yüce Kral Eldred'in altıncı çocuğu, beterin beteri vardır ya, geniş adımlarla bize doğru yaklaşıyor.

Valerian, Nicasia ve Locke –en hasis, en gösterişçi ve en sadık dostlarının üçü– peşinde. Kalabalık süklüm püklüm kenara çekilerek yol açıyor, bir yandan da eğilerek selamlıyorlar. Cardan her zamanki gibi haşin bakışlı, gözleri sürmeli, gece karası saçını da altın bir taçla süslemiş. Üzerinde yüksek, sivri yakalı uzun siyah bir palto var. Tamamı takımyıldız deseni işlemeli. Valerian koyu kırmızı giyinmiş. Kol yenlerindeki bombeli yakutlar donmuş kan damlalarını andırıyor. Nicasia'nın saçı ma-

vimtırak okyanus yeşili, kafasındaki taç da incili. Örgülü saçı simli örümcek ağıyla örtülü. En arkadan gelen Locke sıkkın görünüyor, saçı tam bir tilki postu renginde.

"Gülünçler," diyorum Taryn'e, bakışlarımı takip ediyor. Aynı zamanda güzel olduklarını yadsıyamam. Peri lordları ve leydileri, tıpkı şarkılardaki gibi. İbret almış olmasaydık, canlarını sıkanların başına ne tür bir bela olduklarını ilk elden tecrübe etmeseydim, muhtemelen onlara da herhangi biri gibi âşık olabilirdim.

"Vivi'nin dediğine göre Cardan'ın kuyruğu varmış." Taryn fısıldıyor. "Geçen dolunay gecesinde Prenses Rhyia ile ikisini gölde yüzerken görmüş."

Cardan'ın gölde yüzdüğünü, suya atladığını, su sıçratarak şakalaştığını, birilerinin ıstırabına tanık olmak haricinde keyifle güldüğünü hayalimde canlandıramıyorum. *"Kuyruklu muymuş?"* Tam hayretimden gülmek üzereyken Vivi'nin günler önceki bu olayı bana anlatmaya tenezzül etmediği kafama dank ediyor ve tebessümüm soluyor. Ablalığın tuhaf denklemi. Kayırılan bir kardeş hep olur.

"Ucu da püsküllüymüş! Kırbaç gibi sarıp giysilerinin altına saklıyormuş." Kıkırdıyor, sonraki lafını gülmesinden zor anlıyorum. "Vivi keşke benim de kuyruğum olsa dedi."

"İyi ki yokmuş," diyorum sertçe, aptallık ediyorum. Kuyruklarla bir alıp veremediğim yok.

Cardan ile tayfası onları çekiştiremeyeceğimiz kadar yakınımıza geliyorlar. Bakışlarımı yere indiriyorum. Ne kadar nefret edersem edeyim tek dizimin üzerine çöküp kafamı eğiyor, dişlerimi gıcırdatıyorum. Yanımda Taryn de aynısını yapıyor. Etrafımızdaki herkes saygıyla eğiliyor.

Sakın bize bakma diyorum içimden. *Sakın bakma.*

Valerian geçerken örgü boynuzlarımdan birini yakalıyor. Diğerleri tahta yürümeyi sürdürüyorlar ama Valerian'ın hor gören bakışları üzerimde.

"Seni görmeyeceğimi mi sandın? Kardeşin de sen de kabak gibi sırıtıyorsunuz," diyor iyice sokularak. Nefesi bal şarabı kokuyor. Elim yumruk oluyor, aklım belimdeki hançerde. Yine de onunla göz teması kurmuyorum. "Başka hiç kimsenin saçı bu kadar uyduruk, yüzü bu kadar yavan değil."

Saçımı sertçe çekiyor. Yüzümü ekşitiyorum, öfkem boş yere kabarıyor. Gülüp yoluna devam ediyor.

Öfkem utanca evriliyor. Keşke elini bir tokatla itiverseydim, gerçi bunu yapmak her şeyi daha da kötüye götürürdü.

Taryn yüzümdeki ifadeyi yakalıyor. "Sana ne dedi öyle?"

Başımı iki yana sallıyorum.

Cardan bir çift güve kanadı olan uzun bakır rengi saçlı bir oğlanın dibinde durmuş. Oğlan eğilmemiş. Oğlan güldüğü an Cardan üstüne atlıyor. Kaşla göz arasında prens oğlanın çenesine sert bir yumruk çakıp onu yere seriyor. Oğlan düşünce Cardan kanatlarından birini yakalıyor. Kâğıt gibi yırtıyor. Oğlanın tiz çığlığı kulak paralıyor. Yerde acıyla iki büklüm oluyor çocuk. Acaba perilerin kanatları tekrar çıkıyor mudur diye merak ediyorum; kelebeklerin bir kanadı kopunca bir daha asla uçamadığını bilirim.

Etrafımızdakilerin ağzı açık kalıyor, kıs kıs gülenler de oluyor ama sadece bir anlığına. Tekrar dans etmeye, şarkılar söylemeye geri dönüyorlar, cümbüş devam ediyor.

Onlar böyledir. Birisi Cardan'ın ayağına dolanmaya

görsün, anında acımasızca cezalandırılır. Saraydaki olaylardan ders çıkarırlar, bazen de bizzat saray maiyetince hadleri bildirilir. Canları yakılır. Burunları sürtülür.

Cardan, belli ki oğlanla işini bitirdiğinden, yoluna devam ederken ben de Cardan'ın kızlı erkekli beş kardeşi daha olduğuna seviniyorum çünkü bu gidişle tahta oturamayacağı neredeyse garanti. Onun gibi birini daha da güçlü bir mevkide düşünmek istemiyorum.

Nicasia ile Valerian bile karşılıklı göz deviriyor. Sonra Valerian omuz silkip Cardan'ın peşinden gidiyor. Ama Locke oğlanın yanında kalıp ayağa kalkmasına yardım ediyor.

Oğlanın arkadaşları onu götürmek üzere yaklaşıyorlar. Tam o anda, hiç olmayacak bir şekilde, Locke'ın bakışları bana kayıyor. Sarımtırak kahverengi tilki gözleri benimkilerle buluşunca şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıyor. Yerime mıhlanıyorum, yüreğim ağzımda. Ben hışmına uğramayı beklerken dudağının köşesi kıvrılıyor. Yakalandığımı anlamış gibi göz kırpıyor. Bir sırrı paylaşıyoruz sanki. Galiba beni tiksinç bulmuyor, galiba faniliğimi bulaşıcı görmüyor.

"Kes ona bakmayı," diye çıkışıyor Taryn.

"Görmedin mi..." diye açıklamaya yelteniyorum ama beni kolumdan yakaladığı gibi merdivenlere sürükleyerek sözümü kesiyor. Saklanma yerimize, şu kaya çıkıntısına gidiyoruz. Tırnakları etime batıyor.

"Yeterince bahaneleri yokmuş gibi şunlara seni rahatsız etmeleri için sebep yaratma!" Yanıtındaki sertlik en az beni tutup götürmesi kadar şaşırtıcı. Kolumu tuttuğu yerde yarım ay şeklinde kızarıklıklar kalacak.

Dönüp Locke'ın olduğu yere bakıyorum ama kalabalık onu yutuvermiş.

4. Bölüm

Şafak sökerken yatak odamın pencerelerini açıyorum ki saray elbisemi çıkarırken serin gece havası içeriye essin. Ateş bastı. Tenim çok gergin, kalp atışlarım yavaşlamak bilmiyor.

Saraya daha önce defalarca gittim. Kanatların koparılmasından veya kişisel hakarete uğramaktan çok daha fecilerine tanık oldum. Periler yalan söylemeyişlerini bir dalavere ve zulüm silsilesiyle telafi ederler. Çarpıtılmış sözcüklerle, eşek şakalarıyla, ihmallerle, bulmacalarla, skandallarla; nuh nebide kalmış önemsiz olaylar yüzünden birbirlerinden öç almaları da cabası. Fırtınalar onların yanında tutarlı kalır, denizlerse kaprissiz.

Örneğin, bir kızıl bereli olarak Madoc kan dökmeye bir denizkızının tuzlu suya ihtiyaç duyduğu kadar muhtaçtır. Her savaştan sonra başlığını ayin gibi düşmanlarının kanına banar. O başlığı gördüm, cephanelikteki bir vitrinde muhafaza ediliyor. Kumaşı kurumuş kandan kaskatı kesilmiş, kahverengisi neredeyse kapkara olmuş, birazcık da yeşil bulaşmış.

Bazen oraya inip uzun uzadıya bakıyor, kurumuş kan izlerinin arasında ebeveynleriminkini görmeye uğraşıyorum. Hafif bir mide bulantısı haricinde bir şey hissetmek istiyorum. *Fazlasını* hissetmek istiyorum ama başlığa her baktığımda daha az şey hissediyorum.

Şimdi de aklımdan cephaneliğe inmek geçiyor ama inmem. Penceremin önünde dikilip kendimi korkusuz bir şövalye olarak hayal ediyorum; yüreğini parmağına saklayan sonra da parmağını kesip atmış bir cadı olduğumu hayal ediyorum.

"Bıktım," diyorum yüksek sesle. "Usandım."

Uzun bir süre oturduğum yerden güneşin doğuşunu, göğü sapsarı kesişini seyrediyorum; kulağım kıyıya vuran dalga seslerinde. Aynı esnada bir yaratık kanatlarını çırparak pencereme konuyor. İlk başta baykuşa benzetiyorum ama hob gözlü. "Neyden bıktın tatlım?" diye soruyor.

İçimi çekerek bir kez olsun dürüstçe yanıtlıyorum. "Acizlikten."

Hob yüzümü inceliyor, sonra da uçup meçhule karışıyor.

Günü uyuyarak geçirip sersem uyanıyorum. Yatağımı örten işlemeli cibinlikle boğuşarak kalkıyorum. Salyam yanağımda kurumuş.

Küvetimi hazır buluyorum ama suyu ılımış. Hizmetçiler çoktan gelip gitmişler herhalde. Gene de içine girip yüzümü yıkıyorum. Periler âleminde yaşayıp da herkesin mine çiçeği, ezilmiş çam yaprağı, kurumuş kan veya ipek otu koktuğunu fark etmemek imkânsızdır. İyice ovalanıp temizlenmezsem ben terli koltuk altı ve ekşi nefes kokarım.

Tatterfell yağ lambalarını yakmak üzere gelince beni okul kıyafetimi giyerken buluyor. Dersler akşamüzeri başlar ve bazen akşam saatlerine kadar uzar. Gri deri çizme ve ipek iplikle üzerine Madoc'un arması –ağzı yukarı bakan o yüzden de fincana benzeyen bir hilal– işlenmiş bir ceket giyiyorum.

Aşağıya inince Taryn'i ziyafet masasında buluyorum, tek başına, bir fincan ısırgan çayı yudumlayarak kek didikliyor. Bugün eğlenceden dem vurmaz.

Madoc –belki de vicdan azabı veya utançtan– peri çocuklarıyla aynı muameleyi görmemizde ısrarcı. Aynı dersleri almamızı, aynı imkânlardan faydalanmamızı istiyor. Beslemelikler daha önce de Yüce Divan'a getirilmiş ama hiçbiri seçkinler gibi büyütülmemiş.

Durumumuzun onlarda ne denli nefret uyandırdığını anlamıyor.

Nankörlük ettiğimden söylemiyorum. Dersler hoşuma gidiyor. Okutmanlar her ne kadar bazen aksini ima eder gibi davransalar da sorularına zekice yanıtlar vermenin keyfine kimse engel olamaz. Aldığım karşılık, taşkın bir övgü yerine kızgın bir baş sallamasıdır. Onu da sineye çeker, sevinirim çünkü hoşlarına gitsin veya gitmesin onlardan biri olabileceğim anlamına gelir.

Vivi de bizimle derslere gelirdi ama ne zaman ki sıkılmaya başladı, tenezzül etmez oldu. Madoc küplere bindi ama herhangi bir şeyi onaması Vivi'yi tiksindirdiğinden, sövüp sayması onu daha da kışkırtıp ömrü billâh geri dönmeyeceğine dair ant içmesine yol açtı. Vivi bizi de onunla beraber evde kalmaya ikna etmeye çalıştı, ancak Taryn'le ikimiz dersleri bırakmadan veya Madoc'la zıt düşmeden

periler âlemi çocuklarının dalavereleriyle baş edemezsek, aynı dalaverelerin çok da büyük çapta ve daha ölümcül şekilde oynandığı sarayla başa çıkabileceğimize adamı nasıl inandıracaktık?

Taryn ile beraber sepetlerimizi sallayarak yola düşüyoruz. Yüce Kral'ın sarayına ulaşmak için Insmire'dan ayrılmamız gerekmese de diğer iki ufak adanın, Taş Adası Insmoor ile Elem Adası Insweal'in etrafından dolaşıyoruz. Adaların üçü de yarısı suya gömülü kayalıklarla birbirine bağlıdır. Kayaların genişliği üzerlerinden sekerek karşıya geçmeye elverişlidir. Bir geyik sürüsü en iyi otlağı bulmanın derdiyle Insmoor'a yüzüyor. Taryn'le ikimiz Maskeler Gölü'nü yaya geçip Sütağaç'ın eteklerinden dolaşıyoruz. Gövdeleri gümüş rengine çalan, yaprakları ağarmış ağaçların arasından yolumuza devam ediyoruz. Yalçın mağaraların civarında güneşlenen denizkızları ile deryagiller görüyoruz, pulları ikindi güneşinde kehribar gibi parlıyor.

Seçkinlerin tüm çocukları, krallığın dört bir yanından gelmiş okutmanlarca saray bünyesinde yaş ayrımı gözetmeksizin eğitilirler. Bazı öğleden sonraları zümrüt yeşili yosun kaplı korularda oturur, bazı akşamları da yüksek kulelerde veya ağaç tepelerinde geçiririz. Takımyıldızların gök hareketlerini öğreniriz, bitkilerin tıbbi ve sihirli özelliklerini; kuşların, çiçeklerin, insanların ve (dilim döndüğü kadarıyla) Peri Halkı'nın dilini; bilmeceli denklemleri, yaprakları da çalıları da hışırdatmadan, geride hiçbir iz bırakmadan usulca yürümeyi. Arp, lavta, yay ve kılıcın incelikleri öğretilir. Büyü uygulamalarını Taryn'le ikimiz sadece seyrediyoruz. Teneffüslerde hepimiz çadır

gibi ağaçların altındaki çayırlarda savaşçılık oynuyoruz.

Madoc tahta kılıçla bile rakibimi zorlamayı öğretti bana. İdman yapmakla eskisi gibi uğraşmasa da Taryn de fena değil. Birkaç güne kadar düzenlenecek Yaz Turnuvası'nda kraliyet ailesinin huzurunda mahsus-çuktan savaşacağız. Madoc'un da desteğiyle, prenslerden veya prenseslerden biri beni şövalyelikle onurlandırıp kişisel muhafızı olarak atayabilir. Bu da güçlü bir mevki sayılır, bir anlamda korunma sağlar.

Hem bu sayede Taryn'i de koruyabilirim.

Okula varıyoruz. Prens Cardan, Locke, Valerian ve Nicasia diğer perilerle beraber çoktan çimenlere yayılmışlar. Geyik boynuzlu bir kız –Poesy– Cardan'ın bir lafına kıkırdıyor. İki kardeş battaniyemizi yayıp defterlerimizi, tüy kalemlerimizi ve mürekkep hokkalarımızı çıkarırken bize pek bakmıyorlar.

Yaşadığım rahatlama muazzam.

Tarih dersinde, Sualtı Kraliçesi Orlagh ile karadaki muhtelif peri kralları ve kraliçeleri arasında titizlikle yürütülen barış müzakerelerini işliyoruz. Orlagh'ın kızı olan Nicasia Yüce Kral'ın maiyetine evlatlık verilmiş. Kraliçe Orlagh'ın güzelliğine sayısız şarkı yazılmış, demek ki kızının huyu değilse de alımlılığı ona çekmiş.

Nicasia soyuyla gurur duyduğundan ders boyunca böbürleniyor. Okutman Termit Hanedanlığı'ndan Lord Roiben konusuna geçince ilgimi yitiriyorum. Aklım başka yerlere kayıyor. Savaş hamlelerini düşünüyorum – yandan vuruş, deşme, savuşturma, engelleme. Kalemimi bir kılıç kabzası gibi kavrayıp not almayı unutuyorum.

Güneş ufukta iyice alçalınca Taryn'le beraber sepet-

lerimizdeki azıkları çıkarıyoruz. Evden ekmek, tereyağı, peynir ve erik getirmiştik. Bir dilim ekmeğe iştahla tereyağı sürüyorum.

Yanımızdan geçen Cardan ekmeği tam ağzıma götürmüşken üzerime toprak sıçratıyor. Diğer periler gülüşüyorlar.

Kafamı kaldırıp bakınca beni zalimce bir keyifle seyrettiğini görüyorum. Minik bir fareyi midesine indirip indirmemeye karar veremeyen yırtıcı bir kuşu andırıyor bakışı. Üzerinde diken desenli, yüksek yakalı bir ceket var; parmaklarında da bir sürü yüzük. Alaycı sırıtışı malum.

Dişlerimi sıkıyorum. Sataşmalarına aldırmazsam ilgisini kaybedeceğini varsayarak kendimi telkin ediyorum. Uzaklaşacaktır elbet. Buna biraz daha katlanabilirim, birkaç gün daha.

"Sorun mu var?" Cardan'ın yanına gelip kolunu onun omzuna atan Nicasia sesinden bal damlayarak soruyor. "Toprak o. Senin türediğin maddenin aynısı ölümlü. Çok yakında döneceğin yer de orası. Doyasıya ye."

"Sıkıysa yedir," diyorum kendime hâkim olamadan. Ağzının payını vermiş sayılmam, üstelik avuçlarım terlemeye başlıyor. Taryn'in irkilmiş gibi bir hali var.

"*Yapabilirim*, biliyorsun," diyor Cardan, keyiften dört köşe olmuş gibi sırıtıyor. Yüreğim ağzımda. Boynumdaki üvez kolyesi olmasa, toprağı leziz bir yemek sanacağım şekilde beni rahatlıkla efsunlayabilir. Çekinmesinin tek sebebi Madoc'un konumu sanırım. Tılsımın işlemez hale gelmesinden çekinerek içliğimin altındaki kolyeye dokunmuyor, kıpırdamıyorum. Kolyeyi fark edip boynumdan koparıvereceğinden çekiniyorum.

O günkü okutmandan yana bakıyorum ama yaşlı puka* bir kitaba gömülmüş.

Cardan bir prens olduğundan birisinin onu azarlaması da frenlemesi de vaki değil herhalde. Onun çizgiyi ne kadar aşacağını hiç kestiremiyorum. Okutmanımızın ona ne kadar göz yumacağını asla tahmin edemiyorum.

"Yedirelim istemezsin herhalde?" Valerian yapmacık bir ilgiyle bunu sorarken bir yandan da öğle yemeğimize biraz daha toprak sıçratıyor. Onun geldiğini görmedim bile. Bir keresinde Valerian gümüş dolmakalemimi çalınca Madoc kendi çalışma masasındaki yakut kalemini vermişti. Bunun üzerine Valerian iyice öfkelenmiş ve tahta kılıcını enseme indirmişti. "Peki ya çıkınınızdaki her şeyi yerseniz akşama kadar size iyi davranacağımıza söz verirsek?" Yayvan gülümsemesi sahte. "Arkadaşınız olalım istemez misiniz?"

Taryn kafasını önüne eğiyor. Hayır diyesim geliyor. Sizinle arkadaş olmak istemeyiz.

Yanıt vermiyorum ama başımı önüme de eğmiyorum. Cardan'la göz gözeyim. Onları durdurabilecek lafım yok, farkındayım. Burada hiçbir gücüm yok. Yine de bugün kendi acizliğime olan öfkemi bir türlü bastıramıyorum.

Nicasia saçımdaki bir tokayı çekince saç örgülerimden biri enseme düşüyor. Eline hamle yapsam da her şey çok ani oluyor.

"Nedir bu?" Üzerinde telkâri işçiliği ürünü minicik bir böğürtlen öbeği olan altın tokayı havaya kaldırıyor. "Çaldın mı? Seni güzelleştireceğini mi sandın? Bununla bizden biri olacağını mı sandın?"

* Kelt mitolojisinde biçim değiştirebilen bir yaratık. (ç.n.)

Yanağımı ısırıyorum. Elbette onlara benzemek istiyorum. Kutsal ateşte dövülmüş kılıçlar kadar güzeller. Sonsuza dek yaşayacaklar. Valerian'ın saçı perdahlı altın gibi parlıyor. Nicasia'nın uzuvları biçimli ve kusursuz, dudakları mercan pembesi, saçı denizin en derin, en soğuk kısımlarının rengine denk. Tilki gözlü Locke, sessizce Valerian'ın arkasında duruyor, yüz ifadesi kayıtsız, çenesi de kulakları gibi sivri. Cardan ise her zamanki gibi diğerlerinden de güzel, kapkara saçı bir kuzgunun kanatları misali yanardönerli, çıkık elmacık kemikleri her kızın yüreğini çalar. En çok ondan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki bazen ona bakınca soluğum kesiliyor.

"Sen asla bizim dengimiz olamazsın," diyor Nicasia.

Elbette olamam.

"Aman boş verin," diyor Locke hoyrat bir gülüşle, elini Nicasia'nın beline atıp. "Onları sefaletleriyle baş başa bırakalım."

"Jude'un kusuruna bakmayın," diyor Taryn çabucak. "İkimiz de çok özür dileriz."

"Kendisi de özür dileyebilir," diyor Cardan sözcüklerin üzerine basa basa. "Ablana söyle Yaz Turnuvası'nda yeri yok."

"Kazanacağımdan mı korkuyorsun?" diye soruyorum, hiç zekice değil.

"Ölümlülere göre değil," diyerek aydınlatıyor bizi, sesi buz gibi. "Ya çekilirsin ya da çekilmediğine pişman olursun."

Ağzımı tam açtığımda Taryn benden önce davranıyor. "Onu ikna ederim. Dert değil, alt tarafı bir oyun."

Nicasia kardeşime yüce gönüllü bir gülümseyiş bahşediyor. Valerian ise Taryn'e yiyecekmiş gibi bakıyor, kı-

zın vücut kıvrımlarından gözünü alamıyor. Cardan'la göz göze geliyoruz. Benimle işi bitmediğini anlıyorum, katiyen bitmedi.

"Onlara niye böyle kafa tutuyorsun?" Taryn herkes neşeli yemek faslına, çoktan hazırlanmış sofralarına geri dönünce bunu soruyor. "Ona karşılık vermen aptalcaydı."

Sıkıysa yedir.

Kazanacağımdan mı korkuyorsun?

"Biliyorum," diyorum. "Çenemi tutacağım. Bir an parlayıverdim."

"Korksan iyi olur," diye salık veriyor. Sonra da başını iki yana sallayarak kirlenen yemeğimizi toplamaya koyuluyor. Midemin gurultusuna aldırmamaya çalışıyorum.

Beni korkutmak istiyorlar, farkındayım. Öğleden sonraki savaşçılık oyununda Valerian bana çelme takıyor, Cardan da kulağıma edepsizce şeyler fısıldıyor. Tekmelenmekten, düşmekten berelenmiş bir halde dönüyorum eve.

Fark etmedikleri şey şu: Evet, gözümü korkutuyorlar ama buraya geldiğimden beri hep korku içindeyim zaten. Ebeveynlerimi katletmiş bir adam tarafından yetiştirildim, bir canavarlar diyarında büyüdüm. Korkuyla yaşıyorum, iliklerime işlese de aldırmıyorum. Güya korkmuyormuş gibi davranmasaydım Madoc konağındaki baykuş tüyü yorganımın altından hiç çıkmazdım. Saklandığım yerde nefesim kesilene dek haykırırdım. Bunu reddediyorum. Sinmeyeceğim.

Nicasia yanılıyor. Turnuvada perilerden biriymişim gibi başarı göstermeyi arzulamıyorum. Kazanmak istiyorum. Onların dengi olayım diye yanıp tutuşmuyorum.

Asıl gönlümde yatan, hepsinin hakkından gelmek.

5. Bölüm

Eve dönerken Taryn Maskeler Gölü kenarında durup böğürtlen topluyor. Ay ışığı altındaki bir kayaya oturup suya bakmamaya özen gösteriyorum. Göl yüzeyi suratınızın aksini yansıtmaz, suya bakmış veya ileride bakacak başka birinin suretini gösterir. Küçükken bütün gün kıyıda oturur kendi çehrem yerine perilerinkini seyreder, bir yandan da günün birinde annemin yüzünü görebilmeyi umardım.

En sonunda bu uğraş çok acı verir hale gelmişti.

"Turnuvadan çekilecek misin?" Taryn bir avuç böğürtleni ağzına tıkarken soruyor. Gözümüz aç bizim. Şimdiden Vivi'nin boyunu geçtik, kalçalarımız ondan geniş, göğüslerimiz onunkilerden dolgun.

Sepetimi açıyorum ve kirli bir erik çıkarıp gömleğime siliyorum. Hâlâ yenebilecek durumda. Yavaşça yerken düşünüyorum. "Cardan ve Pislikleri Tayfası yüzünden mi yani?"

Kalın kafalılık ettiğinde ona baktığım zamanlardaki gibi bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Bize ne isim taktıkla-

rından haberin var mı?" diye tersliyor. "*Solucan Tayfası.*"

Meyvenin çekirdeğini suya atıyorum. Oluşan dalgacıklar muhtemel yansımaları dağıtıyor. Dudak büküyorum.

"Sihirli bir gölü kirletiyorsun," diyor.

"Çürüyüp gider," diyorum. "Bizim gibi. Haklılar. Solucan Tayfasıyız biz. Ölümlüyüz. İsteklerimize izin vermelerini bekleyecek kadar sonsuz zamanımız yok. Turnuvaya katılmamdan hoşlanmamaları umurumda değil. Bir kez şövalye oldum mu bana sataşamazlar."

"Madoc'un buna izin vereceğini mi sanıyorsun?" diyor Taryn, dikenli çalılar parmaklarını kanatınca böğürtlen sevdasından vazgeçiyor.

"Bizi başka ne diye eğitiyordur?" diye soruyorum. Tek kelime etmeden uygun adım tekrar evin yolunu tutuyoruz.

"Kendi adına konuş." Başını iki yana sallıyor. "Ben âşık olacağım."

Beni bir gülme tutuyor. "Buna mı karar verdin yani? O işler karar vererek olmaz. Bence aşk hiç beklemediğin anda başına gelir, can suyu gibi beynine işler."

"*Ben* karar verdim işte," diyor. Felaketle sonuçlanan son kararını anımsatmaya niyetleniyorum –şu şenlikte eğlenmeyle ilgili olanını– ama onu sinirlendirmenin âlemi yok şimdi. Bunun yerine ona birinin âşık olduğunu kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Belki bir deryagil gönlünü kaptırır, suyun altında soluk alma becerisi bahşedip kafasına da inci bir taç takarak onu denizler altındaki yatağına götürür.

Belki de tüm yanlış kararları veren benimdir.

"Yüzmeyle aran nasıl?" diye soruyorum.

"Ne?" diyor.

"Hiç," diyorum.

Alay ettiğime yorup böğrüme dirsek atıyor.

Çalık Orman'a girip eğri büğrü ağaçların arasından ilerliyoruz çünkü Sütağaç yöresi geceleri tehlikelidir. Bir grup kökgile yol vermek için durmak zorunda kalıyoruz. Önlerinden çekilmesek bizi ezebilirler. Kabuk bağlamış yanaklarındaki yosunlar ta omuzlarına kadar iniyor. Esen rüzgâr kaburgalarında ıslık öttürüyor.

Vakur ve zarif bir edayla ilerliyorlar.

"Madem Madoc'un sana izin vereceğinden bu kadar eminsin niye hâlâ istemedin?" Taryn fısıldıyor. "Turnuvaya sadece üç gün kaldı."

Yaz Turnuvası'nda herkes dövüşebilir ama şövalye olmak istiyorsam göğsüme yeşil bir kuşak atarak adaylığımı koymam gerekir. Madoc buna izin vermezse ağzımla kuş tutsam faydası yok. Ne aday olabilirim ne de seçilirim.

Yanıt vermemek için kökgillerin yarattığı bahaneye seve seve sığınıyorum çünkü tabii ki haklı kız. Madoc'tan izin istemedim çünkü vereceği yanıttan korkuyorum.

Eve varıp da demir mafsallı devasa ahşap kapıyı iterek açtığımızda birisi üst kattan başı dertteymiş gibi bağırıyor. Yüreğim ağzımda sese koşuyorum ama Vivi'yi odasında bir pırtıl bulutunu kovalarken buluyorum. Pırtıllar bir bürümcük bulutu bırakarak yanımdan geçip koridora kaçıyor. Vivi'nin arkalarından fırlattığı kitap kapının pervazına çarpıyor.

"Şu hale bak!" diye bağırıyor Vivi bana dolabını göstererek. "Şu yaptıklarına bak."

Dolap kapakları açık. İnsan dünyasından çalınmış ne varsa, kibrit kutuları, gazeteler, boş şişeler, romanlar ve

Polaroidler, hepsi meydanda. Pırtıllar kibrit kutularını yatak ve masa yapmış, kitapların sayfalarını lime lime edip içlerine yuva açmışlar. Tam bir pırtıl istilası.

Gelgelelim beni asıl şaşkınlığa gark eden, Vivi'nin bu kadar çok şeyi biriktirmesi ve çoğunun değersiz nitelikte oluşu. Hepsi çöplük. Fani çöplüğü.

"*Bunlar* da neyin nesi?" Taryn odaya girince soruyor. Pırtılların kenarlarını kemirdiği birkaç fotoğrafı eğilip yerden alıyor. Resimler art arda çekilmiş, bir otomata oturup çektirdiğiniz türden resimler. Fotoğraflarda Vivi var, tek kolunu güleç yüzlü pembe saçlı bir ölümlü kızın omzuna atmış.

Galiba âşık olmaya karar veren tek kişi Taryn değil.

Akşam yemeğinde dört bir yanı flüt çalan pan ve dans eden imp oymalarıyla süslü devasa bir ahşap masadayız. Ortasında şişko mumlar yanıyor, hemen yanındaki taş yontma vazo yonca dolu. Hizmetçiler yemeklerimizi gümüş tepsilerle getiriyorlar. Taze bakla, nar taneleri serpiştirilmiş geyik eti, tereyağlı ızgara alabalık, roka salatası, yemekten sonra da elma şerbetli ve kuru üzümlü ıslak kek yiyoruz. Madoc ile Oriana kanarya şarabı içiyor; biz çocuklarsa içkiyi suyla karıştırıyoruz.

Taryn'le ikimizin tabaklarının yanında bir kâse tuz duruyor.

Vivi geyik etini deşip bıçağındaki kanı yalıyor.

Tam karşısında oturan Oak onu taklit etmeye yeltenıyor ama dilini kesmeye kalmadan Oriana bıçağı çocuğun elinden kapıyor. Oak kıkırdıyor, eti eliyle tutup keskin dişleriyle parçalıyor.

"Biliyorsunuz, kral yakında tahtını çocuklarından birine terk edecek," diyor Madoc hepimize hitaben. "Büyük ihtimalle de Prens Dain'i seçecek."

Dain'in ortanca çocuk olmasının önemi yok. Yüce Kral varisini kendi seçermiş, Elfhame'in istikrarı böyle sağlanırmış. İlk Yüce Kraliçe Mab, tacı bir demir ustasına yaptırmış. Rivayete göre, söz konusu demir ustası Grimsen adlı bir yaratıkmış ve metalden her şey yapabiliyormuş; şakıyan kuşlar, gırtlak kesen kolyeler; asla ıskalamayan Yürekdeşen ve Yürekçökerten adlı ikiz kılıçlar da onun marifetiymiş. Kraliçe Mab'ın tacı öyle mucizevi bir sihirle donatılmış ki sadece kan bağı olanlara aktarılabilirmiş, nesilden nesile böyle devam etmiş. Taç tüm ant içenlerin yeminlerini de taşırmış. Varisler her yeni taç giyme töreninde yeniden sadakat yemini etseler de tacın itibarı bakiymiş.

"Neden tahtından feragat ediyor?" Taryn soruyor.

Vivi'nin alaycı sırıtması çirkef bir hal alıyor. "Adam hâlâ hayatta diye çocukları sabırsızlanmaya başlamış."

Madoc'un suratından bir öfke dalgası geçiyor. Taryn'le ikimiz şimdiye dek adamın sabrını taşırmaya cüret edememiş olsak da Vivi bu konuda uzmandır. Kıza yanıt verirken adamın kendine hâkim olmaya çabaladığı her halinden belli. "Çok az kral Periler Diyarı'nı Eldred kadar uzun süre başarıyla yönetebilmiştir. Artık ona Vaat Diyarı yolu göründü."

Anladığım kadarıyla –bunu itiraf etmeseler de– Vaat Diyarı ölümün karşılığı oluyor. Dediklerine göre peri halkının geldiği ve er geç döndükleri yermiş.

"Yani *yaşlandığı* için mi tahtını terk ediyor diyorsun?" Soruş biçimimle kabalık ettiğimden endişeleniyorum. Kı-

rışık suratları minik tüysüz kedileri andıran hoblar bilirim. Bazı niksilerin* cildi öyle pürüzsüzdür ki gerçek yaşları ancak gün görmüş bakışlarından anlaşılır. Zaman kavramının onlar için sorun olmadığını sanıyordum.

Oriana hoşnut görünmüyor ama beni susturmuyor da, demek ki *o kadar* kabalık etmemişim. Ya da terbiyeli davranmamı beklemeyecek kadar benden ümidini kesmiş olabilir.

"Yaşlılıktan ölmüyor olabiliriz ama biz de yıpranırız," diyor Madoc içini çekerek. "Eldred'in adına savaşlara katılmışlığım vardır. Sadakat yeminini tanımayan hanedanlıkları yıktım. Sualtı Kraliçesi'yle bile çatışmalara girmişimdir. Ne var ki Eldred kan dökmeye yanaşmaz oldu. Bize boyun eğmeyi reddeden irili ufaklı diğer hanedanlıkların kendi bayrağı altında isyan etmelerine bile göz yumuyor. Bir muharebe başlatmanın zamanıdır. Yeni bir monarşinin, açgözlü bir iktidarın zamanı geldi."

Oriana biraz şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Aslında, akrabalar birbirlerinin güvende olması için çabalar."

"Savaşmayan bir generalin ne faydası var ki?" Madoc şarabından koca bir yudum alıp bir solukta içiyor. Kepini hangi sıklıkla taze kana banma arzusu duyduğunu merak ediyorum. "Yeni kralın taç giyme töreni güz dönümünde gerçekleşecek. Endişelenme. Geleceğimizi sağlama alacak bir planım var. Sizin tek derdiniz bir sürü cümbüşe hazırlanmak olsun."

Planının ne olabileceği kafamı kurcalarken Taryn masanın altından beni tekmeliyor. Öfkeyle dönüp bakınca kaşlarını kaldırıyor. Adamdan izin istememi işaret ediyor.

* Bir tür su perisi. (ç.n.)

Madoc ona bakıyor. "Ne var?"

"Jude bir konuda izin isteyecekti," diyor Taryn. En kötüsü de bana yardım ettiğini sanması.

Derin bir nefes alıyorum. Hiç değilse adamın keyfi yerinde gibi. "Turnuvayı düşünüyordum da." Ne diyeceğimi defalarca kafamda tekrarlamıştım ama şimdi gerçekten dile getirirken lafımı bir türlü istediğim gibi toparlayamıyorum sanki. "Kılıçta fena değilim."

"Kendini çok hafife alıyorsun," diyor Madoc. "Silahşorluğun mükemmel."

Gaza gelmek üzereyim. Taryn'e göz atıyorum, nefesini tutmuş gibi bir hali var. Bardağını tıngırdatan Oak hariç masada herkes kıpırdamadan bekliyor. "Yaz Turnuvası'nda dövüşmek ve şövalyeliğe adaylığımı koymak istiyorum."

Madoc'un kaşları havaya kalkıyor. "İstediğin bu mu? Tehlikelidir."

Kafa sallıyorum. "Korkmuyorum."

"İlginç," diyor. Kalbim tekleyecekmiş gibi küt küt atıyor. İzin vermeme ihtimali hariç bu izin isteme teranesinin her aşamasını önceden planlamıştım.

"Saray maiyetine kendimce kapak atmak istiyorum," diyorum.

"Sen katil değilsin," diyor bana. İrkiliyorum, göz göze geliyoruz. Altın sarısı kedi gözleriyle bana dimdik bakıyor.

"Olabilirim." Israrcıyım. "On yıldır eğitim görüyorum."

Beni çaldığından beridir demiyorum ama gözlerimden anlamış olmalı.

Başını esefle iki yana sallıyor. "Yetersizliğinin tecrübeyle alakası yok."

"Yok ama..." diyecek oluyorum.

"Yeter. Kararımı verdim," diyor lafımı kesip sesini yükselterek. Bir anlık suskunluktan sonra gönlümü alır gibi gülümsüyor. "Canın istiyorsa turnuvada spor niyetine dövüş ama yeşil kuşağı takmayacaksın. Şövalyeliğe hazır değilsin. Taç giyme töreninden sonra gönlünde yatan hâlâ buysa bana tekrar sorabilirsin. Bir hevesse o süre zarfında geçecektir zaten."

"Geçici bir heves değil!" Sesimdeki çaresizlikten tiksiniyorum ama turnuvaya sayılı günler kaldı. Aylarca bekleme fikri, isteğimin tekrar geri çevrilme ihtimali, beni derin bir umutsuzluğa sürüklüyor.

Madoc'un bakışındaki ifadeyi çözemiyorum. "Törenden sonra," diye tekrarlıyor.

Haykırasım geliyor: Sürekli başın eğik dolaşmak ne zordur bilir misin? Hakaretleri yutup densizce tehditlere katlanmak? Bunların hepsini yaşıyorum ben. Dayanıklılığımı ispatladım sanıyordum. O kadar şeye katlanıp hâlâ gülümsediğimi görürsen şövalyeliğe layık olduğumu anlarsın sanıyordum.

Sen katil değilsin.

Ne olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Belki benim de yoktur. Belki kendimi keşfetmeyi hiç göze alamamışımdır.

"Prens Dain'den iyi kral olur," diyor Oriana, konuyu ustalıkla hoş mevzulara döndürerek. "Taç giyme töreni bir ay süren balo demektir. Bize yeni elbiseler lazım olacak." Galiba genellemesine Taryn ile beni de dâhil ediyor. "Muhteşem elbiseler."

Madoc başıyla onaylıyor, dişlek sırıtmasıyla gülüm-

süyor. "Evet, evet, dilediğiniz kadar alın. Güzelliğinizle, dansınızla herkesin gözünü kamaştırmanızı isterim."

Sakin nefes almaya, tek bir konuya odaklanmaya uğraşıyorum. Tabağımdaki geyik kanına bulanmış nar taneleri yakut gibi parlıyor.

Elbet bir gün o da olur demeye getirmişti Madoc. Buna odaklanmaya çalışıyorum. Hiç yoktan iyidir.

Oriana'nın dolabında gördüğüm saray elbiselerinden giymeyi çok isterdim, eteklerine simli ipliklerle işlenmiş gösterişli desenleriyle her biri tanyeri kadar göz alıcıdır. Buna da odaklanıyorum.

Yalnız biraz fazla abartıp kendimi o tür bir elbiseyle hayal ediyorum, belimde kılıç, bambaşka biri olmuşum, sarayın gerçek bir üyesi, Şahin Tayfası'ndan bir şövalye. Cardan da salonun öbür ucundan beni seyrediyor, kralın yanında dikilmiş, kurumlu halime gülüyor.

Acıtana dek bacağımı çimdikliyorum ki hayallerden sıyrılayım.

"Diğerlerimiz gibi sizin de ayakkabı tabanlarınızı aşındırmanız gerekecek," diyor Vivi, Taryn ile bana. "Bahse varım Madoc sizi dansa teşvik ettiği için Oriana'nın etekleri tutuşmuştur, ne de olsa size engel olamaz artık. Beterin beteri vardır, bir de hoşça vakit geçirirseniz kahrolur."

Oriana geriliyor. "Haksızlık ediyorsun, ayrıca doğru değil söylediklerin."

Vivi gözlerini deviriyor. "Doğru olmasaydı dile getiremezdim."

"Yeter dedim!" Madoc ellerini masaya vurmasıyla hepimizi yerimizden sıçratıyor. "Taç giyme törenleri birçok şeye gebedir. Değişim kapıda. Aklı olan benimle zıtlaşmaz."

Prens Dain'i mi nankör kızlarını mı yoksa hepsini mi kastediyor çözemiyorum.

"Birisi tahta geçmeye kalkar diye mi endişeleniyorsun?" Taryn soruyor. Benim gibi o da strateji, hamle, karşı hamle, pusu kurma ve üstünlük sağlamayı öğrenerek büyüdü. Yalnız benim tersime, muhabbeti daha az riskli sulara yönlendiren soru sorma becerisi Oriana'nınkini andırıyor.

"Endişelenmesi gereken Greenbriar sülalesi, ben değilim," diyor Madoc, ama sorudan memnun gözüküyor. "Uyruğundaki bazı kişilerin Kan Tacı'nın da Yüce Kral'ın da devamlılığını istemediğine şüphe yok. Varisleri peri ordularının memnuniyetine özellikle özen göstermek zorundalar. Kıdemli bir strateji uzmanı uygun fırsatı kollar."

"Senin koruduğun bir tahta ancak kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birisi saldırır," diyor Oriana ciddi bir şekilde.

"Kaybedecek bir şey daima vardır," diyor Vivi, sonra Oak'a bakıp suratını şekilden şekile sokuyor. Oğlan kıkırdıyor.

Oriana ona engel olacakmış gibi uzansa da sonradan vazgeçiyor. Ortada bir fenalık yok aslında. Yine de Vivi'nin kedi gözlerindeki parıltıyı fark edince Oriana'nın endişelenmekte belki de haksız olmadığını düşünüyorum.

Vivi'nin derdi Madoc'u cezalandırmak ama elinden gelen sadece adamın başına bela olmak. Bu da bazen Oak'ı kullanarak Oriana'ya eziyet etmek anlamına geliyor. Vivi'nin Oak'ı sevdiğini biliyorum –ne de olsa erkek kardeşimiz– ama bu demek değil ki ona kötü örnek olmaktan çekiniyor.

Madoc hepimize gülümsüyor, tam bir memnuniyet tablosu. Eskiden aile arasında yaşanan gerginliği fark etme-

diğini sanırdım ama yaşım ilerledikçe anladım ki su yüzeyine çıkan çatışmalar onu zerre rahatsız etmiyor aslında. En az meydan savaşı kadar hoşuna gidiyor. "Neyse ki düşmanlarımızın hiçbiri önde gelen strateji uzmanları değil."

"Olmadıklarını umalım," diyor Oriana dalgın bir edayla, gözü Oak'ta, kanarya şarabı kadehini dudaklarına götürürken.

"Aynen," diyor Madoc. "Haydi kadeh kaldıralım. Düşmanlarımızın acizliğine."

Kadehimi alıp Taryn'inkiyle tokuşturuyorum, sonra da son damlasına kadar kafaya dikiyorum.

Kaybedecek bir şey daima vardır.

Gün ağarana dek kafamda evire çevire bunu düşünüyorum. En sonunda, kafa yormayı bir kenara bırakıp geceliğimi üzerime geçiriyor ve sabahın ilerleyen saatlerinde kendimi dışarı atıyorum. Ahırların oradaki bir yonca öbeğine çöküp de evi seyrederken pırıl pırıl güneş gözlerimi acıtıyor.

Oriana'nın öncesinde buralar annemindi. Annem o gencecik yaşında Madoc'a sevdalanmış olsa gerek. Neler hissetmiştir kim bilir. Acaba burada mutlu olacağını hiç düşünmüş müdür merak ediyorum.

Mutlu olmadığını ne zaman anlamıştır acaba?

Dedikodulardan aşinayım. Yüce Kral'ın generalini kandırmak, karnında bebekle periler âleminden sıvışmak ve neredeyse on yıl gizlenmek kolay iş değil. Adamın kömüre dönen konağında başka bir kadının küllerini bırakıp kaçmış. Kolay lokma olduğu söylenemez. Şansı biraz daha yaver gitmiş olsaydı Madoc hâlâ hayatta olduğunu bile anlamayabilirdi.

Kaybedecek çok şeyi vardı da ondan herhalde.
Benim de kaybedecek çok şeyim var.
Ne olmuş yani?

"Bugün dersleri ekelim," diyorum Taryn'e o gün öğleden sonra. Çoktan giyinip erkenden hazırlandım. Uyumadığım halde hiç yorgun hissetmiyorum. "Evde kalalım."

Madoc'a diyetini ödeyen yeni bir peri oğlan onun kestane rengi saçını taç şeklinde örerken Taryn bana derin bir endişeyle bakıyor. Tuvalet masasındaki oturuşu fazla usturuplu, kahverengi ve altın sarısına bürünmüş. "Sen gitmeyelim diyorsan mutlaka giderim. Aklından ne geçiyorsa unut. Turnuva yüzünden düş kırıklığına uğradığının farkındayım ama..."

"Dert etmiyorum," diyorum, halbuki bal gibi ediyorum. Hatta o kadar dert ediyorum ki şövalyelik umudum suya düştüğünden beridir sanki yerde bir delik açılmış da içine yuvarlanmışım gibi hissediyorum.

"Madoc fikir değiştirebilir." Peşimden merdiveni inmeden önce sepetlerimizi benden önce kapıyor. "En azından artık Cardan'a kafa tutmana gerek yok."

Onun hiçbir kabahati olmadığı halde hışımla bakıyorum. "Madoc'un şövalyeliğe adaylığımı koymama neden izin vermediğini biliyor musun? Çünkü beni güçsüz sanıyor."

"Jude," diye uyarıyor Taryn.

"Uslu durup kurallara uymam gerektiğini sanıyordum," diyorum. "Ama aciz düşmekten bıktım. Uslu durmaktan usandım. Bambaşka biri olacağım artık."

"Yalnızca ahmaklar korkunç şeylerden korkmazlar," diyor Taryn, hiç şüphesiz doğru, yine de beni caydıramıyor.

"Bugün dersleri ekelim," diyorum yine, ama onun ekeceği yok, dolayısıyla okula beraber gidiyoruz.

Ben savaşçılık oyununun lideriyle, teni çiçek mavisi bir peri kızı olan Fand'la konuşurken Taryn beni endişeyle gözlüyor. Fand bana turnuvaya hazırlık niyetine yarın yapılacak koşudan bahsediyor.

Yanağımı dişleyerek kafa sallıyorum. Umutlarımın suya düştüğünü kimsenin bilmesine gerek yok. Umut beslediğimi bile bilmelerine gerek yok.

İlerleyen saatlerde, Cardan, Locke, Nicasia ve Valerian öğle yemeğine oturunca, ağızlarındaki lokmaları dehşet içinde öğürür gibi tükürüyorlar. Etraflarındaki diğer herkes, asillerin nispeten daha az kötücül çocukları, ballı ekmekler, kekler, kızarmış kumrular, mürver reçelli bisküviler, peynir ve iri taneli üzümlerle karınlarını doyuruyorlar. Gelgelelim, düşmanlarımın sepetlerindeki her lokmaya bol miktarda tuz serpilmiş.

Cardan'ın bakışları bana kenetleniyor. Elimde olmadan dudaklarıma pis bir sırıtma yerleşiyor. Gözleri kor gibi parlıyor, nefreti canlı bir varlık, sıcak bir yaz günü simsiyah kayaların üzerindeki buğu misali havayı titreştiriyor sanki.

"Aklını mı kaçırdın?" Taryn omuzlarımı sarsarak çıkışınca ona dönmek zorunda kalıyorum. "Her şeyi daha da berbat ediyorsun. Onlara kimse bulaşmıyorsa bir sebebi var."

"Biliyorum," diyorum usulca, gülümsememi bastıramadan. "Çok sebebi var."

Endişelenmekte haklı. Az önce savaş ilan ettim.

6. Bölüm

Tüm hikâyeyi başından beri yanlış anlattım. Periler Diyarı'nda büyümeye dair asıl anlatmam gerekenleri söylemedim. Hikâyeye dâhil etmediysem çoğunlukla korkaklığımdandır. Yaşadıklarımı düşünmek benim bile hoşuma gitmiyor. Buna karşın geçmişime ait bazı ayrıntılara değinmek belki niçin böyle olduğumu daha iyi açıklayabilir. Korkunun iliklerime nasıl işlediğini. Niçin hep diken üzerinde durduğumu.

İşte size en başından anlatmam gerektiği halde anlatmadığım üç mesele:

1) Dokuz yaşındayken, Madoc'un muhafızlarından biri sol elimin yüzük parmağını ucundan ısırıp kopardı. Dışarıdaydık; çığlığı basmamla beraber beni öyle sert itti ki kafamı ahırın tahta direğine çarptım. Öylece karşımda dikilerek ağzındaki parçayı çiğnedi. Ölümlülerden nasıl da nefret ettiğini söyledi. Çok kan kaybettim. Kopuk bir parmağın o kadar çok kanayacağı

insanın aklına gelmez. Olayın ertesinde bunu sır olarak saklamamı, aksi takdirde geri kalanımı da yiyeceğini söyledi. Ben de haliyle kimseciklere söylemedim. Şu ana dek. Artık öğrendiniz.

2) On bir yaşındayken, şenliklerin birinde şölen masasının altında saklanırken canı sıkkın seçkinlerden birine enselendim. Beni tek ayağımdan yakalayarak dışarı çekti, debelendim, çırpındım. Kim olduğumu bildiğini sanmıyorum, en azından kendimi öyle ikna ediyorum. Beni zorla içirtti, ben de mecburen çimen yeşili bir peri şarabını meyve suyu gibi kafaya diktim. Benimle dört dönerek dans etti. İlk başta eğlenceliydi, yarısında ciyakladığınız geri kalan sürede de başınızı döndürüp midenizi bulandıran dehşet verici bir eğlence ama. Ne var ki eğlencesi kalmadığı anda duramaz hale gelmiştim, feciydi. Görünüşe bakılırsa korkmam da adamı eşit ölçüde neşelendirmişti. Cümbüşün sonunda beni Prenses Elowyn buldu, bir yandan kusup bir yandan ağlıyordum. Nasıl o hale geldiğime dair tek bir şey sormadan beni unutulmuş bir ceket misali Oriana'ya teslim ediverdi. Madoc'a bundan hiç bahsetmedik. Ne anlamı vardı ki? Beni gören herkes muhtemelen müthiş güzel vakit geçirdiğimi sanmıştı.

3) Ben on dört, Oak da dört yaşındayken, oğlan beni efsunladı. Kasten yapmadı, ne de olsa yapmaması gerektiğini bilecek yaşta değildi. Banyodan yeni çıktığım için koruyucu tılsım takmamıştım. Oak uyumak istemedi. Oyuncak bebeklerle beraber oynayalım dedi, oynadım.

Yakalamaca oynamamı buyurdu, koridorlarda birbirimizi kovaladık. Sonra kendimi tokatlattırabileceğini keşfetti, bu da çok komiğine gitti. Tatterfell saatler sonra gelip de beni yanaklarım kıpkırmızı, gözümden yaşlar boşanır halde görünce soluğu Oriana'da aldı. Oak ona şekerleme vereyim, omzumda taşıyayım veya sofraya tüküreyim diye haftalar boyunca kıkırdayarak beni efsunlamaya uğraştı. Hiçbiri işe yaramadığı halde, olay sonrasında üvez kolyesiyle dolaşmama rağmen, onu yere yatırıp pataklamamak için aylarca kendimi zor tuttum. Oriana ona böyle hınçlandığım için beni asla affetmez. Hıncımı çıkaramadığım için de gelecekte oğlundan intikam alacağım kanaatindedir.

Bu olayları anlatmayı bu yüzden sevmiyorum. Hepsi de kırılganlığımın altını çiziyor. Ne denli dikkat etsem de er ya da geç başka bir hata yapıyorum. Acizim. Çıtkırıldımım. Ölümlüyüm.

En çok da bundan nefret ediyorum.

Bir mucize eseri onlarla aşık atabilsem bile asla onlardan biri olamayacağım.

7. Bölüm

Misilleme yapmakta gecikmiyorlar.

Öğleden sonra akşam üzerine kadar tarih dersi görüyoruz. Yarrow adındaki kedi kafalı bir goblin halk şarkılarından alıntılar yaparak bize sorular yöneltiyor. Ben doğru yanıt verdikçe Cardan öfkesinden köpürüyor. Hoşnutsuzluğunu hiç saklamıyor, kelimelerin üzerine basa basa Locke'a derslerin sıkıcılığından dem vuruyor ve okutmanı hor gören bakışlarla süzüyor.

İlk kez akşam karanlığı çökmeden bitiriyoruz. Taryn'le beraber evin yolunu tuttuğumuzda endişeli bakışlarla bana göz atıp duruyor. Akşam güneşi ağaçların arasından vuruyor. Derin bir nefes alarak çam ağaçlarının kokusunu içime çekiyorum. Yaptığım şeyin aptallığına rağmen tuhaf bir sükûnet hissediyorum.

"Sen böyle değildin," diyor Taryn sonunda. "Milletle kavgaya tutuşmazdın."

"Alttan almanın faydası yok." Terlikli ayağımla bir taşı tekmeliyorum. "Yaptıkları yanlarına kaldıkça buna hakları varmış sanıyorlar."

"Ne yani, onları seni mi terbiye edeceksin?" Taryn içini çekiyor. "Terbiye edecek biri varsa da o kişi sen olmamalısın."

Haklı. Yadsıyamam. Öğleden sonraki delişmenliğimin havası sönünce yaptığıma pişman olacağım. Muhtemelen de iyi bir uyku çektikten sonra Taryn gibi dehşete kapılacağım. Tek marifetim başımı daha da belaya sokmak, içimin yağlarını eritmiş olmasının önemi yok.

Sen katil değilsin.

Yetersizliğinin tecrübeyle alakası yok.

Gel gör ki şu anda pişman değilim. Uçurumun kenarına kadar geldim, düşmek istiyorum.

Tam konuşmak üzereyken bir el ağzımı kapatıyor. Parmaklar tenime batıyor. Hızla dönmeye yeltendiğimde Locke'ın Taryn'in belinden yakaladığını görüyorum. Başka birisi de beni yakalıyor. Ağzımı kapatan elden kurtulup basıyorum çığlığı, lakin periler âleminde çığlıklar kuş cıvıltısı gibidir, dikkat çekmeyecek kadar alelade.

Kahkahalarla bizi ormana sürüklüyorlar. Oğlanlardan birinin bir sevinç narası attığını işitiyorum. Locke'ın tarlakuşlarının çok kolay yakalandığına dair bir şey geveledığini duyar gibi oluyorum ama bağrışmaların arasında kaynıyor.

Omuzlarımdan birinin iteklemesiyle buz gibi suya gömülüyorum. Nefes almaya çalışarak suları tükürüyorum. Ağzıma çamur ve yosun tadı geliyor. Kafamı sudan çıkarıyorum. Taryn'le ikimiz belimize kadar nehrin içindeyiz. Akıntı bizi daha derine, daha hırçın sulara çekmeye çalışıyor. Sürüklenmemek için ayaklarımı balçık zeminine gömüyorum. Taryn bir kayaya tutunuyor, saçı sırılsıklam.

Ellerinden kaçmış olmalı.

"Bu nehirde niksiler var," diyor Valerian. "Sizi bulmalarına kalmadan çıkmazsanız dibe çekip orada tutarlar. Keskin dişlerini etinize geçirirler." Isırma taklidi yapıyor.

Hepsi kıyıda, Cardan en yakında, Valerian da onun yanında. Locke dalgın bir edayla elini su kamışlarında ve sazlık otlarında gezdiriyor. Efendiliğinden eser yok. Arkadaşlarından da bizden de bıkmış gibi bir hali var.

"Niksiler kendilerine engel olamazlar," diyor Nicasia, suyu tekmeleyip yüzüme sıçratarak. "El mahkûm boğulacaksınız."

Ayaklarımı iyice çamura gömüyorum. Çizmelerime dolan su bacaklarımı kıpırdatmamı zorlaştırıyor ama beni yerime mıhladığından hâlâ ayakta durmayı başarıyorum. Akıntıya kapılmadan Taryn'e nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Valerian okul çantalarımızı nehir kenarına boşaltıyor. Üçü bir olup sırayla içindekileri suya atıyor. Deri ciltli not defterlerimi. Kâğıt tomarları suya değdiği an dağılıyor. Şiir ve tarih kitapları büyük bir şapırtıyla suya düştükten sonra kayaların arasına sıkışıyor, oradan hayatta çıkarılamazlar. Güzelim dolmakalemim ve uçlarım dibi boyluyor. Mürekkep hokkam kayalarda parçalanıp nehri lal rengine boyuyor.

Cardan beni seyrediyor. Kılını kıpırdatmadığı halde tüm bu teranenin onun başının altından çıktığını biliyorum. Perilerin o katıksız yabaniliği gözlerinden akıyor.

"Komik mi bu?" Kıyıya sesleniyorum. O kadar öfkeliyim ki korkacak halim yok. "Hoşunuza gidiyor mu bari?"

"Hem de nasıl," diyor Cardan. Birden gözlerini benden

ayırıp suyun karanlık kesimine kaydırıyor. O karaltılar niksi mi? Kestiremiyorum. Taryn'e yaklaşmaya uğraşıyorum.

"Bu alt tarafı bir oyun," diyor Nicasia. "Ama bazen oyuncaklarımızı çok hoyrat kullanırız. Bir bakarız kırılmış."

"Boğulursanız kabahat bizde değil yani," diye sesleniyor Valerian.

Ayağım kaygan bir kayaya denk gelince tökezlenip düşüyorum, akıntıya kapılmamla çamurlu su yutuyorum. Panikliyor, pofurduyorum. Can havliyle uzanıp bir ağaç köküne yapışıyorum. Dengemi tekrar sağlıyorum, nefes nefese öksürüyorum.

Nicasia ile Valerian kahkahadan kırılıyor. Locke'ın yüz ifadesini çözmek zor. Cardan daha yakından bakmak ister gibi tek ayağını sazlığa atmış. Öfkeyle sular tüküre-rek zar zor Taryn'e yaklaşıyorum, o da uzanıp elimi sımsıkı tutuyor.

"Boğulacaksın sandım," diyor, sinir krizinin eşiğinde olduğu sesinden belli.

"Endişelenme," diyorum. Ayaklarımı çamura saplayıp bir taşa uzanıyorum. Kaygan yosunla yeşillenmiş iri bir tanesini elime alıyorum. "Niksiler saldıracak olursa onları geri püskürtürüm."

"Pes et," diyor Cardan. Doğrudan bana bakıyor. Taryn'e bakmaya tenezzül bile etmiyor. "Bizimle beraber eğitim görmemen gerekirdi. Turnuvayı aklından çıkar. Madoc'a, büyüklerine aramızda yerinin olmadığını söyle. Bunu yaparsan seni kurtarırım."

Ona bakakalıyorum.

"Tek yapman gereken pes etmek," diyor. "Kolay."

Kardeşime bakıyorum. Ödü patlamış bir halde sırılsıklam olması benim hatam. Yaz sıcağına rağmen nehir soğuk, akıntı güçlü. "Taryn'i de kurtaracak mısın?"

"Ha, yani onun uğruna mı sözümü dinleyeceksin?" Cardan bakışları aç, yiyecekmiş gibi bakıyor. "Büyüklük sende mi kalacak?" Duraklıyor; o sessizlikte tek işittiğim Taryn'in hıçkırığı andıran soluğu. "Ee, öyle mi düşünüyorsun?"

Niksileri kolluyorum, gözüm herhangi bir hareket belirtisinde. "Ne düşünmem gerektiğini de söyle bari."

"İlginç." Bir adım daha yaklaşıyor, çömelerek bizi göz hizasından süzüyor. "Periler âleminde o kadar az çocuk var ki ikiz olanına hiç rastlamadım. Kendi kopyan varmış gibi mi geliyor yoksa ikiye bölünmüşsün gibi mi?"

Yanıt vermiyorum.

Arkasında duran Nicasia'nın Locke'ın koluna girdiğini ve ona bir şey fısıldadığını görüyorum. Oğlan onu bakışıyla tersliyor, kızın da suratı asılıyor. Hâlâ yem olmadığımız için sinirlendiler herhalde.

Cardan kaşlarını çatıyor. "İkiz kardeş," diyor Taryn'e bakarak. Aklına onu keyiflendiren yeni bir korkunç fikir gelmiş gibi tekrar sırıtıyor. "Sen de benzer bir fedakârlıkta bulunmaz mıydın? Haydi öğrenelim. Sana cömert bir teklifim var. Kıyıya çık ve beni iki yanağımdan da öp. Bunu yaparsan, ablanı sözlerin ve eylemlerinle savunmaya kalkışmadığın sürece, onun saygısızlığından seni sorumlu tutmayacağım. Bundan iyi pazarlık mı olur? Ama teklifim sadece onu boğulmaya terk edip yanımıza gelirsen geçerli. Ablanın daima tek başına kalacağını ona göster."

Bir an için Taryn donakalıyor.

"Git," diyorum. "Beni merak etme."

Gene de kıyıya doğru ilerlemesi incitiyor. Tabii ki gidecek. Can güvenliği için bu bedel hiç sayılır.

Sudaki karaltılardan biri diğerlerinden ayrılıp ona doğru yüzüyor ama varlığımdan çekiniyor. Taşı atacakmış gibi yapıyorum da biraz bocalıyor. Kolay av sever bunlar.

Valerian büyük hanımefendilik eder gibi Taryn'i elinden tutarak sudan çıkmasına yardım ediyor. Elbisesi sırılsıklam, hareket ettikçe su pırtıllarının veya deniz perilerinin giysileri gibi sular damlıyor. Mavimsi dudaklarını Cardan'ın yanaklarına değdiriyor, önce birine sonra ötekine. Gözlerini yumuyor ama oğlanınki açık, beni seyrediyor.

"Ablam Jude'u yüzüstü bırakıyorum de," diyor Nicasia. "Ona yardım etmeyeceğim. Zaten kendisini sevmem."

Taryn hemen benden yana bakıyor, mahcup. "Bunları demek zorunda değilim. Anlaşmada bu yoktu." Diğerleri gülüyor.

Cardan kamışları yararak yürüyor. Locke bir şey demeye yelteniyor ama Cardan lafını kesiyor. "Kardeşin seni yüzüstü bıraktı. Birkaç kelimeyle neler yapabiliyoruz gördün mü? Her şey daha beter hale gelebilir. Seni dört ayak üzerinde koşturup it gibi havlatabiliriz. Seni öyle bir lanetleriz ki bir şarkıyı veya dudaklarımdan dökülen güzel bir sözü tekrar duyabilmek için kendini paralarsın. Bizler ölümlü değiliz. Seni mahvederiz. Narin, önemsiz bir yaratıksın; gözü kapalı hakkından geliriz. Pes et."

"Asla," diyorum.

Gülümsemesi kibirli. "Asla mı? *Asla* demek *ebediyen* demek gibidir, ölümlülerin idrak edemeyeceği kadar büyük bir kavramdır."

Sudaki karaltı muhtemelen Cardan'ı ve diğerlerini saldırdığı takdirde beni savunacak arkadaşlarım zannettiğinden yerinden kıpırdamıyor. Cardan'ı dikkatlice izleyerek bir sonraki hamlesini bekliyorum. Meydan okur gibi durduğumu umuyorum. Çok uzun bir süre beni süzüyor, korkunç bir an.

"Düşün taşın," diyor. "Ipıslak halde, utanç içinde evine dönerken yolda iyi düşün. Yanıtını düşün. Sana en fazla bu kadarını yapabiliriz." Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor, biraz sonra diğerleri de sırt dönüyor. Gitmesini seyrediyorum. Hepsinin gitmesini seyrediyorum.

Gözden kaybolduklarında zar zor kıyıya çıkıyor, Taryn'in dibine, çamurlu zemine sırt üstü seriliyorum. Sudan çıkmış balık gibi soluyorum. Niksiler yüzeye çıkmaya başlıyor, yanardöner aç gözleri üzerimizde. Bir tilkikuyruğu öbeği arasından bizi dikizliyorlar. Bir tanesi sürünerek karaya çıkmaya yelteniyor.

Taşı fırlatıyorum. Hedefi ıskalasa da şapırtısı daha fazla yaklaşmamaları için hepsini ürkütmeye yetiyor.

İnleyerek güçlükle ayağa kalkıp yola düşüyorum. Eve dönüş yolu boyunca, Taryn'in içli hıçkırıkları eşliğinde, onlardan da kendimden de ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum. Sonra ıslak çizmelerimi çıkarmaktan, banyo ve yataktan başka şey düşünmez oluyorum. Fundaları, iğne yaprakları, karaağaçları geçiyor; kâh kıpkırmızı böğürtlen, karamuk ve mürdümeriği fidanlarını kâh gülistanların arasına yuvalanmış orman pırtıllarını adım adım geride bırakarak bana ait olmayan ve asla da olmayacak bir dünyadaki evime dönüyorum.

8. Bölüm

Vivienne beni sarsarak uyandırınca kafam zonkluyor. Yatağa atlayıp yorganı tekmelemesinden yaylar gıcırdıyor. Bir yastığı yüzüme kapatıp yana kıvrılıyor, ona aldırmayıp deliksiz uykuma geri dönmeye çalışıyorum.

"Kalk uykucu," diyor battaniyemi çekerek. "Çarşıya çıkacağız."

Boğuk bir sesle homurdanarak elimle kışkışlıyorum.

"Kalk!" buyuruyor, tekrar tepinerek.

"Hayır." Battaniyenin kalan kısmına iyice gömülüp sızlanıyorum. "Turnuvaya hazırlanmam lazım."

Vivi hoplamayı bırakıyor, o anda lafımın abesliğini fark ediyorum. Dövüşlere katılmak zorunda değilim. Yalnız aptal gibi Cardan'a asla pes etmeyeceğimi söyledim.

Bu da nehri, niksileri ve Taryn'i anımsatıyor.

Kardeşimin ne denli haklı olduğunu, benim de akıllara ziyan biçimde yanıldığımı.

"Çarşıda sana kahve ısmarlarım, çikolatalı ve bol köpüklü kahve." Vivi insafsız. "Haydi. Taryn bekliyor."

Yataktan sendeleyerek kalkıyorum. Kalçamı kaşıyarak hışımla bakıyorum. Bana en sevimli gülümsemesiyle karşılık veriyor. Tersten kalksam da sinirimin yatıştığını hissediyorum. Vivi genelde bencildir ama bunu öyle neşeyle ortaya koyar, başkalarının bencilliğini öyle neşeyle teşvik eder ki onun eğlencesine kapılmak kolaydır.

Dolabımın en dibinde sakladığım modern giysilerimi çabucak üzerime geçiriyorum; kot pantolon, üzerinde siyah yıldız olan eski bir gri süveter ve bir çift uzun bileklikli simli Converse. Saçımı salaş bir örme şapkayla topluyorum. Boy aynasında (iki yanında kötü bakışlı bir çift edepsiz pan oyması var) kendime göz attığımda bambaşka biriyle karşılaşıyorum.

İnsan dünyasında yetiştirilmiş olsam belki de böyle biri olacaktım.

Her kimse.

Küçükken sürekli insanlar âlemine geri dönmekten konuşurduk. Vivi biraz daha büyü öğrenirse geri dönebileceğimizden bahseder dururdu. Terk edilmiş bir konak edinecektik, o da bize dadılık etsinler diye kuşları efsunlayacaktı. Kuşlar bize pizza ve şeker alacaktı. Okula da canımız isteyince gidecektik.

Vivi zamanla o dünyaya geçmeyi öğrendi, ancak gerçekler planlarımıza köstek oldu. Meğer kuşlar efsunlansalar da pizza satın alamıyormuş.

Kardeşlerimle Madoc'un ahırlarının önünde buluşuyorum. Gümüş nallı peri atları, koca boynuzlarına çıngıraklar asılmış geyikler ve eyer vurulup dizginlenmeyi bekleyen dev kurbağalarla beraber ağıldalar. Vivi siyah kot pantolon, beyaz tişört giymiş, kedi gözlerini saklayan

aynalı güneş gözlüğü takmış. Taryn'in üzerinde pembe tayt, tüylü bir ceket, ayağında da kısa bilekli botlar var.

İnsanlar âleminde gördüğümüz kızları taklit ediyoruz, dergilerdeki kızları, klimalı sinema salonlarında dişimi kamaştıracak kadar tatlı şekerlemeleri yerken filmlerde gördüğümüz kızları. Millet bizi görünce ne düşünür bilemiyorum. Üzerimdeki giysiler bana göre bir kostüm. Cehalet kılığındayım. Ejderha kostümlü bir çocuk gerçek ejderhaların pullarının rengini ne kadar biliyorsa ben de simli terliklerin yaratacağı izlenimi o kadar tahmin edebilirim.

Vivi yalakların dibinde yetişen sarı hindibalardan topluyor. Aradığı niteliklere uygun üç tanesini bulunca birini dudaklarına götürüp üflüyor ve şunu diyor: "Küheylan, kalk ve bizi buyurduğum yere taşı."

Bu sözlerin ardından çiçeği yere atıyor. Çiçek yere değdiği anda zümrüt yeşili gözlü, bir deri bir kemik, yelesi süs yapraklarını andıran sarı bir midilliye dönüşüyor. İç parçalayan tuhaf bir kişneme koparıyor. Vivi yere iki sap çiçek daha atıyor. Biraz sonra havayı koklayıp yeri eşeleyen tam üç tane hindiba midillimiz oluyor. Biraz denizatlarını andırıyorlar. Vivi'nin buyruğuyla dere tepe aşarak uçacak, tekrar ota dönüşmeden önce tezahürlerini saatlerce koruyacaklar.

Anlaşılan periler âleminden fanilerin dünyasına geçmek o kadar da zor değilmiş. Periler Diyarı fani şehirlerin yöresinde ve altında yer alır, fani kentlerin kuytularında; kokuşmuş, metruk, kurt bağlamış merkezlerinde. Periler bayırlarda, vadilerde ve höyüklerde yaşarlar; sokak aralarında ve ölümlülerin ıssız binalarında da. Vivi

denizleri sinsice aşarak adalarımızdan düzenli olarak insanlar âlemine sızan tek peri değil. Hatta çoğu ölümlü kılığına girerek insanlarla uğraşır. Daha bir ay kadar önce, Valerian arkadaşlarıyla beraber bir grup kampçıyı kandırıp kendileriyle aynı sofraya oturtarak efsunla leziz yemeklere benzettikleri çürük yaprakları onlara tıka basa yedirmeleriyle övünüyordu.

Hindiba küheylanıma binip yaratığın boynuna sarılıyorum. İlk harekete geçiş anında sırıtmamı bastırmadığım bir an yaşarım. Durumun imkânsızlığında, ormanı hızla kat edişinin olağanüstülüğünde katıksız bir şey vardır. Hindiba toynaklarını yere vurarak havaya her sıçrayışlarında saf adrenalin içimi ürpertir.

Gırtlağıma kadar yükselen ulumayı zor bastırıyorum.

Yamaçları aşıyoruz, sonra denizi. Pırıltılı dalgalarda zıplayan denizkızları, sularda yuvarlanan *selki*ler* görüyoruz. Adaları sürekli örterek ölümlülerden saklayan sis tabakasını geride bırakıyoruz. Sonra sahil şeridine yöneliyoruz, *Two Lights State Park*'ı**, bir golf sahasını ve küçük jetlere ayrılmış iniş pistini geçiyoruz. Maine Alışveriş Merkezi'nin hemen karşısındaki ufak bir koruya inmek üzere alçalıyoruz. İniş sırasında Vivi'nin gömleği rüzgârdan dalgalanıyor. Taryn'le ikimiz bineklerimizden iniyoruz. Vivi'nin birkaç sözcük sarf etmesiyle hindiba küheylanlar üç tane pörsük çiçeğe dönüşüyor.

"Park ettiğimiz yeri unutmayın," diyor Taryn sırıtarak. Alışveriş merkezinin yolunu tutuyoruz.

---

* Suda fok biçiminde yaşayan fakat karaya çıktıklarında derisini döküp insan formuna bürünen mitolojik varlıklar. (ç.n.)

** ABD Portland, Maine'de bulunan, adını iki tane deniz fenerinden alan park. (ç.n.)

Vivi buraya bayılıyor. Mangolu meşrubatlar içmeye, şapka denemeye ve efsunladığı meşe palamutlarını para yerine kullanarak canının her istediğini almaya düşkün. Vivi'nin bu yaptığı Taryn'in hoşuna gitmese de eğlenir. Bense burada kendimi bir hayalet gibi hissederim.

Oraların en tehlikeli yaratıkları bizmişiz gibi kasılarak JCPenney mağazasının içinden geçiyoruz. Beraber gezen aileleri ne zaman görsem, özellikle de sakız caklatarak kıkırdayan küçük kızları, nahoş hislere kapılıyorum.

Kızgınlık.

Kendimi onların yerine koyamıyorum; gönlümden sadece yanlarına gidip ağlatana kadar korkutmak geçiyor.

Asla öyle bir şey yapmam tabii

Yani, yapacağımı sanmıyorum.

Taryn bakışlarımın annesine sızlanan bir çocuğa takıldığını fark ediyor. Benim tersime Taryn uyumludur. Lafını bilen biridir. Bu dünyaya geri postalansa zorluk çekmez. Şimdi de zorluk çekmiyor. Dediği gibi âşık da olur. İyi bir eşe, hayat arkadaşına dönüşür ve sevimli peri çocukları dünyaya getirip ömrünü onlarla geçirir. Ona köstek olan tek şey benim.

Düşüncelerimi okuyamadığı için çok mutluyum.

"Pekâlâ," diyor Vivi. "Buraya geldik çünkü ikinizin de biraz neşelenmesi lazım. Neşelenin bakayım."

Taryn'e bakıp derin bir nefes alarak özür dilemeye hazırlanıyorum. Vivi'nin aklındakinin bu olduğundan emin değilsem de yataktan çıktığımdan beridir özür dilemem gerektiğini hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum pat diye.

"Herhalde çok kızgınsındır," diyor Taryn aynı anda.

"Sana mı?" Afallıyorum.

Taryn süklüm püklüm. "O gün sana destek için yanında olduğum halde sana yardım etmeyeceğime dair Cardan'a yemin ettim."

Telaşla başımı iki yana sallıyorum. "Cidden Taryn, asıl suya atılmana sebep olduğum için kızması gereken sensin. Olaydan paçayı kurtarman yapılacak en akıllıca şeydi. Buna hayatta kızmam."

"Ya," diyor. "Peki."

"Taryn prense yaptığın eşek şakasını anlattı," diyor Vivi. Güneş gözlüğünde Taryn'le kendimi ikişer dörder görüyorum. "Çok iyi ama daha beterini yapman lazım. Aklımda bazı fikirler var."

"Hayır!" Taryn telaşla araya giriyor. "Jude'un *hiçbir şey* yapmasına gerek yok. Madoc ve turnuva yüzünden sıkkındı o kadar. Onları tekrar görmezden gelirse onlar da onu görmezden gelecektir. İlk başta değil belki ama er geç."

Dudağımı dişliyorum çünkü bence bu doğru değil.

"Madoc'u unut. Şövalyelik sıkıcıdır zaten," diyor Vivi, yıllardır mücadelesini verdiğim şeyi bir çırpıda silerek. İç çekiyorum. Duyduğum ezici mağlubiyet hissine rağmen bunu eften püften sayması sinir bozucu olduğu kadar rahatlatıcı da.

"Ee, canın ne yapmak istiyor?" Bu tartışmadan uzaklaşmak için Vivi'ye soruyorum. "Filme giriyor muyuz? Ruj denemek ister misin? Bana kahve sözü verdiğini unutma."

"Sizi sevgilimle tanıştırmak istiyorum," diyor Vivienne. Fotoğraflardaki pembe saçlı kızı anımsıyorum. "Onun evine taşınmamı istedi."

"Buraya mı?" Sanki başka yer olabilirmiş gibi soruyorum.

"Alışveriş merkezine mi?" Vivi yüz ifadelerimize gülüyor. "Bugün burada buluşacağız ama muhtemelen *yaşamak* için başka bir yer bulmamız gerekecek. Heather'ın periler âleminden haberi yok, sakın bahsetmeyin tamam mı?"

Vivi hindiba atlarını yapmayı Taryn'le ben on yaşındayken öğrenmişti. Birkaç gün sonra da Madoc'un evinden kaçmıştık. Vivi bir benzin istasyonunda yabancı bir kadını efsunlayıp bizi kadının evine götürtmüştü.

Kadının direksiyon başındaki donuk yüz ifadesini hâlâ anımsıyorum. Onu gülümsetmeye uğraşarak suratımı şekilden şekile sokmuştum da bana mısın dememişti. Geceyi kadının evinde geçirmiş, akşam yemeğini dondurmayla geçiştirdikten sonra da mideyi bozmuştuk. Zırlayan Taryn'e sarılarak uyuyana kadar ağlamıştım.

Bu olayın ardından Vivi bize ocağı olan bir motel odası ayarladı. Hazır peynirli makarna pişirmeyi öğrendik. Demlikte kahve yaptık çünkü eski evimiz de öyle kokardı. Televizyon seyredip motelde kalan diğer çocuklarla beraber havuzda yüzdük.

Nefret ettim.

Tam iki hafta böyle yaşadıktan sonra Taryn'le ikimiz bizi eve, periler âlemine geri götürsün diye Vivi'ye yakardık. Yatağımızı özlemiştik, alıştığımız yemekleri özlemiştik, büyüleri özlemiştik.

Sanırım dönmek Vivi'nin kalbini kırdı, yine de döndü. Kaldı da. Vivi'nin huyu suyu bir yana, asıl önemlisi bizi terk etmemiş olmasıdır.

Galiba sonsuza dek kalmayı planlamayışına şaşırmamam gerekirdi.

"Bize neden söylemedin?" Taryn üsteliyor.

"*Söylüyorum* işte. Az önce söyledim," diyor Vivi, önümüze düşüyor. Vitrinlerinde hep aynı video oyunu görüntülerinin döndüğü; bikinilerin ve dökümlü elbiselerin, peynir dolgulu çöreklerin, gerçek aşk göstergesi sayılan kalp şeklinde ışıltılı mücevherlerin göz aldığı mağazaları geçiyoruz. Ortalık insan kaynıyor, örme kazaklarıyla ergen grupları, el ele tutuşmuş yaşlı çiftler.

"Daha önce çıtlatmalıydın," diyor Taryn ellerini beline dayayıp.

"Sizi şöyle neşelendirmeyi planlıyorum," diyor Vivi. "İnsan dünyasına hep birlikte taşınıyoruz. Heather'ın yanına. Jude'un şövalyeliği dert etmesine gerek kalmaz, Taryn de salak bir peri oğlanın kucağına atlamaktan kurtulur."

"Heather'ın bu plandan haberi var mı?" Taryn soruyor, işkilli.

Vivi gülümseyerek başını iki yana sallıyor.

"Ya tabii," diyorum işi şakaya vurmaya çalışarak. "Sanki kılıç sallayıp bilmece çözmekten başka pazarlanabilecek bir yeteneğim var da. Gerçi onların da para kazandıracağı şüpheli ya."

"Biz fanilerin dünyasında büyüdük." Vivi ısrarcı. Bir banka çıkıp sahnedeymiş gibi üzerinde mekik dokuyor. Güneş gözlüğünü alnının üzerine itiyor. "Tekrar alışırsınız."

"*Sen* büyüdün." Çalındığımızda o dokuz yaşındaydı; insan yaşamını bizden daha iyi anımsıyor. Haksızlık bu; hele ki büyü kullanabilenimiz sırf o iken.

"Peri halkı size pislikmişsiniz gibi davranmayı sürdürecek," diyor Vivi ve hop diye önümüze atlıyor, kedi gözleri çakmak gibi. Bebek arabalı bir hanım çark ederek bizden kaçıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Vivi'den gözlerimi kaçırıp yer döşemelerinin desenine odaklanıyorum.

"Oriana ikinize de her sabah karşılaştığı korkunç birer sürpriz muamelesi yapıyor," diyor. "Madoc'un ebeveynlerimizi katletmesi berbat zaten. Üstüne üstlük bahsetmekten hoşlanmadığın şu okul pislikleri mevzusu da var."

"O pisliklerden hep bahsediyorum," diyorum, ebeveynlerimizle ilgili söylediklerine şoke olduğumu belli etmeyip ekmeğine yağ sürmüyorum. Hatırlamıyormuşuz gibi davranıyor, sanki unutmam mümkünmüş gibi. Sırf onun kişisel trajedisiymiş gibi davranıyor.

"Ama hoşuna gitmiyor." Vivi cevabı yapıştırdığı için müthiş keyifli görünüyor. "Şövalye olmanın her şeyi düzeltèceğine sahiden inanıyor musun?"

"Bilmem," diyorum.

Taryn'e dönüyor. "Sen ne diyorsun?"

"Periler âlemi bildiğimiz tek yer." Taryn itiraz kabul etmeyeceğini belirtircesine elini kaldırıyor. "Burada hiçbir şeyimiz yok. Ne balo var ne büyü ne de..."

"Eh, *ben* burayı yeğlerim." Vivi lafını kestikten sonra sırtını dönüp Apple mağazasının yolunu tutuyor.

Bu konuları daha önce tartıştık elbette. Vivi periler âleminin çekiciliğine karşı koyamayışımızı, o kadar tehlikeli bir yerde kalmayı arzulayışımızı aptallığımıza yorar. Yaşımız ilerledikçe kötü şeyler bize iyi görünmeye başlamış da olabilir. Belki de goblin meyvesinden bir lok-

ma daha yemenin özlemini çeken her ahmak ölümlü gibi aptallık ediyoruz. Belki de fark etmiyor.

Dükkânın önünde bir kız telefonuyla oynuyor. *O* kız, tahminen. Heather ufak tefek, saçı uçuk pembe, esmer tenli. Önünde el çizimi desen olan bir tişört giymiş. Parmaklarında mürekkep lekeleri var. Vivi'nin başını kaldıramadığı çizgi romanları çizen sanatçının o olabileceği aniden kafama dank ediyor.

Tam reverans yapmak üzereyken kendime hâkim olup sarsakça elimi uzatıyorum. "Ben Vivi'nin kardeşi Jude," diyorum. "Bu da Taryn."

Kız elimi sıkıyor. Avucu ılık, tokalaşması varla yok arası.

Madoc'a benzememek için çok çaba gösteren Vivi'nin Madoc gibi kalkıp da bir insan evladına âşık olması komik.

"Ben Heather," diyor kız. "Tanıştığımıza müthiş sevindim. Vii ailesinden neredeyse hiç bahsetmez."

Taryn'le birbirimize bakıyoruz. *Vii mi?*

"Bir yere oturalım ister misiniz?" diyor Heather, kafasıyla yemek katını işaret ederek.

"Birinin bana kahve sözü var zaten," diyorum Vivi'yi ima ederek.

Oturup içecek söylüyoruz. Heather bölge üniversitesinde güzel sanatlar okuduğunu anlatıyor. Sevdiği çizgi romanlardan ve hayranı olduğu gruplardan bahsediyor. Köşeye sıkıştıran soruları kaçamak yanıtlıyoruz. Yalan söylüyoruz. Vivi çöplerimizi atmak üzere kalkınca Heather ablamızın bir sevgilisiyle ilk kez mi tanıştığımızı soruyor.

Taryn başıyla onaylıyor. "Demek ki seni çok seviyor."

"Öyleyse ben de size gelebilir miyim artık? Benimkiler Vii'ye diş fırçası almaya hazırken nasıl oluyor da onunkilerle tanışmıyorum?"

İçtiğim mokayı burnumdan püskürtmeme ramak kalıyor. "Sana ailemizden hiç bahsetmedi mi?"

Heather iç çekiyor. "Hayır."

"Babamız çok tutucudur," diyorum.

Diken saçlı, belinde cüzdan zinciri olan bir oğlan yanımızdan geçerken bana gülümsüyor. Derdi ne bilmem. Heather'ın tanıdığı olabilir. Kız oralı olmuyor. Gülümsemeye karşılık vermiyorum.

"Vii'nin bi olduğunu biliyor mu bari?" Heather afallayarak soruyor, aynı anda da Vivi masaya dönüyor, böylece palavra sıkmaktan yırtıyoruz. Bizim senaryoda Madoc'u üzmeyecek yegâne konu Vivi'nin hem kızlardan hem erkeklerden hoşlanmasıdır herhalde.

Akabinde dördümüz çarşıyı dolaşıyoruz, mor rujlar deniyor, dilimi yeşile boyayan şeker kaplamalı ekşi elma dilimleri yiyoruz. Saraydaki tüm lordları ve leydileri muhakkak hasta edecek kimyasalların keyfini çıkarıyorum.

Heather iyi birine benziyor. Neye bulaştığı konusunda zerre fikri yok.

Newbury çizgi roman dükkânı civarında kibarca vedalaşıyoruz. Vivi sallabaş figürlerden alan üç çocuğu imrenerek seyrediyor. İnsanların arasındayken neler hissettiğini merak ediyorum. Bunun gibi anlarda koyunları gözleyen bir kurdu andırıyor. Gelgelelim Heather'ı öperkenki içtenliğine diyecek yok.

"Foyamı ortaya çıkarmadığınıza sevindim," diyor Vivi, geldiğimiz yoldan geri dönerken.

"Eninde sonunda ona açıklaman gerekecek," diyorum. "Ciddiysen. Faniler dünyasına sahiden taşınıp onunla yaşayacaksan."

"Gerçeği açıkladığında yine de Madoc'la tanışmak isteyecektir," diyor Taryn, gerçi Vivi'nin bu ihtimalden mümkün olduğunca uzun süre kaçınacağını tahmin edebiliyorum.

Vivi kafasını iki yana sallıyor. "Aşk asil bir mücadeledir. Böylesine asil bir amaç güdüldüğünde ne terslik çıkabilir ki?"

Taryn dudağını ısırıyor.

Ayrılmadan önce eczaneye uğrayıp tampon alıyorum. Bunlardan her satın aldığımda bana peri halkının bize çok benzese de apayrı bir tür olduğunu anımsatıyor. Vivi bile ayrı bir tür. Paketi ikiye bölüp diğer yarısını Taryn'e veriyorum.

Neyi merak ettiğinizi biliyorum. Hayır, her ay regl olmuyorlar; evet, âdet kanaması görüyorlar. Yılda bir. Bazen daha da seyrek. Evet, kendi çözümleri var –genelde ped kullanıyorlar– ve evet, emici çözümlere başvuruyorlar. Evet, bu konular hep utanç vericidir.

Tam hindiba küheylanlarımızı bıraktığımız park yerine gitmek üzereyken bizim yaşlarımızda bir oğlan koluma dokunuyor, sıcak parmakları bileğimi biraz yukarıdan kavrıyor.

"Hey tatlım." Üzerine bol gelen siyah tişörtünü, kot pantolonunu, cüzdan zincirini, diken saçını gözüm bir yerden ısırıyor. Botuna soktuğu ucuz bıçağın parıltısı. "Seni görmüştüm, acaba diyordum ki..."

Hiç düşünmeden dönüp çenesine yumruğu patlatıyo-

rum. Yere düştüğü anda böğrüne tekmeyi basıyorum, yerlerde yuvarlanıyor. Kaşla göz arasında başında bitiyorum, nefesi kesilen ve ağlamaya başlayan velede tepeden bakıyorum. Ayağımı gırtlağına basmak üzere kaldırıyorum, ümüğünü ezeceğim. Etrafımızda toplanan ölümlüler bana dehşet içinde bakıyorlar. Sinirlerim zil çalıyor ama kışkırtıcı bir çınlama. Abartmaya hazırım.

Sanırım bana kur yapıyordu.

Ona bilinçli vurduğumu bile hatırlamıyorum.

"Haydi yürü!" Taryn beni kolumdan çekiyor, üçümüz kaçıyoruz. Birisi bağırıyor.

Omzumdan geriye bakıyorum. Oğlanın arkadaşlarından biri peşimize takılmış. "Kaltak!" diye bağırıyor. "Deli kaltak! Milo'yu benzetti!"

Vivi birtakım sözcükler fısıldayarak arkamıza doğru bir hareket yapıyor. Aynı anda yerden yabani otlar biterek asfaltı örtmeye başlıyor. Oğlan aklına aniden bir şey gelmiş gibi suratında şaşkın bir edayla zınk diye duruyor. Buna piksi-kandırmacası derler. Nereye gideceğini şaşırmış gibi arabaların arasında dolanıyor. Elbiselerini ters yüz etmedikçe düzelmez. Bunu yapmayı bilmediğine kalıbını basarım. Bizi hayatta bulamaz.

Park yerinin eteğinde duruyoruz. Vivi anında kıkırdamaya başlıyor. "Madoc olsa küçük kızının tüm dövüş derslerini hatırlamasıyla gurur duyardı," diyor. "Korkunç bir romantizm ihtimalini yiğitçe savuşturdun."

Bir şey diyemeyecek kadar afallamış haldeyim. Oğlana vurmak uzun zamandır yaptığım en içten eylemdi. Fevkaladeyim. *Hiçbir şey* hissetmiyorum, muhteşem bir boşluk.

"Gördün mü?" diyorum Vivi'ye. "Bu dünyaya geri dönemem. Neler yaptığıma baksana."

Buna verecek yanıtı yok.

Yol boyunca yaptıklarımı düşünüyorum, yetinmeyip okulda da devam ediyorum. Ders boyunca ağaçlarda oturuyoruz, bu esnada saraylı bir okutman kıyıdan canlıların nasıl pörsüyüp öldüğünü anlatıyor. Ayrışma, çürüme anlatılırken Cardan bana imalı bakıyor. Ama ben çarşıdaki oğlana soğukkanlılıkla vuruşumu düşünüyorum. Bir bunu, bir de yarınki Yaz Turnuvasını.

Turnuvayı kazanma hayalleri kuruyordum. Cardan'ın tehditleri altın kuşağı takmama da canla başla dövüşmeme de engel olamazdı. Üstelik tehditleri dövüşlere katılmam için yegâne sebep haline geldi artık. Pes etmemenin verdiği o katıksız zafer duygusu da cabası.

Yemek paydosunda Taryn'le bir ağaca tırmanıp peynir, yabani kiraz reçeli sürülmüş yulaf kurabiyesi yiyoruz. Fand aşağıdan seslenerek savaş piyesi provasına niye katılmadığımı soruyor.

"Unuttum," diye sesleniyorum, ikna edici bir yanıt değil ama umurumda değil.

"Ama yarın dövüşeceksin değil mi?" diye soruyor. Ekipten çekilirsem Fand'ın takımları baştan ayarlaması gerekecek.

Taryn bana beklentiyle bakıyor, aklım başıma gelmiştir diye umuyor herhalde.

"Geleceğim," diyorum. Öbür türlüsünü gururuma yediremiyorum.

Dersin bitmesine yakın, dikenliğin orada, Taryn'in ağ-

ladığını fark ediyorum, Cardan da yanında. Kitaplarımızı ve eşyalarımızı toplamaya dalıp dikkatimden kaçırmış olmalıyım. Cardan'ın kardeşimin yanına yaklaştığını bile görmemişim. Sebebi her neyse Taryn'in uzaklaşması gerekirdi. Hâlâ her istediklerine boyun eğersek sıkılıp bizi rahat bırakacaklarını zannediyor. Belki de haklıdır, ama bunu umursayacak değilim.

Yanaklarından yaşlar boşanıyor.

İçimdeki taşkın öfkenin ucu bucağı yok.

Sen katil değilsin.

Kitaplarımı bıraktığım gibi üzerlerine yürüyorum. Cardan tam dönmeye yeltendiğinde onu öyle sert itiyorum ki sırt üstü ağaca tosluyor. Gözleri fal taşı oluyor.

"Ona ne dedin bilmiyorum ama bir daha kardeşimin yanına yaklaşmayacaksın," diyorum, elim hâlâ kadife ceketinin göğsünde. "Ona söz vermiştin."

Tüm öğrencilerin gözlerini üzerimde hissediyorum. Herkes soluğunu tutmuş.

Cardan bir anlığına şu kuzgun karası gözleriyle aptal gibi bakakalıyor. Sonra dudağının köşesi kıvrılıyor. "Ya," diyor. "Buna pişman olacaksın."

Ne kadar kızgın olduğumu veya pişmanlığa aldırmamanın bir kez olsun nasıl da hoşuma gittiğini anladığını sanmıyorum.

9. Bölüm

Prens Cardan'ın ona ne dediğini Taryn bir türlü söylemiyor. Benimle alakalı olmadığını, prensin kötü davranışım yüzünden onu sorumlu tutmayacağına dair verdiği sözü bozmadığını, kafama takmayıp kendi derdime bakmamı ısrarla tekrarlıyor.

"Jude, bırak artık." Odasındaki şöminenin önünde oturmuş, yılan biçimli bir toprak fincandan ısırgan çayını yudumluyor, yılanın kuyruğu fincanın kulbu. Üzerine şöminenin aleviyle uyumlu kızıl bir sabahlık geçirmiş. Bazen ona bakınca aynı yüzü taşıdığımıza inanamıyorum. Mülayim ve güzel yüzü tablolardaki kızları andırıyor. İçi de dışı da bir olan kızları.

"Ne dediğini anlatıver işte." Üsteliyorum.

"Anlatacak bir şey yok," diyor Taryn. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Neymiş yaptığın?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum ama o sadece içini çekiyor.

Aynı teraneyi üçüncü keredir yaşıyoruz. Cardan'ın kö-

mür karası gözlerini miskin bir edayla kırpışı gözümün önünden gitmiyor. O sinsi, küstah halini anımsadıkça yakasına yapışarak onun ekmeğine yağ sürmüşüm gibi geliyor. Sanki ona vurmuşsam, sırf öyle yapmamı istediği için vurmuştum.

"Dere tepe kaçsan bile illetin olurum," diyorum kolunu dürterek. "*Bana* anlatana kadar kayadan kayaya sekerek üç adayı dolaşır, gene de peşini bırakmam."

"Bence gören olmasaydı konu kapanırdı," diyor, sonra çayından uzunca bir yudum alıyor.

"Ne?" Bu lafına ne karşılık vereceğimi şaşırıyorum. "Ne demek o?"

"Bence haberin olmasaydı alay edilip ağlatılmayı sineye çekebilirdim *demek*." Bakışı ne kadarını kaldırabileceğimi tartıyormuş gibi kararlı. "Olaya tanık olduğundan beridir hiçbir şey olmamış gibi davranamıyorum. Böyle zamanlarda senden soğuyorum."

"Haksızlık ediyorsun!" Bağırıyorum.

Omuz silkiyor. "Biliyorum. O yüzden sana içimi döküyorum. Cardan'ın bana ne dediğinin önemi yok, hiç yaşanmamış saymak istiyorum, o nedenle senden de öyle davranmanı bekliyorum. Hatırlatma, soru sorma, başıma ekşime."

İçim cız ediyor, kalkıp şömineye yürüyor, başımı taş oyma rafına yaslıyorum. Kardeşimin Cardan ve tayfasıyla uğraşmanın aptalca olduğunu bana kaç kez söylediğini sayamıyorum. Söylediklerinden anladığım kadarıyla bu akşamüzeri onu ağlatan olayın benimle alakası yok. Bu da başını ayriyeten derde soktuğunu gösterir.

Taryn'in öğüt vermede üstüne yoktur ama kendi tavsiyelerine uyduğundan şüpheliyim.

"Peki *ne* yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Onunla aranı düzeltmeni istiyorum," diyor. "Prens Cardan tüm gücü elinde tutuyor. Onu yenme imkânı yok. Senin ne kadar cesur, zeki veya acımasız olduğun önemsiz Jude. Buna bir son vermezsen canın çok yanar."

Söylediklerini idrak edemiyormuş gibi bakıyorum. Cardan'ın gazabından kaçmak artık olanaksız geliyor. İş işten geçti, köprüler yakıldı. "Bilemiyorum," diyorum.

"Nehir kenarında Prens Cardan'ın söylediklerini duydun, sadece *pes etmeni* istiyor. Ondan korkmuyormuş gibi davranman prensin gururuna bir darbedir, konumunu sarsıyor." Beni bileğimden yakalayıp kendine çekiyor. Nefesi bitki çayı kokuyor. "Kazanan o, kaybeden sensin, bunu söyle ona. Alt tarafı iki kelime. İnanarak söylemen gerekmez."

Başımı iki yana sallıyorum.

"Yarın onunla dövüşme," diye devam ediyor.

"Turnuvadan çekilecek değilim," diyorum.

"Üzüntüden başka getirisi olmayacağını bile bile mi?" diye soruyor.

"Bile bile," diyorum.

"Öyleyse başka bir şey yap." Israr ediyor. "Bir yol bul. Çok geç olmadan durumu düzelt."

Belli ki söylemediği çok şey var, keşke bilsem hepsini. Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı istediğinden sorularımı yutup onu ateşin karşısında kendi haline bırakıyorum.

Odamda turnuva kıyafetimi yatağımın üzerine serili buluyorum, mis gibi mine çiçeği ve lavanta kokuyor.

Metalik iplikle dikilmiş biraz pofuduk bir ceket. Üzerin-

de fincanı andıran bir hilal deseni var, hilalin ucunda kırmızı bir damla, en altta da bir hançer. Madoc'un arması.

Yarın bu ceketi giyip de başarısızlığa uğrayamam, hanemi küçük düşürmüş olurum. Her ne kadar Madoc'u utandırmak beni tam tersine keyiflendirecekse de –şövalyeliğime izin vermeyişinin intikamı sayılır– kendimi de rezil ederim.

Ezik duruşumu korumam gerekiyor. Terbiyeyi elden bırakmayıp göze batmamalıyım. Cardan ve tayfasının çalım satmasına göz yummalıyım. Yeteneğimi Madoc'un şövalyeliğe adaylığımı koymama izin vereceği zamana saklamalıyım ki sarayı şaşırtayım. O günler gelirse elbette.

Benden *beklenen* bunlar.

Ceketi yere atıp yatağa giriyor, kendimi boğarak öldürmek ister gibi battaniyeyi kafama çekiyorum. Kendi sıcak nefesimi soluyorum. O şekilde uyuyakalıyorum.

İkindi vakti kalktığımda giysi kırış kırış bir halde, bunun da tek suçlusu benim.

"Akılsız çocuk," diyor Tatterfell, saçımı savaşçı örgüsüyle toplarken. "Hafızan bir serçeninki kadar."

Mutfağa giderken koridorda Madoc'a rastlıyorum. Yeşillere bürünmüş, yüzünde gergin bir ifade.

"Dur biraz," diyor.

Usluca söz dinliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Gençlik nasıldır, zafer açlığı nedir bilirim."

Dudağımı ısırıyor, bir şey demiyorum. Ne de olsa soru sormuş değil. Öylece durup birbirimize bakıyoruz. Kedi gözleri kısık. Aramızda dile getirilmeyen çok şey var, baba kız *gibi* olmaktan öteye geçemeyişimize sebep çok,

yine de rollerimizi layıkıyla üstlenmiyoruz. "Bunun senin için en iyisi olduğunu anlayacaksın," diyor sonunda. "İyi dövüşler."

Yerlere kadar eğilerek selamlıyor, kapıya yöneliyorum. Mutfağı boş veriyorum. Tek istediğim evden uzaklaşmak; sarayda bana yer olmadığını, Periler Diyarı'nda bana yer olmadığını anımsatan o mekândan çıkmak.

Yetersizliğinin tecrübeyle alakası yok.

Yaz Turnuvası Elem Adası Insweal'daki bir uçurum kenarında düzenlenir. Uzak bir yer olduğu için ahırdan bir binek alıyorum, bir kurbağayla yan yana duran boz at. Kısrağa eyer vurup sırtına binerken kurbağa beni seyrediyor. Alana keyifsiz, biraz geç, gergin ve karnım aç varıyorum.

Yüce Kral ve diğer soyluların oturacağı çardağın etrafında kalabalık çoktan toplanmış. Eldred'in simgesini –yarısı beyaz çiçekli yarısı dikenli, altında kökleri sarkan, tepesinde de taç olan bir ağaç deseni– taşıyan uzun krem rengi flamalar dalgalanıyor. Siğli ve Nasiğli Meclisleri ile vahşi perilerin tek taç altında birleştirilmesini simgeliyor.* Greenbriar sülalesinin hayalidir.

Dekadan büyük oğul Prens Balekin bir oyma koltuğa yayılmış, etrafında da üç hizmetkâr. Kardeşi Prenses Rhyia –avcıdır– yanında oturuyor. Alanda ısınma hareketleri yapan müstakbel dövüşçüleri izliyor.

Onun pür dikkat bakışını görünce panik dalgasından

* Siğli / Nasiğli: Kökeni İskoç-İrlanda mitolojisine dayanan bu iki terim kabaca perilerin "aydınlık" (Siğli / Seelie) ve "karanlık" (Nasiğli / Unseelie) tarafını simgeler. Siğli periler her zaman iyi niyetli değildir, ancak Nasiğli periler daha canice eylemlere meyillidir. (ç.n.)

farksız bir öfkeye kapılıyorum. Beni şövalyesi olarak seçmesini öyle çok istiyordum ki. Şimdi de beni seçemeyeceği halde, onu etkileyemeyeceğim diye ani bir korkuya kapılıyorum. Belki de Madoc haklıydı. Belki de ölümle başa çıkma dürtüsünden yoksunum.

Bugün canla başla mücadele etmezsem yeterince iyi olup olmadığımı asla öğrenemem.

En genç biz olduğumuz için önce bizim grup başlıyor. Hâlâ eğitim görenlerdeniz, peşimizden gelenlerin aksine gerçek çelik kılıçlar yerine tahtalarını kullanıyoruz. Dövüş karşılaşmaları gün boyu sürecek, arada şairler sahne alacak, birkaç büyü ve okçuluk gösterisi yapılıp başka beceriler sergilenecek. Havada baharatlı şarap kokusu var ama turnuvanın diğer kokularını henüz alamıyorum, mesela taze kan.

Fand bizleri sıraya koyuyor, gümüş ve altın kolluklarımızı veriyor. Mavi teni parlak gökyüzü altında şimdi gök mavisi gibi. Zırhıysa yaban mersininden okyanusa, çeşitli mavili tonlara bürünmüş, göğüs kısmındaysa yeşil kuşağı duruyor. Neyle karşılaşırsa karşılaşsın orada ayakta duracak, bu da bir risk. Eğer başarılı olursa, izleyici bunu fark edecektir. Ama başarılı olursa.

İdman kılıçları taşıyan diğer öğrencilere yaklaştığım sırada ismimin fısıldandığını işitiyorum. Kaygıyla etrafıma bakınırken farklı bir şekilde dikizlendiğimi hissediyorum. Taryn'le ikimiz ölümlü olduğumuz için daima göze batarız, beri yandan dikkate değer olmayışımız da bizi sivrilten bir unsurdur. Ancak bugün durum farklı. Periler Diyarı çocuklarının her biri âdeta nefesini tutmuş, önceki gün Cardan'a el kaldırdığım için nasıl ceza-

landırılacağımı görmeyi bekliyor. Bir sonraki marifetimi merak ediyorlar.

Alanda gümüş kolluklarıyla Cardan ve tayfasını görüyorum. Cardan'ın göğüslüğü de gümüş, omuzlarındaki çelik plakalar ışıldıyor, galiba koruma amaçlı olmaktan ziyade süs. Valerian bana pis sırıtıyor.

Pis sırıtmasına karşılık verip de onu memnun etmek istemiyorum.

Fand bana bir altın kuşak verip duracağım yeri söylüyor. Savaşçılık oyunu iki taraf arasında üç raunt sürecek. Her takımın koruması gereken bir post var – bir tanesi sarı geyik postu, diğeri gümüşi tilki kürkü.

Katılımcılara ayrılmış kalaylı bir sürahiden biraz su içip ısınma hareketlerine başlıyorum. Midem ekşise de açlık hissetmiyorum. Bir fenayım, içim içimi kemiriyor. Hiçbir şeye aldırmadan egzersizlerle kaslarımı gevşetmeye uğraşıyorum.

Ve beklenen an. Sahaya çıkıp Yüce Kral'ın oturduğu yeri selamlıyoruz, gerçi Eldred henüz teşrif etmemiş. Hava kararmadığından henüz seyirci az. Prens Dain gelmiş ama. Madoc da yanında. Prenses Elowyn düşünceli bir edayla lavta tıngırdatıyor. Vivi ile Taryn izlemeye gelmiş ancak ne Oriana'yı görüyorum ne Oak'ı. Vivi elindeki meyveli kebabı sallayarak selam verince Prenses Rhyia'yı güldürüyor.

Taryn'in bakışı imalı, beni gözleriyle uyarmaya çalışır gibi.

Durumu düzelt.

İlk karşılaşma boyunca savunmada kalıyorum. Cardan'dan kaçınıyorum. Nicasia, Valerian veya Locke'a

da yaklaşmıyorum; hatta Valerian, Fand'ı yere serdiğinde bile. Valerian geyik postumuzu yırtıp alaşağı ettiğinde bile.

Kılımı kıpırdatmıyorum.

Sonra ikinci karşılaşma için sahaya çağrılıyoruz.

Cardan peşim sıra yürüyor. "Bugün uysalsın. Kardeşin kulağını mı çekti? Gözümüze girmeye çok istekli." Yonca kaplı zemine bir tekme atıp bir parça toprak kaldırıyor. "Herhalde bir lafıma bakar, şuracıkta beyaz entarisi yeşile dönene kadar benimle yuvarlanır, sonra da bu lütuftan şeref duyup bana teşekkür eder." Savaş duruşu alırken gülümseyerek sır verecekmiş gibi bana sokuluyor. "Entarisini yeşile boyayan da ilk ben olmam hani."

İyi niyetliliğimden eser kalmıyor. Kanım beynime sıçrıyor, damarlarım tutuşuyor. Fazla gücüm yok ama neyim var söyleyeyim, kozlar bende. Cardan beni incitmek istiyor olabilir, oysa ben daha da beterini istesin diye onu kışkırtabilirim. Herkes bizden savaşçılık oynamamızı bekliyor. Madem istenen bu, ben de oynuyorum. Olabildiğince sert oynuyorum. İdman kılıcım Cardan'ın gülünç göğüs zırhında patlıyor. Valerian'a öyle sert omuz atıyorum ki oğlan geri sendeliyor. Tekrar tekrar saldırıyorum, gümüş kolluk takan herkesi deviriyorum. Savaş piyesi sona erdiğinde bir gözüm mor, dizlerim sıyrık. İkinci ve üçüncü karşılaşmaların galibi altın takım.

Sen katil değilsin demişti Madoc.

Şu anda olabileceğimi hissediyorum.

Kalabalık alkışladığı anda âdeta bir rüyadan uyanıyorum. Seyirciyi unutmuşum. Bir pericik tepemize çiçek yaprakları saçıyor. Tribünden Vivi beni kadehe benzer bir

şeyle selamlarken Prenses Rhyia nazikçe alkışlıyor. Madoc şeref tribününde yok. Balekin de gitmiş. Yüce Kral Eldred ise gelmiş, hafif yüksek kürsüde oturduğu yerden Dain'le konuşuyor, yüz ifadesi dalgın.

Tepeden tırnağa bir titreme tutuyor beni, adrenalin çekilmesi. Daha iyi karşılaşmalar bekleyen saraylılar yaralarımı inceleyerek maharetimi ölçüyorlar. Hiç kimse özellikle etkilenmiş gözükmüyor. Canımı dişime takarak dövüştüm de gene de yaranamadım. Madoc tenezzül edip de seyretmemiş bile.

Omuzlarım çöküyor.

Daha beteri, sahadan ayrıldığım esnada Cardan beni bekliyor. Taç gibi takındığı kibirli sırıtmasıyla karşıma dikilerek beni gafil avlıyor. Paçavralara bürünse bile gene de prense benzer. Cardan suratımı kavrıyor, parmakları enseme kayıyor. Soluğu yanağımda. Diğer eliyle saçıma yapışıp ip gibi eline doluyor. "Fani ne demektir bilir misin? Ölmeye yazgılı demektir. Ölmeye layık demektir. Sen busun işte, seni tanımlayan bu, *ölüyorsun*. Yine de içten içe çürümüyormuşsun gibi karşıma geçip bana ısrarla kafa tutuyorsun, sen gidi soysuz, kemirgen, fani yaratık. Ne hakla söylesene. Sahiden bana üstün çıkacağını mı sanıyorsun? Bir Periler Diyarı prensine?"

Güçlükle yutkunuyorum. "Hayır," diyorum.

Kara gözleri hiddetten için için yanıyor. "Demek hayvani kurnazlıktan tamamen yoksun değilsin. Güzel. Şimdi benden af dile."

Bir adım gerileyerek pençesinden kurtulmaya çalışıyorum. Saç örgümü sıkı tutuyor, yiyecekmiş gibi bakan gözlerini suratıma dikerek hafifçe, acımasızca gülümsüyor.

Aniden bırakmasıyla geri sendeliyorum. Havaya birkaç saç teli savruluyor.

Göz ucuyla Taryn'i Locke'ın yanında, zırhlarını kuşanan diğer şövalyelerin orada görüyorum. Bana yakarır gibi bakıyor, sanki kurtarılması gereken kendisi.

"Diz çök," diyor Cardan, keyfinden dört köşe. Öfkesi böbürlenmeye dönüşmüş. "Yalvar. Güzel olsun. Tumturaklı. Bana layık sözlerle."

Seçkinlerin diğer çocukları, üzerlerinde kapitone ceketleri, ellerinde idman kılıçlarıyla etrafımızda dikilmiş seyrediyorlar, çöküşümden eğlence bekliyorlar. Prense kafa tuttuğumdan beridir bekledikleri gösteri bu. Savaş piyesi değil; gerçeğin ta kendisi.

"Yalvarayım mı?" Yineliyorum.

Bir an için şaşırır gibi oluyor, ama çabucak daha da haşin bir ifadeye bürünüyor. "Bana *meydan okudun*. Defalarca. Tek umudun herkesin önünde merhametime sığınman. Ya dediğimi yaparsın ya da incitilecek bir şeyin kalmayana dek sana zarar vermeyi sürdürürüm."

Sudaki niksi karaltıları, şenlikteki oğlanın kanatları parçalandığındaki haykırışı aklıma geliyor. Taryn'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü gözümün önüne geliyor. Rhyia'nın beni asla seçmeyeceğini, Madoc'un karşılaşmanın sonunu bile beklemeyişini anımsıyorum.

Teslimiyetin utanılacak yanı yok. Taryn'in dediği gibi, alt tarafı iki kelime. İçten söylemem gerekmiyor. Yalan söyleyebilirim.

Dizlerimi kırıyorum. Çabucak bitecek, her sözcük damağımda safra tadı bırakacak ama hepsi mazi olacak.

Ne var ki ağzımı açtığımda çıtım çıkmıyor.

Yapamıyorum.

Yapmak üzere olduğum katıksız çılgınlığın içimi ürpertmesiyle başımı iki yana sallıyorum. *Düşmekten* kıl payı kurtuluşun, bir sıçrayışta atlayışın verdiği ürpertinin aynısı. "Beni küçük düşürebiliyorsun diye bana hükmedebileceğini mi sanıyorsun?" diyorum, dosdoğru kapkara gözlerine bakarak. "Ahmaklığına doymayasın. Beraber okula başladığımızda beridir üşenmeden beni ezmeye çalışıyorsun. Egonu pışpışlamak için ezik davrandım. Kendimi küçük düşürdüm, başımı öne eğdim. Ama bunlar Taryn'le beni rahat bırakmana yetmedi, o yüzden daha fazla razı gelmeyeceğim.

Sana başkaldırmayı sürdüreceğim. İsyankârlığımla seni rezil edeceğim. Bir ölümlü olduğumu, kendinin de bir peri prensi olduğunu habire kafama kakıyorsun. Madem öyle ben de sana şunu hatırlatayım, senin kaybedecek çok şeyin var, benimse hiç. Sonunda kazanan sen olabilirsin, beni efsunlayıp canımı yakabilir yerin dibine sokabilirsin, ama o yenilgi anında bile her şeyini kaybetmen için elimden geleni ardıma koymam. Ant içiyorum" –kendi lafını ona satıyorum– "*sana en fazla bu kadarını yapabilirim.*"

Cardan beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Daha önce onunla bu şekilde kimse konuşmamış gibi bakıyor. Belki de kimse konuşmamıştır.

Sırtımı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum. Bir yanım Cardan'ın beni omzumdan yakalayıp yere çalmasını, diğer yanım da boynumdaki üvez tılsımı bulup koparmasını, sonra da sihirli sözcüklerle beni emekletmesini, büyük laflarıma rağmen beni yalvartmasını bekliyor. Ama gıkı çıkmıyor. Bakışlarını sırtımda hissediyorum, ense tüylerim diken. Tüm yapabildiğim koşmamak.

Taryn ile Locke'a bakacak cesaretim yok ama Nicasia'nın bana ağzı açık bakakaldığını göz ucuyla yakalıyorum. Valerian küplere binmiş ki sesini çıkaramadığından ellerini yumruk yapmış.

Turnuva çadırlarını sendeleyerek geçip taş çeşmeye yanaşıyor, orada yüzüme su çarpıyorum. Eğilip dizlerimdeki çakılları temizlemeye koyuluyorum. Bacaklarım tutuk, her yanım zangırdıyor.

"İyi misin?" Soran Locke, sarımsı kahverengi tilki gözleriyle bana tepeden bakıyor. Geldiğini duymadım bile.

İyi değilim.

Hiç iyi değilim, ama nereden bilecek ki, hem sorulmaz böyle şeyler.

"Sana ne?" diyorum kelimeleri tükürürcesine. Bana bakış şekli kendimi daha da zavallı hissetmeme yol açıyor.

Çeşmeye yaslanıp usulca miskin bir gülümseme yerleştiriyor dudaklarına. "Komikti sadece."

"Komik mi?" Öfkeyle dönüyorum. "Sence komik miydi?"

Hâlâ gülümseyerek başını iki yana sallıyor. "Hayır. Onun bam teline basman komikti."

İlk başta lafını yanlış anladım sanıyorum. Kimden bahsettiğini sormama ramak kalıyor çünkü burnundan kıl aldırmayan Cardan'ın herhangi bir şeyden etkilendiğini itiraf edeceğine inanasım gelmiyor. "Keman teli gibi gerdim değil mi?" diyorum.

"Koptu. Başka hiç kimse onu senin gibi sinir edemiyor." Bir havlu alıp ıslatıyor, sonra yanıma çömelip özenle yüzümü siliyor. Soğuk kumaş gözümün hassas tarafına değince içimi çekiyorum ama dokunuşu benden daha nazik. Yüzü ciddi, yaptığı işe odaklanmış halde. Onu incele-

diğimin farkında değil gibi. Yüzü uzun, çenesi sivri, kızılkestane saçı kıvırcık, kirpikleri ışıkta âdeta parlıyor.

Birden fark ediyor. Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum; tuhaf bir durum çünkü Locke'ın benim gibilere hiç aldırmadığını sanıyordum. Aldırıyor ama. Saraydaki o gece yaptığı gibi gülümsüyor, aramızda bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi. Sırrımıza yenisi eklenmiş gibi gülümsüyor.

"Aynen böyle devam," diyor.

Lafına hayret ediyorum. Söylediğinde sahiden ciddi mi?

Turnuvaya ve kardeşlerimin yanına geri dönerken Cardan'ın şoke olmuş suratını bir türlü aklımdan çıkaramıyorum, keza Locke'ın gülümsemesini de düşünmeden edemiyorum. Hangisinin daha tüyler ürpertici ve daha tehlikeli olduğuna bir türlü karar veremiyorum.

10. Bölüm

Yaz Turnuvası'nın geri kalanı paldır küldür geçiyor. Silahşorlar tekli mücadelede kıran kırana çarpışarak Yüce Kral ve maiyetini etkileme onuruna erişmenin savaşını veriyorlar. Ogre'ler, tilkigiller, goblinler, *gwyll*'ler*, hepsi de ölümcül savaş dansıyla meşguller.

Birkaç raunt sonra Vivi kalabalığı yararak biraz daha meyve şiş almaya gidiyor. Taryn'le göz teması kurmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. Kızgın mı merak ediyorum. Yanyanalarken Locke'ın ona ne dediğini sormak istiyorum ama bu da sormamı yasakladığı konuya dâhil olabilir.

Ama Locke'la muhabbeti, onun yok saydığı şu küçük düşürücü sataşmalardan olamaz herhalde? Hele ki oğlan Cardan'ın hakkından gelişime keyiflendiğini dile getirmişken. Bu da kafamda Taryn'e soramayacağım başka bir soru uyandırıyor.

Entarisini yeşile boyayan da ilk ben olmam hani. Peri-

* İblis, hayalet benzeri kadın periler. Issız yollarda insanların kafalarını karıştırıp yolu unutmalarını sağlarlar. (ç.n.)

ler yalan söyleyemez. Cardan söylediğinde ciddi olmasa bunu dile getiremezdi, ama neden öyle desin ki?

Vivi elindeki şişi benimkine tokuşturunca dalgınlıktan sıyrılıyorum. "Zeki kızımız Jude'un şerefine, fani gaddarlığından korkan peri halkına niçin bayırlarda ve höyüklerde kaldıklarını anımsattığı için."

Tavşan gibi sarkık kulaklı, kestane rengi yelesi olan uzun boylu bir adam Vivi'ye dönüp terslenerek bakıyor. O da adama sırıtıyor. Aşırı abartılı ifadesine rağmen kadeh tokuşturmasından memnuniyet duysam da başımı iki yana sallıyorum. Ondan başkasını etkilemiş değilim ki.

"Keşke Jude o kadar zeki olmasaydı," diyor Taryn, fısıldar gibi.

Sesine dönüyorum ama çoktan uzaklaşıyor.

Arenaya geri döndüğümüzde Prenses Rhyia'yı kendi gösteri maçına hazırlanırken buluyoruz. Elinde incecik bir kılıç, bir çuvaldızdan farksız, karşısında düşman varmış gibi havayı deşiyor. İki sevgilisi tezahüratlarla teşvik ediyor onu.

Cardan şeref tribününde tekrar beliriyor, beyaz ketenden dökümlü bir entari giymiş, kafasındaki çiçek tacı safi gülden. Yüce Kral ve Prens Dain'e aldırmadan Prens Balekin'in yanındaki koltuğa çöküp ona sert bir ifadeyle birkaç şey söylüyor. Ne dediğini duyamayışıma feci hayıflanıyorum. Prenses Caelia kardeşinin gösteri maçına yetişmiş. Rhyia sahaya çıkınca deli gibi alkışlıyor.

Madoc geri dönmüyor.

Eve yalnız dönüyorum. Vivi gösteri maçını kazanan Rhyia'yla beraber yakındaki ormana ava gidiyor. Taryn onlara eşlik etmeye razı geliyor, bense fazlasıyla bitkin,

kırgın ve gerginim.

Madoc'un konağındaki mutfakta, ocakta biraz peynir eritip ekmeğe sürüyorum. Bir fincan da çay alıp sundurmaya oturuyor, güneşin batışını seyrederek öğle yemeğimi yiyorum.

Aşçı –Wattle adında bir *trow**– bana oralı olmadan karakavzaları kendi kendine doğranacak şekilde büyülemeyi sürdürüyor.

Yemeğim bitince çenemdeki kırıntıları silkip odamın yolunu tutuyorum.

Uzun kulakları, yerlerde sürünen bir de kuyruğu olan hizmetçi Gnarbone beni görünce duruyor. İri pençeleriyle taşıdığı tepside yüksük kadar meşe palamudu fincanlar ve böğürtlen şarabı kokan gümüş bir sürahi var. Önünü ta yakasına kadar sımsıkı iliklemiş ama ilik yerlerinin arasından tüyler fışkırmış.

"Aa, evdeymişsin," diyor, ne kadar mülayim konuşsa da gene de ürküten hırıltı bir sesle. Elimde olmadan parmağımın ucunu ısırıp koparan muhafızı hatırlıyorum. Gnarbone'un dişleri elimin tamamını koparabilir.

Başımla onaylıyorum.

"Prens seni aşağıda bekliyor."

Cardan mı gelmiş? Kalp atışlarım hızlanıyor. Düşünemez oluyorum. "Nerede?"

Gnarbone tepkime şaşırmış gibi. "Madoc'un çalışma odasında. Ben de bunu oraya götürüyordum..."

Tepsiyi elinden kaptığım gibi alt kata iniyorum, niyetim Cardan'dan bir şekilde olabildiğince çabuk kurtulmak. İhtiyacım olan son şey saygısızlığımın Madoc'un

* Kısa boylu, utangaç, habis periler. (ç.n.)

kulağına gitmesi ve saraya asla layık olmadığıma kanaat getirmesi. O da diğerleri gibi Greenbriar sülalesinin sadık bir uşağı. Benim yüzümden en alt kademedeki prenslerle bile arası bozulsun istemez.

Basamakları uçarcasına inip Madoc'un çalışma odasının kapısını ayağımla iterek açıyorum. Kapı yandaki kitaplığa çarparken odaya dalıp tepsiyi masaya öyle sert bırakıyorum ki fincanlar sarsılıyor.

Kütüphane masasındaki Prens Dain önüne birkaç kitap açmış. Sarı kıvırcık saçları önüne düşmüş, uçuk mavi gömleğinin yakası açık, boynundaki yekpare ağır gümüş kolye gözüküyor. Yaptığım korkunç hatayı fark edip zınk diye duruyorum.

İki kaşını da kaldırıyor. "Jude. Bu kadar acele etmen gerekmiyordu."

Hemen hafifçe dizlerimi kırıp selam duruyorum. Sakarlığıma yorsa bari. Ani, şiddetli bir korku içimi kemiriyor. Onu Cardan göndermiş olabilir mi? Küstahlığımı cezalandırmak için mi gelmiş? Çok yakında Periler Diyarı'nın hükümdarı olacak saygıdeğer ve şerefli Prens Dain'in beni çağırması için aklıma başka sebep gelmiyor.

"Iı," diyorum, panikten dilim dolanıyor. Tepsiyi anımsayınca sürahiyi işaret ediyorum da durumu kurtarıyorum. "Buyrun. Size getirdim lordum."

Bir meşe palamudunu alıp içine bir yudum koyu kıvamlı siyah sıvıdan döküyor. "Bana eşlik edecek misin?"

Kafamı iki yana sallıyorum, elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırıyorum. "O içki kafamı bulandırıyor."

Lafım onu güldürüyor. "Madem öyle bana biraz arkadaşlık et."

"Elbette." Buna itiraz edemem herhalde. Yeşil deri koltuklardan birinin kolçağına ilişiyorum, kalbim küt küt atıyor. "Başka bir ihtiyacınız var mı getireyim?" Ne yapacağımı bilemediğimden soruyorum.

Meşe palamudu fincanını kadeh kaldırır gibi tutuyor. "Yeterince içki var. Bana muhabbet lazım. Belki buraya niçin fırtına gibi daldığını bana anlatırsın. Seni kim çağırdı sandın?"

"Hiç kimse sanmadım," diyorum çabucak.

Sırtını dikleştiriyor, birdenbire ilgisini cezbetmişim gibi. "Sanırım kardeşlerimden biri seni rahatsız etmiş."

Kafamı iki yana sallıyorum. "Ne münasebet."

"Hayret," diyor, bana büyük bir iltifatta bulunurcasına. "İnsanların yalan söyleyebildiğini biliyorum ama bizzat tanık olmak inanılmaz. Tekrar söylesene."

Yüzüme ateş basıyor. "Ben... hiç de..."

"Tekrar söyle," diye tekrarlıyor nazikçe. "Korkma."

Yalnızca bir ahmak onun sözlerine kanıp korkmaz. Prens Dain buraya Madoc evde yokken geliyor. Hususi benle görüşmek istiyor. Cardan'ı ima ederek konuşuyor. Savaşçılık oyunundan sonra bizi, Cardan'ın saçımı çektiğini görmüştür belki. İyi de Dain neyin peşinde?

Çok sık, kesik nefes alıyorum.

Kraliyet tacını takmak üzere olan Dain sarayda bana bir mevki verebilecek, Madoc'u hükümsüz sayıp beni şövalye yapabilecek nüfuza sahip. Onu etkilemeyi bir başarabilirsem istediğim her şeyi lütfedebilir. Erişme şansını yitirdiğimi zannettiğim her şeyi.

Kendimi toparlayıp dosdoğru gümüşi gri gözlerine bakıyorum. "Adım Jude Duarte. On üç Kasım 2001'de doğ-

dum. En sevdiğim renk yeşil. Sisli havayı, acıklı şarkıları ve çikolata kaplı üzümleri severim. Yüzme bilmem. Şimdi söyler misiniz, bunlardan hangisi yalan? Hiç yalan söyledim mi dersiniz? Çünkü yalanın en muhteşem yanı ayırt edilemeyişidir."

Bu küçük gösterimin ardından hiçbir lafıma güvenmeyebileceği kafama dank ediyor. Gerçi memnun görünüyor, toprakta ham yakut bulmuş gibi gülümsüyor. "Bak hele," diyor. "Bu küçük maharetinden baban nasıl faydalanıyor anlatsana."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, afalladım.

"Sahi mi? Faydalanmıyor demek. Yazık." Prens kafasını yana eğerek beni süzüyor. "Bana hayalinden bahset Jude Duarte, gerçek adın buysa tabii. Ne istediğini söyle."

Yüreğim göğsümü dövüyor, biraz başım dönüyor, biraz sersemim. Elbette bu kadar kolay olamaz. Prens Dain, yakında tüm peri âleminin Yüce Kralı olacak kişi, kalkmış bana ne istediğimi soruyor. Yanıt vermeye cesaretim yok ama yanıtlamam şart.

"Ben... ben şövalyeniz olmak istiyorum." Kekeliyorum.

Kaşları kalkıyor. "Beklenmedik," diyor. "Ayrıca memnuniyet verici. Başka?"

"Anlayamadım." Titrediğini görmesin diye ellerimi kenetliyorum.

"Arzu tuhaf şeydir. Tatmin edildiği an başka şeye dönüşür. Altın ipliğe kavuşsak altın iğne isteriz. Ee Jude Duarte, madem sohbet ediyoruz, söylesene başka ne isterdin?"

"Size hizmet etmek," diyorum, hâlâ şaşkınım. "Kılıcımı tacın emrine amade etmek."

Eliyle cevabımı geçiştiriyor. "Yok, gönlünden *asıl* geçeni söyle. Benden bir şey iste. Başka hiç kimseden istemediğin bir şey."

Faniliğime bir son ver diyorum içimden, sonra da bu düşüncemden dehşete düşüyorum. Gönlümden geçen bu değil, hele ki bu isteğe erişmek mümkün değilken. Asla peri halkından biri olamayacağım.

Derin bir nefes alıyorum. Ondan bir lütuf isteseydim ne olurdu? Tehlikenin farkındayım elbette. Ağzımdan kaçırdığım anda pazarlığa girişir, peri pazarlığı da nadiren fanilerin hayrına işler. Ne var ki güce erişme ihtimali önümde sallanıyor.

Boynumdaki kolyeye aklım kayıyor, yanağımda kendi tokadımın acısı, kulağımda Oak'ın kahkahası.

Cardan'ın sözlerini anımsıyorum: *Birkaç kelimeyle neler yapabiliyoruz gördün mü? Seni dört ayak üzerinde koşturup it gibi havlatabiliriz. Seni öyle bir lanetleriz ki bir şarkıyı veya dudaklarımdan dökülen güzel bir sözü tekrar duyabilmek için kendini paralarsın.*

"Efsun işlemezlik," diyorum, yerimde sabit durmaya çalışarak. Halbuki kıpır kıpırım. Ciddi pazarlığa oturmuş ciddi biri gibi görünmeye çabalıyorum.

Beni dikkatle tartıyor. "Sana çocukken verilen Gerçek Görüm'ü zaten takıyorsun. Usullerimizi biliyorsun. Tılsımlara aşinasın. Yemeğimize tuz konulduğunda meftun büyüleri tesirsiz kalır. Çorapları ters yüz edip giydiğinde asla avare dolaşmazsın. Ceplerini üvez kurusuyla doldurdun mu zihnini etkileyemezler."

Son birkaç günde yaşananlar ne yazık ki tüm bu önlemlerin yetersiz olduğunu göstermişti. "Ya ceplerimi bo-

şaltırlarsa? Ya çoraplarımı ayağımdan çekip alırlarsa? Ya tuzumu yere boca ederlerse?"

Düşünceli bir edayla beni süzüyor. "Yaklaş çocuğum," diyor.

Duraksıyorum. Prens Dain'i gözlemlediğim kadarıyla daima onurlu bir kişi olagelmiştir. Gelgelelim çok az gözlemleme fırsatı bulmam acıklıdır.

"Yanaş bakayım, bana hizmet edeceksen bana güvenmek zorundasın." Oturduğu yerde öne eğiliyor. Asil yüzüne iki yandan düşen saçı aralanır gibi olunca alnındaki küçücük boynuzları görüyorum. Güçlü kolları, uzun parmaklı elindeki mühür yüzüğü dikkatimi çekiyor. Yüzüğe Greenbriar sülalesinin arması işlenmiş.

Kolçaktan kalkıp oturduğu yere yaklaşıyorum. Güçlükle konuşuyorum. "Saygısızlık etmek istememiştim."

Yanağımdaki bereye dokunuyor, farkında bile olmadığım yaraya. İrkiliyorum ama geri çekilmiyorum. "Cardan haylaz çocuktur. İçki ve önemsiz hırlaşmalarla nüfuzunu çarçur etmesi sarayda herkesin malumu. Hayır, itiraz etmeye kalkma."

Etmiyorum. Bir prensin beni aşağıda beklediğini söylerken Gnarbone'un hangi prens olduğunu belirtmemesi kafamı kurcalıyor. Özellikle o şekilde söylemesi için Dain'in talimat verip vermediğini merak ediyorum. *Kıdemli bir strateji uzmanı uygun fırsatı kollar.*

"Onunla kardeş olsak da birbirimizden çok farklıyız. Sırf keyif olsun diye sana asla zulmetmem. Bana hizmet edeceğine ant içersen ödülünü alırsın. Ancak senin için düşündüğüm mevki şövalyelik değil."

Yüreğim ağzıma geliyor. Bir peri prensinin kalkıp da

hayallerimi gerçekleştirmesi inanılacak gibi değil, yine de düşüncesi bile hoş. "Öyleyse nedir istediğiniz?"

"Zaten sunduklarından fazlasını istemiyorum. Kılıcını bana adamak istemiştin. Kabul ediyorum. Bana yalan söyleyebilen biri lazım, hırslı birisi. Benim casusum olacak. Emrimdeki Gölgeler Meclisi'ne katıl. Seni hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü kılabilirim. İnsanların aramızda yaşaması kolay değildir. Ama bunu senin için kolaylaştırabilirim."

Koltuğa çöküyorum. Biraz evlilik teklifi beklerken metres rolüyle avutulmaya benziyor.

Casusluk. Sinsilik. Yalancılık ve hırsızlık. Tabii ki benden bunları bekler, ölümlüden anladığı bu. Tabii ki bu konularda becerikli olduğumu düşünür.

Rastladığım casusları düşünüyorum, mesela Madoc'un bazen danıştığı havuç burunlu kambur şahıs veya yüzünü görmeyi bir türlü başaramadığım şu karanlık, gri cübbeli kişi gibilerini. Tüm asiller muhtemelen casuslarla çalışıyordur, çok iyi gizlenmeleri de hiç şüphesiz becerilerinin bir parçası.

Nitekim ben de ortalık yerde gizlenmekte pek maharetliyim.

"Hayalindeki gelecek bu değil belki," diyor Prens Dain. "Parlak zırhlar yok, at sırtında savaşmak yok, ama sana söz veriyorum ki Yüce Kral oldum mu, iyi hizmet edersen, canının istediğini yapabileceksin, Yüce Kral'ın lafını mı dinlemeyecekler? Sana bir memnu konduracağım, efsunlardan koruyan bir memnu."

Kılım kıpırdamıyor. Ölümlülere genellikle hizmetleri karşılığında verilen memnular güçlü tılsımlardır ve hiç

beklemediğiniz bir anda kötü sürprizlere gebedir. Örneğin, yaralanmaz kılar ama özodunundan veya akdikenden yapılmış bir oka karşı bu yaralanmazlık işlemez, hasbelkader can düşmanınızın en sevdiği ok cinsi de odur! Ya da girdiğiniz her savaşı kazanırsınız ama bedeli akşam yemeği davetlerini reddedememektir; yani birisi savaştan hemen önce yemeğe davet ederse muharebe meydanında boy gösteremezsiniz. Temelde, periler âlemindeki her şey gibi, memnular hem müthiş hem de fecidir. Anlaşılan bana teklif edilen de bu.

"Bir memnu," diyorum.

Ağzı kulaklarına varıyor, biraz sonra sebebini anlıyorum. Hayır dememiştim. Bu da evet demeyi düşündüğüm anlamına gelir.

"Hiçbir memnu seni meyve veya zehirlerin etkisinden koruyamaz. Dikkatli düşün. Bunun yerine herkesi mest etme gücü bahşedebilirim sana. Tam şurana bir ben kondurabilirim." Alnıma dokunuyor. "Onu gören sana sevdalanır. Yıldız ışığını biçen sihirli bir hançer bahşedebilirim."

"Yönlendirilmek istemiyorum," diyorum, sesim bir fısıltı. Bunu yüksek sesle dile getirdiğime inanamıyorum, hem de ona. Bunu yaptığıma inanamıyorum. "Sihirle yani. Bana bu kadarını lütfedin, gerisini ben hallederim."

Bir kez kafa sallayarak onaylıyor. "Demek kabul ediyorsun."

Önüme böyle bir seçenek konulması korkunç, gelecekteki tüm seçenekleri değiştiren bir seçenek.

Güç için yanıp tutuşuyorum. Güce kavuşmak için bir fırsat bu, ürkütücü ve biraz da rencide edici bir fırsat.

Aynı zamanda ilginç de. Benden iyi şövalye olur muydu? Bilmeme imkân yok.

Belki nefret edecektim şövalyelikten. Üzerinde zırhla dikilip angarya işlere koşmaktan ibaret olmayacağı ne malum. Belki sevdiğim kişilerle çatışmamı gerektirecek.

Kafamı sallayarak onaylıyorum, umarım benden iyi casus olur.

Prens Dain kalkıp omzuma dokunuyor. Temasın çarptığını hissediyorum, bir kıvılcım sıçramış gibi. "Jude Duarte, kilin kızı, bugünden tezi yok hiçbir peri büyüsü zihnini çelemeyecek. Hiçbir efsun bedenini iraden dışında kımıldatamayacak. Bu memnunun yaratıcısı haricinde hiç kimsenin büyüsü işlemeyecek.

Sana hiç kimse hükmedemeyecek," diyor, sonra bir an duraklıyor. "Ben hariç."

İçimi çekiyorum. Bu pazarlıkta elbette bir bit yeniği olacak. Ona kızamıyorum bile; tahmin etmem gerekirdi.

Her şeye karşın korunma sağlamak hâlâ heyecan verici. Prens Dain bende özel bir yan, Madoc'un göremediği, takdiri bilinsin diye can attığım bir şey görmüş yegâne peri.

Oracıkta, Madoc'un çalışma odasındaki antika halının üzerine tek dizimle çöküp Prens Dain'e hizmet edeceğime ant içiyorum.

11. Bölüm

Taşıdığım sırrı akşam yemeği boyunca düşünüp duruyorum. İlk kez kendimi güçlü hissediyorum, Madoc'un elimden alamayacağı bir güce erişmiş gibiyim. Hatta biraz fazla kafa yorunca –Ben bir casusum! Prens Dain'in casusuyum!– ürpertiyor.

Arpa ve pırasa dolgulu küçük kuşlar yiyoruz, ballı ve yağlı derileri çıtır çıtır. Oriana kendisininkini özenle didikliyor. Oak derileri kemiriyor. Madoc eti ayıklamaya bile zahmet etmeyip kemikleriyle bütün yiyor. Havuç yahnisini öteye itiyorum. Taryn sofrada ama Vivi dönmemiş. Rhyia'yla ava çıkmasının bir katakulli olduğundan, ormanda biraz dolaştıktan sonra soluğu ölümlülerin dünyasında aldığından şüpheleniyorum. Herhalde akşam yemeğini Heather'in ailesiyle yiyordur.

"Turnuvada iyi iş çıkardın," diyor Madoc iki lokma arasında.

Sahayı terk edişine değinmiyorum. Pek tınmaz zaten. Ne kadarını seyrettiğinden bile şüpheliyim. "Yani fikrini değiştirdin mi?"

Ses tonumdaki bir şey yüzünden çiğnemeyi bırakıyor ve beni kısık gözlerle süzüyor. "Şövalyelik konusunda mı?" diye soruyor. "Hayır. Yeni Yüce Kral tahta çıkınca bilahare konuşuruz."

Dudaklarımda ketum bir gülümseme. "Nasıl istersen."

Taryn sofranın öbür tarafında Oriana'nın yemeğini didiklemesini taklit etmeye uğraşıyor. Su sürahisini uzatmamı rica ettiğinde bile benden yana bakmıyor.

Yine de yemekten sonra odasına kadar peşine takılmamı engelleyemiyor.

"Bak," diyorum merdivenlerde. "İsteğini yerine getirmeye çalıştım ama yapamadım. Bunun için benden nefret etmeni istemiyorum. Bu benim hayatım."

Dönüyor. "Heba ettiğin hayatın mı?"

"Evet," diyorum sahanlığa vardığımızda. Ona Prens Dain'den bahsedemem, hem anlatabilseydim bile faydası olacağından şüpheliyim. Onu bile onaylayacağını pek sanmıyorum. "Hayatlarımız elimizdeki tek gerçeklik, tek geçerli akçemiz. Neye yeterse onu alırız."

Taryn göz deviriyor. Sesi iğneleyici. "Amma havalı lafmış. Kendin mi uydurdun?"

"Senin derdin ne?" Çıkışıyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. "Hiç. Hiç. Belki ben de senin gibi düşünsem daha iyi olur. Boş ver Jude. Turnuvada cidden iyiydin."

"Sağ ol," diyorum şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak. Cardan'ın onunla ilgili sözleri aklıma geliyor, ama dile getirip de kızı üzmek istemiyorum. "Ee, âşık oldun mu bari?" diye soruyorum.

Sorumun karşılığı tuhaf bir bakış oluyor. "Yarınki

dersi ekip evde kalacağım," diyor Taryn. "Hayatını heba etmek sana kalmış ama buna seyirci olmak zorunda değilim."

Saraya giderken ayaklarım kurşun gibi. Rüzgârdan yerlere elmalar saçılmış, havada mis gibi kokuları. Üzerimde altın manşetli, yeşil örme kuşaklı, uzun, siyah bir entari var, en sevdiğim rahat giysim.

Tepemde akşam kuşları şakıyor, yüzümü güldürüyor. Prens Dain'in taç giyme törenini hayalimde canlandırıyorum; ben gülücükler saçan Locke'la dans ederken Cardan yaka paça sürüklenip karanlık bir zindana atılıyor.

Aniden beliren beyaz bir şeyle irkilip düşüncelerden sıyrılıyorum. Bir geyik, beyaz bir geyik, üç metre ötemde duruyor. Boynuzları incecik örümcek ağları bağlamış, beyaz postu öyle parlak ki ikindi güneşinde gümüşe çalıyor. Uzun bir süre karşılıklı bakışıyoruz, sonra dörtnala saray yönünde uzaklaşıyor, soluğumu keserek.

Bunu hayra alamet yoruyorum.

Nitekim ilk başta doğru da çıkıyor. Dersler fena geçmiyor. Okutmanımız ihtiyar Noggle, kuzeyden gelme nazik ama tuhaf bir *Fir Darrig*'dir,* kapkalın kaşlı, içine arada sırada kalem veya not kâğıtları tıkıştırdığı uzun bir sakalı vardır; bir de meteor yağmurları ve anlamları üzerine ipe sapa gelmez konuşma eğilimindedir. İkindi akşama dönerken bize kayan yıldızları saydırıyor, yavan ama rahatlatıcı bir görev. Battaniyemin üzerine sırt üstü uzanıp gözlerimi karanlık göğe dikiyorum.

Tek olumsuz yanı, karanlıkta rakamları not düşmekte

* Şişmanca, koyu ve tüylü tenli, uzun burunlu periler. (ç.n.)

zorlanmam. Genelde ağaçlara asılı ışık küreleri veya büyük ateş böceği kavanozlarıyla derslerde aydınlatma sağlanır. İnsan gözü onlarınki kadar keskin olmadığından çok loş ortamlar için yanımda fazladan mum da taşırım ama yıldızları incelerken mum yakmama izin verilmez. Tüm parmaklarıma mürekkep bulaştırmadan düzgün yazmaya uğraşıyorum.

"Unutmayın," diyor Noggle. "Sıradışı gök olayları sıklıkla önemli siyasi değişikliklere işarettir, haliyle ufukta yeni bir kral olduğundan bizim için bu işaretleri dikkatle gözlemlemek mühimdir."

Karanlıkta kıkırdayanlar oluyor.

"Nicasia," diyor okutmanımız. "Bir sıkıntın mı var?"

Kızın kibirli sesinden arsızlık akıyor. "Hiç alakası yok."

"Madem öyle kayan yıldızlara dair ne diyebilirsin? Gecenin son saatinde yaşanan bir yıldız kaymasının anlamı ne olabilir?"

"Bir düzine doğum," diyor Nicasia, o kadar yanlış bir yanıt ki yüzümü ekşitiyorum.

"Ölümlere delalet," diyorum fısıldayarak.

Noggle beni duyuyor maalesef. "Aferin Jude. Birinin dersi dikkatle dinlemesine sevindim. Peki bu ölümlerin büyük ihtimalle ne zaman gerçekleşeceğini varsayabiliriz?"

Cardan'ı muhteşemliğimle rezil edeceğime ant içmişken kendimi tutmanın anlamı yok. Büyüklüğümü ortaya koymaya başlasam iyi olur. "Hangi takımyıldızdan geçtiklerine ve hangi yöne kaydıklarına bağlı," diyorum. Yanıtımın yarısında gırtlağım düğümlenir gibi oluyor. Cardan'ın yüz ifadesini görmek zorunda kalmadığım için birden karanlığa seviniyorum. Nicasia'nınkini de.

"Fevkalade," diyor Noggle. "Eksiksiz not almamız bu yüzden şart. Devam!"

"Daral geldi." Valerian'ın ağdalı konuşmasını işitiyorum. "Kehanetler kocakarılar ve ayaktakımı içindir. Daha asil konularla haşır neşir olmalıyız. Geceyi sırt üstü yatarak geçireceksem *aşk* dersi işlemeyi yeğlerim."

Birkaç kişi gülüyor.

"Pekâlâ," diyor Noggle. "Söyler misin hangi olay aşkta başarıya alamettir?"

"Bir kızın soyunması," deyince kahkahalar kopuyor.

"Elga?" Noggle gümüşi saçlı, cam kırılması sesiyle gülen bir kıza söylüyor. "Ona verecek yanıtın var mı? Aşkta pek az başarılı olduğu için dünyadan haberi yok galiba."

Kız kekelemeye başlıyor. Kanımca yanıtı biliyor ama Valerian'ın gazabını çekmek istemiyor.

"Tekrar Jude'a mı sorsam?" Noggle nahoşça soruyor. "Yoksa Cardan'a mı? Sen yanıt vermez misin?"

"Hayır," diyor Cardan.

"Nedenmiş o?" Noggle soruyor.

Cardan konuştuğunda sesi buyurgan tınlıyor. "Valerian'ın dediği gibi. Bu ders sıkıcı. Lambaları yakıp daha düzgün bir konuya geçeceksin."

Noggle uzun bir süre duraklıyor. "Başüstüne prensim," diyor sonunda, bir anda etrafımızdaki tüm kürecikler yanıyor. Işığa alışana dek gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum. Cardan canının istemediği bir şey yapsa şaşarım zaten. Derslerde uyuklamasına da şaşmamalı. Bir keresinde körkütük sarhoşken derse at sırtında gelmiş, battaniyeleri ve kitapları çiğneyerek herkesi çil yavrusu gibi dağıtmıştı ki bu da şaşırtıcı değil. Müfredatı kaşla göz arasında de-

ğiştirebilir. Böyle birisi hayatta neyi önemser ki?

"Gözleri öyle zayıf ki," diyor Nicasia, tepemde dikildiğini o zaman fark ediyorum. Defterimi alıp karalamalarımı herkesin göreceği şekilde sallıyor. "Zavallı, zavallı Jude. Bu kadar çok kusurla başa çıkmak pek zor."

Parmaklarım, elbisemin altın manşetleri hep mürekkep içinde.

Korunun öbür ucunda Cardan ile Valerian muhabbetteler. Bir tek Locke bizi seyrediyor, yüz ifadesi endişeli. Noggle kalın ciltli bir deste kitabın tozlu sayfalarına gömülmüş, muhtemelen Cardan'ın hoşuna gidecek bir konu arıyor.

"El yazımı okuyamıyorsan üzgünüm," diyorum defteri kaparak. Sayfa yırtılıyor, akşam notlarımın çoğu paramparça. "Ama bu *benim* kusurum değil."

Nicasia bana bir tokat çakıyor. Sendeliyorum, şoktayım, iki seksen yere serilmeme ramak kala tek dizimin üzerine çöküyorum. Yanağım cayır cayır, iğneler batıyor. Kafam çınlıyor.

"Bunu yapamazsın," diyorum, anlamsızca.

Bu oyunun nasıl işlediğini anladığımı sanmıştım. Yanılmışım.

"Canım ne isterse yapabilirim," diyerek aydınlatıyor beni, küstahlığı hâlâ üzerinde.

Sınıftakilerin gözü bizde. Elga tek eliyle nazikçe ağzını örtmüş. Cardan gözünü kaçırıyor, yüz ifadesinden kızın onu memnun etmeyi başaramadığını anlıyorum. Nicasia'nın yüzünü utanç bürüyor.

Aralarında yaşadığım süre boyunca aşmadıkları çizgileri vardı. Bizi nehre ittiklerinde tanık yoktu. General

ailesinin iyi kötü bir üyesiydim ve Madoc'un himayesi altındaydım. Cardan onunla zıtlaşacak cesareti bulabilse de diğerlerinin gizlice kuyu kazdığını düşünürdüm.

Anladığım kadarıyla Nicasia'yı bunlara aldırmayacak kadar kızdırmıştım.

Üstümü başımı silkeliyorum. "Beni düelloya mı çağırıyorsun? Öyleyse zamanı ve silahı seçme hakkım var." Onun hakkından gelsem içimin yağları erirdi.

Soruma sahiden bir yanıt beklediğimi fark ediyor. En alt sınıftan olabilirim ancak kendi onurunu koruma yükümlülüğünden onu muaf kılmaz bu.

Göz ucuyla Cardan'ın bize yaklaştığını görüyorum. Korkuyla karışık gergin bir bekleyiş. Öbür yanımdan Valerian omzuma tosluyor. Bir adım geri çekiliyorum ama aşırı olgun bir meyvenin iç bayıcı kokusundan kaçacak kadar hızlı değil.

Tepemizde, kapkara gök kubbede, yedi tane yıldız kayarak gözden yiterken ardında göz kamaştırıcı bir iz bırakıyor. Gayri ihtiyari bakıyorum, ancak tam güzergâhını belirlemekte gecikiyorum.

"Bunu not aldınız mı?" Noggle telaşla sakalındaki kalemi arayarak sesleniyor. "Beklediğimiz gök olayı bu. Çıkış noktasını biriniz mutlaka görmüştür. Çabuk! Gözlemlediğiniz her şeyi not alın."

Tam o anda, ben yıldızlara aval aval bakarken, Valerian ağzıma yumuşak bir şey tıkıyor. Bir elma, aynı anda hem olgun hem çürük, bal gibi tatlı suyu, damağımda güneş ışığı tadı bırakıp kafa yapıyor, aptalca neşelendiriyor. Zihni bulandıran peri meyvesi, insanı bir lokma daha tadabilmek uğruna kıvrandırır; bizi uysallaştırır, güdüle-

bilir hale getirir ve gülünç kılar.

Dain'in memnusu beni efsunlardan, herhangi birinin hükmetmesinden korusa da peri meyvesi insanın kendi kontrolünü bile kaybetmesine yol açar.

Eyvah. Olamaz olamaz olamaz.

Tükürüyorum. Elma yere düşüyor ama etkisini hissetmeye başlıyorum.

Tuz aklıma geliyor, sepetime yöneliyorum. Bana tuz lazım. Tuz panzehirdir. Kafamın bulanıklığını giderir.

Nicasia neyi aradığımı anlayıp sepetimi kaptığı gibi kaçarken Valerian beni yere itiyor. Emekleyerek uzaklaşmaya çabalıyorum ama beni yere mıhlayıp pis elmayı ağzıma tıkıyor.

"Dur da ağzının tadı yerine gelsin," diyor iyice tıkarak. Posası ağzımda, genzime kaçıyor.

Soluk alamıyorum. Soluk alamıyorum.

Gözlerim açık, Valerian'ın suratına bakıyorum. Boğuluyorum. Beni meraklı bir ifadeyle seyrediyor, neler olacağını görmeyi iple çeker gibi.

Gözüm kararmaya başlıyor. Boğularak öleceğim.

En berbat kısmı da meyvenin içimi dehşete baskın çıkan bir neşeyle doldurması. Her şey güzel. Gözlerim şeşi beş. Valerian'ın suratını tırmalamaya yelteniyorum ama ona ulaşamayacak kadar sersemim. Biraz sonra o da dert değil artık. Bu kadar mutluyken ona zarar vermek istemiyorum.

"Bir şey yapın!" diyor birisi, ama kafam leylayken kimin konuştuğunu çıkaramıyorum.

Birden Valerian beni ayağıyla itiyor. Öksürerek yana yuvarlanıyorum. Cardan tepemde beliriyor. Yüzüm gözüm salya sümük içinde, yattığım yerden kalkamadan

ağzımdaki tatlı posayı tükürüyorum. Neden ağladığıma dair en küçük fikrim yok.

"Yeter," diyor Cardan. Suratında tuhaf, vahşi bir ifade var. Avurdu şişip duruyor.

Beni bir kahkaha tutuyor.

Valerian dikleniyor. "Eğlencemi berbat mı edeceksin?"

Bir an kavgaya tutuşacaklarını sanıyorum, sebebini çözemesem de. Sonra Cardan'ın elindekini görüyorum. Sepetimden aldığı tuz. Panzehir. (Ne gerek var ki yani?) Gülerek tuzu havaya saçıyor, ben de rüzgârda dağılışını seyrediyorum. Ardından sırıtarak Valerian'a bakıyor. "Senin derdin ne Valerian? Ölürse eşek şakan daha başlamadan biter."

"Ölecek değilim," diyorum, çünkü endişelenmelerini istemem. Ben iyiyim. Hayatta hiç olmadığı kadar iyi hissediyorum. Panzehirin havaya saçılmasına memnunum.

"Prens Cardan?" diyor Noggle. "Kızın eve götürülmesi gerekir."

"Herkes bugün ne sıkıcı," diyor Cardan ama sesi sıkkın gelmiyor. Daha ziyade sinirlerine zor hâkim oluyormuş gibi bir hali var.

"Aman Noggle, kızın gidesi yok ki." Nicasia yanıma gelip yanağımı okşuyor. "Değil mi güzelim?"

İğrenç iç bayıcı tat damağımda. Başım dönüyor. Kendimi koyveriyorum. Bir bayrak gibi forayım. "Kalasım var," diyorum, çünkü burası harikulade. Çünkü kız baş döndürücü.

İyi olduğumdan şüpheliyim ama muhteşem hissediyorum.

Her şey harikulade. Cardan bile. Onu eskiden sevmezdim, ne aptalca. Ona kocaman sırıtıyorum, neşeyle, gerçi

gülümsememe karşılık vermiyor, orası ayrı.

Üzerime alınmıyorum.

Noggle generaller, aptallıklar ve aklı bir karış havada prenslerle ilgili bir şeyler homurdanarak uzaklaşıyor. Cardan onun gitmesini yumruklarını sıkarak seyrediyor.

Bir grup kız yanıma çörekleniyor. Gülmeleri beni de güldürüyor. "Bir ölümlünün Elfhame meyvesi yediğini hiç görmemiştim," diyor biri, Engerekotu, diğerine. "Bunu hatırlayacak mı?"

"Başka birisi unutsun diye efsunlamazsa hatırlar," diyor Locke arkamdan, ama sesi Cardan'ınki gibi kızgın değil. Sesi hoş. Ona dönüyorum, o da omzuma dokunuyor. Sıcak tenine sokuluyorum.

Nicasia gülüyor. "Unutsun istemez. Elmadan bir lokma daha ister."

Anımsayınca ağzım sulanıyor. Okul yolunda yerlere saçılmış kütür kütür, pırıl pırıl elmaları hatırlıyorum da aptallık ederek tıka basa yemeyişime sövüyorum.

"Onu sorguya çekebilir miyiz?" Başka bir kız –Moragna– meraklanıyor. "Utanç verici şeyler sorsak. Yanıt verir mi?"

"Arkadaşlarının arasındayken niye utansın ki?" diyor Nicasia gözlerini kısarak. Kaymağın hepsini mideye indirdikten sonra güneşte uyuklamaya hazırlanan bir kediyi andırıyor.

"En çok hangimizle öpüşmek isterdin?" Engerekotu dibime sokularak soruyor. Daha önce benle konuştuğu vaki değildir. Arkadaş olmak isteyişine seviniyorum.

"Hepinizi öpesim var," diyorum, kahkahadan kırılıyorlar. Yıldızlara bakarak sırıtıyorum.

"Üzerinde çok fazla giysi var," diyor Nicasia, etekliğime kaşlarını çatarak. "Bir de hepsi kirlenmiş. Çıkarman gerek."

Kıyafetim birden ağır geliyor. Kendimi ay ışığında çıplak hayal ediyorum, tenimin tepemizdeki yapraklar gibi gümüşe çaldığını.

Ayağa kalkıyorum. Her şey biraz yamuk görünüyor. Giysilerimi çıkarmaya koyuluyorum.

"Haklısın," diyorum zevkle. Elbisemi bir kumaş yığını halinde kolayca sıyırıyorum. Altımda fanilere özgü iç çamaşırlar var; puantiyeli yeşil-siyah sutyen ve külot.

Hepsi bana tuhaf bakıyor, iç çamaşırlarımı nereden aldığımı merak ediyorlar sanki. Herkes o kadar göz kamaştırıcı ki başıma ağrılar saplanmadan uzun süre bakmam zor.

Gevşek bedenimin, nasırlı ellerimin, sallanan göğüslerimin bilincindeyim. Ayak tabanımı hafifçe gıdıklayan çimenlerin ve ılık toprağın ayırdındayım.

"Sizin gibi güzel miyim?" Nicasia'ya soruyorum, merakım içten.

"Hayır," diyor Valerian'a göz atarak. Yerden bir şey alıyor. "Bizim tırnağımız olamazsın." Üzülüyor ama şaşırmıyorum. Onların yanında kim olsa sönük kalır, cılız bir yansımanın da yansıması misali.

Valerian boynumdaki üvez kolyesini işaret ediyor, uzun gümüş bir zincire sıralanmış kızılcık kurularını. "Şunu da çıkarman lazım."

Başımı hayhay der gibi sallıyorum. "Haklısın," diyorum. "Buna artık ihtiyacım yok."

Nicasia gülümseyerek elindeki sarı nesneyi uzatıyor.

Elmanın ezilmiş, iğrenç kalanı. "Gel de ellerimi yalayarak temizle. Sakıncası yoktur herhalde? Ama emekleyerek yapman gerek."

Sınıf arkadaşlarım bir heyecan dalgasına kapılıyor, kıkırdamalar, iç çekişler gırla. Hepsi hevesleniyor. Onları mutlu etmek istiyorum. Herkes benim gibi mutlu olsun istiyorum. Meyveden bir lokma daha tatmak canıma minnet. Nicasia'ya doğru emeklemeye başlıyorum.

"Olmaz," diyor Cardan önüme dikilerek, sesi çınlıyor, biraz da titriyor. Diğerleri geri çekilerek ona yer açıyor. Çarığını çıkarıp çıplak ayağını önüme koyuyor. "Jude buraya gelip ayağımı öpecek. Madem hepimizi öpmek istiyormuş. Ne de olsa onun prensiyim."

Tekrar gülüyorum. Açıkçası eskiden niye o kadar az gülüyormuşum bilmem. Her şey fevkalade gülünç.

Buna karşın kafamı kaldırıp da Cardan'a bakınca bir terslik hissediyorum. Gözleri öfkeyle, hırsla, belki biraz da utançla parlıyor. Biraz sonra gözlerini kırpıştırıyor ve eski kibirli haline dönüyor.

"Ee? Çabuk olsana," diyor sabırsızca. "Ayağımı öp ve ne kadar muhteşem olduğumu söyle. Bana hayranlığını dile getir."

"Yeter," diyor Locke sertçe. Beni omuzlarımdan tuttuğu gibi yerden kaldırıyor. "Onu eve götürüyorum."

"Şimdi mi aklına geldi?" diyor Cardan kaşlarını kaldırarak. "Zamanlaman ilginç. Aşağılamanın keyfini sürerken birden fazla mı geldi?"

"Bu halinden nefret ediyorum," diyor Locke geveler gibi.

Cardan yaka iğnesini çıkarıyor, ışıltılı bir telkâri iş-

çiliği, bir meşe yaprağı üzerine yerleştirilmiş meşe palamudu şeklinde. O hezeyanlı halimle, beni bırakması karşılığında Locke'a vereceğini sanıyorum. Akla yatmıyor, aklım başımda değilken bile.

Sonra Cardan elimi tutuyor, biraz daha akla yatkın bir davranış. Tenime değen parmakları sıcacık. İğnenin ucunu başparmağıma batırıyor.

"Ay," diyorum, elimi çekerek yaralı parmağımı ağzıma götürüyorum. Kendi kanımın metalik tadını alıyorum.

"Yolun açık olsun," diyor.

Locke koluma girip beni uzaklaştırıyor. Durup birinin battaniyesini alarak omuzlarıma atıyor. Korudan çıkarken periler bizi seyrediyor, sendeliyorum, o da bana destek oluyor. Gördüğüm birkaç öğretmen gözlerini kaçırıyor.

Yaralı parmağımı emdikçe tuhaf hissediyorum. Kafam hâlâ bulanık ama önceki gibi değil. Bir terslik var. Biraz sonra dank ediyor. Kanımdaki tuzun etkisi.

Midem kalkıyor.

Dönüp Cardan'a bakıyorum, Valerian ve Nicasia'yla beraber gülüyor. Moragna koluna girmiş. Başka bir okutmanımız, doğu adalı çelimsiz bir elf hanım, derse çağırıyor.

Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden öyle nefret ediyorum ki. Bir an için sadece nefret var, öfkemin harlı ateşi diğer tüm düşüncelerimi kül ediyor. Titreyen ellerle omuzlarımdaki battaniyeye sımsıkı sarılıyor, Locke'ın beni ormana götürmesine izin veriyorum.

"Sana borçluyum." Biraz yürüdükten sonra hırıltılı sesimle bunu diyorum. "Beni oradan uzaklaştırdığın için."

Beni gözleriyle tartıyor. Yakışıklılığı, yüzüne düşen lüle lüle saçı karşısında bir kez daha sarsılıyorum. Beni

iç çamaşırlarımla yerde emeklerken gördüğünü bilerek onunla baş başa kalmak feci, yine de utanamayacak kadar kızgınım.

Başını iki yana sallıyor. "Bana hiçbir borcun yok Jude. Hele bugün hiç."

"Onlara nasıl katlanıyorsun?" Hıncımı Locke'tan çıkarır gibi soruyorum, halbuki kızgın olmadığım tek kişi o. "Korkunçlar. Canavarlar."

Yanıt vermiyor. Yan yana yürüyoruz; yolda bir elmaya rastlayınca öyle sert tekmeliyorum ki bir karaağaca çarpıp sekiyor.

"Onlarla takılmanın zevkli bir yanı var," diyor. "Dilediğimizi yapmak, feci düşüncelerden gocunmamak. Kötü davranmanın verdiği bir emniyet duygusu var."

"En azından sana sataşmıyorlar diye mi?"

Gene yanıt vermiyor.

Madoc'un konağına yaklaştığımızda duruyorum. "Buradan itibaren yalnız devam etmeliyim." Galiba biraz eğreti gülümsüyorum. Gülümsememi korumak zor.

"Dur," diyor bir adım yaklaşarak. "Seni tekrar görmek isterim."

İnliyorum, şaşıramayacak kadar bitkinim. Sırtımda ödünç bir battaniye, ayağımda çizme, ucuzluktan alınmış iç çamaşırlarımla öylece dikiliyorum. Kir pas içindeyim, zaten gülünç duruma düşürülmüşüm. *"Neden ki?"*

Bana bambaşka bir şey görmüş gibi bakıyor. Anlamlı bakışı sırtımı biraz daha dikleştirmeme yol açıyor, pisliğime rağmen. "Çünkü henüz anlatılmamış bir öykü gibisin. Çünkü yapacaklarını görmek istiyorum. O öykünün henüz açılmamış bir sayfası olmak istiyorum."

Bu bir iltifat mı değil mi kestiremiyorum, galiba yutmaya razıyım.

Elimi dudağına götürüyor –Cardan'ın iğne batırdığı elimi– parmak uçlarımdan öpüyor. "Yarın görüşürüz," diyor eğilerek.

Ben de, sırtımda ödünç bir battaniye, ayağımda çizme, ucuzluktan alınmış iç çamaşırlarımla, tek başıma evin yolunu tutuyorum.

"Bunu kim yaptı söyle." Madoc ısrarla art arda soruyor ama cevap vermiyorum. Tepiniyor, bir yandan da olaydan sorumlu perileri nasıl bulup canlarına okuyacağımızı ayrıntısıyla açıklıyor. Yüreklerini sökecekmiş. Kellelerini koparıp evimizin damına dizecekmiş ki diğerlerine ibret olsun.

Tehditlerini bana savurmadığını biliyorum ama bağırdığı kişi hâlâ benim.

Beni korkuttuğu zamanlarda, babalık rolünü ne kadar iyi oynadığının hiçbir önemi kalmıyor ve onun sonsuza dek babamın katili olarak kalacağını anımsıyorum.

Hiçbir şey demiyorum. Taryn'le ikimiz sarayda uygunsuz davranırız da Madoc'u rezil ederiz diye Oriana'nın nasıl da korktuğu aklıma geliyor. Herhalde bir olay yaşandığı takdirde adamın vereceği tepkiden şimdi daha çok korkuyordur. Valerian ile Nicasia'nın kellesini koparmak kötü siyasettir. Cardan'a zarar vermekse ihanete girer.

"Kendi marifetim," diyorum sonunda, konuyu kapatmak için. "Meyveyi görünce özendim, yiyiverdim."

"Nasıl böyle bir ahmaklık yapabildin?" diyor Oriana etrafta fır dönerek. Şaşırmış gibi bir hali yok; aksine

korktuğunun başına geldiğini tasdiklemişim gibi davranıyor. "Jude, sen akıllı kızsın."

"Eğlenmek istedim. Eğlenceli olur sandım," diyorum, dikbaşlı evlat rolünü layığıyla oynayarak. "Nitekim öyleydi de. Sanki güzel bir rüyada..."

"Susun!" Madoc'un bağırmasıyla tırsıp sesimi kesiyoruz. "İkiniz de *susun!*"

İçimden gelmese de ezilip büzülüyorum.

"Jude, Oriana'nın canını sıkıp durmayı bırak," diyor, bana yönelttiği bıkkın bakışından daha önce nasibimi aldığımdan kuşkuluyum ama Vivi çok görmüştür o bakışı.

Yalan söylediğimi anlıyor.

"Oriana, sen de bu kadar saf olma." Oriana kocasının neyi ima ettiğini fark edince elini kibarca ağzına götürüyor.

"Kolladığın kişileri bulduğum zaman," diyor Madoc bana, "nefes aldıklarına pişman olacaklar."

"Bunun faydası yok," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak.

Önümde diz çöküp nasırlı yeşil parmaklarıyla elimi kavrıyor. Nasıl da titrediğimi hissediyor olsa gerek. Uzun uzadıya içini çekiyor, saydıracağı tehditleri sineye çekiyor herhalde. "Öyleyse nasıl yardımcı olurum söyle bana Jude. Söyle, onu yapayım."

Şunları desem neler olur merak ediyorum: *Nicasia benimle alay etti. Valerian beni öldürmeye çalıştı. Hepsi de benden nefret eden Prens Cardan'ın gözüne girmek için yaptı bunları. Onlardan korkuyorum. Senden korktuğumdan çok onlardan korkuyorum, üstelik beni dehşete düşürdüğün halde. Bir son ver şunlara. Beni rahat bıraksınlar.*

Demem ama. Madoc'un öfkesi uçsuz bucaksızdır. Annemin kanını döktüğüne şahidim. Bir kez galeyana geldi mi öfkesi dizginlenemez.

Ya Cardan'ı öldürürse? Ya hepsini öldürürse? Sorunlar üst üste geldi mi onun verdiği karşılık kan dökmektir. Onlar ölürse ebeveynleri kan davası güder. Yüce Kral'ın gazabına uğrar. Halim şimdikinden beter olur, Madoc da büyük ihtimalle ölür.

"Beni daha çok eğit," diyorum onun yerine. "Daha çok strateji öğret. Daha çok kılıç dövüşü. Bildiğin her şeyi bana da öğret." Prens Dain casusluk yapmamı istemiş olabilir ama kılıcımdan vazgeçeceğim anlamına gelmez.

Madoc etkilenmiş görünüyor, Oriana ise sinirli. Kalıbımı basarım onu yönlendirdiğimi düşünüyor, adamın aklını çeldiğimi.

"Pekâlâ," diyor Madoc içini çekerek. "Akşam yemeğinde canın sofraya oturmak istemezse yemeğini Tatterfell odana getirir. Yarından itibaren daha yoğun eğitime başlayacağız."

"Yukarıda yerim," diyorum ve hâlâ başkasının battaniyesine sarınmış bir halde odamın yolunu tutuyorum. Taryn'in kapalı oda kapısının önünden geçiyorum. İçeri giresim geliyor, yatağına kendimi atıp ağlamak. Bana sarılsın istiyorum, elimden başka türlüsünün gelmeyeceğini söylesin. Bana cesur olduğumu söylesin istiyorum, beni sevdiğini.

Ama bunların hiçbirini yapmayacağını bildiğimden kapıyı es geçiyorum.

Ben yokken odam düzeltilmiş, yatağım yapılmış, pencereler de temiz akşam havası girsin diye açık bırakılmış.

Yatağımın ayak ucunda güzelce katlanmış sade bir elbise var, prens ve prenseslerin hizmetçilerinin taşıdığı kraliyet arması işlemeli. Balkonda baykuş suratlı hob oturuyor.

Tüylerini eşeleyerek biraz kabarıyor.

"Sen," diyorum. "Sen de onun..."

"Yarın Oyuk Yurt'a git tatlım," diye cıvıldıyor lafımı keserek. "Kralın hoşuna gitmeyecek bir sırrı öğren bizim için. İhaneti ortaya çıkar."

Oyuk Yurt. Orası en büyük prens Balekin'in meskenidir.

Gölgeler Meclisi bana ilk görevimi vermiş bulunuyor.

12. Bölüm

Erkenden uyuyorum, uyandığımda hava kapkaranlık. Başım ağrıyor –belki fazla uyumaktan– bedenim sızlıyor. Tüm kaslarım gerginken içim geçmiş olmalı.

Dersler çoktan başlamıştır. Fark etmez. Gitmeyeceğim.

Tatterfell tarçın, yonca ve biraz karabiberle çeşnilendirilmiş kahve bırakmış tepside. Bir fincan koyuyorum. Ilık, demek ki bırakalı epey olmuş. Kızarmış ekmek de var, birkaç kez kahveye banıyorum ki yumuşasın.

Sonra yüzümü yıkıyorum, hâlâ meyve posasından yapış yapış, sonra da komple yıkanıyorum. Saçımı sertçe fırçalıyorum, ardından topuz yapıp bir çubukla sabitliyorum.

Önceki gün olanlara kafa yoracak değilim. Bugünkü işlerim ve Prens Dain'in verdiği görevim haricinde başka bir şeye kafa yoracak değilim.

Oyuk Yurt'a git. Kralın hoşuna gitmeyecek bir sırrı öğren bizim için. İhaneti ortaya çıkar.

Yani Dain, Balekin'in Yüce Kral seçilmemesini sağlama almamı istiyor. Eldred çocuklarından herhangi birini kral seçebilir ama en büyük üç çocuğunu, Balekin, Dain ve Elowyn'i kayırıyor, Dain'in yeri ise apayrı. Acaba casuslar sayesinde mi böyle olmuş merak ediyorum.

Bu işin altından başarıyla kalkabilirsem Dain tahta çıktığında beni güçlü bir makama yerleştirebilir. Dünden beridir o güce aşeriyorum. Peri meyvesine aşerdiğim gibi.

Mümkün olduğunca otantik görünmek için, hizmetçi elbisesini ucuzluktan alınmış iç çamaşırlarım olmadan giyiyorum. Ayakkabı niyetine de dolabın dibindeki bir çift eski deri çarığı çıkarıyorum. Burun kısmında geçen yıl onarmayı denediğim bir delik var, elimden dikiş gelmediği için onarayım derken rezil etmiştim. Cuk oturuyor ama. Diğer ayakkabılarım fazla gösterişli.

Madoc'un konağında insan hizmetçimiz yoktur, ancak Diyar'ın başka yerlerinde rastlamıştım. İnsan eşlerin doğumuna yardım eden ebe insanlar vardır. Kışkırtıcı becerilerle lanetlenmiş veya müjdelenmiş insan zanaatkârlar. Hasta peri bebekleri emziren insan sütanneler. Diyar'da büyüyen ama seçkinlerin eğitimine bizim gibi katılamayan beslemelik insan evlatları. Gönüllerindeki arzuya kavuşmak uğruna biraz angaryadan gocunmayan neşeli büyü meraklıları. Yollarımız kesiştiğinde onlarla laflamayı denerim. Bazen konuşkandırlar, bazen de yanaşmazlar. Zanaatkâr olmayanların çoğunun az da olsa büyüyle aklı çelinmiştir. Kendilerini bir hastanede veya zengin birinin konağında zannederler. Memleketlerine dönerlerken de – geri yollandıklarına dair Madoc beni temin etmişti– kendilerine iyi para ödenir; hatta iyi şans, göz alıcı bir saç veya

ikramiye çıkan piyango rakamlarını doğru tahmin ettirecek bir püf noktası gibi armağanlarla uğurlanırlar.

Gelgelelim kötü anlaşmalar yapan, yanlış periye sataşan ve pek de iyi muamele görmeyen insanlar da bilirim. Taryn'le kulak misafiri olduğumuz hikâyelerde, taşta yatıp ağzına yemek sürmezken kuştüyü yatakta yattığını ve ziyafet çektiğini zanneden insanlardan bahsedilir. Peri meyvesiyle aklını oynatmış insanlardan. Rivayete göre Balekin'in hizmetçileri de böyle bahtı kara insanlarmış, beterin de beteriymiş.

Aklıma geldikçe ürperirim. Bir ölümlünün yalan söyleme becerisi haricinde niçin iyi bir casus olduğunu anlayabiliyorum. Ölümlü birisi pek göze batmadan alt ve üst tabaka yerlerde dolaşabilir. Elimize bir arp aldık mı ozan oluruz. En sade halimizle uşağızdır. Entariye büründük mü viyaklayan goblin veletlerinin dadısı oluveririz.

Galiba göz ardı edilmenin avantajları oluyor.

Deri bir çantaya yedek kıyafetle bir hançer tıkıp, üzerime de kalın kadifeden bir gocuk geçirip aşağı iniyorum. Kahve içimi kıyıyor. Tam kapıya varmak üzereyken goblen örtülü pencere koltuğunda oturan Vivi'yi görüyorum.

"Uyanmışsın," diyor ayağa kalkarak. "Güzel. Atıcılığa var mısın? Okları hazırladım."

"Belki daha sonra." Gocuğuma daha da sıkı sarınarak, manasız bir neşeli ifadeyle yanından geçip gitmeye yelteniyorum.

İşe yaramıyor. Kolunu uzatıp önümü kesiyor. "Taryn senin turnuvada prense neler dediğini anlattı," diyor. "Oriana da dün gece ne halde geldiğini anlattı. Geri kalanını tahmin edebiliyorum."

"Bir nutuk daha çekemem," diyorum. Dain'in verdiği görev önceki gün olanları kafamdan uzaklaştıran yegâne şey. Dikkatim dağılsın istemiyorum. Bir dağılırsa dengemi de yitireceğimden korkuyorum.

"Taryn kahroluyor," diyor Vivi.

"Ya," diyorum. "Haklı olmak da ayrı bir dert."

"Kes şunu." Ayrık gözlerini bana dikerek kolumdan yakalıyor. "Bana içini dökebilirsin. Bana güvenebilirsin. Neler oluyor?"

"Hiç," diyorum. "Bir hata yaptım. Kızgındım. Bir şey ispatlamaya çalıştım. Aptalcaydı."

"Söylediklerim yüzünden mi?" Parmakları kolumu sıkıyor.

Peri halkı size pislikmişsiniz gibi davranmayı sürdürecek.

"Vivi, hayatımı berbat etmeye karar vermemin senin hatan olmasına imkân yok," diyorum. "Ama bana sataştıkları için onları pişman edeceğim."

"Dur, ne demek istiyorsun?" Vivi meraklanıyor.

"Bilmem," diyorum kolumu kurtarıp. Kapıya yöneliyorum ve bu kez beni durdurmuyor. Dışarı çıkar çıkmaz bir koşuda ahıra gidiyorum.

Hiçbir kabahati olmayan Vivi'ye haksızlık ettiğimin farkındayım. Alt tarafı yardımcı olmaya çalışıyordu.

Belki de iyi bir kardeş olmayı bilmiyorum artık.

Ahırda duvara yaslanıp durmak zorunda kalıyorum, derin nefesler alıyorum. Ömrümün yarısından fazlasını panikle mücadele ederek geçirdim. Sürekli ayakta olan sinirleri normal karşılamak en iyi davranış değil belki, elzem olsa da. Lakin şu noktada paniksiz nasıl yaşarım bilemiyorum.

En önemlisi Prens Dain'in gözüne girmek. Cardan ve arkadaşlarının buna engel olmasına izin veremem.

Oyuk Yurt'a gitmek için kurbağalardan birini almaya karar veriyorum, ne de olsa sadece seçkinler gümüş nallı atlara binerler. Her ne kadar bir uşağın binek edinmesi biraz zorsa da en azından kurbağa daha az şüphe uyandırır.

Dev bir kurbağa sadece Periler Diyarı'nda *daha az* şüphe uyandıran bir ulaşım seçeneğidir.

Benekli bir tanesine eyer ve yular takıp çayıra çıkarıyorum. Uzun dilini kırbaç gibi şaklatıp altın sarısı gözlerinden birini yalayınca gayri ihtiyari geri çekiliyorum.

Ayağımı üzengiye koyup eyere atlıyorum. Bir elimle dizgini kavrayıp diğer elimle de gevşek, soğuk derisini tıpışlıyorum. Benekli kurbağa havaya sıçrıyor, sıkı tutunuyorum.

Oyuk Yurt sivri, upuzun bir kulesi olan taş konaktır, binanın yarısı da sarmaşık ve asma kaplıdır. İkinci katındaki balkonuna demir yerine kalın köklerle parmaklık yapılmış gibidir. Kenarından perde gibi incecik saçaklar sarkar, kirden keçeleşmiş karman çorman bir sakalı andırır. Onu albenili göstermek yerine ürkütücü kılan bir biçimsizliği vardır konağın. Kurbağayı direğe bağlayıp gocuğumu heybesine tıkıyor, sonra da konağın hizmetçi kapısını bulmayı umduğum yan tarafına yürüyorum. Yolda biraz mantar topluyorum ki ormandan gelmemin bir sebebi varmış gibi görünsün.

Yaklaştıkça kalp atışlarım tekrar hızlanıyor. Balekin bana zarar vermez diye kendimi avutuyorum. Yakalansam bile beni Madoc'a teslim etmekle yetinir. Kötü hiçbir şey yaşanmayacak.

Bundan tümüyle emin değilsem de kendimi ikna etmeyi başarıp hizmetçi kapısına ulaşıyor ve içeri sızıyorum.

Koridor mutfağa kadar uzanıyor. Oraya varınca mantarları bir masaya koyuyorum; bir çift kanlı tavşanın, bıldırcınlı turtanın, birer demet sarımsak ile biberiyenin, birkaç kara eriğin ve düzinelerce şarap şişesinin yanına. Bir trol, kanatlı bir piksinin yanı başında büyükçe bir kazanı karıştırıyor. Sebzeleri avurtları çökmüş iki insan doğruyor, bir oğlan ve bir kız, ikisinin de suratında hafif, aptal bir gülümseme, bakışları hülyalı. Önlerine bakmadan doğruyorlar. Kazara parmaklarını kesmemelerine şaşıyorum. Daha beteri, kesseler bile farkına varacaklarından emin değilim.

Dünkü hislerim aklıma geliyor, peri meyvesinin tadı damağımda. İştahımın kabardığını hissetmemle koridora atıyorum kendimi.

Soluk gözlü bir peri muhafız tarafından durduruluyorum, beni kolumdan yakalıyor. Mutfaktaki fanilerin hoşnut ve hülyalı bakışlarını taklit ettiğimi umarak bakıyorum adama.

"Seni daha önce görmedim," diyor suçlar gibi.

"Ne güzelsin," diyorum, hayranlık dolu ve biraz da şaşkın bir edayla. "Ayna gibi gözler."

Bir iğrenme sesi çıkarması galiba efsunlanmış insan hizmetçi rolünü iyi kıvırdığım anlamına geliyor, gerçi kantarın topuzunu biraz fazla kaçırdığım kanaatindeyim. Doğaçlamada umduğum kadar iyi değilim.

"Yeni misin?" diye soruyor tane tane konuşarak.

"Yeni mi?" Burada çalıştırılan birinin tecrübeden ne anladığını kestirmeye uğraşıyorum. Peri meyvesinin şerbet gibi iç bayıcı tadı bir türlü damağımdan gitmiyor,

ama beni oynadığım role daha iyi sokacağına kusacak gibi oluyorum. "Daha önce başka yerdeydim ben," diye geveliyorum. "Şimdi de büyük salonun her karışını pırıl pırıl temizlemem lazım."

"Eh, işinin ehlisin o zaman," diyor beni bırakıp.

İçimin ürpertisi titremeye dönüşmesin diye çabalıyorum. Rol yeteneğimle adamı ikna ettiğimi düşünerek böbürlenemem; ikna oldu çünkü ben insanım, o da insan hizmetçileri yadırgamayan bir peri. Prens Dain'in bu işe niçin beni uygun gördüğünü bir kez daha kavrıyorum. Muhafızı atlattıktan sonra Oyuk Yurt'ta dolaşmak gayet kolaylaşıyor. Etrafta günlük işleriyle uğraşan, hastalıklı hülyalara dalmış düzinelerce insan var. Kendi kendilerine şarkılar mırıldanıyor, yüksek sesle söyleniyorlar, belli ki rüyalarında sayıklıyorlar. Gözlerinde mor halkalar oluşmuş. Hepsinin dudakları çatlak.

Muhafızın beni yeni sanmasına şaşmamalı.

Hizmetçiler haricinde periler de var haliyle. Bir şölen için gelen konukların pestili çıkmış sanki. Hepsi kılığından çıkıp sızmış, kanepelere yığılanlar, yerlerde sarmaş dolaş yatanlar, ağızlarında altın rengi *bir-daha-asla* lekesi. Bu altın simli toz öyle tesirlidir ki perileri uyuşturur, ölümlülerin birbirlerini baştan çıkarmalarını sağlar. Kadehler devrilmiş, dökülen içkiler ırmak gibi kollara ayrılarak döşemelerde kocaman bal şarabı gölcükleri oluşturmuş. Bazı periler öyle kıpırtısız ki ölene dek sefahat sürdüklerinden endişeliyim.

"Affedersin." Teneke kova taşıyan benim yaşlarımdaki bir kıza diyorum. Konuştuğumu fark etmemiş gibi geçip gidiyor.

Ne yapacağımı bilemediğimden peşine takılıyorum. Tırabzansız, geniş bir taş merdiveni tırmanıyoruz. Yüksük kadar içki şişelerinin yanında üç peri daha körkütük sarhoş yatıyor. Yukarıdan, salonun öbür tarafından, garip bir feryat işitiyorum, birinin canı yanmış gibi. Ağır bir şey yeri gümletiyor. Tırsıyorum, hülyalı hoşnut ifademi korumaya uğraşıyorum ama kolay değil. Yüreğim göğsümde bir kuş gibi çırpınıyor.

Kız bir süit odanın kapısını açıyor, peşinden içeri sızıyorum.

Duvarlar taş örme, ne bir tablo asılı ne duvar halısı. Girişteki odanın büyük bölümünü yarısı cibinlikli devasa bir yatak kaplıyor. Oymalı yatak başında acayip danslar eden kadın kafalı ve çıplak göğüslü çeşitli hayvan –baykuş, yılan, tilki– figürleri var.

Balekin hovarda Sığırcık Tayfası'nın lideri olduğundan şaşmamam gerekir sanırım.

Ahşap masaya yığılı kitaplar arasında bildiklerime rastlıyorum. Taryn'le beraber derslerde okuduklarımızın aynıları. Birkaç deste kâğıtla beraber masaya saçılmış haldeler, yanlarında bir de ağzı açık mürekkep hokkası duruyor. Açık duran bir kitabın sayfa kenarına düzgünce notlar düşülmüş, diğer sayfası ise mürekkep lekeleriyle kaplı. Bir tüy kalem kasten ikiye kırılıp –en azından kazara kırılabileceğine ihtimal veremiyorum– bu mürekkep lekeli kitabın tam ortasına bırakılmış.

Hiçbiri ihanete yorulamaz.

Prens Dain içeri sızmamı kolaylaştırmak için üzerimdeki üniformayı vermişti. Geri kalanını yalan söyleme becerimle halledeceğime güveniyordu. Şimdi içeri sızdığı-

ma göre, Oyuk Yurt'ta aradığımı bulacağımı umuyorum.

Diğer deyişle, ödümü patlatsa da dikkatle araştırmalıyım.

Raflara başka kitaplar da dizili, bazıları Madoc'un kütüphanesinden tanıdık. Bir kitaplığın önünde kaşlarımı çatarak duraklıyor, çömeliyorum. Köşedeki cildi tanıyorum ama burada göreceğimi ummazdım. *Alice Harikalar Diyarında* ve *Aynanın İçinden* tek ciltte. Annem ölümlüler dünyasındayken bunlardan bize çok okurdu.

Kitabı açınca tanıdık resimlere rastlıyorum, şu satırlara da aşinayım:

"Ama delilerin arasına karışmak istemiyorum" dedi Alice.
"Ha, o konuda elinden bir şey gelmez," dedi Kedi: "Burada hepimiz deliyiz. Ben deliyim. Sen delisin."
"Deli olduğumu nereden biliyorsun?" dedi Alice.
"Kesin öylesindir," dedi Kedi, "yoksa buralara gelmezdin."

Gırtlağıma kadar yükselen delice kahkahayı bastırabilmek için yanağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Hizmetçi kız dev şöminenin önüne çömelmiş mazgaldaki külü temizliyor. İki yanındaki şömine ayakları dev yılan şeklinde, cam gözler alevlerle parlamaya hazır.

Ne kadar saçma olsa da kitabı bırakmaya gönlüm el vermiyor. Vivi'nin bavullarımıza koymadığı, annemin başucumuzda okuduğundan beridir görmediğim kitaplardan biri. Elbisemin altına tıkıyorum.

Ardından gardıroba yaklaşıyorum ve kapağını açarak bir ipucu arıyorum, kayda değer bir bilgi kırıntısı. Ne var ki içine baktığım an panikten elim ayağıma dolaşı-

yor. Kimin odasında olduğumu derhal anlıyorum. Bunlar Prens Cardan'ın gösterişli ceketleri ve binici pantolonları, Prens Cardan'ın şatafatlı, kürk kenarlı pelerinleri, örümcek ipeği gömlekleri.

Şöminenin temizliğini bitiren hizmetçi kız rayihalı çam çıralarının üzerine piramit şeklinde odun diziyor.

Kızı kenara ittiğim gibi Oyuk Yurt'tan kaçasım geliyor. Cardan'ın Yüce Kral babasıyla beraber sarayda yaşadığını tahmin ediyordum. Kardeşlerinden biriyle yaşıyor olabileceğiyse aklıma gelmemişti. Son saray cümbüşünde Dain ile Balekin'in baş başa içtiğini anımsıyorum. Umarım bu beni daha da küçük düşürme amacıyla, beni iyice cezalandırsın diye Cardan'a bahane yaratmak –daha beteri, fırsat vermek– için kurulmuş bir tezgâh değildir.

Buna ihtimal veremem. Kral olmaya aday Prens Dain'in, sırf tüyü bitmemiş küçük kardeşinin gönlü hoş olsun diye beni hizmetine alma ayağına yatıp böyle önemsiz dalaverelere ayıracak vakti yoktur. Sırf bu amaçla benimle pazarlığa oturmuş veya bana bir memnu kondurmuş olamaz. Buna inanmak zorundayım çünkü öbür ihtimal çok feci.

Sonuçta bunlar, meskende dolaşırken Prens Balekin'in yanı sıra Prens Cardan'dan da kaçınmam gerektiğini gösteriyor. İkisi de beni görür görmez tanıyabilir. Göz ucuyla bile beni görmemeleri lazım.

Çok dikkatli bakmazlar herhalde. Hiç kimse insan uşaklara çok dikkatli bakmaz.

Kızın tenindeki benleri, kırık saç tellerini, nasır bağlamış dizlerini ancak dikkatli baktıktan sonra görünce benim de diğerlerinden geri kalır yanım olmadığını fark

ediyorum. Ayağa kalkarken hafifçe sendelediğini gözlemliyorum; beyni farkında olmasa bile bedenen tükendiği aşikâr.

Onu tekrar görsem tanır mıyım bilemiyorum.

Bunların faydası olmuyor, büyüyü bozmuyor. Kızcağız suratında aynı feci ve hoşnut gülümsemeyle işini sürdürüyor. Odadan ayrıldığında ben de ters yöne gidiyorum. Balekin'in dairesini bulmalı, sırlarına ulaşmalı, sonra da tüymeliyim.

Kapıları dikkatlice aralayarak içerleri dikizliyorum. İki yatak odası keşfediyorum, ikisi de kalın bir toz örtüsüyle kaplı, bir tanesindeki yatakta örümcek ağı gibi kozaya sarılı biri yatıyor. Bir an duraklıyorum, heykel mi ceset mi yoksa bir tür canlı mı kestiremiyorum, sonra da bunun görevimle alakası olmadığına karar verip çabucak geri çıkıyorum. Başka bir kapıyı açtığımda aynı yatakta sarmaş dolaş uyuyan birkaç periyle karşılaşıyorum. İçlerinden biri mahmur bir edayla gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, soluğumu tutuyorum, ama hemen uykuya dalıyor yine.

Yedinci oda muhtemelen kuleye çıkan sarmal merdivenli bir koridora açılıyor. Merdiveni çabucak tırmanıyorum, yüreğim pırpır, deri çarıklarım taş basamaklarda çıt çıkarmıyor.

Vardığım yuvarlak oda el yazmaları, tomarlar, altın hançerler ve içlerinde zümrüt yeşili sıvılar olan incecik cam şişelerle dolu kitaplıklarla bölünmüş. Geyiği andıran bir yaratığın kurukafasındaki devasa boynuzlara ince uzun mumlar yerleştirilmiş. Tek pencerenin dibinde iki büyük koltuk var. Odanın ortasını koca bir masa kap-

lamış, kenarlarından haritalar sarkıyor, üzerine cam ve metal eşyalar yığılı. Eşyaların altında yazışmalar duruyor. Kâğıtları karıştırıp şu mektuba ulaşıyorum:

Aradığın kızamık mantarının kaynağını biliyorum ama sakın benden temin ettiğini söyleme. İşini halledince ödeşmiş sayılalım. Adımı hayatta anmayasın.

Mektup imzasız olsa da el yazısının zarifliği bir kadın elinden çıktığını gösteriyor. Önemliye benziyor. Dain'in aradığı kanıt bu olabilir mi? İşe yarar sayılıp onu memnun eder mi? Yine de bunu aşırmam mümkün değil. Ortadan kaybolursa Balekin birinin buraya girdiğini anlar. Bir müsvedde kâğıt bulup notun üzerine bastırıyorum. Elimden geldiğince çabuk harflerin üzerinden geçiyor, el yazısını birebir kopyalamaya uğraşıyorum.

Bitirmeme ramak kala bir ses işitiyorum. Merdiveni çıkanlar var.

Panikliyorum. Saklanacak yer yok. Odada kelimenin tam anlamıyla elle tutulur eşya yok; kitaplıkları saymazsanız ortalık bomboş. İşim bitmediği halde, ıslak mürekkebin yayılacağını bile bile, notu katlıyorum.

Olabildiğince çabucak büyük deri koltuklardan birinin altına sığışıp tortop oluyorum. Aptal kitabı bulduğum yerde bırakmadığıma hayıflanıyorum çünkü sivri köşesi koltuk altıma batıyor. Periler Diyarı'nda casusluk yapacak kadar zeki olduğumu sanırken aklım neredeymiş bilmem.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, sanki odaya girenleri görmezsem onlar da beni görmeyecekler.

"Umarım idmanlısındır," diyor Balekin.

Gözlerimi aralıyorum. Cardan kitaplıkların yanında ayakta duruyor. Donuk ifadeli bir erkek uşak kabzası altın kakmalı, metal balçak kısmı da kanat şeklinde bir saltanat kılıcı uzatıyor. Sesim çıkmasın diye dilimi ısırmak zorunda kalıyorum.

"Buna mecbur muyuz?" Cardan soruyor. Sesi sıkkın.

"Neler öğrendiğini göster bana." Balekin masasının yanındaki değnek ve bastonların durduğu mahfazadan bir asa alıyor. "Tek yapman gereken bir kerecik vurmak. Tek hamle, küçük kardeşim."

Cardan öylece dikiliyor.

"Al şu kılıcı." Balekin'in sabrı şimdiden taşmaya başlamış.

Bıkkınlıkla pofurdayan Cardan kılıcı alıyor. Duruşu içler acısı. Balekin'in niye sinirlendiği belli. Halbuki Cardan sopa tutacak yaşa geldiğinden beridir dövüş eğitimi alıyor olmalı. Ben Diyar'a getirildikten sonra eğitim görmeye başlamıştım, yani benden yıllarca önde olmalı. Ayağımı nereye koymam gerektiği ilk öğrendiğim şeydi.

Balekin asasını kaldırıyor. "Saldır şimdi."

Uzun bir süre birbirlerini tartarak kıpırtısız duruyorlar. Cardan kılıcını gelişigüzel sallıyor. Balekin asasını sertçe indirip kardeşinin şakağına patlatıyor. Tahtanın kafasında çıkardığı ses üzerine yüzümü ekşitiyorum. Cardan öne sendeliyor, diş gösteriyor. Yanaklarına al basıyor, kulaklarından biri ucuna kadar kıpkırmızı kesiliyor.

"Saçmalık bu," diyor Cardan yere tükürerek. "Bu aptalca oyunu neden oynamak zorundayız? Hoşuna mı gidiyor? Eğlenceden anladığın bu mu?"

"Kılıç oyunu eğlencelik değildir." Balekin tekrar hamle yapıyor. Cardan geri sıçramaya yelteniyor ama asa kaba etine isabet ediyor.

Cardan yüzünü ekşitiyor, kılıcı savunma amaçlı kaldırıyor. "Öyleyse niye kılıç *oyunu* denmiş?"

Balekin'in nevri dönüyor, asasını daha bir sıkı kavrıyor. Bu kez Cardan'ı karnından öyle sert dürtüyor ki, hamlesi öyle ani ve kuvvetli ki Cardan'ı iki seksen yere seriyor. "Seni eğitmek için uğraşıyorum ama sen yeteneğini ısrarla cümbüşlerde, ay ışığı altında kafa çekerek, pervasız rakiplerinle ve zavallı gönül eğlenceleriyle harcıyorsun."

Cardan ayağa fırlıyor ve kılıcını deli gibi sallayarak abisinin üzerine hücum ediyor. Kılıcı sopa gibi kullanıyor. Gözü dönmüş gibi saldırması Balekin'in bir adım gerilemesine yol açıyor.

Cardan'ın yöntemi sonunda ortaya çıkıyor. Daha bilinçli saldırıyor, farklı açılardan vuruyor. Okulda kılıç dövüşlerine hiç ilgi göstermeyen biridir. Temel hamleleri bildiği halde idman yaptığından kuşkuluyum. Balekin gözünün yaşına bakmadan etkin bir şekilde onu saf dışı bırakıyor. Cardan'ın kılıcı elinden uçarak ta önüme kadar tangırtıyla yuvarlanıyor.

Koltuğun altında daha da geriye siniyorum. Bir an yakalanacağımı sanıyorum; ama kılıcı almaya gelen uşak oluyor, bakışları hâlâ dalgın.

Balekin asayı Cardan'ın bacaklarına çalarak onu yere deviriyor.

Zevkten dört köşeyim. Asayı tutan kişinin ben olmadığıma yanıyorum.

"Hiç zahmet edip kalkma." Balekin belinden kemerini çıkarıp uşağa uzatıyor. O da kemeri iki kez eline doluyor. "Sınavda çuvalladın. Yine."

Cardan konuşmuyor. Gözlerindeki öfke tanıdık, ama bir kez olsun bana yönelik değil. Dizlerinin üzerinde, ne var ki hiçbir şekilde sinmiş bir hali yok.

"Söylesene." Balekin'in sesi yumuşuyor, bir yandan da küçük kardeşinin etrafında turluyor. "Hayal kırıklığı yaşatmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Bunu kendi zevkin için yapmıyormuş ayağına yatmaktan vazgeçtiğin zaman belki," diye yanıtlıyor Cardan. "Canımı yakmaya o kadar meraklıysan ikimize de vakit kaybettirme de sadede gelip..."

"Annem sana hamile kaldığında babam yaşlıydı, dölü zayıflamıştı. O yüzden böyle çelimsiz doğdun." Balekin tek elini kardeşinin ensesine koyuyor. Şefkatli bir davranışı andırsa da Cardan'ın temastan kaçınması, dengesini kaybetmesi gözümden kaçmıyor. İşte o zaman Balekin'in iyice bastırıp Cardan'ı yere mıhladığını fark ediyorum. "Şimdi gömleğini çıkar ve cezana katlan."

Cardan gömleğini sıyırıyor, ay gibi beyaz teni meydanda, sırtında incecik yara izleri var.

Midem kalkıyor. Onu dövecekler.

Cardan'ı bu halde gördüğüme sevinmem gerekir. Hayatının kötü, hatta belki benimkinden de kötü olmasına sevinmem gerekir; üstelik bir peri prensi, korkunç bir pislik ve muhtemelen ebediyete kadar yaşayacak olmasına rağmen. Eğer buna şahit olma fırsatı yakalayacağımı söyleselerdi bu sahne karşısında kendimi zor tutacağım tek şey alkışlamak olurdu herhalde.

Oysa seyrederken oğlanın dikbaşlılığının altında yatan korku gözümden kaçmıyor. Kimse korktuğunuzu anlamasın diye ukalalık taslamanın ne demek olduğunu bilirim. Bunu gözlemlemek ona ısınmamı sağlamıyor, ama onu ilk kez gerçek kılıyor. Onu aklamıyor, gerçek kılıyor.

Balekin başıyla işaret ediyor. Uşak iki kez vuruyor. Deri kemerin şaklaması odayı çınlatıyor.

"Bunu sana kızgın olduğum için yapmıyorum kardeşim," diyor Balekin, beni ürperterek. "Seni sevdiğimden yapıyorum. Ailemizi sevdiğimden yapıyorum."

Uşak üçüncü kez vurmak üzere kolunu kaldırdığı an Cardan, uşağın Balekin'in masasına bıraktığı kılıca atılıyor. Bir an Cardan'ın uşağı deşeceğini sanıyorum.

Uşak kendisini korumak için ne elini kaldırıyor ne de feryat koparıyor. Bunları yapamayacak kadar efsunlanmış olabilir. Cardan onu tam kalbinden deşmeye kalksa bile uşağın kılını kıpırdatıp da kendini savunacağı şüpheli. Dehşet iflahımı kesiyor.

"Durma," diyor Balekin bıkkınca. Uşağı işaret ediyor. "Öldür onu. Ortalığı berbat etmekten çekinmediğini ispatla. Hiç değilse böylesine sefil bir hedefe ölümcül darbe indirebildiğini göster bana."

"Ben katil değilim," diyor Cardan beni şaşırtarak. Bununla gurur duyacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Balekin iki adımda kardeşinin karşısına dikiliyor. Yan yanayken tıpatıp aynılar. Aynı kara saç, aynı alaylı gülüş, yiyecekmiş gibi bakan gözler. Ne var ki Balekin yılların verdiği deneyimle kılıcı Cardan'ın elinden kaptığı gibi balçağıyla vurup onu yere seriyor.

"Öyleyse senin gibi zavallı bir yaratığa yaraşır gibi ce-

zanı çekeceksin." Balekin uşağa başıyla işaret ediyor, o da uykusundan uyanıyor.

Her darbeyi, her irkilmeyi seyrediyorum. Seçeneğim az. Gözlerimi yumabilirim, ama sesler de manzara kadar feci. En beteri de Cardan'ın ifadesiz yüzü, kurşun gibi mat gözleri.

Hakikaten zalimliğini Balekin'in tavrına borçlu. Böyle büyütülmüş, kişiliği böyle şekillenmiş, sivriltilip bilenmiş. Cardan ne kadar korkunç olursa olsun, şimdi neye dönüşebileceğini daha iyi görüyor ve sahiden korkuyorum.

13. Bölüm

Hizmetçi kılığımla Elfhame Sarayı'na girmemin Balekin'in konağına girmekten daha kolay olması can sıkıcı. Labirenti andıran koridorlarda sarsakça yolumu ararken goblinlerden tut seçkinlere, hatta Yüce Kral'ın ozan ve kâhya tayfasına kadar tek bir kişi bile dönüp bakmıyor. Bir hiçim, hiç kimseyim, tahta bir kukladan veya bir baykuştan daha fazla dikkat çekmeyecek bir ulağım. Yüzümde hoşnut, donuk ifademle Prens Dain'in dairesine seri adımlarla ulaşıyorum, üstelik yolumu iki kez kaybedip aynı yolu tepmeme rağmen pek fazla göze batmıyorum.

Kapıyı tıklatıyorum. Bizzat prens tarafından açılması içimi rahatlatıyor.

Beni hizmetçi kılığıyla görünce kaşlarını kaldırıyor. Bir hizmetçiye yaraşır gibi resmi bir şekilde dizlerimi kırarak selamlıyorum. Belki yalnız değildir korkusuyla ifademi bozmuyorum. "Evet?" diyor.

"Size bir mesaj getirdim Ekselansları," diyorum, doğru

bir tonlamayla söylediğimi umarak. "Biraz vaktinizi rica edeceğim."

"Doğuştan yeteneklisin," diyor sırıtarak. "İçeri gel."

Numarayı bırakmak rahatlatıcı. Şapşal gibi gülümsemeyi kesip peşinden odaya giriyorum.

İçerisi şık kadifeler, ipekler ve sırmalı kumaşlarla döşenmiş; kızıllar, lacivertler, yeşiller gırla, her şey koyu ama parlak renkli, aşırı olgun bir meyveyi andırıyor. Kumaş desenleri aşina olduğum türden; zarif sarmaşık dalları, belli bir açıdan bakınca örümceğe de benzeyen yapraklar. Bir av tasvirinde hangi yaratığın diğerini avladığı belli değil.

İçimi çekerek bana gösterdiği sandalyeye oturuyor ve ceplerimi karıştırıyorum.

"Buyurun," diyorum, katlı not kâğıdını çıkarıyor ve yontma kuş ayaklı küçük fiskos sehpasının üzerinde düzeltiyorum. "Bunu kopyaladığım esnada içeri girdi, biraz tantanalı oldu." Aşırdığım kitabı heybede bırakmıştım; Prens Dain'in bir şeyleri iç ettiğimi düşünmesi istediğim en son şeydir.

Dain mürekkebi sıvanmış harfleri okuyabilmek için gözlerini kısıyor. "Seni görmedi mi?"

"Kafası meşguldü," diyorum gerçeğe bağlı kalarak. "Saklandım."

Başıyla onaylayıp küçük bir çan çalıyor, herhalde uşak çağırmak için. Efsunlanmamış biri gelirse memnun olacağım. "Güzel. Hoşuna gitti mi peki?"

Bu soruya ne anlam versem bilemiyorum. Görev boyunca ödüm patlamış haldeydim, nasıl hoşuma gidebilir ki? Gelgelelim düşündükçe *bir nebze* hoşlandığımı daha

çok fark ediyorum. Ömrümün çoğu korkunç bir bekleyişle geçiyor; evde, sınıfta, sarayda habire kötü bir şey olacak diye bekliyorum. Casusluk yaparken yakalanacağımdan korkmak tamamen yeni bir duyguydu; hiç değilse neden korktuğumu tam anlamıyla bildiğim bir his. Üstesinden nasıl geleceğimi bildiğim bir korku. Balekin'in meskeninde sinsice dolaşmak çoğu şenlikten daha az ürkütücüydü.

En azından Cardan'ın kırbaçlanışını seyredene dek. İşte o zaman bizzat tecrübe etmek istemediğim bir şey hissetmiştim.

"İyi bir iş çıkardığıma memnunum," diyorum sonunda, içten bir yanıt bularak.

Yanıtıma Dain kafa sallıyor. Bana tam bir şey söylemek üzereyken içeri başka bir peri giriyor. Bir erkek goblin, yara izi taşıyan teni göl yeşili. Uzun burnu tamamen kıvrık, bir tırpan gibi kemerli. Alnındaki bir tutam saç kara bir püskülü andırıyor. Gözlerindeki ifade muğlak. Görmekte zorlanıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırarak bakıyor bana.

"Bana Kakalak derler," diyor, sesi melodik, kılığıyla tamamen tezat. Eğilerek selamlıyor, sonra da başını Dain'e doğru eğiyor. "Kendilerinin emrindeyim. Galiba ikimiz de öyleyiz. Sen şu yeni kızsın yanılmıyorsam?"

Başımla onaylıyorum. "Sana gerçek adımı söylemeli miyim yoksa zekice bir isim mi uydurmalıyım?"

Kakalak sırıtınca suratı daha da gudubet bir hal alıyor. "Seni bizim tayfayla tanışmaya götüreceğim. Sana ne isim takacağımızı dert etme. Ona biz karar veririz. Herhangi bir kimsenin Kakalak adıyla anılmak isteyebileceğini aklın alıyor mu?"

"Harika," diyorum içimi çekerek.

Bana uzun uzadıya bakıyor. "Ha, neye yeteneğin olduğunu anladım. Kastettiğin şeyi söylemen gerekmiyor."

Taklit bir saray ceketi giyinmiş, yalnız onunkisi kırpık derilerden yapılmış. Madoc kimlerle nerede takıldığımı bir öğrense neler der merak ediyorum. Hoşuna gideceğini sanmam.

Bugün yaptığım hiçbir şeyin hoşuna gideceğini sanmam. Askerlerin tuhaf bir onur anlayışı vardır; cüppelerini düşmanlarının kanına bananların bile. Evlere sinsice girip evrak aşırmak o anlayışla hiç bağdaşmaz. Madoc'un kendi casusları olsa da benim casusluk etmeme sevineceğini sanmıyorum.

"Demek Kraliçe Orlagh'a şantaj yapıyormuş," diyor Dain, ikimiz de dönüp ona bakıyoruz.

Prens Dain kaşlarını çatarak mektuba odaklanmış. El yazımı sökmeye çalıştığını o zaman anlıyorum. Balekin'e zehir temin eden kadın Nicasia'nın annesi Kraliçe Orlagh olmalı. Yazdığı notta ödeşmiş sayılmaktan bahsediyordu. Nicasia'yı bildiğimden, annesinin de biraz hainlikten çekineceğini sanmıyorum. Yalnız Sualtı Kraliçesi'nin krallığı uçsuz bucaksız ve güçlüdür. Balekin'in kadının iplerini nasıl ele geçirdiğini kestirmek zor.

Dain mektubumu Kakalak'a uzatıyor. "Hâlâ taç töreninden önce kullanacağına inanıyor musun?"

Goblinin burnu titriyor. "Zekice bir hamle olur. Tacı kafanıza bir kez taktınız mı hiçbir şey geri alamaz çünkü."

O ana dek kimi zehirlemeyi amaçlandığından emin değildim. Tam ağzımı açmışken aptalca bir şey söylememek için dudağımı dişleyip kendimi tutuyorum. Elbette Prens

Dain'i zehirleyeceklerdi. Balekin başka kimin için özel bir zehre gerek duyacaktı ki? Sıradan birini öldürecek olsa muhtemelen ucuz türden, alelade bir zehir kullanırdı.

Dain şaşkınlığımı fark etmiş gibi. "Kardeşimle oldum olası geçinemeyiz. Hep çok hırslıdır. Gene de ümidi kesmiş değildim çünkü..." Elini sallayarak diyeceğinden vazgeçiyor. "Zehir korkakların silahıdır ama etkilidir."

"Prenses Elowyn ne olacak?" diye soruyorum ve anında pişman oluyorum sorumdan. Muhtemelen onu da zehirleyecekler. Kraliçe Orlagh'da o zehirden bir araba dolusu olmalı.

Bu kez Dain yanıt vermiyor.

"Belki Balekin onunla evlenmeyi planlıyordur," diyor Kakalak ikimizi de şaşırtarak. Yüz ifademizi görünce omuz silkiyor. "Ne? Bu kadar aleni işlere kalkarsa sırtından hançerlenen bir sonraki kişi kendisi olur. Ayrıca seçkinler arasında kız kardeşiyle evlenen ilk kişi de sayılmaz."

"Onunla evlenirse," diyor Dain, bu muhabbet boyunca ilk kez gülerek, "böğründen hançerlenir."

Elowyn'i hep müşfik bir abla olarak görmüşümdür. Başa çıkmaya çalıştığım bir âlemi ne kadar az tanıdığımı bir kez daha anlıyorum.

"Gel," diyor Kakalak el ederek. "Diğerleriyle tanışmanın zamanı geldi."

Dain'den yana acıklı bir bakış fırlatıyorum. Kakalak'la, henüz yeni tanıştığım ve güvensem mi kesinlikle bilemediğim biriyle gidesim yok. Bir komutanın evinde büyüyen ben bile goblinlerden korkarım.

"Biraz dur." Dain yanıma kadar gelip önümde dikiliyor. "Hiç kimsenin aklını çelemeyeceğine söz vermiştim,

ben hariç. Korkarım o gücü kullanmam gerekecek. Jude Duarte, bana hizmet ettiğini yüksek sesle dile getirmekten seni men ediyorum. Hizmetini ne kâğıda dökebilesin ne de şarkıya. Kakalak'tan kimseye bahsetmeyeceksin. Casuslarımdan kimseciklere söz etmeyeceksin. Sırlarını, buluşma yerlerini, sığınaklarını asla ifşa etmeyeceksin. Yaşadığım sürece bunlara itaat edeceksin."

Üvez kurusu kolyem boynumda ama memnu büyüsüne karşı koruma sağlamaz. Bu sıradan bir efsun değil, alelade bir büyücülük değil.

Memnunun tüm ağırlığıyla üzerime çöktüğünü hissediyorum. Yasaklanan kelimeleri ağzımdan kaçırmaya yeltendiğimi anda dilimin tutulacağını anlıyorum. Bundan nefret ederim. Dizginleri elinden kaçırma hissidir, korkunçtur. Bir katakulliye getirip prensin buyruğunu zihnen atlatmaya çalışıyorum ama nafile.

Diyar'a ilk yolculuğumu anımsıyorum. Taryn ile Vivi'nin sızlanışı hâlâ kulağımda. Madoc'un acımasız yüz ifadesi, dişlerini sıkmış hali gözümün önüne geliyor. İnsan evlatları şöyle dursun, çocuklara alışık olmadığı aşikârdı. Kafası şişmiştir. Çenemizi kapatası gelmiştir mutlaka. O anı düşündükçe Madoc'la ilgili iyi bir şey anımsamak zor, hele ki ebeveynlerimizin kanı elindeyken. Yine de adamın hakkını yemeyeyim; bizi efsunlayıp sesimizi kesmeye veya üzüntümüze engel olmaya hiç kalkışmadı. Yolculuğu onun namına kolaylaştıracak bir şey yapmaya asla kalkışmadı.

Prens Dain'in dilimi bağlamasının elzem, akıllıca bir hareket olduğunu düşünerek kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Buna karşın tüylerimi ürpertiyor.

Bir an ona hizmet etme kararımda tereddüde düşüyorum.

"Ha," diyor Dain ben tam çıkmak üzereyken. "Bir şey daha var. Mithridatizm nedir biliyor musun?"

Kafamı iki yana sallıyorum, şu anda söyleyeceği hiçbir şey ilgimi çekmiyor açıkçası.

"Araştır." Gülümsüyor. "Bu bir emir değil, sadece öneri."

Kakalak'ın peşinden gidiyorum, biraz da geriden yürüyorum ki beraber olduğumuz anlaşılmasın. Babamın tanıdığı bir generalin yanından geçerken kafamı önümden kaldırmıyorum. Dikkatli bakmadıkça beni tanıyacağını sanmıyorum ama ben işimi sağlama alayım.

"Nereye gidiyoruz?" Koridorlarda birkaç dakika yürüdükten sonra fısıldıyorum.

"Az kaldı," diyor kısık sesle, bir dolabın kapağını açıp içine tırmanıyor. Gözleri turuncu parlıyor, ayılarınki gibi. "E hadi, girsene, kapıyı da ört."

"Karanlıkta göremem ben," diye anımsatıyorum, çünkü peri halkının hep unuttuğu özelliklerimizden biridir bu.

Homurdanıyor.

Hiçbir yerim ona değmesin diye iyice büzüşüp içeri giriyorum, sonra da dolabın kapağını arkamdan örtüyorum. Kapandığını sesinden anlıyorum. Soğuk, nemli bir hava çarpıyor. Islak taş kokusu baskın.

Koluma dokunuşu ölçülü, yine de pençelerini hissediyorum. Beni tutup götürmesine ses etmiyor, eğilmem gereken yerlerde kafama bastırmasına izin veriyorum. Tekrar doğrulduğumda dar bir platformun üzerindeyim. Anlaşılan sarayın şarap mahzenindeyiz.

Gözlerim karanlığa yeni alışıyor. Görebildiğim kadarıyla sarayın altı ağ gibi dolambaçlı geçitlerden ibaret. Bundan kaç kişi haberdardır kim bilir. Bu sırra vakıf olmak yüzümü güldürüyor. Onca kişi varken, ben.

Madoc biliyor mudur acaba?

Cardan'ın bilmediğine bahse girerim.

Sırıtıyorum, ağzım kulaklarımda.

"Aval aval bakmaya doymadın mı?" Kakalak soruyor. "Benim acelem yok."

"Baklayı ağzından çıkaracak mısın?" diyorum. "Mesela, nereye gidiyoruz, gittiğimiz yerde ne yapacağız falan?"

"Tahmin yürüt," diyor hırıltılı bir sesle. "Yürü."

"Diğerleriyle buluşacağımızı söylemiştin," diyorum, bildiklerime dayanarak tahmin yürütürken bir yandan da engebeli zeminde tökezlenmeden ayak uydurmaya çalışıyorum. "Prens Dain gizli meskenleri ağzımdan kaçırmayayım diye söz verdirdiğine göre sığınağınıza gittiğimiz belli. Ama oraya varınca ne yapacağımızı kestiremiyorum."

"Sana gizli tokalaşma öğretiriz belki," diyor Kakalak. Göremediğim bir şey yapıyor, biraz sonra bir tıkırtı işitiyorum, bir kilidin mandalı açılmış veya tuzak düzeneği devreden çıkarılmış gibi. Ensemden nazikçe itilince tekrar başımı eğerek loş bir tünele giriyorum.

Bir kapıya ulaştığımızı toslayınca anlıyorum. Kakalak'ın çok komiğine gidiyor. "Sen sahiden göremiyorsun," diyor.

Alnımı ovuşturuyorum. "Göremem dedim ya!"

"Evet ama yalancısın sen," diye anımsatıyor. "Her söylediğine kanmamam gerekir."

"Böyle bir şeyi niye uydurayım?" Tersleniyorum, sinir oldum.

Sorumu askıda bırakıyor. Yanıtı belli. Yolu ezberleyeyim diye yalan söylemiş olabilirim. Başkasına göstermemesi gereken bir şeyi kazara bana göstersin diye. Tedbiri elden bıraksın diye.

Aptalca sorular sormayı sahiden bırakmam lazım.

Aslında o kadar paranoyak olması gereksiz, ne de olsa Dain hiç kimseye yumurtlamayayım diye bana bir memnu kondurdu.

Kakalak kapıyı açıyor ve içeriden vuran kuvvetli ışık kollarımı kaldırıp yüzümü örtmeme yol açıyor. Gözlerimi kırpıştırarak Prens Dain'in casuslarının gizli sığınağına bakıyorum. Dört yanı sıkıştırılmış toprak, duvarlar içbükey, tavan yuvarlak. Odaya koca bir masa egemen. Hiç görmediğim iki peri oturuyor, ikisinin de bana bakışı hoşnut değil.

"Gölgeler Meclisi'ne hoş geldin," diyor Kakalak.

14. Bölüm

Dain'in casus tayfasının diğer iki üyesi de takma isim kullanıyor. En azından kısmen insanı andıran sıska, yakışıklı peri bana göz kırparak adının Hayalet olduğunu söylüyor. Saçı kum rengi, ölümlüler için normal de perilere göre alışılmadık, bir de kulakları çok sivri.

Diğeri çıtı pıtı bir kız, cildi bir karacanınki gibi kahverengi benekli, saçı kafasını örten beyaz bir bulutu andırıyor, sırtında da minnacık bir çift mavi-gri kelebek kanadı var. İmp değilse de en azından piksi kanı taşıdığı belli.

Kızı Yüce Kral'ın dolunay şenliğinden tanıyorum. Bir ogre'in belindeki kemeri silahları ve kesesiyle aşıran kız bu.

"Ben Bomba," diyor. "Bir şeyleri havaya uçurmayı severim de."

Kafa sallıyorum. Bir periden beklenmeyecek patavatsızlıkta bir şey söylediği, yine de ağdalı görgü kurallarına bağlı saray perileriyle haşır neşir olduğumdan belki bana öyle geliyordur. Münzevi perilere alışık değilim. Onlarla nasıl konuşacağımı bilemiyorum. "Sadece üç kişi misiniz?"

"Dört olduk," diyor Kakalak. "Prens Dain'in can güvenliği bizden sorulur, ayrıca sarayda dönen dolaplara dair de istihbarat toplarız. Çalarız, ortama sızarız, kandırırız, hepsi taç giyme törenini sağlama almak için. Kral olunca da tahtta kalmasını sağlamak için çalacak, sızacak ve kandıracağız."

Başımla onaylıyorum. Balekin'in ne mal olduğunu gördükten sonra Dain'in tahta geçmesini eskisinden çok istiyorum. Madoc da ondan yana çıkacaktır; ben de kendimi ispatlayabilirsem belki seçkinlerin diğerlerinin de yakamdan düşmesini sağlarlar.

"Sen bizim yapamadığımız iki şeyi beceriyorsun," diyor Kakalak. "Biri, insan uşakların arasına karışabilmen. İkincisi de seçkinlerle takılabilmen. Sana başka hileler de öğreteceğiz. Prens sana yeni bir görev verene dek vazifen sözümden dışarı çıkmamak."

Kafa sallıyorum. Bunu bekliyordum. "Sürekli arazi olamam. Bugün dersleri ektim ama her seferinde ekemem yoksa birinin gözüne batar ve nerelerde olduğumu sorarlar. Ayrıca Madoc gece yarısına doğru akşam yemeğini Oriana ve ailenin diğer fertleriyle beraber yemek üzere beni sofrada görmek ister."

Hayalet'e göz atan Kakalak omuz silkiyor. "Saraya sızmanın sorunu hep budur. Bir sürü görgü kuralı vakit kaybettirir. *Ne zaman* arazi olabilirsin?"

"Yatmaya gider gibi yapıp tüyebilirim," diyorum.

"Olur," diyor Kakalak. "Konağın civarında birimiz seninle buluşur, sana eğitim ya da görev veririz. Sürekli buraya, folluğa gelmene gerek yok." Hayalet başıyla onaylıyor, sorunumu makul karşılar gibi, işin cilvesi, yine de

çocuk yerine konulduğumu hissediyorum. Bunlar çocukça sorunlar.

"Haydi onu aramıza katalım öyleyse," diyor Bomba üzerime yürüyerek.

Nefesimi tutuyorum. Akabinde olacaklara katlanmaya hazırım. Nelere katlandığımı tahmin bile edemezler.

Ama Bomba gülmeye başlıyor, Kakalak da onu şakacıktan itip kışkışlıyor.

Hayalet bana sevecen bakarak kafasını iki yana sallıyor. Gözlerinin şeffaf ve mat mavi olduğunu yeni fark ediyorum. "Prens Dain seni Gölgeler Meclisi'ne katmışsa zaten üyesin demektir. Çok fazla hayal kırıklığına uğratmamaya çalış, biz de sırtını kollayalım."

Rahat nefes alıyorum. Kendimi ispatlayacağım çetin bir sınavı yeğlemez miydim emin değilim.

Bomba dudak büküyor. "Sana isim taktığımızda sahiden aramıza katıldığını anlarsın. Kısa vadede olmasını bekleme yalnız."

Hayalet bir dolaba yaklaşıp yarısı boş, yeşilimtırak bir içki şişesi ile birkaç meşe palamudu bardak çıkarıyor. Dört *shot* içki koyuyor. "İçelim. Endişelenme," diyor bana. "Herhangi bir içkiden daha fazla sarhoş etmez bu."

Altın elmayı ağzıma tıktıklarından sonra neler yaşadığımı unutmadığımdan kafamı iki yana sallıyorum. Bir daha asla kendimi o şekilde kaybetmek istemem. "Ben almayayım."

Kakalak içkisini kafaya dikip gırtlağını yakmış gibi suratını ekşitiyor. "Keyfin bilir," demeyi başarıyor öksürmeye başlamadan önce.

Hayalet neredeyse hiç tınmadan yuvarlıyor içkisini.

Bomba minik yudumlar alıyor. Yüz ifadesini görünce ikramı geri çevirdiğime daha da seviniyorum.

"Balekin başımıza dert olacak," diyor Kakalak, ulaştığım bilgiye dayanarak.

Bomba bardağını bırakıyor. "Hiç hoşuma gitmiyor. Eldred'in canına kast edecek olsaydı bunu çoktan yapardı."

Balekin'in babasını zehirleyebileceği ihtimali hiç aklıma gelmemişti.

Hayalet sırık gibi gövdesiyle ayağa kalkıp geriniyor. "Geç oldu. Kızı eve bırakayım."

"Jude," diye hatırlatıyorum.

Sırıtıyor. "Kestirme bir yol biliyorum."

Tekrar tünellere giriyoruz. Adamı takip etmek başlı başına bir sınav çünkü adından anlaşılacağı üzere neredeyse ruh gibi sessiz ilerliyor. Birkaç kez beni tünelde yalnız bıraktığını sanıyorum ama tam durmak üzereyken cılız soluğunu, ayak sürümesini işitiyorum da yola öyle devam ediyorum.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir sürenin sonunda bir kapı açılıyor. Hayalet eşikte dikiliyor, arkasında Yüce Kral'ın şarap mahzeni. Hafifçe eğilip buyur ediyor.

"Kestirme yol dediğin bu mu?" diyorum.

Göz kırpıyor. "Mahzenden geçerken birkaç şişeyi zulaya atarsam kusuruma bakılmaz değil mi?"

Zoraki gülüyorum, sesim cırlak ve sahte çıkıyor. Perilerin benimle şakalaşmasına alışık değilim, en azından aile dışında. Diyar'da işleri yoluna soktuğuma inanasım var. Dün okulda uyuşturulup öldürülmeme ramak kalsa da bugün her şeyi geride bıraktığıma inanasım var. İyiyim.

Ama gülemiyorsam belki de o kadar iyi değilimdir.

* * *

Madoc'un arazisi yakınındaki ormana bıraktığım yedek elbisemi giyerek üzerimi değişiyorum, hem de eklemlerimi sızlatan yorgunluğuma rağmen. Periler de bu kadar yoruluyor mudur, uzun bir akşamın ardından her yerleri sızlıyor mudur merak ediyorum. Kurbağa da bitkin görünüyor, belki karnı çok toktur da ondan. Gözlemlediğim kadarıyla gün boyu diliyle kelebek kapıp duruyordu, hatta bir iki fare de götürdü.

Hava iyice kararmışken konağa dönüyorum. Ağaçlarda minik pırtıllar ışıldıyor. Oak'ın kahkahalarla onları kovaladığını görüyorum, peşinde Vivi, Taryn ve *–kahretsin–* Locke var. Oğlanı burada görmek afallatıcı, son derece abes kaçıyor. Benim yüzümden mi gelmiş?

Çığlığı basan Oak bana doğru koşuyor, heybelere tırmanıp kucağıma atlıyor.

"Beni kovalasana!" diye bağırıyor, nefes nefese, çocukça coşkusuyla kıpır kıpır.

Periler de bir zamanlar çocuktu.

Onu hiç düşünmeden bağrıma basıyorum. Sıcacık, çimen ve orman kokuyor. Bir süre sarılmama izin veriyor, ufacık kollarını boynuma doluyor, minik boynuzlu kafasını göğsüme yaslıyor. Sonra, kahkahalarla yere atlayıp kaçıyor, bir yandan da arkasına göz atıp kovalıyor muyum diye bakıyor.

Burada, Diyar'da büyürken ölümlüleri hor görmeyi de öğrenecek mi? Yaşlandığımda, o da hâlâ gençken, beni de hor görecek mi? Cardan gibi zalim mi olacak? Madoc gibi gaddar mı olacak?

Bilmeme imkân yok.

Üzengiye basıp bacağımı aşırarak kurbağadan iniyorum. Burnunu tıpışlıyorum, altın sarısı gözleri yarı kapalı. Hatta uyukluyor bile olabilir. Yularından çekince ayılıyor, ahıra geri götürüyorum.

"Merhaba," diyor Locke yanıma gelince. "Nerelerdeydin bakayım?"

"Seni hiç ilgilendirmez," diyorum ama gülümseyerek lafımı yumuşatıyorum. Elimde değil.

"Aa! Gizemli hanımefendi. Öylelerini çok severim." Yeşil bir ceket giymiş, altındaki ipek gömleği gözükecek şekilde yakası açık. Tilki gözleri ışıldıyor. Aşk şarkılarından fırlamış bir peri sevgiliyi andırıyor, abayı yakan kıza hiç hayır getirmeyen türden. "Umarım yarın derse geri dönmeyi düşünüyorsundur," diyor.

Vivi Oak'la kovalamaca oynamayı sürdürüyor, ancak Taryn koca bir karaağacın dibinde durmuş. Turnuva sahasındaki aynı yüz ifadesiyle beni seyrediyor, sanki yeterince odaklanırsa Locke'ı üzmememi irade gücüyle sağlayabilirmiş gibi bakıyor.

"Arkadaşların beni korkutup kaçıramadıklarını anlasınlar diye mi?" diyorum. "Önemi var mı ki?"

Bana bir tuhaf bakıyor. "Krallar ve prensler gibi büyük oynuyorsun, kraliçeler ve hükümdarlar gibi, değil mi? Elbette önemi var. Her şeyin önemi var."

Sözlerini neye yorsam bilemiyorum. Bahsettiği türden bir oyun oynadığımı sanmıyorum. Benden nefret eden kişileri kızdırıp sonuçlarına katlanmaktan ibaret bir oyun benimkisi.

"Okula dön. Taryn'le ikiniz dönmelisiniz. Ona da dedim." Kafamı çevirip avludaki ikizime bakıyorum ama

çoktan gitmiş. Vivi ile Oak bayırda gözden yitiyor. Belki o da ikisinin peşinden gitmiştir.

Ahıra varıyoruz, kurbağayı ağılına sokuyorum. Ortada duran bir fıçıyla su deposunu dolduruyorum. Fıskiye su serpmeye başlayarak hayvanın yumuşak derisini nemlendiriyor. İşimizi bitirdiğimiz esnada atlar kişneyip tepiniyor. Locke tüm bunları çıt çıkarmadan seyrediyor.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" diyor Locke, konağa göz atarak.

Başımla onaylıyorum.

"Niçin olanları babana anlatmadın?" Madoc'un ahırları çok etkileyicidir. Ahıra girince Locke generalin ne kadar nüfuzlu biri olduğunu anımsamış olabilir. Ne var ki o gücün varisi olduğum anlamına gelmiyor bunlar. Galiba Locke'a benim Madoc'un insan eşinden doğma gayri meşru çocuklarından biri olduğumu da anımsatmak gerek. Madoc zat-ı âlileri olmasa beni hiç kimse ırgalamaz.

"Bir palayla sınıfa dalıp önüne geleni gebertsin diye mi?" Hayattaki konumu mu Locke'a anımsatmak yerine bunu soruyorum.

Locke'ın gözleri fal taşı. Galiba sorduğu bu değildi. "Söylersen baban seni okula göndermez diye düşündüm, okula devam etmek istediğinden anlatmadığını."

Burnumdan güldüm. "Göndermemezlik etmezdi. Madoc teslimiyetçi biri değildir."

Ahırın serin karanlığında, peri atları etrafımızda pofurdarken, oğlan elimi tutuyor. "Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı."

Okulu bırakmaya hiç niyetim olmamasına rağmen birinin beni ikna etmek için bu kadar çaba göstermesi hoş.

Hatta bana bakışı, anlamlı gözleri o kadar hoş ki utanıyorum. Hiç kimse bana böyle bakmadı.

Yanaklarıma al bastığını hissediyorum, loş karanlıkta renk vermesem bari. Tam o anda, her şeyi anladığını hissediyorum; her şafakta bitkince uykuya dalmadan önce gönlümden geçen her arzuyu, aklımdan geçen her düşünceyi biliyor sanki.

Elimi ağzına götürüp dudaklarını avucuma bastırıyor. Tüm bedenim geriliyor. Birden sıcaklıyorum, bana bir haller oluyor. Soluğu tenimi yumuşacık okşuyor.

Nazikçe beni kendine çekiyor. Kolunu doluyor. Öpmek üzere sokuluyor, aklım başımdan gidiyor.

Olamaz.

"Jude?" Taryn'in biraz uzaktan çekinerek seslendiğini işitince Locke'tan sendeleyerek uzaklaşıyorum. "Jude? Ahırda mısın hâlâ?"

"Buradayım," diyorum, yüzüm ateş. Dışarı çıkınca verandada Oak'ı içeri sokmaya çalışan Oriana'yla karşılaşıyoruz. Vivi annesinin elinden debelenerek kurtulmaya uğraşan oğlana el ediyor. Taryn'in elleri belinde.

"Oriana herkesi yemeğe çağırdı," diyerek bilgilendiriyor bizi Taryn kurumlanarak. "Locke yemeğe kalıp bizimle yesin dedi."

Oğlan yerlere eğiliyor. "Hanım annenize davetinden onur duyduğumu söyleyiniz, kendilerine yük olmak istemem. Ben sadece ikinizle konuşmaya gelmiştim. Gene uğrarım. Şüpheniz olmasın."

"Jude'u okula gitsin diye ikna etmeye mi çalıştın?" Taryn'in sesinde kaygı var. Ben dönmeden önce neler konuştular acaba. Kardeşimi de tekrar derslere katılması

için ikna etti mi, ettiyse nasıl becerdiğini merak ediyorum.

"Yarın görüşürüz," diyor oğlan bize göz kırparak.

Uzaklaşmasını seyrediyorum, hâlâ afallamış haldeyim. Bütün gün olanları, öpüşmeye ramak kalışı yüzümden anlar korkusuyla Taryn'e bakmaya cesaretim yok. Konuşmaya hazır değilim, o yüzden kaçınan ilk kez ben oluyorum. Olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışarak basamakları tırmanıp akşam yemeği için üzerimi değişmek üzere odamın yolunu tutuyorum.

Madoc'tan bana kılıç oyunu ve strateji öğretmesini istediğimi unutmuşum. Yemekten sonra kişisel kütüphanesinden getirdiği bir yığın askeri tarih kitabını bana veriyor.

"Bunları okumayı bitirdiğinde konuşuruz," diyor. "Sana bir dizi zorluk sıralayacağım, sen de elindeki kaynaklarla nasıl üstesinden gelebileceğini bana anlatacaksın."

Sanırım karşı çıkmamı ve kılıç eğitiminde ısrar etmemi bekliyor, oysa ben düşünemeyecek kadar yorgunum.

Bir saat sonra üzerimdeki mavi ipek elbiseyi bile çıkarmadan yatağıma çöküyorum. Saçım hâlâ darmadağınık, halbuki birkaç güzel tokayla toplamaya çalışmıştım. Bari tokalarımı çıkarsaydım diyorum kendi kendime, ama bunu bile yapacak halim yok.

Kapım açılıyor. Taryn içeri girip yatağıma atlıyor.

"Söyle bakalım," diyor böğrümü dürterek. "Locke'ın derdi neymiş? İlla seninle konuşası vardı."

"İyi çocuk," diyorum, uzanıp ellerimi başımın arkasında kenetleyerek, gözümü tepemdeki cibinliğin katlarına dikiyorum. "Diğerleri gibi Cardan'ın kuklası değil."

Taryn'in yüzünde acayip bir ifade var, sanki itiraz edecek de kendini tutuyor. "Neyse ne. Çıkar baklayı."

"Locke'tan mi bahsediyorsun?" diye soruyorum.

Göz deviriyor. "O ve arkadaşlarıyla aranda neler geçti?"

"Karşı koymazsam bana asla saygı göstermeyecekler," diyorum.

İçini çekiyor. "Sana asla saygı göstermeyecekler, nokta."

Çimenlerde emekleyişim aklıma geliyor, dizlerim leş, ağzıma meyve tıkılmış halim. Tadı şu anda bile damağımda; verdiği delişmence keyfin, o hezeyan halinin yoksunluğunu çekiyorum.

Taryn devam ediyor. "Dün eve resmen çıplak dönmüşsün, peri meyvesine bulanmış haldeymişsin. Durum yeterince vahim değil mi? Hiç mi umursamıyorsun?" Taryn iyice geri kaykılıp yatağımın baş ucu direklerinden birine sırtını yaslıyor.

"Umursamaktan bıktım," diyorum. "Neden umursayacakmışım ki?"

"Çünkü seni öldürebilirler!"

"Öldürseler daha iyi," diyorum. "Çünkü diğer yaptıkları işe yaramayacak."

"Onları durdurmak için bir planın var mı?" diye soruyor. "Cardan'a muhteşemliğinle kafa tutacağını, seni alaşağı etmeye kalkarsa yanına bırakmayacağını söylemiştin. Bunu nasıl başaracaksın?"

İtiraf ediyorum. "Tam emin değilim."

Ellerini *pes* der gibi havaya kaldırıyor.

"Hayır, bak," diyorum. "Kendi başlattığı bir kavga yüzünden Cardan'dan af dilemediğim her gün kazandığım gündür. Beni küçük düşürebilir, ama buna her kalkıştı-

ğında pes etmiyorum ya, işte bu onu biraz daha güçsüz kılıyor. Sonuçta varını yoğunu ortaya koyup benim gibi aciz birine saldırıyor ama işe yaramıyor. Kendi başını yakacak."

İçini çekip bana sokuluyor, başını göğsüme yaslayıp sarılıyor. Omzumda fısıldıyor. "O bir ateş, sense çırasın."

Ona sıkıca sarılıyor ama söz vermiyorum.

O şekilde uzun süre kalıyoruz.

"Locke seni tehdit mi etti?" diye soruyor usulca. "Buraya gelip seni sorması çok acayipti, bir de ahıra girdiğimde senin yüzündeki ifade bir tuhaftı."

"Yok, kötü bir şey olmadı," diyorum. "Niye geldiğini tam bilmiyorum ama elimi öptü. Hoştu, masal kitaplarından fırlamış gibi."

"Masal kitaplarında hoş şeyler olmaz," diyor Taryn. "Olsa bile hemen arkasından kötü bir şey yaşanır. Öbür türlü olsa hikâye sıkar, hiç kimse okumaz."

İç çekme sırası bende. "Cardan'ın arkadaşlarından biri hakkında iyi düşünmek aptalca biliyorum ama çocuk bana sahiden yardım etti. Cardan'a karşı çıktı. Asıl sen kendinden bahset. Hayatında biri var değil mi? Âşık olacağını söylerken aklından biri geçiyordu aslında."

Entarisini yeşile boyayan da ilk ben olmam hani.

"Bir oğlan var," diyor usulca. "Prens Dain'in taç töreninde evlenme teklif edecek. Beni Madoc'tan isteyecek, ondan sonra da hayatım değişecek."

Cardan'ın yanı başında ağlaması aklıma geliyor. Ben oğlanla sürtüştükçe Taryn'in nasıl da öfkelendiğini anımsıyorum. Bunları hatırladıkça sırtımdan aşağı kaynar sular boşanıyor. *"Kim?"* diye atlıyorum.

Lütfen Cardan olmasın. Cardan hariç kim olursa olsun.

"Hiç kimseye söylemeyeceğime söz verdim," diyor. "Sana bile."

"Bizim sözlerimizin hükmü yok," diyorum, Prens Dain'in dilimi bağlayan memnusu hâlâ aklımda, bize nasıl da az güveniyorlar. "Hiç kimse bizden onurlu davranış beklemiyor. Herkes yalancılığımızın farkında."

Ayıplar gibi bakışıyla tersliyor beni. "Bir peri yasağı bu. Yasağı çiğnersem anlar. Peri halkından biri gibi yaşayabileceğimi ona göstermem gerekiyor."

"Peki," diyorum yavaşça.

"Benim adıma sevin," diyor ve beni can evimden vuruyor. Diyar'da kendine bir yer bulmuş, ben de kendiminkini bulmuş sayılırım. Yine de kaygılanmadan edemiyorum.

"Ondan biraz bahsetsene. Nazik biri olsa bari. Umarım onu seviyorsundur, o da sana iyi davranacağına söz vermiştir. Anlatsana kız."

"Bir peri çocuğu," diyor. "Usullerimiz hoşuna gitmiyormuş. Bence tanısan seversin. İşte anlattım, bu da bir şey."

Anladığım kadarıyla Cardan değil, onu hayatta sevmem. Yine de yanıtının içimi rahatlattığını söyleyemem.

Onu tanısan seversin de ne demek? Yani hiç tanışmadığım biri mi? Usullerimiz hoşuna gitmiyor da ne demek?

"Senin adına *sevindim*. Sahiden," diyorum, gerçi içime çok fena kurt düştü. "Heyecan verici. Oriana'ın terzisi gelince en şık elbiseyi yaptırmayı ihmal etme sakın."

Taryn gevşiyor. "Her şey daha iyiye gitsin istiyorum. İkimiz için de."

Komodine uzanıp Oyuk Yurt'tan aşırdığım kitabı alıyo-

rum. "Bunu hatırladın mı?" *Alice Harikalar Diyarında*'nın kapağını göstererek soruyorum. Tam o sırada katlanmış bir kâğıt parçası arasından kayıp yere düşüyor.

"Bunu küçükken okurduk," diyor kitabı elimden kaparak. "Nereden aldın?"

"Buldum," diyorum, kimin kitaplığından geldiğini veya Oyuk Yurt'ta ne aradığımı anlatacak halim yok. Memnuyu sınamak için şunu dile getirmeyi deniyorum: *Prens Dain hesabına casusluk yapıyorum.* Ağzım kıpırdamıyor. Dilim tutuluyor. Bir panik dalgasına kapılsam da toparlanıyorum. Prensin bana bahşettikleri için küçük bir bedel bu.

Taryn üstünde fazla durmuyor. Sayfaları karıştırıp yüksek sesle okumakla meşgul. Annemin ses tonunu tam hatırlamasam da Taryn'inkinde o tınıyı işitir gibi oluyorum.

"Bak gördün mü, ne kadar uğraşsan da dönüp dolaşıp aynı yere geliyorsun," diye okuyor. *"Başka bir yere ulaşmak istiyorsan en az iki misli hızlı koşmalısın."*

Çaktırmadan uzanıyor ve düşen kâğıt parçasını alıp yastığımın altına tıkıyorum. Kardeşim odasına döner dönmez açıp bakmayı tasarlıyorum, ne var ki masal bitmeden uykuya dalıyorum.

Sabah erkenden uyanıyorum, tek başımayım, çişim var. Sessiz adımlarla banyoya girip eteğimi kaldırıyor ve bu amaç için bırakılmış bakır leğende işimi görüyorum. Yalnız olmama rağmen yüzüme utançtan sıcak basıyor. İnsan olmanın en alçaltıcı yanlarından biri bu. Perilerin tanrı olmadıklarını –belki de yaşayan herhangi bir ölüm-

lüden çok daha iyi– bilsem de bir lazımlığın üzerine çömeldiklerine tanık olmuş değilim.

Yatağa geri dönerken perdeleri açıyorum ki güneş ışığı içeri girsin. Hiçbir lamba onun kadar aydınlatamaz. Katlanmış kâğıdı yastığımın altından çıkarıyorum.

Kâğıdı açtığım anda Cardan'ın öfkeli, kibirli el yazısıyla boş yer kalmayana dek karalandığını görüyorum. Bazı yerlerde kalemin ucunu öyle sert bastırmış ki kâğıdı yırtmış.

"Jude," yazıyor, adımın öfkeyle karalanmış her biri yumruk etkisi yaratıyor.

Jude Jude Jude Jude **Jude Jude Jude** Jude Jude Jude Jude Jude
Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude
Jude Jude Jude Jude Jude Jude **Jude Jude Jude** Jude Jude
JudeJude**Jude**JudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJude
Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude Jude
JudeJudeJudeJudeJudeJudeJude**Jude**JudeJudeJudeJudeJudeJude
JudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJude Jude Jude **Jude** Jude
Jude JudeJudeJudeJudeJude**Jude**JudeJudeJudeJudeJudeJudeJude
JudeJude **JudeJudeJudeJude**JudeJudeJudeJudeJudeJudeJude
JudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJude Jude**JudeJudeJude**
JudeJudeJudeJude JudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJude
JudeJudeJude Jude Jude Jude **Jude** Jude Jude JudeJudeJude
JudeJudeJude**JudeJudeJude**JudeJudeJudeJude JudeJudeJude
JudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJudeJude**Jude**JudeJude
JudeJudeJude**Jude**JudeJudeJudeJude Jude Jude Jude Jude.

15. Bölüm

Terzi ertesi sabah erkenden geliyor, Brambleweft* adında uzun parmaklı bir peri. Ayakları ters olduğundan yürüyüşü bir acayip. Gözleri keçi gibi, kahverengi göz bebeklerinin tam ortasında birer tane kara yarık. Üzerindeki örme elbise kendi el emeği, boydan boya diken deseni işlemeli.

Kumaş rulolarını da yanında getirmiş, bazıları cart sarı, hele bir tanesi böcek kanadı gibi yanar dönerli. Ayrıca, dediğine göre, getirdiği örümcek ipeği kumaş öyle inceymiş ki bir iğne deliğinden üç kez üst üste geçirilebilirmiş ama sihirli bir gümüş makasla kesilmedikçe bana mısın demeyecek kadar da sağlammış. Altın ve gümüş hareli mor kumaş öyle parlak ki minderlerin üzerine ay ışığı vurmuş sanırsın.

Tüm kumaşlar inceleyelim diye Oriana'nın oturma odasındaki kanepeye serili. Vivi bile yüzünde dalgın bir gülümsemeyle parmaklarını kumaşlarda gezdiriyor. Fa-

* Diken anlamına gelen *bramble* ve atkı-örgü anlamına gelen *weft* ile bir kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

niler dünyasında böyleleri yok, o da bunu biliyor.

Oriana'nın hizmetçisi –Toadfluss adında kıllı, kavruk bir yaratık– koca bir gümüş tepsiye tıka basa yerleştirilmiş çay, kurabiye, et ve reçel getiriyor. Kendime bir çay koyup midemi yatıştıracağını umarak sütsüz içiyorum. Son birkaç günün dehşetini hâlâ üzerimden atabilmiş değilim, içimi ürpertmeyi sürdürüyor. Peri meyvesinin tadı bir türlü damağımdan gitmiyor, Balekin'in sarayındaki uşakların gözümün önünden gitmeyen çatlak dudakları cabası, Prens Cardan'ın çıplak sırtında şaklayan deri kemerin sesi de hâlâ kulaklarımda.

Art arda defalarca yazılmış ismim. Cardan'ın benden ne kadar nefret ettiğini bildiğimi sanırdım, oysa o kâğıdı görünce meğer dünyadan haberim yokmuş dedim. Hele diz çöktüğünü, bir insan uşak tarafından kırbaçlandığını seyrettiğimi bir bilse kudurur. Bir ölümlü tarafından dövülmek küçük düşmenin dik âlâsı, küplere bindirir.

"Jude?" diyor Oriana. Pencereden havanın kararmasını seyre daldığımı o zaman fark ediyorum.

"Efendim?" Yapmacık, neşeli bir gülümseme takınıyorum.

Taryn ile Vivi gülmeye başlıyor.

"Yüzünde o hülyalı ifadeyle aklından kimler geçiyordu bakayım?" Oriana bunu sorunca Vivi tekrar gülüyor. Taryn gülmüyor, muhtemelen salaklığıma yoruyordur.

Başımı iki yana sallıyorum, yüzüm kızarmamıştır umarım. "Yok, kimse geçmiyordu. Dalmışım, bilmem. Önemli değil. Neden bahsediyorduk?"

"Terzi ilk senin ölçünü almak istiyor," diyor Oriana. "En küçük sensin ya, o yüzden."

Elinde mezurayla duran Bramblewefft'e bakıyorum. Önüne koyduğu kutunun üzerine çıkıp kollarımı açıyorum. Bugün uslu kızım. Güzel bir elbise diktireceğim. Prens Dain'in taç töreninde ayaklarıma kara sular inene dek dans edeceğim.

"Surat asma," diyor terzi. Kekeleyerek özür dilememe mahal bırakmadan sesini alçaltarak lafına devam ediyor. "Bu elbiseye bir sürü cep yapmam istendi, silah, zehir ve başka ıvır zıvırlar saklayabilesin diye. Şıklığından ödün vermeden halletmemiz gerek."

Az kalsın devriliyordum, o kadar şaşırdım. "Harika," diye fısıldıyorum, teşekkür etmenin abes kaçacağını iyi bildiğimden. Periler birkaç kelimelik minnet ifadelerine tenezzül etmezler. Borçlanmaya ve pazarlığa inanırlar. Burada borçlanılacak en son kişi de benim. Asıl geri ödeme bekleyen kişi Prens Dain.

Kadın ağzında iğneyle gülümsüyor, ben de sırıtarak karşılık veriyorum. Prens Dain'e karşılığını ödeyeceğim, gerçi ona çok borçlu çıkacakmışım gibi görünüyor, orası ayrı. Onu gururlandıracağım. Diğer herkesi çok ama çok pişman edeceğim.

Başımı kaldırıp da bakınca Vivi'nin beni kuşkuyla süzdüğünü görüyorum. Benden sonra ölçü aldırma sırası Taryn'de. O kutunun üzerine çıkarken gidip biraz daha çay içiyorum. Sonra üç tane şekerli bisküvi, bir parça da pastırma yiyorum.

"Geçen gün nereye kayboldun?" Yırtıcı bir kuş gibi eti bütün yuttuğum sırada Vivi bunu soruyor. Açlıktan gözüm dönmüş.

Oyuk Yurt'a gittiğimi açıklamaktan nasıl yırtacağı-

mı düşünüyorum. Bir yere gittiğimi tamamen inkâr edemem, büyüyle bağlanmış dilimin izin verdiği kadarını söyleyip kendimi ele de veremem. Omuz silkiyorum, tek omuzla.

"Derste başına neler geldiğini seçkinlerden bir çocuk anlattı," diyor Vivi. "Ölebilirmişsin. Hayatta kalmanın tek sebebi eğlenceden mahrum kalmak istemeyişleri."

"Her zamanki halleri," diye anımsatıyorum. "Hep aynı şeyler. Farklı bir dünya mı bekliyordun? Yaşadığımız dünya böyle Vivi."

"Dünya bundan ibaret değil," diyor usulca.

"*Benim* dünyam böyle," diyorum, yüreğim küt küt atıyor. İtiraz etmesine fırsat kalmadan ayağa kalkıyorum. Ellerim titriyor ama. Kumaşlara dokunduğumda avuçlarım terli.

İç çamaşırlarımla ormandan eve geldiğimden beridir hiçbir şey olmamış gibi davranmaya uğraşıyorum. Kafaya taktığım an kaldıramayacağımdan korkuyorum. Duyguların bir dalga gibi kabarıp beni alaşağı edeceğinden korkuyorum.

Katlandığım ve zihnimin bir köşesine ittiğim ilk korkunç olay değil bu. Böyle üstesinden geliyorum, başka bir yöntemi varsa da ben bilmiyorum.

Soluğum düzene girene dek, panik yatışana dek dikkatimi kumaşlara veriyorum. Kadife olanın mavimtırak yeşili alacakaranlıktaki gölün rengini anımsatıyor. Eğrelti otu, çiçek, kelebek ve pervane desenleriyle inanılmaz, şahane bir kumaş. Kaldırınca altından duman gibi hareli, pus grisi bir kumaş gözüme çarpıyor. Hepsi çok güzel. Peri masallarındaki prenseslerin giydiği türden kumaşlar.

Taryn masallar konusunda haklı tabii. O prenseslerin başına hep kötü şeyler gelir. Ya diken batar, ya elmayla zehirlenir ya da öz babalarıyla evlenirler. Elleri kesilir, erkek kardeşleri kuğuya dönüşür, sevgililerin kellesi uçurulup fesleğen saksılarına gömülür. Elmas kusarlar. Yürüdükleri zaman bıçakların üzerinde yürüyormuş gibi hissederler.

Her şeye rağmen alımlı görünmeyi başarırlar.

"Ondan istiyorum," diyor Taryn elimdeki kumaşı işaret ederek, işlemeli olanını. Ölçüsü alınmış. Vivi kutunun tepesinde, kollarını açmış, bana bakış şekli sinir bozucu, sanki düşüncelerimi okuyor.

"Önce kardeşin seçti," diyor Oriana.

"Lütfeeeeeeen," diyor Taryn başını eğip acıklı bakarak. Şaka yapıyor gibi görünse de ciddi. Taç giyme töreninde evlenme teklif edecek oğlana güzel görünmesi lazım. Benim gibi hırçın ve geçimsiz birinin niye hoş görünmesi gerektiğine anlam veremiyor.

Yarım yamalak bir gülümsemeyle ruloyu bırakıyorum. "Elbette. Senin olsun."

Taryn beni yanağımdan öpüyor. Galiba normale dönüyoruz. Keşke hayatımdaki her sorun bu kadar kolay çözülse.

Başka bir kumaş seçiyorum, lacivert kadife. Vivienne'in mor diye seçtiği kumaş elinde evirip çevirdikçe gümüşi griye çalıyor. Oriana kendine uçuk pembe, Oak'a da çekirge yeşili seçiyor. Brambleweft eskiz çizmeye koyuluyor, fırfırlı etekler, zarif pelerinler, gösterişli korseler, yaratık işlemeleri. Elbise kollarına ve şık başlıklara kelebekler konduruyor. Bana çizdiği elbise karşısında büyüleniyo-

rum. Korsemin göğüs kısmında zırhı andıran iki tane altın böcek olacak, Madoc'un hilal arması da var. Simli işleme ön kısmından başlayıp yine altın manşetli kollarına kadar uzanıyor.

Hangi sülaleden olduğum kesinlikle anlaşılacak.

Biz hâlâ ufak tefek değişiklikler önerirken Oak peşinden kovalayan Gnarbone'la içeri dalıyor. Oak ilk beni gözüne kestirip kucağıma tırmanıyor, boynuma sarılıyor ve omzumdan azıcık ısırıveriyor.

"Ay!" diyorum boş bulunup, ama o gülüyor. Beni de güldürüyor. Biraz tuhaf bir çocuk, belki peri olduğundan, belki de insan peri ayrımı gözetmeksizin tüm çocuklar tuhaf olduğundan böyle. "Taşı ısırıp inci gibi dişlerinden olan küçük çocuğun öyküsünü anlatmamı ister misin?" Biraz kızgın taklidi yaparak soruyorum, bir yandan da koltuk altından gıdıklıyorum.

Kıkırdayıp ciyaklamaktan nefesi kesilse de "Evet," diyor hemencecik.

Oriana yanımızda bitiyor, suratı safi endişe. "Çok naziksin ama akşam yemeği için hazırlanmamız gerek." Oğlanı kucağımdan kapıp kucaklıyor. Oğlan haykırarak tepiniyor. Tekmelerinden biri karnıma çok sert geliyor ama ses etmiyorum.

"Masal!" diye bağırıyor. "Masal istiyorum ben!"

"Jude şimdi meşgul," diyor annesi, kucağında debelenen çocukla kapıya yönelip. Gnarbone oğlanı çocuk yuvasına geri götürmek üzere kapıda bekliyor.

"Onu niçin benden esirgiyorsun?" diye bağırıyorum. Hiç dile getirilmemiş bir şey söylediğimden Oriana şoke olmuş gibi dönüyor. Ben de şoktayım ama duramıyorum,

devam ediyorum. "Ben öcü değilim. İkinize de hiçbir kötülük etmedim."

"Ben masal istiyorum." Oak sızlanıyor, biraz şaşkın.

"Yeter," diyor Oriana sertçe, münakaşa ediyormuşuz gibi. "Bu konuyu daha sonra babanla konuşuruz."

Bunu dedikten sonra da hışımla odadan çıkıyor.

Peşinden sesleniyorum. "Kimin babasından bahsettiğini anlamadım, çünkü o herif benim babam değil."

Taryn'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Vivienne'in yüzünde hafif bir tebessüm var. Çayından bir yudum alıp fincanı şerefime kaldırıyor. Terzi başını eğip çıkarak bizi aile meselelerimizle yalnız bırakıyor.

Uslu çocuk kisvesine tekrar bürünemez haldeyim.

Dağılmak üzereyim. Kopmak üzereyim.

Ertesi gün okul saatinde Taryn yemek sepetini sallayarak yanımda yürüyor. Başımı dik tutuyorum, suratım asık. Soğuk demirden küçük hançerim yanımda, eteğimin ceplerinden birine tıktım, ihtiyacımdan çok tuz da aldım. Yeni bir üvez kolyem bile var, Tatterfell'in el emeği, taktım çünkü kolyeye ihtiyacım olmadığını bilmesine imkân yok.

Saray bahçesinde oyalanıp birkaç ıvır zıvır daha topluyorum.

"Onlardan toplamana izin var mı?" Taryn soruyor, ama yanıtlamıyorum.

Öğleden sonra bir gözetleme kulesindeki derse katılıyor, orada kuş ötüşlerini öğreniyoruz. Cesaretim kırılır gibi olduğu her seferinde hançerimin soğuk metal yüzeyini usulca yokluyorum.

Locke etrafa bakınıyor, benimle göz göze gelince de göz kırpıyor.

Odanın öbür ucundaki Cardan'ın okutmana bakışı ise hırçın ama ses ettiği yok. Bir heybeden hokka almaya yeltenince yüzünü ekşittiğini görüyorum. Sırtı fena berelenmiş olmalı, kıpırdadıkça nasıl da acıyordur. Gelgelelim kendini kastıkça alaycı gülüşü de sertleştiğinden davranışındaki fark varla yok arası.

Acıyı gizlemede gayet tecrübeli görünüyor.

Bulduğum not, dolmakalemi sertçe bastıra bastıra, kâğıda mürekkep sıçrata sıçrata adımı yazışı aklıma geliyor. Hani bir tek sayfayı delip masayı berelemediği kalmış.

Kâğıda bunu yapanın bana yapmak istediklerini düşündükçe ürperiyorum.

Okuldan sonra Madoc'la idman yapıyorum. Bana bir bloklama hamlesi gösteriyor, bu özel ve zekice hamleyi üst üste tekrarladıkça ustalaşıp hızlanıyor, hatta onu bile şaşırtıyorum. İçeriye terden sırılsıklam girdiğimde Oak pis bir ip bağladığı oyuncak yılanımı peşinden sürükleyerek koşa koşa yanımdan geçiyor. Yılanı odamdan aşırdığı belli.

"Oak!" Peşinden sesleniyorum ama merdiveni çıkıp tüyüyor.

Banyoda güzelce su döküldükten sonra odamda yalnızım, okul çantamı boşaltıyorum. Eve dönerken yerden aldığım kurt yeniği bir peri meyvesini kâğıda sarıp çantanın dibine tıkmıştım. Meyveyi bir tepsiye koyup deri eldivenleri takıyorum. Sonra hançerimi çıkarıp doğruyorum. Sulu altın sarısı meyveden incecik dilimler.

Madoc'un kütüphanesindeki el yazması tozlu kitaplardan peri zehirlerini araştırmıştım. Kızamık mantarını da okumuştum. Çiçeğinde rahatsız edici bir şekilde kana benzeyen kızıl sıvı damlacıkları olan açık renkli bir mantar. Küçük dozları felce yol açarken büyük dozları periler için bile ölümcül. Bir de ölümşeker var, yüz yıl süren bir uykuya neden oluyor. Bir de çarpıntıdan kalbi durduran vahıdudu. Peri meyvesinin adı da bir kitapta ezelması diye geçiyor.

Mutfaktan aşırdığım, özsuyu kadar yoğun ve kesif kokulu, çam likörü şişesini çıkarıyorum. Taze kalsın diye meyveyi içine atıyorum.

Ellerim titriyor.

Son dilimi ağzıma atıyorum. Anında feleğim şaşıyor, dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonra, o sersemlemiş halimle, çantamdan başka malzemeler çıkarıyorum. Saray bahçesinden kopardığım bir vahıdudu yaprağı. Ölümşeker çiçeğinden bir tane taç yaprak. Kızamık mantarının bir gıdım suyu. Her birinden küçücük parçalar alıp yutuyorum.

Buna mithridatizm deniyor. İsmi komik değil mi? Bağışıklık kazanmak için zehir yutma işlemi. Beni öldürmezse, öldürülmemi güç hale getirecektir.

Akşam yemeğe inemez hale geliyorum. Öğürmekten kendimi alamıyorum, bir yandan titriyor, bir yandan terliyorum.

Odamdaki banyoda kendimden geçmişim, sere serpe yerdeyim. Beni o halde Hayalet buluyor. Ayağıyla karnımı dürtmesi üzerine uyanıyorum. Beni haykırmaktan alıkoyan tek şey sarhoşluğum.

"Kalk, Jude," diyor Hayalet. "Kakalak bu gece seni eğitmek istiyor."

Ayağa kalkıyorum, karşı gelemeyecek kadar bitkinim. Dışarıda, çiy bürümüş çayırda, adaya güneşin ilk ışıkları vururken, Hayalet bir ağaca sessizce tırmanmayı öğretiyor. Kırmadan veya kuru bir yaprağı hışırdatmadan bir dalın nasıl basamak gibi kullanılacağını gösteriyor. Saraydaki derslerde bunu zaten öğrendiğimi sanıyordum, oysa öğretmenlerimin düzeltmeye tenezzül etmediği hatalarımı bana o gösteriyor. Defalarca deniyorum. Çoğunlukla çuvallıyorum.

"Güzel," diyor kaslarım titremeye başladığında. O kadar az konuşuyor ki adamın sesini duydukça irkiliyorum. Belli belirsiz sivri kulakları, açık kumral saçı ve ela gözleriyle Vivi'den daha çok insana benziyor. Nezdimde adam tam bir muamma olsa da ablamdan daha sakin ve soğuk tavırlı. Güneş doğmak üzere. Yapraklar sarıya çalıyor. "İdmana devam. Kardeşlerine gizlice yaklaşmayı dene." Sırıttığında, kum rengi saçı yüzüne düşmüş haliyle benden daha genç görünüyor ama öyle olmadığına eminim.

Hele bir de çekip gidişi var ki, sanırsın gözden yitiveriyor. Eve dönünce yeni öğrendiğim sinsi adımlarla uşakların yanından geçiyorum. Odama varınca bu kez yatağıma yığılmayı başarıyorum.

Ertesi gün kalkıp her şeyi sil baştan tekrarlıyorum.

16. Bölüm

Derslere katılmak her zamankinden daha zor. Sebeplerinden biri hasta olmam. Bedenim meyvenin tesirleri ve kendimi maruz bıraktığım zehirlerle savaşıyor. Diğer sebebi, bir yandan Madoc'un idman çalışması bir yandan Dain'in Gölgeler Meclisi eğitimleri derken bitkin düşmem. Madoc bana bilmeceler soruyor –bir kaleye on iki goblin şövalye saldırıyor, savunmadaysa eğitimsiz dokuz seçkin var– sonra da her akşam yemeğinin ardından yanıt bekliyor. Kakalak verdiği ödevlerde nedimeler arasında göze batmadan dolaşmamı, konuşmalarına çaktırmadan kulak misafiri olmamı istiyor. Bir binanın zayıf yerini, vücudun basınç uygulama noktasını bulmayı bana Bomba öğretiyor. Hayalet ise çatı kirişlerinden görünmeden sarkmayı, tek okla aynı hizadaki birkaç hedefi vurmayı, ellerimin titremesine hâkim olmayı öğretiyor.

İstihbarat toplama amaçlı iki göreve daha yollanıyorum. İlkinde saraydaki bir şövalyenin masasından Elowyn'e hitaben yazılmış bir mektubu aşırıyorum. Öbürkünde, bir

peri hizmetçisi kılığında kalabalığın arasına karışarak Prens Balekin'in sevgili eşlerinden Taracand'ın özel dairesine sızıyor, oradaki masadan bir yüzük çalıyorum. Her iki vakada da çaldığım nesnelerin önemine dair bana bilgi verilmiyor.

Cardan, Nicasia, Valerian ve aşağılanmama gülüşen diğer tüm asil çocuklarla aynı derslere giriyorum. Çekingenlik edip de ekmeklerine yağ sürmüyorum, zaten peri meyvesi olayından beridir sataşan yok. Uygun anı kolluyorum. Tahminimce onlar da aynısını yapıyor. Defterleri kapattığımızı sanacak kadar aptal değilim.

Locke kur yapmayı sürdürüyor. Taryn'le öğle yemeğinde battaniyemize serilip güneşin batışını seyrederken o da bize katılıyor. Bazen ormandan eve kadar bana eşlik ediyor, Madoc'un konağına varmaya az kala bir köknar korusunda öpüştüğümüz oluyor. Dudaklarımdaki zehrin acısını fark etmese bari diyorum.

Benden niye hoşlandığını anlamasam da beğenilmek heyecan verici.

Taryn de anlam veremiyor gibi. Locke'a kuşkuyla yaklaşıyor. Onun esrarengiz yavuklusunu endişeyle karşıladığım için onun da benimkine aynı endişeyle yaklaşması yerinde sayılır herhalde.

"Halinden memnun musun?" Bir keresinde Nicasia'nın derste aralarına katılan Locke'a bunu sorduğuna kulak misafiri oluyorum. "Onunla sıkı fıkı olmanı Cardan affetmeyecek."

Duraklıyorum, oğlanın yanıtını duymadan adım atasım gelmiyor.

Gelgelelim Locke sadece gülüyor. "Onun yerine beni

seçtiğin için mi yoksa senin yerine bir ölümlüyü yeğlediğim için mi daha çok kızgın?"

İrkiliyorum, kulaklarıma inanamıyorum.

Kız tam yanıt vermek üzereyken beni fark ediyor. Dudakları kıvrılıyor. "Seni gidi küçük fare," diyor. "Onun tatlı diline kanma."

Yeni edindiğim becerilerde böyle feci çuvalladığımı görseydi Kakalak benden ümidi keserdi. Bana öğrettiklerini hiç uygulamadım. Göze batmamak için ne kalabalığa karıştım ne de gizlendim. En azından casusluk eğitimi aldığımdan hiç kimse işkillenmemiş oldu.

"Cardan *seni* affetti mi bari?" diye soruyorum, allak bullak suratı beni keyiflendiriyor. "Çok fena. Bir prensin kayırması çok önemliymiş diye duydum."

"Prens benim neyime gerek?" diye çıkışıyor. "Benim annem kraliçe."

Zehirli planlar peşindeki anası Kraliçe Orlagh'a dair lafım çok ama dilimi tutuyorum. Hatta dilim o kadar tutuluyor ki başka tek kelime edemiyorum. Taryn'in oturduğu yere yürümekle yetiniyorum; yüzümde küçük, hoşnut bir gülümsemeyle.

Haftalar geçiyor. Taç giyme törenine sadece birkaç gün var. O kadar yorgunum ki başımı nereye yaslasam oracıkta içim geçiyor.

Kuledeki gece kelebeği çağırma çalışması esnasında bile uyuyakalıyorum. Kanat çırpışları bana ninni gibi geldiyse zaar. Fazla sürmüyor.

Taş zeminde uyanıveriyorum. Kafam çınlıyor, telaşla hançerimi arıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Dü-

şüp bayıldığıma yoruyorum. Hemen akabinde paranoyaklık ettiğimi düşünüyorum. Birden tepemde sırıtarak bakan Valerian'ı görüyorum. Beni sandalyemden itmiş. Yüzündeki ifadeden anlıyorum bunu.

Az bile paranoyaklık etmişim.

Dışarıdan sesler geliyor. Hava kararmak üzere ve diğer öğrenciler çayırda öğle yemeğine çıkmışlar. Muhtemelen battaniyelerin üzerinde kovalamaca oynayan küçüklerin ciyaklamalarını işitiyorum.

"Taryn nerede?" Bunu soruyorum çünkü beni kardeşimin uyandırmamasını yadırgıyorum.

"Sana yardım etmeyeceğine söz vermişti, hatırlıyor musun?" Valerian'ın sapsarı saçı tek gözünü örtmüş. Her zamanki gibi tepeden tırnağa kırmızılara bürünmüş, o kadar koyu tonda ki ilk bakışta siyahı andırıyor. "Ne sözle ne de eylemle savunacağına söz vermişti."

Elbette. Tek başıma olduğumu unuttuğum için aptallığıma doymayayım.

Doğrulurken baldırımdaki morluk gözüme çarpıyor. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Üstümü başımı silkeliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğradım," diyor yılışıkça. "Cardan'ı nasıl da alt edeceğine dair atıp tutuyordun ama küçük bir eşek şakasına surat asmaktan başka bir şey yapmadın."

Elim gayri ihtiyari hançerimin kabzasına kayıyor.

Valerian üvez kolyemi cebinden çıkarıp pis pis sırıtıyor. Sızdığım sırada boynumdan kesip almış olsa gerek. Bana o kadar yaklaştığını, kolye yerine gırtlağımı kesebileceği ihtimalini düşününce ürperiyorum. "Şimdi dediğimi yapacaksın." Resmen efsun kokusu alıyorum. Sözleriyle

örüyor büyüyü. "Cardan'a boyun eğ. Ona yenildiğini söyle. Sonra da kuleden atla. Sonuçta ölümlü doğarak zaten ölü doğmuş sayılırsın."

Gaddarlığı, son noktayı koyan korkunç buyruğu şoke edici. Birkaç ay önce olsaydı boyun eğerdim. Dediklerini yapar, atlardım. Dain'le pazarlık etmemiş olsaydım ölmüştüm.

Valerian beni boğmaya kalkıştığı günden beridir bu cinayeti planlıyordu herhalde. Gözlerindeki parıltıyı, soluğum tıkanırken beni hevesle seyredişini anımsıyorum. Taryn kendimi öldürteceğime dair beni uyarmış, bense afra tafra yaparak ölüme hazır olduğumu söylemiştim, oysa değilim.

"Merdivenlerden inmeyi düşünüyorum," diyorum Valerian'a, sarsıldığımı zerre belli etmediğimi umarak. Sonra, her şey normalmiş gibi davranarak yanından geçip gitmeye yelteniyorum.

Bir anlığına afallıyor ama şaşkınlığı derhal öfkeye dönüşüyor. Önüme geçerek yolumu kesiyor. "Sana emrettim. Neden itaat etmiyorsun?"

Dosdoğru gözlerinin içine bakarak zoraki gülümsüyorum. "Beni iki kez gafil avladın, ikisinde de avucunu yaladın. Bir dahakine kadar sana bol şans."

Hıncından tükürükler saçıyor. "Sen bir hiçsin. İnsan türü kendini çok dirençli sanır. Fani hayat uzun soluklu bir kendini kandırma oyunudur. Kendinize yalan söylemeyi bırakabilseniz kendi gırtlağınızı kesip ıstırabınıza son verirdiniz."

Tür sözcüğünü kullanması, beni bir karınca, köpek veya geyik gibi bambaşka bir varlık sayması karşısında

sarsılıyorum. Haksız değil belki, yine de düşünce tarzı hoşuma gitmiyor. "Şu anda kendimi o kadar da acınacak halde hissetmiyorum." Ona korktuğumu belli edemem.

Dudak büküyor. "Hayatta ne mutluluğun var ki? Ürüyor ve çürüyorsunuz. Ne olduğun gerçeğini kabullensen çıldırırdın. Bir hiçsin. Ha varsın ha yoksun. Anlamsızca, acılar içinde ölmeden önce tek amacınız türünüzü çoğaltmak."

Gözümü ondan ayırmıyorum. "Ee?"

Biraz şaşırıyor, yine de küstah sırıtması yerli yerinde.

"He canım he. Öleceğim. Koca bir yalancıyım. N'olmuş yani?"

Beni sertçe itip duvara yaslıyor. "Yani *mağlupsun.* Yenildiğini kabullen."

Silkinerek kurtulmaya çalışıyorum ama beni gırtlağımdan yakalayıp nefesimi kesercesine boğazımı sıkıyor. "Seni şuracıkta gebertebilirim," diyor. "Mazi olursun. Hiç doğmamış gibi olursun."

Sözlerinde ciddi olduğuna şüphem yok, hem de hiç. Bir solukta cebimdeki hançeri çektiğim gibi böğrüne saplıyorum. Tam kaburgalarının arasına. Hançerim daha uzun olsaydı akciğerini deşerdim.

Gözleri şoktan fal taşı gibi açılıyor. Pençesi gevşiyor. Madoc olsa ne derdi biliyorum: İyice kanırt! Atar damara sapla. Kalbinden vur. Ne var ki bunu yaparsam perilerin sevgili evlatlarından birini katletmiş olurum. Verilecek cezayı tahmin bile edemem.

Sen katil değilsin.

Kendime ket vurup hançeri geri çekiyor, odadan kaçıyorum. Kanlı hançeri cebime tıkıyorum. Taş zeminde patırtı kopartarak merdivenlere yöneliyorum.

Geriye göz attığımda onu dizlerinin üzerinde görüyorum, kanı durdurmak için bir elini böğrüne bastırmış. Acıyla tıslaması üzerine hançerimin soğuk demirden olduğu aklıma geliyor. Soğuk demir perilerin canını çok yakar.

Hançeri yanımda taşıdığıma bundan daha çok sevinemezdim.

Köşeyi döndüğüm anda Taryn'le çarpışmama ramak kalıyor.

"Jude!" diye bağırıyor. "Ne oldu?"

"Yürü," diyorum, onu diğer öğrencilerin oraya sürükleyerek. Elimin eklem boğumlarında kan var, parmaklarım kanlı, ama çok değil. Üstüme siliyorum.

"Sana ne yaptı?" Onu kolundan tutup götürürken Taryn sızlanıyor.

Beni yalnız bırakmasını kafaya takmamaya çalışıyorum. Karışmak üstüne vazife değil, hele ki bu kavgaya karışmak istemediğini açıkça ortaya koymuşken. Beni uyandırıp sonuçlara engel olmayışına kızıp üzülen bir yanım yok mu? Olmaz olur mu. Yine de Valerian'ın fırsattan istifade edip ne denli çabuk davranmış olabileceğini kestiremiyorum.

Çayıra çıktığımız anda Cardan üzerimize yürüyor. Üzerinde bol giysiler var, elinde de bir idman kılıcı.

Kan lekesine gözlerini kısarak bakıyor, ardından tahta kılıcı bana doğrultuyor. "Bir tarafını kesmişsin galiba." Hayatta olduğuma şaşırdı herhalde. Öğle paydosu boyunca kuleyi gözetleyip ölüme atlayışıma sahne olacak eğlenceyi beklemiştir.

Hançeri cebimden çıkarıp ona doğru tutuyorum, bıçağı kıpkırmızı. Gülümsüyorum. "Seni de deşerim."

"Jude!" Taryn bağırıyor. Davranışım karşısında şoke olduğu belli. Nitekim olmalı da. Davranışım şoke edici.

"Öf çekil git," diyor Cardan ona, eliyle kışkışlayarak. "İkimizin de canını sıkma!"

Taryn bir adım geriliyor. Ben de şaşkınım. Bu da oyunun bir parçası mı?

"Pis hançerin ve rezil davranışlarınla nereye varmayı umuyorsun?" Kelimeleri yayarak, hafife alır gibi konuşuyor. Bana öyle bir bakışı var ki, ona bıçak çekmem sanki *kabalığımın* göstergesiydi, yardakçısını üzerime salan kendisi değilmiş gibi. Hem de iki kez. Birbirimize zekice laf yetiştireceğimizi bekler gibi bir hali vardı, bense ne diyeceğimi şaşırmıştım.

Valerian'a neler yapmış olabileceğimi sahiden umursamıyor mu?

Valerian'ın bana saldırdığından habersiz olabilir mi?

Locke'ı gözüne kestiren Taryn bir koşu oğlanın yanına gidiyor. Biraz laflադıktan sonra Taryn ayrılıyor. Gözümden kaçmadığı Cardan'ın gözünden kaçmıyor. Kokumdan rahatsız olmuş gibi burun büküyor.

Locke yanımıza geliyor, tavrı rahat, gözleri parlıyor. Bana el sallıyor. Bir an kendimi âdeta güvende hissediyorum. Oğlanı yolladığı için Taryn'e gönülden minnettarım. Geldiği için Locke'a gönülden minnettarım.

"Ona layık olmadığımı düşünüyorsun," diyorum Cardan'a.

Usulca gülümsüyor, kabaran dalgaların arasında beliren ay misali. "Yok canım, bence mükemmel çiftsiniz."

Biraz sonra Locke kolunu omzuma atıyor. "Haydi gel," diyor. "Gidelim buradan."

Arkamıza bile bakmadan gidiyoruz.

* * *

Tüm ağaçların fidan zamanından beri şiddetli rüzgâra maruz kalmış gibi aynı yöne eğildiği Çalık Orman'da yürüyoruz. Durup dikenli çalılardan biraz böğürtlen topluyorum. Ağzıma atmadan önce tek tek üfleyip şeker karıncalarından temizlemek zorunda kalıyorum.

Locke'a böğürtlen ikram ediyorum ama geri çeviriyor.

"Kısacası Valerian canıma kast etti," diyorum hikâyemi noktalayarak. "Ben de onu bıçakladım."

Tilki gözleriyle bana bakakalıyor. "Valerian'ı *bıçaklamışsın.*"

"Yani başım belada olabilir." Derin bir nefes alıyorum.

Kafasını iki yana sallıyor. "Valerian ölümlü bir kız tarafından alt edildiğini kimseye anlatmaz."

"Peki ya Cardan? Planı işe yaramadı diye bozulmayacak mı?" Ağaçların arasından gözüken denize bakıyorum. Âdeta uçsuz bucaksız.

"Haberi olduğundan bile şüpheliyim," diyor Locke, şaşkınlığıma gülüyor. "Elebaşımız kendisiymiş gibi bir izlenim yaratıyor ama iktidar düşkünü olan asıl Nicasia'dır, ben heyecan severim, Valerian ise şiddet sever. Cardan bunların üçüne de zemin hazırlar ya da en azından bahane yaratır."

"Heyecan derken?" diyorum.

"Gelişmeler ilgimi çekiyor, olayların akışı. Güzel bir hikâye bulamazsam kendim yaratıyorum." Kendini ifade edene kadar akla karayı seçiyor. "Nicasia'yla aramızda geçenlere kulak misafiri olduğunu biliyorum. Gönlü Cardan'daydı ama ancak benim uğruma onu terk ederek Cardan'ın üzerinde güç kurabildi."

Bu dediklerine biraz kafa yoruyorum; aynı esnada Madoc'un malikânesine giden her zamanki yolumuzdan saptığımızı fark ediyorum. Locke beni başka yere götürüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Mıntıkama," diyor sırıtarak, foyası çıktığına seviniyor. "Uzak değil. Çalı labirenti seveceğini tahmin ediyorum."

Oyuk Yurt hariç onlardan birinin malikânesine hiç gitmemişimdir. İnsan dünyasında biz çocuklar hep komşu bahçelerine takılırdık, salıncakta sallanır, yüzer, oynardık ama buradaki kurallar aynı değil. Yüce Kral'ın sarayındaki çocukların çoğu asilzadedir, prensler ile prenseslerin maiyetine girsinler diye nispeten önemsiz meclislerce yönlendirilirler ve başka şeye ayıracak zamanları yoktur.

Ölümlüler dünyasında arka bahçe denen bir şey var tabii. Buradaysa orman ve deniz var, kayalıklar ve labirentler, bir de sadece taze kana maruz kalınca kırmızı açan çiçekler. Bir çalı labirentinde bile bile kaybolma fikri hoşuma gitmese de müthiş sevinmiş gibi gülümsüyorum. Onu kırmak istemiyorum.

"İlerleyen saatlerde bir toplantı olacak," diye devam ediyor Locke. "Kalmalısın. Eğlenceli olacağını umuyorum."

Bunun üzerine midem burkuluyor. Onun arkadaşları olmadan bir parti vereceğinden kuşkuluyum. "Abes kaçar," diyorum davetini hemen terslemekten kaçınarak.

"Yoksa baban geç saatlere kadar dışarıda kalmandan hoşlanmıyor mu?" Locke bana acıyarak bakıyor.

Toplantıya katılmamam gerektiğini bal gibi bildiği halde bana çocuk muamelesi yaparak kızdırmaya çalış-

tığını anlıyorum ama asıl amacını fark etsem de çabası işe yarıyor.

Locke'ın konağı Madoc'unkinden daha mütevazı ve daha az korunaklı. Ağaçların arasından tahta kiremitleri yosun bağlamış upuzun burçlar yükseliyor. Cephesini saran asma ve hanımeli sarmaşıkları tüm binayı yeşile bürümüş.

"Vay," diyorum. Civardan geçerken bu burçları uzaktan görmüştüm ama evin kime ait olduğunu hiç bilmiyordum. "Güzelmiş."

Hemen sırıtıyor. "İçeri girelim."

Çift kanatlı koca bir giriş kapısı olmasına rağmen beni binanın yan tarafında bulunan ve doğrudan mutfağa açılan küçük bir kapıya götürüyor. Tezgâhın üzerine taze ekmekler konulmuş, elmalar, kuşüzümü ve lor peyniri de cabası. Yalnız bunları hazırlayan uşakları görmüyorum.

Elimde olmadan Oyuk Yurt'ta Cardan'ın şöminesini temizleyen kız aklıma geliyor. Ailesi kızlarını kim bilir nerede sanıyordur, kızcağız ne tür bir anlaşma yapmıştır merak ediyorum. Onun yerinde olmam işten bile değilmiş.

"Burası ailenin evi mi?" Kuruntuyu bir kenara bırakıp soruyorum.

"Ailem yok," diyor. "Babam Meclis'e göre fazla asiydi. Vahşi ormanın derinliklerine annemden daha düşkündü. Çekip gitti, ardından annem öldü. Bir tek ben kaldım."

"Çok üzücü," diyorum. "Yalnızlık fena."

Kafasını sallayarak geçiştiriyor. "Ebeveynlerinin başına gelenleri duydum. Ağıtlara layık bir trajedi."

"Uzun zaman önceydi." En son konuşmak istediğim

mevzu Madoc ve işlediği cinayet. "Senin annenin başına ne geldi?"

Önemsemez gibi elini sallıyor. "Yüce Kral'la sürtüştü. Bu da Meclis'e yetti. Hamileydi –*onun* çocuğuna galiba– birileri çocuğun doğmasını istemedi. Kızamık mantarı." Lafına havadan sudan konuşur gibi başlasa da cümlenin sonunu aynı şekilde getiremiyor.

Kızamık mantarı. Balekin'in konağında bulduğum Kraliçe Orlagh imzalı mektup aklıma geliyor. Notun Locke'ın annesinin zehirlenmesiyle bağlantılı olamayacağına, Yüce Kral'ın seçilmiş varisi Dain iken Balekin'in buna gerek görmeyeceğine dair kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ancak kendimi ikna etmeye ne denli uğraşsam da bu dehşet verici ihtimali, yani Locke'ın annesinin ölümünde Nicasia'nın parmağı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. "Sormamam gerekirdi, kabalık ettim."

"Bizler felaket çocuklarıyız." Başını iki yana salladıktan sonra gülümsüyor. "Niyetim bu değildi. Sana şarap, meyve ve peynir ikram edecektim. Odun ateşinin dumanı gibi lüle lüle saçının, ceviz rengi gözlerinin güzelliğinden dem vuracaktım. Güzellemelerde çok iyi değilim ama belki bir güzelleme bestelerim diyordum."

Gülüyorum, o da zalimliğim karşısında incinmiş gibi yüreğini tutuyor. "İzin verirsen labirentten önce sana başka bir şey göstereceğim."

"Neymiş o?" Merakla soruyorum.

Elimi tutuyor. "Gel," diyor muziçe, beni eve sokuyor. Döner merdiveni çıkıyoruz. Çıkıyor da çıkıyoruz.

Başım dönüyor. Ne kapı var ne sahanlık. Sırf taş basamaklar. Yüreğim küt küt atıyor. Habire yampiri gülüm-

süyor, gözleri kehribar. Tırmandıkça tökezlenmemeye, düşmemeye gayret ediyorum. Sersemlememe rağmen geride kalmamaya uğraşıyorum.

Valerian aklıma geliyor. *Kuleden atla.*

Kesik nefes alarak tırmanmayı sürdürüyorum.

Sen bir hiçsin. Ha varsın ha yoksun.

En üste vardığımızda boyu bizim yarımız kadar olan küçük bir kapıya çıkıyoruz. Dengem yerine gelsin diye duvara yaslanıyor ve Locke'ın zarif gümüş kulbu döndürmesini seyrediyorum. Eğilerek içeri giriyor. Bir gayretle sırtımı duvardan ayırıp peşinden giriyorum.

Ağzım açık kalıyor. En yüksek kulenin en tepesindeki balkondayız, orman seviyesinden de yukarıdayız. Bulunduğum yerden, yıldızların ışığında, aşağıdaki labirenti ve ortasındaki çardağı görebiliyorum. Elfhame Sarayı'nın, Madoc'un konağının ve Balekin'in Oyuk Yurt'unun toprak üzerinde kalan kısımlarını görebiliyorum. Adayı kuşatan denizi ve ötesini görüyor, insan şehirleri ve köylerinin parlak ışıklarını kalıcı sisin arasından seçebiliyorum. Onların dünyasına kendi dünyamızdan hiç bakmamıştım.

Locke elini sırtıma, kürek kemiklerimin arasına koyuyor. "Geceleri insan dünyası düşmüş yıldızlarla dolu gibi görünür."

Tırmanışın verdiği yorgunlukla elinden destek alıyor, kenara çok yaklaşmamaya özen gösteriyorum. "Oraya hiç gittin mi?"

Başıyla onaylıyor. "Annem çocukken götürmüştü. Sizinki olmasa dünyamızın sönük hale geleceğini söylerdi."

Bunun kendi dünyamla bağdaşmadığını, pek anlam

veremediğimi söyleyesim geliyor; ancak neyi kast ettiğini bildiğimden, itiraz edersem anlamamışım gibi görünebilir. Annesinin ifadesi iyi niyetli, ölümlüler dünyasına dair çoğu bakış açısından kesinlikle daha iyi niyetli. Demek ki iyi yürekli bir kadınmış.

Beni kendine çeviriyor, sonra da dudaklarını usulca benimkine yaklaştırıyor. Öpücüğü yumuşacık, soluğu sıcak. Bedenime şehrin ışıkları gibi uzak kaldığımı hissediyorum. Elim tırabzana gidiyor. Kolunu belime doladığı anda parmaklığa yapışıyorum, yaşadıklarım ayağımı yerden kesmesin, şu anın gerçekliğinden emin olayım diye.

Geri çekiliyor. "Ne güzelsin," diyor.

Yalan söyleyememelerine hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Beni iyi ki buraya getirmişsin," diyorum aşağıya bakarak. "Burası inanılmaz. Her şey küçücük görünüyor, sanki strateji tahtası."

Ciddi söylemiş olamazmışım gibi gülüyor. "Babanın çalışma odasında çok vakit geçirmiş olmayasın?"

"Yeterince," diyorum. "Cardan karşısında şansımın ne olduğunu öğrenecek kadar. Valerian ve Nicasia karşısında. Sana karşı."

Elimi tutuyor. "Cardan aptalın teki. Geri kalanımız kafaya takmaya değmez." Gülümsemesi buruklaşıyor. "Belki de planının bir parçası bu, beni ikna edip sığınağımın içlerine kadar sızmaktı amacın. Haince dalavereni ortaya serip aklımı çelmek üzeresin belki. Yalnız haberin olsun, aklımı sen çeleceksen bunun çok zor olacağını sanmıyorum."

Elimde olmadan gülüyorum. "Onlara hiç benzemiyorsun."

"Öyle mi dersin?" diye soruyor.

Onu uzun uzadıya süzüyorum. "Bilmem. Bu balkondan atlamamı mı emredeceksin?"

Kaşları kalkıyor. "Ne münasebet."

"Madem öyle, onlara benzemiyorsun," diyorum göğsünü sertçe dürterek. Neredeyse istem dışı bir şekilde avucumu göğsünde tutuyor, sıcaklığını hissediyorum. Rüzgârda dikilirken ne kadar üşüdüğümü fark etmemişim.

"Sen de dedikleri gibi biri değilsin," diyor sokularak. Tekrar öpüyor.

Arkamdan konuşulanları düşünmek istemiyorum, şimdi olmaz. Dudakları benimkilere değsin istiyorum, her şeye baskın çıksın.

Epey zaman sonra tekrar aşağı iniyoruz. Ellerim saçında. Dudağı boynumda. Sırtım antik taş duvara yaslanmış. Her şey ağırdan akıyor, kusursuz ve geri kalan hiçbir şeyin anlamı yok. Bu benim hayatım olamaz. Sürdüğüm hayata hiç benzemiyor.

Uzun, boş şölen masasında oturup peynir ekmek yiyoruz. Locke'ın bir dolabın dibinden çıkardığı kocaman kadehlerle bitki kokan açık yeşil renkte şaraptan içiyoruz. Kadehler bir parmak toz bağladığından kullanmadan önce iki kez yıkaması gerekiyor.

Yiyip içmemiz bitince beni kaldırıp masanın üzerine oturtuyor, bedenlerimiz birbirine yapışık. Periler Diyarı'na fazlasıyla yaraşır bir şekilde heyecan verici, ürpertici.

Öpüşmede çok iyi olduğumdan şüpheliyim. Sarsağım. Utangacım. Onu kendime çekeyim derken aynı anda iti-

yorum. Perilerin iffetlilik konusunda çok fazla tabusu yoktur ama benim var. Bedenim ter, çürüme ve korku kokuyordur diye çekiniyorum. Elimi nereye koyacağımı şaşırıyor, sıkı mı sarılsam, tırnaklarımı omuzlarına mı gömsem bilemiyorum. Öpüşmeden sonra ne geldiğini bildiğim halde, ellerini bereli baldırımdan kalçama kaydırmasının ne anlama geldiğini bilsem de deneyimsizliğimi nasıl saklayacağımı şaşırıyorum.

Geri çekilip yüzüme bakıyor, bense gözlerimdeki paniği gizlemenin derdindeyim.

"Bu gece kal," diye mırıldanıyor.

Bir an için kal derken onunla beraber olmamı kast ettiğini sanıyorum, yüreğim dehşet ve arzuyla karışık hızlanıyor. Sonra birden bir parti verileceğini anımsıyorum, bu yüzden kalmamı istiyor. Ortalıkta görünmeyen uşaklar, her neredeyseler, hazırlık yapıyor olmalılar. Çok yakında Valerian –benim müstakbel katilim– bahçede dans ediyor olacak.

Şey, belki de *dans edemez*. Muhtemelen bir duvara yaslanacak, elinde içkisi, kaburgası sargılı, içten içe beni öldürme planları yapacak. Azmettirici Cardan'dan yeni *emirler* alırsa başka.

"Arkadaşlarının hoşuna gitmez," diyorum masadan kayarak.

"Hemen sarhoş olup fark etmezler bile. Ömrünü Madoc'un şahane barakasına kapanarak geçiremezsin." Yüreğimi çelmeye niyetli olduğu gülümsemesinden belli. Biraz işe yarıyor da. Dain alnıma bir de sevda imi mi kondurdu, yoksa Locke da mı aynı damgayı taşıyor merak ediyorum; çünkü, her şeye rağmen, baştan çıkmış haldeyim.

"Kılığım uygun değil," diyorum, üzerimdeki Valerian'ın kanıyla lekeli ceketimi göstererek.

Giysimi tepeden tırnağa süzmesi olağandan biraz uzun sürüyor. "Sana bir elbise bulabilirim. Ne tür istersen. Bana Cardan, Valerian ve Nicasia'yı soruyordun, gel de onları okul haricinde gör, sarhoş ve şapşal halleriyle nasıl iki paralık olduklarını. Her birinin zaaflarını, zırhlarındaki çatlakları... Onları alt etmek için yakından tanıman gerekiyor, haksız mıyım? Onlardan az da hoşlanırsın demiyorum, hoşlanman gerekmiyor zaten."

"Ben *senden* hoşlanıyorum," diyorum. "Birlikteliğimiz varmış gibi davranmak hoşuma gidiyor."

"Varmış gibi mi?" diyor, ona hakaret edip etmediğimi kestiremiyor sanki.

"Elbette," diyorum, salonun penceresine yaklaşıp dışarıya bakıyorum. Labirentin yapraklı girişinden ay ışığı demetleri sızıyor. Civardaki meşaleler yakılmış, rüzgâr estikçe alevleri titreşiyor. "Elbette öyleymiş gibi davranıyoruz! Birbirimize ait değiliz, yine de eğlenceli."

Beni gözleriyle tartıyor, bakışı ikircikli. "Öyleyse devam edelim."

"Tamam." Yelkenlerim suya iniyor. "Kalacağım. Partine katılacağım." Daha fazlasını vaat eden bir teklife karşı koyabilecek kadar eğlenmiş değilim henüz.

Birkaç odadan geçerek çift kanatlı bir kapıya çıkıyoruz. Bir an duraklayıp bana göz atıyor. Sonra kapıları iterek açmasıyla devasa bir yatak odasına giriyoruz. Kalın, boğucu bir toz tabakası her şeyi kaplamış. Bir çift ayak izi var. Buraya önceden de gelmiş ama defalarca değil.

"Dolaptaki elbiseler annemindi. İstediğini al," diyor elimi tutarak.

Evin göbeğindeki bu el sürülmemiş odaya göz gezdirdikçe burayı uzun süre kilitli tutmasına yol açan kederi kavrıyorum. Odaya girmeme izin vermesi beni sevindiriyor. Annemin eşyalarıyla dolu bir odam olsaydı kimseyi sokar mıydım bilmiyorum. Hatta girecek cesareti kendimde bulur muydum bilmem.

Dolaplardan birini açıyor. Elbiselerin çoğu güve yeniği ama gösterişli halleri gözümden kaçmıyor. Eteğin birine nar tanesi boncuklar işlenmiş. Başka bir tanesi perde gibi kaldırılınca altından mücevherli mekanik kuklaların yer aldığı bir sahne ortaya çıkıyor. Uzun eteği boyunca dans eden pan suretlerinin işlendiği bir elbise bile var. Oriana'nın elbiselerinin şıklığına ve zenginliğine oldum olası hayrandım, oysa bunlar kalıpları yıkan bir elbiseye olan açlığımı kışkırtıyor. Locke'ın annesini kendi elbiselerinden biriyle görme isteği uyandırıyor. Gülmeyi seven biri olduğu izlenimi yaratıyor bende.

"Bunlar gibilerini hiç görmedim," diyorum. "Bunlardan birini giymemi mi istiyorsun sahiden?"

Elini bir kol yeninde gezdiriyor. "Galiba biraz küflenmişler."

"Yok," diyorum. "Hepsini beğendim."

Pan desenli olanı en az hasarlısı. Silkeleyip eski bir paravanın arkasına geçiyorum. Zorlanıyorum çünkü bu tür bir elbiseyi Tatterfell'in yardımı olmadan giymek zor. Saçımı ne yapacağımı hiç bilemediğimden olduğu gibi bırakıyorum, taç şeklinde örülü haliyle. Gümüş bir aynayı elimin tersiyle silip de kendimi ölmüş bir perinin elbise-

siyle görünce içimi bir ürperti kaplıyor.

Ansızın, burada ne aradığımı soruyorum kendime. Locke'ın niyetinden emin değilim. Beni annesinin takılarıyla süslemeye yeltenince onu geri çeviriyorum.

"Bahçeye çıkalım," diyorum. Bu tenha, ıssız odada daha fazla kalmak istemiyorum.

Elindeki upuzun zümrüt kolyeyi yerine kaldırıyor. Çürümeye yüz tutmuş elbiseler dolabına odadan çıkarken dönüp bakıyorum. Tedirginliğime rağmen kendimi bu konağın sahibesi olarak hayal etmeden duramıyorum. Prens Dain'i kafasında taçla hayal ediyorum. Locke'la öpüştüğümüz uzun masada şölen verildiğini, tüm sınıf arkadaşlarımın şu uçuk yeşil şaraptan içtiklerini ve beni öldürmeye hiç kalkışmamışlar gibi davrandıklarını gözümde canlandırıyorum. Locke'la el ele oturduğumuzu.

Kral namına hepsinin aleyhine casusluk yaptığımı.

Yemyeşil, gür ve parlak yapraklardan oluşan çalı labirentin boyu bir ogre'inkinden yüksek. Cardan'ın tayfasının burada sık sık buluştuğu aşikâr. Kendi verdiği partiye geciken Locke'la beraber dışarı çıktığımızda labirentin göbeğinde gülüştüklerini işitiyorum. Buram buram çam likörü kokuyor. Meşale alevleri uzun gölgeler yaratıp her şeyi kızıla bürüyor. Adımlarım yavaş.

Ödünç elbisemin cebine uzanıp hançerime dokunuyorum, hâlâ Valerian'ın kanıyla lekeli. Elimi cebe sokunca parmaklarım başka bir şeye daha değiyor, herhalde Locke'ın annesinin yıllar önce bıraktığı bir şeye. Kadının ziynet eşyasını çıkarıyorum, altın bir meşe palamudu. Takıya benzemiyor –zinciri yok–, güzelliği dışında ne iş-

lev gördüğünü çözemiyorum. Cebime geri koyuyorum.

Çalı labirentte yürüdüğümüz süre boyunca Locke elimi bırakmıyor. Sapakların sayısı göründüğü kadar çok değil. Bir ihtimal çıkışı tek başıma bulmam gerekir diye zihnimde bir harita oluşturmaya çalışıyorum. Labirentin basitliği içimi rahatlatacağına beni geriyor. Diyar'da basit şeylerin fazla olduğunu sanmıyorum. Bizim evde akşam yemeği bensiz başlamak üzeredir. Locke'la beraber bir yerlere gittiğimi Taryn Vivi'ye çıtlatacaktır. Madoc kaşlarını çatıp hıncını bifteğinden çıkaracak, dersini ektiğim için kızacaktır.

En kötü şeylere göğüs germeye kendimi hazırladım.

Labirentin göbeğinde bir kavalcı çılgınca oynak bir şarkı çalıyor. Havada beyaz gül yaprakları uçuşuyor. Peri halkı toplanmış ve envai çeşit içkiyle –şişesine adamotu yaprağı atılmış iştah açıcılar, ekşi erik şarabı, bir avuç kızıl yoncayla demlenmiş berrak likörle– dolu uzun bir ziyafet masasından yiyip içiyor. Altın sarısı *bir-daha-asla* şişeleri de cabası.

Cardan bir battaniyeye sırt üstü yayılmış, bol beyaz gömleğinin düğmeleri açık. Daha gecenin erken saatleri olmasına rağmen çok sarhoş belli ki. Tanımadığım boynuzlu bir kız onu gıdısından öpüyor; başka biri de –nergis saçlısı– oğlanın baldırına yumulmuş, çizmesinin hemen bitimine.

Valerian'ı görmemek içime su serpiyor. Umarım evindedir de yarasıyla ilgileniyordur.

Locke bana bir yüksük dolusu içki getiriyor. Nezaket icabı minicik bir yudum alıyorum. Anında öksürmeye başlıyorum. Aynı anda Cardan'ın bakışları bana kayıyor.

Gözleri zar zor açık, yine de parıltısını seçebiliyorum, ıslak katran karası. Kız onu dudaklarından öperken Cardan'ın gözü bende; kız elini oğlanın fırfırlı, gülünç gömleğinin altına kaydırırken o beni seyrediyor.

Yanaklarıma ateş basıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, sonra da huzursuzlandığımı belli ederek ona koz verdiğim için kendime kızıyorum. Halbuki kendini madara eden o.

"*Solucan Tayfası*'ndan birinin bu gece varlığıyla bizleri şereflendirdiğini görüyorum," diyor Nicasia, üzerinde günbatımının her rengini taşıyan bir elbiseyle kuğu gibi yanımıza süzülüyor. Yüzümü inceliyor. "Ama hangisi?"

"Senin sevmediğin," diyorum alaycılığına aldırmadan.

Lafımın üzerine sahte bir kahkaha patlatıyor. "Ay, bazılarımızın ikinize ne gözle baktığını bilsen şaşarsın."

"Eğlenceden kast ettiğim bu değildi," diyor Locke sertçe, elimi tutarak. Beni etrafına rastgele yastıklar saçılmış alçak bir sehpaya apar topar götürmesine minnettarım, buna karşın uzaklaşırken el sallayarak Nicasia'yı kışkırtmaktan geri kalmıyorum. Locke'ın bakmadığı esnada içki yüksüğümü yere döküyorum. Kavalcı çalmayı bitirince altın sarısına boyanmış çıplak bir oğlan lirini alıp kırık kalpler üzerine edepsiz bir şarkı tutturuyor: *Ah güzelim! Ah zalimim! Tatlı kuytuna nasıl da hasretim. Saçına hasretim. Gözlerine hasretim. En çok da kalçalarına vurgunum.*

Locke ateşin önünde beni tekrar öpüyor. Herkesin gözü önünde, yine de bakıyorlar mı bilmiyorum çünkü onları görmeyeyim diye sımsıkı yumuyorum gözlerimi.

17. Bölüm

Locke'ın evinde, goblenlerle örtülü bir yatakta uyanıyorum. Damağımda ekşi erik tadı. Dudaklarım öpüşmekten şiş. Locke yanımda yatıyor, gözleri kapalı, üzerinde de hâlâ parti kıyafetleri var. Kalkmak üzereyken duraklayıp onu inceliyorum, sivri kulaklarını, tilki tüyü saçını, yumuşacık dudaklarım, yatağa yayılmış uzun bacaklarını. Başını fırfırlı koluna yaslamış.

Gece yaşananlar belleğime hücum ediyor. Danslar edilmiş, labirentte kovalamaca oynanmıştı. Ellerimin üzerine kapaklandığımı ve kahkahalarla güldüğümü anımsıyorum, kendime hiç yakıştıramıyorum. Üzerimden çıkarmadan uyuduğum ödünç balo kıyafetime bakıyorum, sahiden de çimen lekeleri var.

Entarisini yeşile boyan da ilk ben olmam hani.

Prens Cardan, huzursuzca dört dönerek kapmak için fırsat kollayan bir köpekbalığı misali bütün gece beni seyretti. Ateş saçan kapkara bakışları hâlâ gözümün önüne geliyor. Her ne kadar ona nispet olsun diye daha yüksek

sesle gülmüşsem de, daha yılışık sırıtmış ve Locke'ı uzun uzadıya öpmüşsem de, perilerin bile ayıplamayacağı türden tavırlardır bunlar.

Oysa şimdi, uzun soluklu uçuk kaçık bir rüya gibi geliyor.

Locke'ın yatak odası darmadağınık; divanlara ve puflara kitaplar, elbiseler saçılmış. Sarsak adımlarla kapıya yönelip evin boş koridorlarında ilerliyorum. Annesinin tozlu odasını bulup elbisemi çıkarıyor ve dünkü kıyafetlerimi giyiyorum. Hançerimi cepten çıkarırken altın meşe palamudu da beraberinde geliyor.

Gayri ihtiyari hem hançeri hem palamudu ceketime tıkıyorum. Geceye dair bir yadigâr kalsın istiyorum, onu anımsatacak bir şey, benzerinin bir daha asla yaşanmayacağını mimleyen. Locke odadaki her şeyi ödünç alabileceğimi söylemişti, ben de onu ödünç alıyorum.

Dışarı çıkınca uzun yemek masasının yanından geçiyorum. Nicasia masada, küçük bir bıçakla elma dilimliyor.

"Saçın çalı gibi," diyor ağzına bir dilim meyve atarak.

Duvardaki gümüş tepsiye bakıyorum, onda da sadece bulanık ve çarpık bir yansımam görünüyor. Buna rağmen kızın haklı olduğunu söyleyebilirim, kafamı çevreleyen kahverengi bir ayla var. Elimi saçıma götürüp örgümü açmaya koyuluyor, parmaklarımı tarak gibi kullanıyorum.

"Locke uyuyor," diyorum oğlanı beklediğini varsayarak. Onun yatak odasından çıkan kişi ben olduğum için üstünlük hissine kapılmam gerekir ama gerçekte biraz panikliyorum.

Bu taraklarda bezim yok. Bir oğlanın evinde uyanıp

da onunla ilişkisi olan kızla nasıl konuşulur bilmiyorum. O kız da muhtemelen ölmemi isteyenlerden, ne gariptir ki sadece bu kısmı bana gayet normal geliyor.

"Annem ile onun erkek kardeşi bize evleniriz gözüyle bakıyordu," diyor, benimle değil de kendi kendine konuşur gibi bir hali var. "Faydalı bir ittifak olurmuş."

"Locke'la mı?" diye soruyorum, şaşkın.

Terslenerek bakıyor, galiba sorum bir anlığına dikkatini dağıttı. "Cardan'la ikimiz. Her şeyi mahvediyor. Huyu kurusun. Her şeyi mahveder."

Tabii ki Cardan her şeyi mahvetmeyi seviyor. Bunu nasıl olup da yeni anladığına hayret ediyorum. Ortak huyları sanıyordum.

Onu elması ve hatıralarıyla baş başa bırakıp sarayın yolunu tutuyorum. Ormandan esen serin rüzgâr saçımı dalgalandırıyor, burnuma çam kokusu geliyor. Tepemde martı çığlıkları. Bugün ders olmasına minnettarım, eve gitmemek için bahanem olmasına ve Oriana'nın söylenmelerinden kurtulacağıma memnunum.

Bugünkü ders kulede, en sevmediğim yer. Merdiveni tırmanıp yerime kuruluyorum. Geciksem de arka sıralarda bir yer buluyorum. Taryn öbür tarafta oturuyor. Kaşlarını kaldırarak bir kerecik bakıyor. Cardan onun yanında, yeşil kadifelere bürünmüş, giysisinin mavi işlemelerinde altın dikenler var. Kaykılarak oturmuş, uzun parmaklarıyla yanındaki tahta sırayı huzursuzca tıpışlıyor.

Ona baktıkça benim de huzurum kaçıyor.

En azından Valerian ortalıkta görünmüyor. Okula asla dönmeyeceğini ummak abartılı kaçsa da en azından bugün kafam rahat olur.

Yeni okutmanımız, Dulcamara adlı bir şövalye, galiba yaklaşan taç giyme töreni sebebiyle veraset kanunlarından bahsediyor.

O tören benim güce kavuşmamı da tescilleyecek. Prens Dain bir kez Yüce Kral oldu mu, sadece Dain'in denetimindeki casuslar Elfhame'in kuytularında cirit atabilecekler.

"Bazı alt tabaka toplumlarda kral veya kraliçenin katili de tahta çıkabilmektedir," diyor Dulcamara. Anlatısının devamında henüz Eldred'in sancağına katılmamış Termit Hanedanlığı'ndan olduğunu açıklıyor.

Şu an üzerinde zırh taşımasa da ağırlığına alışkın olduğu endamından belli. "Bu yüzden Kraliçe Mab, Kral Eldred'in taşıdığı tacı yaptırmak için yaban perileriyle pazarlığa oturdu. O taç sadece kraliçenin varislerine devredilebilir. Zorla sahiplenmek çetrefilli olacaktır." Hınzırca sırıtıyor.

Cardan kadının dersini bölmeye her yeltendiğinde, kadın ona yiyecekmiş ve iliğini emecekmiş gibi bakıyor.

Asilzade çocukları Dulcamara'yı tedirgin izliyorlar. Söylentiye göre, kralı Lord Roiben, Madoc'un kuvvetlerini yıllardır püskürten geniş hanedanlığını da yanına katarak yeni Yüce Kral'a sadakat yemini etmeyi tasarlıyormuş. Roiben'in Elfhame Yüce Meclisi'ne katılması geniş ölçüde bir diplomasi ustalığı olarak görülüyor, Madoc'un itirazlarına rağmen Prens Dain'in arabuluculuk çalışmalarının bir sonucu. Galiba kadın da tören için gelmiş.

Larkspur –en küçüklerimizden– cıvıldıyor. "Greenbriar sülalesinde hiç çocuk kalmazsa ne olur?"

Dulcamara'nın gülümsemesi yumuşuyor. "İki varisten

daha az kişi kalırsa –tacı taşıyacak bir kişi, bir de tacı hükümdarın başına takacak birisi olmalı– Yüce Taç ve iktidarı yıkılır. Tüm Elfhame yeminlerinden muaf kalır. Belli mi olur? Yeni bir hükümdar yeni bir taç yapabilir. Ufak çaplı Siğli ve Nasiğli Meclisleriniz tekrar savaşa tutuşabilir. Belki güneybatıdaki saflarımıza katılırsınız." Bunlardan hangisini yeğlediği gülümsemesinden okunuyor.

Elimi kaldırıyorum. Dulcamara kafasını benden yana sallıyor. "Ya birisi tacı ele geçirmeye *yeltenirse*?"

Cardan bana ters ters bakıyor. Benim de hışımla bakasım var ama şu kızlarla sere serpe yatışı gözümün önünden gitmiyor. Yanaklarıma tekrar ateş basıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

"İlginç bir soru," diyor Dulcamara. "Efsaneye göre taç Mab'ın varisi olmayan birinin başına takılmasına izin vermez, neyse ki Mab sülalesi çok üretkendir. Tacı ele geçirmeye yeltenen iki kişi varislerdense mümkün olabilir. Ancak bu tür bir darbenin en tehlikeli kısmı şudur: Taç lanetlidir, o yüzden taşıyan kişinin öldürülmesi katilinin de ölümüne yol açar."

Balekin'in konağında bulduğum not aklıma geliyor, kızamık mantarı ve zafiyet meselesi de.

Dersten sonra basamakları dikkatlice iniyorum, Valerian'ı bıçakladıktan sonra koşarak inişim hâlâ aklımda. Bir an başım dönüyor, gözüm kararır gibi oluyor ama geçiyor. Peşim sıra inen Taryn dışarı çıkar çıkmaz beni ağaçların arasına iteliyor.

"Baştan söyleyeyim," diyor, beni eğrelti otlarının içine çekerek. "Tatterfell haricinde hiç kimse dün gece evde olmadığını bilmiyor, kimseye yumurtlamasın diye de ka-

dına en güzel yüzüklerinden birini verdim. Yalnız nerede olduğunu bana açıklamak zorundasın."

"Locke evinde bir parti verdi," diyorum. "Kaldım ama bir şey olmadı, yani fazla ileri gitmedik. Öpüştük. O kadar."

Kafasını iki yana sallayınca kestane rengi saç örgüleri de salınıyor. "Buna inansam mı bilemedim."

Biraz abartılı bir şekilde öflüyorum. "Ne diye yalan söyleyeyim? Bana askıntı olan kişinin kimliğini saklayan ben değilim."

Taryn kaş çatıyor. "Bence birisinin odasında, başkasının yatağında uyumak öpüşmekten öteye gitmektir."

Sere serpe yatan oğlanın yanında uyandığım zaman hissettiklerimi anımsayınca yanaklarım kızarıyor. Konuyu dağıtmak için lafı ona getiriyorum. "Aaah, belki de seninki Prens Balekin'dir. Prens Balekin'le mi evleneceksin? Belki de Noggle'dır, ne de olsa yıldızlarınız barışık."

Koluma bir şaplak atıyor, biraz fazla sert. "Kes tahmin yürütmeyi," diyor. "Söylememe izin yok, biliyorsun."

"Uf." Beyaz bir şampiyon çiçeği koparıp kulağımın arkasına kıstırıyorum.

"Ondan hoşlanıyor musun bari?" diye soruyor. "Sahiden hoşlanıyor musun?"

"Locke'tan mı?" diyorum. "Elbette hoşlanıyorum."

İmalı bakıyor, dün gece eve dönmeyerek onu kim bilir ne kadar meraklandırmışımdır.

"Balekin'den pek hoşlanmam ama," diyorum, o da göz deviriyor.

Malikâneye geri döndüğümüzde Madoc'un geç saatlere kadar dönmeyeceğini bildiren notuyla karşılaşıyorum. İlk kez yapacak şey bulamayıp Taryn'i arıyorum. Birkaç

dakika önce yukarı çıktığını gördüğüm halde odasında yok. Elbisesi yatağında, dolabı da açık. Askıdaki birkaç giysisi dağınık duruyor, sanki aradığını bulana dek hepsini dışarı çıkarmış.

Talibiyle buluşmaya mı gitmiştir? Odayı bir de casus gözüyle kolaçan ediyor, açık yakalamaya uğraşıyorum. Ne var ki tuvalet masasına saçılmış birkaç gül yaprağı haricinde sıra dışı hiçbir şey gözüme çarpmıyor.

Odama gidip yatağıma uzanıyor, dün geceyi düşünüyorum. Nihayet temizlemek üzere cebime uzanıp hançerimi çıkarıyorum. Hançeri çıkardığımda altın meşe palamudu da elime geliyor. Süs eşyasını elimde evirip çeviriyorum.

Sağlam metalden, güzel bir nesne. İlk bakışta dikkatimi çekmeyen incecik çizgiler fark ediyorum, hareketli parçalara işaret eden incecik girintiler. Bir bulmacayı andırıyor.

Tepesini döndürerek açmak mümkün olmadığı halde deniyorum. Başka ne yapılabilir kestiremiyorum. Tam pes edip masamın üzerine fırlatmak üzereyken en altındaki minicik delik gözüme çarpıyor, hatta o kadar ufak ki neredeyse görünmez. Yataktan fırladığım gibi çekmecemi karıştırıyor, iğne arıyorum. İnci topuzlu bir tane buluyorum. Ucuyla palamudu kurcalıyorum. Biraz uğraştırsa da başarıyorum, bastırınca bir tıkırtı hissediyorum ve açılıyor.

Parlak göbeğinden mekanik basamaklar çıkıyor, tepesine altın bir kuş konmuş. Gagası aralanıyor ve cırlak bir sesle konuşuyor. *"Biricik dostum, bunlar Liriope'nin son sözleridir. Şimdiye dek üç altın kuş harcadım. Üçünden biri elbet eline geçecektir. Panzehirden medet umacak du-*

rumum yok; o yüzden bunu işitiyorsan, sırlarımın yükünü ve gönlümün son arzusunu sana emanet ediyorum. Oğlanı koru. Onu şu malum Meclis'in tehlikelerinden uzak tut. Onu kolla ve gerçekte başıma ne geldiğini ona asla ama asla anlatma."

Tatterfell elinde çay tepsisiyle odaya dalıyor. Neyle uğraştığımı görmeye çalışsa da meşe palamudunu avucumda saklıyorum.

Dışarı çıkınca süsü bırakıp kendime bir fincan çay koyuyor, ellerimi ısıtıyorum. Liriope Locke'ın annesi. Anlaşıldığı kadarıyla mesajında birisinden –en yakın dostundan– oğlanı, yani Locke'ı kaçırıp götürmesini rica ediyor. Mesajından "son sözler" diye bahsettiğine göre ölmek üzere olduğunun farkındaymış. Meşe palamudu, Locke'ın entrikalara bulaşmak yerine babasıyla beraber vahşi doğayı keşfederek ömrünü geçireceği umuduyla Locke'ın babasına yollanmış olabilir.

Gelgelelim Locke hâlâ buralarda olduğuna göre, galiba üç meşe palamudundan hiçbiri adrese ulaşmamış. Kadının odasından teki bile çıkmamış da olabilir.

Bunu ona vermeliyim, ne yapacağına kendisi karar versin. Balekin'in masasındaki not, Liriope cinayetinde Balekin'i töhmet altında bırakan not bir türlü aklımdan çıkmıyor. Locke'a her şeyi anlatsam mı?

Aradığın kızamık mantarının kaynağını biliyorum ama sakın benden temin ettiğini söyleme.

Meşe palamudunu elimde çevirip birleşim yerlerini yokladıkça bu sözleri de kafamda döndürüp duruyorum.

Cümlede bir tuhaflık var.

Doğru anımsadığımdan emin olmak için bir kâğıt parçasına yazıyorum. İlk okuyuşta Balekin'e ölümcül zehri Kraliçe Orlagh'ın temin ettiği anlamı çıkıyor. Oysa kızamık mantarı, ender rastlansa da kırsal alanda yetişir ve bu adada bile bulunur. Ben de Sütağaç'tan kızamık mantarı toplamıştım, siyah iğneli arıların yanındaydı (ağaç tepelerine yuvalanan bu arıların balıyla panzehir yapıldığını geçen günkü araştırmamda okumuştum). Kızıl suyu içilmediği sürece kızamık mantarı tehlikeli değildir.

Ya Kraliçe Orlagh'ın notu, elinde kızıl mantar *bulundurduğu* ve Balekin'e vereceği anlamına gelmiyorsa? Ya "kaynağını biliyorum" derken, Orlagh kızamık mantarının tedarik edildiği *belirli* bir yeri *bildiğini* kast etmişse? Sonuçta "kızamık *mantarının*" diyor, "kızamık *mantarlarının*" demiyor. Balekin'i mantarlar konusunda değil, edindiği bilgi konusunda uyarıyor.

Bu da adamın Dain'i zehirlemeyeceği anlamına gelir.

Ayrıca kadını öldüren kızamık mantarlarının tedarikçisini Balekin öğrenmişse, Locke'ın annesinin ölüm sebebini de açıklığa kavuşturmuş olabileceği anlamına da gelir. Yanıt tezcanlılığım yüzünden gözden kaçırdığım diğer kâğıtların arasındaydı belki.

Oraya geri dönmem lazım. Kuleye geri dönmeliyim. Hem de bugün, taç giyme törenine çok az kalmışken. Çünkü Balekin'in niyeti kesinlikle Dain'i öldürmeye kalkışmak değilse Gölgeler Meclisi yanlış bir fikre kapılmış da olabilir. Şüphelerinde haklı olsalar bile adamın kızamık mantarı kullanacağı yok.

Çayımı kafaya dikip dolabımın dibinden hizmetçi kı-

yafetimi çıkarıyorum. Saçımı çözüp Balekin'in evindeki hizmetçi kızlarınki gibi kabaca örüyorum. Hançerimi belime yerleştirip gümüş tuzluğumdan cebime biraz tuz serpiyorum. Sonra gocuğumu kaptığım gibi deri çarıklarımın parmak ucunda dışarı çıkıyorum, avuçlarım terlemeye başlıyor.

Oyuk Yurt'a ilk sızışımdan çok şey öğrendim, aldığım riskleri iyice kavramama yetecek kadar çok. Bunlar sinirlerimi yatıştırmıyor. Cardan'a yaptıklarını gördükten sonra Balekin'e yakalanırsam bana yapabileceklerine katlanabileceğimden kuşkuluyum.

Derin bir nefes alarak yakalanma fikrini zihnimden uzaklaştırıyorum.

Kakalak'a göre gerçek bir casusun işi asıl budur. İstihbarat ikinci plandadır. Asıl iş yakalanmamaktır.

Koridorda Oriana'ya rastlıyorum. Beni tepeden tırnağa süzüyor. Gocuğa daha da sıkı sarınmamak için kendimi zor tutuyorum. Ham dut rengi bir entari giymiş, saçını da gevşekçe arkada toplamış. Sivri kulaklarının uç kısmı parlak kristal kelepçelerle kapalı. Onları biraz kıskanıyorum. Benim olsaydı kavisli insan kulaklarımı gizleyebilirdim.

"Dün gece eve çok geç döndün," diyor sinirli bir sesle. "Akşam yemeğini kaçırdın, baban da seninle dövüş idmanı yapmayı bekliyordu."

"Bir daha yapmam," diyorum, anında da pişman oluyorum çünkü muhtemelen bu gece de akşam yemeğine yetişemeyeceğim. "Yarından itibaren. Yarından itibaren daha dikkatli olurum."

"Vefasız yaratık," diyor Oriana, bana öyle sert bakıyor

ki sırlarımı ortaya çıkaracak sanki. "Sen bi dolaplar çeviriyorsun."

Bu kadının şüphelerinden bıktım usandım.

"Hep öyle sanıyorsun," diyorum. "Bir kez de olsa bu sefer haklısın." İmalı lafıma endişelenedursun, ben merdiveni inip dışarı çıkıyorum. Bu kez yolumu kesen yok, yapmak üzere olduğum şeyi yeniden düşünmeye iten birisi yok.

Bu kez kurbağayı almıyorum; daha temkinliyim. Ormanda yaya ilerlerken tepemde dönen bir baykuş görüyorum. Kapüşonumu kafama geçirip yüzümü gizliyorum.

Oyuk Yurt'a varınca gocuğumu bir odun istifinin arasına tıkıp mutfaktan içeri giriyorum. İçeride akşam yemeği hazırlığı sürüyor. Gül marmeladıyla terbiye edilip çıtır çıtır kızartılmış yavru güvercinlerin kokusu ağzımı sulandırmaya, midemi guruldatmaya yetiyor.

Bir dolabı açıyor ve hepsi devetüyü rengi bir düzine mumla karşılaşıyorum. Üzerlerine Balekin'in kişisel armasını –üç tane gülen kara kuş– taşıyan altın rengi birer damga vurulmuş. Dokuz tane mum alıp mümkün olduğunca mekanik hareket etmeye çabalayarak muhafızların yanından geçiyorum. Muhafızlardan biri bana bir tuhaf bakıyor. Göze batan bir yanım olduğuna eminim, neyse ki adam beni daha önce de görmüştü, ben de geçen seferkine kıyasla daha temkinliyim.

Ta ki Balekin'in merdivenden indiğini görene dek.

Benden yana bakıyor, benimse tüm yapabildiğim başımı öne eğip istifimi bozmadan ilerlemek. Mumları tam karşımdaki odaya taşıyorum, oda meğerse kütüphaneymiş.

Beni görmezden gelmesiyle rahat bir nefes alıyorum. Yine de yüreğim ağzımda, soluk alıp verişlerim çok hızlı.

Cardan'ın odasındaki mazgalı temizleyen hizmetçi kız dalgın bir edayla kitapları raflara yerleştiriyor. Tam anımsadığım gibi, dudakları çatlak, zayıf, gözler mor. Hareketleri sanki suyun içindeymiş gibi yavaş. Uyuşturucu etkisindeki kızın gözünde bir mobilyadan farksızım, zerre önemim yok.

Rafları telaşla tarıyorum ama işe yarar hiçbir şey göremiyorum. Kuleye çıkmam gerek, Prens Balekin'in tüm yazışmalarını karıştırmalıyım. Locke'ın annesiyle, Dain'le veya taç töreniyle ilgili gözden kaçırdığım bir şey bulsam bari.

Ne var ki merdivenler ile aramda Balekin varken hiçbir şey yapamam.

Tekrar kıza bakıyorum. Nasıl bir hayat sürüyor kim bilir, aklından neler geçiyor merak ediyorum. Azıcık bile olsa soluklanma fırsatı bulduğu şüpheli. Balekin beni yakalarsa en azından memnu sayesinde aynı kaderi paylaşmam herhalde.

Mumları bir sandalyeye koyup bine kadar sayarak bekliyorum. Sonra dışarıyı dikizliyorum. Şükür ki Balekin gitmiş. Kuleye çıkan basamakları bir çırpıda tırmanıyorum. Cardan'ın kapısından geçerken nefesimi tutuyorum, neyse ki şans benden yana. Kapısı sımsıkı kapalı.

Sonra bir kat daha çıkıp Balekin'in çalışma odasına giriyorum. Odadaki ot kavanozlarına farklı bir gözle bakıyorum, bazılarını tanıyorum artık. Birkaçı zehirli ama çoğu uyuşturucu. Kızamık mantarlarından eser yok. Çalışma masasına yaklaşıp ellerimi elbisemin kaba

kumaşına siliyorum, ter izi bırakmak istemem, sonra da kâğıtların yerlerini ezberlemeye çalışıyorum.

Madoc'tan gelen iki mektup var, ancak içerikleri taç törenine katılacak şövalyeler ve törende duracakları yerlerle ilgili gibi görünüyor. Atamalar, şenlikler, partiler ve içki âlemleriyle ilgili başka yazışmalar da bulunuyor. Kızamık mantarlarıyla ilgili hiçbir şey yok, zehirlerle ilgili hiçbir şey. Liriope veya cinayete dair hiçbir şey. Birazcık şaşırtıcı olan tek şey, Prens Dain'in el yazısıyla karalanmış ve yazınsal değeri pek olmayan bir aşk şiiri. "Saçı güneş sarısı" ve "gözlerinde yıldız ışığı" ifadeleri haricinde kimliği belirsiz bir kadına hitaben yazılmış.

En beteri de bulabildiklerimin Prens Dain'in aleyhine yürütülen bir plana dair hiçbir şey söylememesi. Balekin kardeşini öldürmeye niyetliyse, ortalıkta kanıt bırakmayacak kadar zeki. Kızamık mantarlarıyla ilgili not bile ortadan kaybolmuş.

Oyuk Yurt'a gelmekle boşa riske girmişim.

Biraz durup zihnimi toparlamaya çalışıyorum. Dikkatleri üzerime çekmeden ayrılmam gerekiyor.

Bir ulak. Bir ulak kılığına gireceğim. Konaklarda sürekli mesaj alınıp gönderilir. Boş bir müsveddenin bir tarafına Madoc adını karalayıp öbür tarafını balmumuyla mühürlüyorum. Kibrit kokusu bir süre havada asılı kalıyor. Koku dağılınca elimde sahte mesajla aşağı iniyorum.

Kütüphaneyi geçerken duraklıyorum. Kız hâlâ içeride, istiflenmiş kitapları mekanik hareketlerle alıp raflara yerleştiriyor. Başka bir iş yapması istenene dek bunu sürdürecek, yere yığılıp bayılana dek, kimsenin ruhu da duymayacak. Âdeta bir hiçmiş gibi.

Onu bu halde bırakamam.

Faniler dünyasına geri dönmek için hiçbir sebebim yok ama onun vardır. Evet, Prens Dain'in güvenine ihanet etmiş olacağım, Diyar'a ihanet bu. Ne olursa olsun kızı bırakamam.

Bu düşüncemin rahatlatıcı bir yanı var.

Kütüphaneye girip notu bir masaya bırakıyorum. Dönüp de bakmıyor, hiç tepki vermiyor. Cebime elimi sokup bir çimdik tuz alıyorum. Avucumdaki tuzu, atlara şeker ikram eder gibi kıza uzatıyorum.

"Ye bunu," diyorum alçak sesle.

Bana dönüp baksa da gözleri hâlâ donuk. "Bana yasak," diyor, konuşmamaktan sesi hırıltılı çıkıyor. "Tuz yok. Bunu yapmanız..."

Elimi ağzına kapatıveriyorum, tuzun birazı yere de dökülürken gerisi dudaklarına bulaşıyor.

Tam bir salağım. Düşüncesiz salağın tekiyim.

Onu belinden kavradığım gibi kütüphanenin içlerine çekiyorum. Kâh bağırmaya kâh ısırmaya çalışıyor. Kollarımı tırmalıyor, tırnaklarını etime geçiriyor. Kızı duvara yaslayarak zaptediyorum, pes edene kadar, direnmeyi bırakana kadar tutuyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum elimi ağzından çekmeden. "Dayanamadım. Niyetim zarar vermek değil. Seni kurtarmak istiyorum. Lütfen bunu yapmama izin ver. Seni kurtarayım."

Nihayet yeterince uzun süre kıpırdamadan durunca şansımı kullanıp elimi çekiyorum. Nefes nefese, hızlı soluk alıyor. Çığlık atmıyor ama. Bu da iyiye işaret sayılır.

"Buradan çıkıyoruz," diyorum. "Bana güvenebilirsin."

Anlamamış gibi bomboş bakıyor.

"Hiç bozuntuya verme yeter." Kızı ayağa kaldırırken isteğimin imkânsızlığını kavrıyorum. Gözleri kuduz bir midilli gibi yuvalarında fır dönüyor. Tamamen aklını kaçırmasına ne kadar kaldığını kestiremiyorum.

Onu bir an önce Oyuk Yurt'tan çıkarmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Kafamı uzatarak ana salona göz atıyorum. Hâlâ tenha. Kızı apar topar kütüphaneden çıkarıyorum. Etrafına bakınıyor, ağır ahşap merdiveni ve koridoru ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Birden sahte notu kütüphanedeki masada bıraktığımı anımsıyorum.

"Dur biraz," diyorum. "Geri dönmem lazım, içeride..."

Sızlanarak kolumdan çekiştiriyor. Onu de beraberimde götürüp mesajı alıyorum. Buruşturup cebime tıkıyorum. Artık faydası yok, muhafızlar mesajın üzerindeki isimden yola çıkarak konakta kaybolan hizmetçi ve onu kaçıran kişi arasında bağlantı kurabilirler. "Adın ne?"

Kız başını iki yana sallıyor.

"Mutlaka hatırlıyorsundur." Üsteliyorum. Kızın halini anlayışla karşılayacağıma sinirlenmem korkunç. *Aklını başına topla* diyorum içimden. *Hislerini kenara bırak. Yürü.*

"Sophie," diyor hıçkırır gibi. Gözleri doluyor. İçimi sızlatıyor, acımasız davranmak zorunda kalacağım için daha da fena oluyorum.

"Sakın ağlayayım deme," diyorum elimden geldiğince sertçe, umarım ses tonum onu ürkütür de laf dinler. Madoc'u taklit ediyorum, evde emirleri veren benmişim gibi. "*Ağlamayacaksın*. Mecbur kalırsam basarım tokadı."

Ezilip büzülüyor, gıkını çıkarmıyor. Elimin tersiyle

gözlerini siliyorum. "Tamam mı?" diye soruyorum.

Yanıt vermeyişini sohbetin tıkanmasına yoruyorum. Onu mutfağa götürüyorum. Muhafızların yanından geçeceğiz, başka çıkış yolu yok. Kızın suratına feci anlamsız bir gülümseme yerleşiyor, en azından gülümseyebilecek kadar soğukkanlı. Asıl endişe verici olan her şeye bakakalması. Muhafızlara yaklaştığımız sırada öyle dikkatli bakıyor ki gizlemek imkânsız.

Doğaçlamaya başvuruyor, abartılı sözlere kaçmadan ezberlediğim bir mesajı iletir gibi konuşuyorum. "Prens Cardan kendisine eşlik etmemizi buyurdu."

Muhafızlardan biri ötekine dönüyor. "Balekin'in hoşuna gitmeyecek."

Tepki vermemeye çalışsam da zor. Öylece dikilip bekliyorum. Üzerimize gelecek olurlarsa ikisini de öldürmek zorunda kalacağım.

"Pekâlâ," diyor ilk muhafız. "Gidin. Yalnız Cardan'a söyleyin, abisi ikinizin de geri gönderilmesini istiyor."

Bu laf hoşuma gitmiyor.

İkinci muhafız Sophie'nin deli bakışlarını fark ediyor. "Ne bakıyorsun?"

Kızın yanımda titrediğini hissediyorum, tüm bedeni sarsılıyor. Ondan önce davranıp hemen bir şey söylemem lazım. "Lord Cardan daha uyanık görünmemizi istiyor," diyorum, iddialı bir emrin yarattığı kafa karışıklığının kızın davranış şeklini açıklayacağını umuyorum.

Ardından Sophie'yle beraber mutfaktan, kurtaramadığım insan uşakların yanından geçiyorum, eylemimin nafile olduğunun bilincindeyim. Genel tabloda bir kişiyi kurtarmanın önemi var mı sahiden?

Hele sözüm geçmeye başlasın, hepsini kurtarmanın bir çaresini bulacağım diyorum içimden. Dain iktidara geçti mi benim de sözüm geçecek.

Ağırdan almaya dikkat ediyorum. Nihayet dışarı çıkıyoruz da öyle rahat bir nefes alıyorum.

Meğer bu bile çok erkenmiş. Cardan heybetli, benekli bir kır atın sırtında bize doğru yaklaşıyor. Arkasındaki binekte bir kız var – Nicasia. İçeri girer girmez muhafızlar ona bizi soracaklar. İçeri girer girmez bir terslik olduğunu anlayacak.

Şayet daha öncesinde beni görüp de tanımazsa.

Bir prensin uşağını kaçırmanın cezası ne olur acaba? Bilmem. Lanetlerler belki, mesela bir kuzguna dönüştürürler ve kuzeye sürüp bir buz sarayında yedi kez yedi yıl yaşamaya mahkûm ederler ya da daha beteri, hiç lanetlemezler. İnfaz ederler.

Tabana kuvvet kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Peşimden sürüklediğim şu kızla ormana varacağım bile şüpheli zaten. Atıyla kovalayıp ikimizi de enseler. "Kes bakmayı," diye tıslıyorum Sophie'ye fazla hırçın bir sesle. "Önüne bak."

"Beni azarlamayı kes," diyor ama en azından artık ağlamıyor. Başımı önüme eğiyor, kızın koluna girip ormana yürüyorum.

Göz ucuyla Cardan'ın eyerinden indiğini görüyorum, rüzgârda savrulan kara saçını. Benden yana bakınca bir an duraklıyor. Soluğumu tutuyor ama koşmuyorum.

Kaçamam.

Toynak sesleri yok, bizi yakalayıp cezalandırma çabası yok. İçime su serpiliyor, belli ki bizi ormana odun veya

böğürtlen toplamaya giden iki uşak sanıyor.

Orman kıyısına yaklaştıkça her adım daha da külfet haline geliyor.

Birden Sophie dizlerinin üzerine çökerek Balekin'in konağına bakıyor. Gırtlağının derinliklerinden acı dolu bir inilti kopuyor. "Olamaz," diyor başını iki yana sallayarak. "Yo yo yo yo yo. Hayır. Bu gerçek olamaz. Hayal görüyorum."

Koltuk altından tuttuğum gibi hızla ayağa kaldırıyorum. "Yürü," diyorum. "Yürü yoksa seni burada bırakırım. Anladın mı? Seni bırakırım, Prens Cardan da seni bulup gerisin geri içeri tıkar."

Arkaya göz atınca oğlanı görüyorum. Atından inmiş ve bineğini ahıra sokuyor. Nicasia hâlâ at sırtında, oğlanın dediği bir şeye kafasını geriye atarak kahkahayla gülüyor. Oğlan da gülümsüyor ama her zamanki sinsi gülüşü değil. Masallardaki kötü adamlara hiç benzemiyor. Ay ışığında arkadaşıyla yürüyüşe çıkmış bir peri oğlanı andırıyor.

Sophie öne sendeliyor. Ormana bu kadar yaklaşmışken yakalanmayı göze alamayız.

Çam iğneleri saçılmış orman tabanına ayak bastığım anda derin bir oh çekiyorum. Irmağa ulaşana dek kızı yürütüyorum. Onu ırmaktan geçiriyorum, soğuk suya sokup adımlarımızı yavaşlatan balçık zeminden yürütüyorum. Ayak izlerimizi ne kadar kaybettirsek kârdır.

En sonunda, nehir kıyısına yığılıp ağlamaya başlıyor. Onu seyrediyorum, keşke ne yapacağımı bilsem. Keşke böyle gıcık biri değil de daha iyi yürekli, daha sevecen bir insan olsaymışım, bunu yakalanmamıza yol açacak bir

gecikmeden sayıp endişelenmeseymişim. Kıyıdaki termit yeniği bir kütüğün üzerine oturup ağlamasına ses etmiyorum, ne zaman ki dakikalar geçmesine rağmen gözyaşları dinmiyor, o zaman kalkıp yanına çömeliyorum.

"Evime az kaldı," diyorum, gönlünü almaya çalışır gibi. "Biraz daha yürüyeceğiz o kadar."

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor, vuracakmış gibi elini kaldırıyor.

Kanım beynime sıçrıyor. Suratına haykırasım geliyor. Tutup sarsasım. Dilimi ısırıp yumruklarımı sıkarak kendime hâkim oluyorum.

"Peki," diyorum derin bir nefes alarak. "Olaylar çok hızlı gelişti, farkındayım. Ama sahiden sana yardım etmek istiyorum. Seni Diyar'dan çıkarabilirim. Bu gece."

Kız tekrar başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum," diyor. "Bilemiyorum. Burning Man'deydim*, konser verenlerden biri klimalı çadırda kalan zengin bir züppeye çerez götürüyordu. *Sakın sen yeme* dedi bana. *Yersen bin yıl boyunca bana hizmet etmek zorunda kalırsın...*"

Gerisini getiremiyor ama nasıl tuzağa düşürüldüğünü artık anlıyorum. Adamın şaka yaptığını sanmış olmalı. Gülmüştür, adam da sırıtmıştır. Sonra da ya bir tanecik karidesli börek yemiş veya gümüş takımlardan birini cebe indirmiştir, hep aynı terane.

"Tamam," diyorum anlamsızca. "Her şey yoluna girecek."

Beni ilk kez görüyormuş gibi bakarak kıyafetimi süzüyor, onunla aynı hizmetçi kılığındayım ama bana kondura-

* Burning Man: Her yıl Nevada'da düzenlenen, zorlu çöl şartlarına direnen katılımcıların sembolik tahtadan adamı yakmalarıyla noktalanan festival. (ç.n.)

madığı belli. "Kimsin sen? Burası neresi? Bize neler oldu?"

Ona adını sormuştum, dolayısıyla kendi adımı söylemem gerekir. "Ben Jude. Burada büyüdüm. Kız kardeşlerimden biri seni deniz yoluyla yakındaki insan şehrine götürebilir. Oraya varınca bir tanıdığını arayabilir veya yakınlarını bulsunlar diye polise gidebilirsin. Bunların hepsi geçecek."

Sophie dediklerimi düşünüyor. "Yoksa bu bir tür... neler oldu? Bir şeyler anımsıyorum, olmayacak şeyler. Canım çekiyordu. Yok, ben hayatta..."

Lafını tamamlayamıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. Cümlesinin gerisini tahmin edemiyorum.

"Lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle. Bunları gerçek sayarak yaşayabileceğimi sanmıyorum." Bunların büyüyle alakası olmadığını ispatlayabilecekmiş gibi, hani orası büyülü değilse hiçbir şey değildir der gibi ormana bakıyor. Aptalca. Tüm ormanlar büyülüdür.

"Haydi gel," diyorum, çünkü konuşma tarzından hoşlanmasam da kendisini iyi hissetsin diye yalan söylemenin anlamı yok. Diyar'da kapana kıstırıldığını kabullenmek zorunda. Onu ırmağın karşı tarafına geçirecek sandalım yok; sadece Vivi'nin hindiba küheylanlarından var. "Biraz daha yürüyebilir misin?" İnsan dünyasına ne kadar çabuk geri dönerse o kadar iyi.

Madoc'un konağına yaklaşırken Oyuk Yurt'taki odun yığınına gizlediğim gocuğum aklıma geliyor ve yine kendime sövüyorum. Sophie'yi ahıra sokup boş bir yere oturtuyorum. Samanların üzerine yığılıyor. Sanırım dev kurbağanın görüntüsü kızın bana olan son güvenini de götürdü.

"İşte geldik," diyorum zoraki bir neşeyle. "İçeri girip ablamı getireceğim, burada beklemeni istiyorum. Bana söz ver."

Bana bakışı içler acısı. "Bunu yapamayacağım. Kaldıramıyorum."

"Mecbursun." Sesim kast ettiğimden daha sert çıkıyor. Eve usulca girip çabucak merdivenleri tırmanırken bir yandan da içten içe yolda hiç kimseyle karşılaşmasam bari diyorum. Kapıyı tıklatmaya bile tenezzül etmeden Vivienne'in odasına dalıyorum.

Vivi, şükürler olsun ki yatağına uzanmış; yeşil mürekkeple kenarlarına kalpler, yıldızlar ve suratlar çizilmiş bir kâğıda mektup yazıyor. İçeri daldığım anda saçını geriye atarak bana bakıyor. "Kıyafetin ilginçmiş."

"Sahiden aptalca bir şey yaptım," diyorum nefes nefese.

Bu lafım üzerine yataktan kayıp ayağa fırlıyor. "Ne oldu?"

"Prens Balekin'in evinden bir kızı, insan uşağı kaçırdım. Kimse fark etmeden onu ölümlüler dünyasına geri göndermeme yardım etmen lazım." Bunu söylerken yaptığımın saçmalığı, ne kadar riskli, ne kadar aptalca olduğu bir kez daha kafama dank ediyor. Adam başka bir insan bulup tuzağına düşürecektir.

Lakin Vivi beni paylamıyor. "Tamam, dur da ayakkabılarımı giyeyim. Birini öldürdüğünü sandım."

"Neden öyle sandın ki?" diye soruyorum.

Botlarını ararken burnundan gülüyor. Ayakkabısını bağladığı sırada göz göze geliyoruz. "Jude, Madoc'un yüzüne karşı habire gülücükler saçıyorsun ama benim gözümde sadece diş gösteriyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kurbağa düğmeleri olan, yakası kürklü, yeşil renkli bir pardösü geçiriyor üzerine. "Kız nerede?"

"Ahırda," diyorum. "Seni götüreyim."

Vivi kafasını sallayarak itiraz ediyor. "Kesinlikle olmaz. Şu kılığından kurtulman gerek. Üzerini değişip yemeğe in ve hiç renk verme. Birisi gelir de seni sorguya çekerse bütün gece odanda olduğunu söyle."

"Beni hiç kimse görmedi," diyorum.

Vivi yan yan bakıyor. "Hiç kimse mi? Eminsin yani."

Biz kaçarken atıyla gelen Cardan ve yalan söylediğim muhafızlar aklıma geliyor. "Muhtemelen hiç kimse," diye düzeltiyorum. "Kimseye bir şey çaktırmadım." Cardan işkillenseydi beni hayatta bırakmazdı. Üzerimde tahakküm kurma fırsatını asla kaçırmazdı.

"Ya, ben de öyle düşünmüştüm," diyor, karşı çıkar gibi uzun parmaklı elini kaldırıyor. "Jude, güvenli olmaz."

"Geliyorum." Israrcıyım. "Kızın adı Sophie ve ödü patlamış durumda."

Vivi burnundan gülüyor. "Tahmin ederim."

"Seninle gideceğini sanmam. Onlardan birine benziyorsun." Galiba kendi sinirlerimin iflas etmesinden daha çok korkuyorum. Adrenalin bedenimden çekildiği anda yaptığım delilikle yüzleşmek zorunda kalacağımdan çekiniyorum. Beri yandan Sophie'nin bana kuşkuyla yaklaştığı düşünülürse, Vivi'nin kedi gözlerinin kızın keçileri kaçırmasına yeteceğine eminim. "Çünkü *sen de* onlardan birisin."

"Unuttuğumu mu sandın?" diyor Vivi.

"Sallanmayalım," diyorum. "Ben de geliyorum. Bunu tartışacak zamanımız yok."

"Yürü o zaman," diyor. Beraber aşağı iniyoruz, ancak tam kapıdan çıkmak üzereyken omuzlarıma yapışıyor. "Annemizi kurtaramazsın, biliyorsun. Çoktan öldü o."

Tokat yemiş gibi oluyorum.

"Ben hiç de..."

"Öyle mi?" diye üsteliyor. "Yapmaya çalıştığın bu değil mi? Şu kızı annemizin yerine koymadığını söyle. Kendini avutmadığını."

"Sophie'ye yardım etmek istedim ben," diyorum silkinip elinden kurtularak. "O sadece Sophie."

Ay en tepede, yapraklar ışığında gümüşe çalıyor. Vivi gidip bir demet hindiba topluyor. "İyi, öyleyse gidip şu Sophie'yi kurtaralım."

Kız bıraktığım yerde duruyor, samanların içinde iki büklüm, ileri geri sallanarak kendi kendine mırıldanıyor. Onu görünce rahatlıyorum; kaçmamış olmasına, ormanda peşine düşmek zorunda kalmayışımıza, Balekin'in hanesinden birilerinin yerini tespit edip kızı yaka paça geri götürmeyişine seviniyorum.

"Tamamdır," diyorum zoraki bir neşeyle. "Hazırız."

"Peki," diyor ayağa kalkarak. Yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam ama artık ağlamıyor. Şokta gibi.

"Her şey yoluna girecek," diyorum tekrar ama yanıt vermiyor. Çıt çıkarmadan beni ahırın arkasına kadar takip ediyor. Vivi yanında yeşil gözlü, kemikleri meydanda, yaprak yeleli iki tane midilliyle dışarıda bekliyor.

Sophie bir bineklere bakıyor bir Vivi'ye. Kafasını iki yana sallayarak geri çekiliyor. Yanına yaklaştığımda benden de kaçıyor.

"Yo, yo, yo," diyor. "Lütfen yapmayın. Yeter. Hayır."

"Azıcık büyü kullandık o kadar," diyor Vivi alttan alarak, yine de bu laf sivri kulaklarının ucu hafif tüylü, gözleri karanlıkta altın sarısı parlayan birinin ağzından çıkıyor. "Bir gıdım, ondan sonra başka sihirli yaratık asla görmeyeceksin. Ölümlüler dünyasına geri döneceksin, aydınlık dünyaya, normal dünyaya. Oraya ulaşmanın tek yolu bu. Uçarak gideceğiz."

"Hayır," diyor Sophie, sesi çatlıyor.

"Gel şuradaki yamaçtan bakalım," diyorum. "Şehrin ışıklarını göreceksin, belki birkaç tekne bile vardır. Gideceğin yeri görürsen rahatlarsın."

"Fazla vaktimiz yok." Vivi imalı bakışıyla hatırlatıyor.

"Uzak değil," diyerek üsteliyorum. Başka ne yapsam bilemiyorum. Aklıma gelen diğer seçenekler kızı bayıltmak veya Vivi'den onu efsunlamasını istemek; ikisi de feci.

Böylece hindiba küheylanları peşimize takıp ormanda yaya ilerliyoruz. Sophie ayak diremiyor. Yürüyüş onu yatıştırıyor gibi. Bir yandan da taş topluyor, yassı taşların tozunu toprağını silkeleyip cebine atıyor.

"Eski yaşantını anımsıyor musun?" diye soruyorum.

Başıyla onaylasa da bir süre konuşmuyor, biraz sonra bana dönüyor. Hırıltılı, tuhaf bir sesle gülüyor. "Hep sihir gerçek olsun isterdim," diyor. "Komik değil mi? Paskalya Tavşanı ve Noel Baba gerçek olsun isterdim. Tinker Bell'in de. Tinker Bell'i anımsıyorum. Ama vazgeçtim. Artık istemiyorum."

"Anlıyorum," diyorum. Yalan da değil hani. Geçmişte birçok şey gerçek olsun istemişimdir, gönlümden geçen ilk arzum da bunların hiçbirinin gerçek olmamasıydı.

Uçurumun kıyısına varınca Vivi küheylanlarından biri-

ne biniyor, Sophie'yi de önüne oturtuyor. Diğer bineğe kendim atlıyorum. Sophie dönüp ormana ürkek bir bakış attıktan sonra bana bakıyor. Korkmuş gibi bir hali yok. Galiba en kötü kısmını geride bıraktığına ikna olmak üzere.

"Sıkı tutun," diyor Vivi, bineğini mahmuzladığı gibi yamaçtan havalanıyor. Benimki de peşinden. Uçmanın verdiği çılgınca heyecana kapılıp her zamanki gibi keyifle sırıtıyorum. Altımızda köpüklü dalgalar, önümüzde fani kentlerin göz kırpan ışıkları. Yıldızlarla kaplı esrarengiz bir beldeyi andırıyor. Gülümsememin teselli edeceğini umarak Sophie'ye bakıyorum.

Ne var ki Sophie bana bakmıyor. Gözleri kapalı. Birden, gözlerimin önünde, yana kaykılıyor, küheylanın yelesini bırakıp kendini aşağı atıyor. Vivi yakalamaya yeltense de çok geç kalıyor. Kız çıt çıkarmadan akşam karanlığına yuvarlanıyor, ayna gibi denizin zifiri sularına.

Suya çarptığında bir şapırtı bile duyulmuyor.

Nutkum tutuluyor. Etrafımdaki her şey yavaşlıyor sanki. Sophie'nin çatlak dudakları gözümün önüne geliyor, söylediklerini anımsıyorum. *Lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle. Bunları gerçek sayarak yaşayabileceğimi sanmıyorum.*

Cebine doldurduğu taşlar aklıma geliyor.

Onu dinlemedim. Sözlerine kulak vermedim; tek derdim onu kurtarmaktı.

Şimdi benim yüzümden öldü.

18. Bölüm

Sarhoş gibi uyanıyorum. Ağlarken içim geçmiş, gözlerim şiş ve kızarık, kafam zonkluyor. Dün gece yaşananlar hummalı, korkunç bir kâbus gibi geliyor. Balekin'in konağına sızıp da uşaklarından birini kaçırdığıma inanasım gelmiyor. Hele ki kızın Periler Diyarı'nın anılarıyla yaşamaktansa boğulmayı yeğlemesi hiç akla sığmıyor. Bir paltoya sarınmış halde rezene çayımı içerken Gnarbone kapımda beliriyor.

"Af buyurun," diyor kısacık bir baş selamıyla. "Jude hemen gelmeli..."

Tatterfell onu eliyle kışkışlıyor. "Şu anda biriyle görüşecek durumda değil. Üzerini giyinsin, onu aşağı yollarım."

"Prens Dain kendisini General Madoc'un konuk odasında bekliyor. Hangi kılıkta olduğuna bakmaksızın onu alıp götürmemi buyurdu. Gerekirse kucaklayıp taşımamı söyledi." Gnarbone bu son cümlesini âdeta tiksinircesine dile getirse de Veliaht Prens'e kimsenin karşı çıkmak istemediği ortada.

Korkudan midem düğümleniyor. Adamın bir sürü casusu varken ne halt karıştırdığımı elbet anlayacağını nasıl düşünemedim? Ellerimi kadife gömleğime siliyorum. Verilen emre rağmen gitmeden önce üzerime pantolon geçirip botlarımı giyiyorum. Hiç kimse engel olmuyor. Yeterince kırılganım; elimden geldiğince haysiyetimi koruyacağım.

Prens Dain pencerenin önünde, Madoc'un çalışma masasının arkasında dikiliyor. Sırtı bana dönük. Bakışlarım kendiliğinden belindeki kılıca kayıyor, ağır yün pelerininin altında gözden kaçacak gibi değil. İçeri girdiğimde yüzünü dönmüyor.

"Hata ettim," diyorum. Yerinden kıpırdamamasına seviniyorum. Bana bakmıyorken konuşmak daha kolay. "Kendimi affettirmek için elimden geleni..."

Dönüyor, öfkeden allak bullak yüzü birden bana Cardan'ı anımsatıyor. Madoc'un masasına yumruğunu vurmasıyla her şey sallanıyor. "Seni hizmetime alarak sana büyük bir lütufta bulunmadım mı? Sana maiyetimde makam vaat etmedim mi? Oysa sen, *oysa sen*, sana öğrettiklerimi planlarımı tehlikeye atmak için kullandın."

Bakışlarımı yere eğiyorum. Bana her şeyi yapabilecek gücü var. Her şeyi. Onu Madoc bile durduramaz, hatta buna yelteneceğini de sanmıyorum. Üstelik ona itaatsizlik etmekle kalmadım, apayrı bir şeye bağlılığımı da ilan etmiş oldum. Ölümlü bir kıza yardım ettim. Bir ölümlü gibi davrandım.

Yakararak affına sığınmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Dilimi tutuyorum.

"Oğlan şans eseri ağır yaralanmamış, ama başka bı-

çak kullanılsaydı –daha uzun bir hançer– aldığı darbe ölümcül olurdu. Gözünü karartmaya meyilli olduğunu bilmediğimi sanma sakın."

Hemen kafamı kaldırıyorum, şaşkınlığımı gizleyemeyecek durumdayım. Gergin bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz. Gümüş grisi gözlerine, hoşnutsuzluktan kırışmış alnına, çatık kaşlarına uzun uzadıya bakıyorum. Bunlara odaklanıyorum da keşfettiği suçtan daha ağırını işlediğimi ele vermeme ramak kaldığını kafamdan öyle uzaklaştırıyorum.

"Ee?" diye üsteliyor. "Yakayı ele vermeyeceğini mi sanmıştın?"

"Kuleden atlayayım diye beni efsunlamaya çalıştı," diyorum.

"Yani sana efsun işlemediğini öğrenmiş oldu. Daha da kötü." Yanıma geliyor. "Benim kulumsun Jude Duarte. Sadece ben emrettiğim zaman saldırıya geçeceksin. Bunun dışında eline hâkim olacaksın. Anladın mı?"

"Hayır," diyorum hemen. İsteği saçma. "Canımı yakmasına göz mü yumacaktım?"

Asıl yaptıklarımı bir öğrenseydi küplere binerdi.

Madoc'un masasına bir hançer atıyor. "Al şunu," diyor, üzerimdeki büyünün dayatmasını hissediyorum. Parmaklarım kabzayı kavrıyor. Üzerimde bir sersemlik var. Ne yaptığımın hem farkındayım hem değilim.

"Biraz sonra bıçağı eline saplamanı isteyeceğim. Bunu yapmanı emrettiğimde kemiklerinin yerini, damarlarının yerini anımsamanı istiyorum. Bıçağı eline en az hasar verecek şekilde saplamanı istiyorum." Sesi ninni gibi, hipnotize edici, yine de kalp atışlarım hızlanıyor.

İstem dışı bir şekilde bıçağın sivri ucunu elime götürüyorum. Hafifçe etime değdiriyorum. Hazırım.

Ondan nefret ediyorum ama hazırım. Hem ondan hem kendimden nefret ediyorum.

"Şimdi," diyor ve efsunun etkisinden sıyrılıyorum. Yarım adım geriliyorum. Tekrar kendimdeyim, bıçak hâlâ elimde. Az kalsın...

"Beni hayal kırıklığına uğratma," diyor Prens Dain.

Cezamın ertelenmediğini o anda anlıyorum. Beni esirgediği için serbest bırakmamış. İstese tekrar efsunlayabilir ama yapmayacak çünkü kendi irademle elimi bıçaklamamı istiyor. Bağlılığımı, kanımla canımla ortaya koymamı istiyor. Duraksıyorum, elbette duraksarım. Absürt bu. Korkunç. İnsanlar sadakatlerini böyle ortaya koymazlar. Kahramanlık taslamak bu, epik saçmalık.

"Jude?" diyor. Bu sınavı geçmemi mi yoksa çuvallamamı bekliyor çözemiyorum. Gölün dibinde, cebinde taşlarla yatan Sophie aklıma geliyor. Valerian'ın kuleden atlamamı isterkenki hoşnut yüz ifadesi gözümün önünde. Cardan'ın bana meydan okuyan bakışlarını hatırlıyorum.

Onlardan daha iyi biri olmaya çalıştım ve hüsrana uğradım.

Ölümü, acıyı, herhangi bir şeyi dert etmeyi bıraksam nasıl biri olurum? Bir yer edinme çabasından kurtulsam?

Korkacağıma, korkulan birine dönüşebilirim.

Gözümü ondan ayırmadan bıçağı elime saplıyorum. Acı dalga gibi kabardıkça kabarıyor ama bir türlü dinmiyor. Boğuk bir inilti koyveriyorum. Cezayı hak etsem de böyle bir cezayı hak etmedim.

Dain'in yüz ifadesi garip, donuk. Sanki emri yerine ge-

tirmemişim de şoke edici bir davranışta bulunmuşum gibi bir adım geri çekiliyor. Sonra gırtlağını temizliyor. "Bıçak kullanma becerini belli etme," diyor. "Efsunlara dirençli olduğunu belli etme. Tüm becerilerini kendine sakla. Aciz görünerek gücünü göster. Senden bunları bekliyorum."

"Olur," diyorum bir çırpıda, bıçağı geri çekiyorum. Madoc'un masasına kan akıyor, beklediğimden fazla. Birden başım dönüyor.

"Temizle şunu," diyor. Yüzü gergin. Yaşadığı bir anlık şaşkınlığın yerini başka bir şey alıyor.

Ceketimin eteği dışında masayı temizleyecek hiçbir şey yok.

"Uzat elini bakayım." Gönülsüzce uzatıyorum, o da nazikçe tuttuğu elimi cebinden çıkardığı yeşil bir bezle sarıyor. Parmaklarımı oynatmaya yeltenince acıdan bayılacak gibi oluyorum. Uyduruk sargının bezi çoktan simsiyah kesiliyor. "Ben gidince mutfağa in ve yarana yosun bas."

Tekrar kafa sallıyorum. Düşüncelerimi kelimelere dökebileceğimden emin değilim. Daha fazla ayakta duramayacağımdan korkuyorum, buna karşın dimdik durup Madoc'un ahşap masasında bıçağın bıraktığı çentiğe, rengi giderek koyulaşan parlak kırmızı lekeye bakıyorum.

Çalışma odasının kapısı ardına kadar açılınca ikimiz de irkiliyoruz. Prens Dain elimi bırakıyor, ben de hemen cebime sokuyorum, neredeyse feleğimi şaşırtan bir acıyla. Oriana eşikte duruyor, elindeki tahta tepside dumanı tüten bir demlik ve üç tane seramik fincan var. Ham cennet hurması rengindeki günlük elbisesini giymiş. "Prens Dain," diyor zarifçe dizlerini kırıp selamlayarak. "Uşak-

lar Jude'u çağırttığınızı söylediler, ben de onlara yanlış anlamışsınızdır dedim. Taç giyme töreniniz bu kadar yakınken değerli vaktinizi uçarı bir kızla harcayacağınıza ihtimal vermedim haliyle. Onu çok şımartıyorsunuz, sizin muazzam ilginize mazhar olmak herkesin harcı değil."

"Kuşkusuz," diyor Dain, dişlerini gıcırdatarak gülümsüyor. "Çok bile oyalandım."

"Gitmeden önce bir çayımızı içseydiniz," diyor Oriana, tepsiyi Madoc'un masasına koyarak. "Birer fincan içip laflasaydık. Jude sizi kızdıracak bir şey yaptıysa..."

"Affedersiniz," diyor Dain pek de nazik sayılmayacak şekilde. "İhmal ettiğim vazifelerimi anımsatmanız çok iyi oldu."

Oriana'nın yanından geçip kapıdan çıkmadan önce son bir kez dönüp bana bakıyor. Sınavı geçip geçmediğimi kestiremiyorum. Öyle ya da böyle, bana eskisi gibi güvenmiyor. O güveni boşa çıkardım.

Ben de ona pek güvenmiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Oriana'ya. Her yanım titriyor.

İlk kez beni azarlamıyor. Hiçbir şey demiyor. Hafifçe omuzlarımı tutuyor, ona yaslanıyorum. Mis gibi mine çiçeği kokusu geliyor burnuma. Gözlerimi yumup bu tanıdık kokuyu sindiriyorum. Ümitsiz haldeyim. Teselliye muhtacım, her tür teselliye.

Ne ders ne de eğitim düşünecek haldeyim. Her yanım titrer halde doğruca odama dönüyor ve yatağa giriyorum. Tatterfell miskin bir kediymişim gibi azıcık saçımı okşuyor, sonra da elbiselerimi yerleştirmeye geri dönüyor. Yeni

elbisem gün içinde ulaştırılacak, taç giyme töreni ise ertesi gün başlayacak. Dain'in Yüce Kral olarak atanması bir aylık cümbüşü tetikleyecek, ta ki ay gittikçe küçülüp yenisi doğana dek.

Elim o kadar acıyor ki yarama yosun bile basamıyorum. Göğsüme bastırmakla yetiniyorum.

Zonkluyor, acı nabız gibi atıyor, saniyede bir, aksak bir kalp atışı misali. Yattığım yerde ağrının dinmesini beklemekten fazlasını yapamıyorum. Kafam allak bullak.

Dışarıda bir yerlerde, uzak hanedanlıklarda hüküm süren ne kadar lord, leydi ve emir kulu varsa yeni Yüce Kral'a saygılarını sunmaya geliyordur. Gece Hanedanlığı, Gündüz Hanedanlığı, Hür Hanedanlık ve Yaban Hanedanlığı. Yüce Kral'ın tebaası ve sallantılı olsa da ateşkes ilan edilmiş diğer hanedanlıkları. Orlagh'ın Sualtı Hanedanlığı bile katılacak. Çoğu bağlılık yemini ederek yeni Yüce Kral'ın himayesine ve bilgeliğine sığınacak. Gerekirse onu savunup öcünü alacaklarına ant içecekler. Sonra da hepsi çılgınlar gibi eğlenerek saygılarını gösterecekler.

Onlarla birlikte partiye katılmam beklenecektir. Bir ay boyunca dans, ziyafet, içki, bulmaca ve düello.

Bu yüzden en iyi elbiselerim temizlenip ütülenerek hazırlanmalı. Tatterfell elbiselerimin aşınmış kol yenlerini kozalak kabuğundan yamalar dikerek onarıyor. Eteklerdeki küçük sökükler yaprak ve nar tanesi işlemeleriyle, bir tanesi de zıplayan bir tilki deseniyle kapatılıyor. Düzinelerce deri çarık dikiyor bana. Çılgınlar gibi dans edeceğim için her akşam başka bir çift giyeceğim varsayılıyor.

En azından Locke'la dans edeceğim. Elimin acısı ye-

rine onun kehribar gözlerini düşünmeye odaklanıyorum.

Tatterfell odada didinirken gözlerimi yumuyor ve tuhaf, kesintili bir uykuya dalıyorum. Uyandığımda gece olmuş ve ter içindeyim. Yine de acayip bir şekilde sakinleşmişim; üzüntü, panik ve acı bir şekilde dinmiş. Elimin ağrısı hafif bir zonklamaya dönmüş.

Tatterfell gitmiş. Vivi yatağımın ucunda oturuyor, ay ışığı vuran kedi gözlerinin parıltısı uçuk yeşil.

"İyi misin diye bakmaya gelmiştim," diyor. "Haliyle kötüsündür."

Sadece tek elimi kullanarak zorla doğrulup oturuyorum. "Seni de bulaştırdığım için özür dilerim. Yapmamalıydım. Seni tehlikeye attım."

"Ben senin ablanım," diyor. "Kendi kararlarımdan beni koruman gerekmiyor."

Sophie kendini denize attıktan sonra, Vivi'yle ikimiz gün ağarana dek saatlerce Sophie'ye seslenerek kızın izini bulmaya çalışmıştık. Kapkara sulara dalıp gırtlağımız paralanana dek adını haykırdık.

"Olsun," diyorum.

"*Olsun ya da olmasın*," diyor sertçe. "Yardım etmek istedim. O kıza yardım etmeyi kendim istedim."

"Edemememiz çok kötü." Lafım gırtlağımda düğümleniyor.

Vivienne omuz silkiyor. Ablam olmasına rağmen aramızda dağlar kadar fark olduğunu bir kez daha anımsıyorum. "Yaptığın cesurcaydı. Sevinmen lazım. Herkes o kadar cesur olamaz. Ben her zaman cesur değilim mesela."

"Ne demek istiyorsun? Heather'a gerçeği söylememe teranesini mi kastediyorsun?"

Terslenerek baksa da gülümsüyor, daha az üzücü mevzulara geçişime sevindiği belli. Gerçi konuyu ölen bir kızdan sevdiği ölümlü kıza getirmemiz de ayrı mesele. "Birkaç gün önce yataktaydık," diyor Vivi. "Kulağımda elini gezdirmeye başladı. Bir şey sorar da o bahaneyle açılırım diye düşünüyordum ama kulak estetiğimin sahiden başarılı olduğunu söyleyiverdi. Ölümlülerin iyileşince sivri uçlu olacak şekilde kendi kulaklarını kestirip diktirdiklerini biliyor muydun?"

Şaşırmıyorum. Onunki gibi kulaklara özenilmesini anlıyorum. Ömrümün yarısını aynı özentiyle, uçları tüylü o zarif kulaklara imrenerek geçirmiş sayılırım.

Şunu söylemiyorum: O kulaklara dokunan hiç kimse doğuştan öyle olmadığını düşünmez. Heather ya Vivi'ye yalan söylemiş ya da kendini kandırmıştır.

"Benden korksun istemiyorum," diyor Vivi.

Aklıma Sophie geliyor. Vivi'nin de ceplerine taş dolduran kızı düşündüğüne eminim. Denizin dibindeki Sophie'yi. Olaylardan göründüğü kadar etkilenmemiş değil belki de.

Aşağıdan Taryn'in sesini işitiyorum. "Elbiselerimiz geldi! Gelin bakın!"

Yataktan çıkıyorum. Vivi bana gülümseyerek bakıyor. "En azından bir macera yaşadık. Şimdi de yeni bir maceraya atılacağız."

Onu önden yolluyorum çünkü peşinden aşağıya inmeden önce sargılı elimi bir eldivenle gizlemem lazım. Baskıyı azaltmak için sargının düğümünü avuç kısmına denk getiriyorum. Fark edilmese bari.

Entarilerimiz Oriana'nın salonundaki bir kanepeye ve üç koltuğa serilmiş. Madoc elbiselerin mükemmelliğine

övgüler dizen eşini sabırla dinliyor. Kadının balo elbisesi gözleriyle aynı pembeden, kırmızıya çalıyor, uç uca eklenmiş dev çiçeklerden yapılmış gibi. Taryn'inkinin kumaşı muhteşem, harmaniye ve korse kısmının kesimiyse kusursuz. Oak'ın şirin takım elbisesi yanlarında duruyor. Madoc'un en sevdiği kurumuş kan kırmızısı ceketi ve pelerini de hazır. Vivi etek uçları yırtık pırtık gümüşi gri elbisesini kaldırıp bana gülümsüyor.

Odanın öbür ucunda kendi elbisemi görüyorum. Tutup da havaya kaldırdığımda Taryn telaşla iç çekiyor.

"Bunu ısmarlamamıştın," diyor suçlar gibi. Sanki onu kasten kandırmışım.

Elimde tuttuğum elbisenin Brambleweft'in benim için çizdiği elbise olmadığı doğru. Bambaşka bir şey, Locke'ın annesinin dolabını tıka basa dolduran o çılgın, inanılmaz kıyafetleri andıran bir şey. Renk geçişli bir balo elbisesi, beyaz boyun kısmından başlayarak rengi önce uçuk maviye, ayak kısmına doğru da koyu laciverte dönüyor. Üzerinde koyu renkli ağaç işlemeleri var, akşam olurken penceremden gördüğüm ağaç siluetleri gibi. Terzi yıldızları temsilen küçük kristal boncuklar bile dikmiş.

Hayal bile edemeyeceğim bir elbise, öyle mükemmel ki baktıkça güzelliğinden gözümü alamıyorum.

"B-bunun benim olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Taryn haklı. Eskizdekine hiç benzemiyor."

"Gene de hoş," diyor Oriana alttan alarak, beğenmemişim gibi. "Üzerine adın iğnelenmiş."

Elbiseyi geri göndermeye kalkmamalarına seviniyorum. Bana niçin böyle bir elbise hazırlandığını bilmiyorum ama sığarsam giyeceğim.

Madoc kaşlarını kaldırıyor. "Hepimiz harikulade görüneceğiz." Salondan çıkmak üzere yanımdan geçerken saçımı karıştırıyor. Böyle anlarda aramızda bir kan nehri akmadığına inanmak işten bile değil.

Oriana ellerini kenetliyor. "Kızlar, biraz yanıma gelsenize."

Üçümüz birden kadının yanına oturuyor, şaşkın bekliyoruz.

"Yarın birçok farklı hanedanlığa mensup asilzadeyle bir arada olacaksınız. Madoc'un himayesindesiniz ancak bunu törene katılanlardan bilmeyen çok. Sakın aleyhinize kullanılabilecek sözler vermeyin, aklınızı çelecek pazarlıklara kanmayın. Hepsinden öte, konukseverliğe ters düşecek hareketlerde bulunmayın. Aptalca davranmayın ve kimsenin eline koz vermeyin."

"Biz asla aptalca davranmayız," diyor Taryn, kuyruklu yalanın dik âlâsı.

Oriana surat ekşitiyor. "Bana kalsa sizi şenlikten alıkoyardım ama Madoc katılacağınıza dair kesin talimat verdi. O yüzden öğüdüme kulak verin. Dikkatli olursanız belki keyifli vakit geçirebilirsiniz."

Bunu bekliyordum, gene uyarı, gene nutuk. Şenlikte uslu davranacağımıza güvenmiyorsa, taç giyme töreninde hiç güvenmez. Ayrılmak üzere kalkıyoruz. Her birimizin yanağına soğuk birer öpücük konduruyor. Beni en son öpüyor.

"Konumunu unutup da fazla heveslenme," diyor bana usulca.

Bir an bunu niye dediğini çözemiyorum. Ama sonra, dehşetle, neyi ima ettiğini kavrıyorum. Akşam üzeri yaşananlardan sonra beni Prens Dain'in sevgilisi sanıyor.

"Olur," diye geveliyorum. Cardan, benim konumumdaki birisinin *hiçbir şeye* heveslenmemesi gerektiğini söylerdi elbette.

Elimi tutup acıyarak bakıyor.

"Ben sadece geleceğini düşünüyorum," diyor Oriana, sesi hâlâ sakin. "Tahta yakın olanlar nadiren birisine gönülden bağlanırlar. Hele ki ölümlü bir kızla birliktelik kurulduğu görülmemiştir."

Söz dinler gibi kafa sallıyorum. Bana inanmayacağına göre en kolayı suyuna gitmek. Galiba böylesi gerçeği söylemekten, Dain'in beni hırsızlar ve casuslar yuvasına dâhil ettiğini açıklamaktan daha mantıklı.

Yüz ifademdeki bir şey iki elimi birden kavramasına yol açıyor. Yaramın acısıyla yüzümü buruşturuyorum. "Madoc'un eşi olmadan önce Elfhame Kralı'nın sevgililerinden biriydim. Yüce Kral'ın sevgilisi olmak kolay iş değildir. Canın hep tehlikededir. Hep bir piyon olursun."

Şoke olduğum için kadına ağzım açık bakıyorum herhalde. Kadının aramıza katılmadan önceki yaşamına hiç kafa yormamıştım. Ansızın Oriana'nın bizim için endişelenmesi farklı bir anlam alıyor; meğer kadın oyunu bambaşka kurallara göre oynuyormuş. Zemin ayağımın altından kayar gibi oluyor. Önümdeki kadını tanıyamıyorum, bu haneye gelmeden önce çektiği acılardan bihabermişim, meğer gerçekte Madoc'la nasıl olup da evlendiğini bile bilmiyormuşum. Onu severek mi evlenmiş yoksa adamın himayesinden yararlanmak için mantık evliliği mi yapmış?

"Bilmiyordum," diyorum aptal gibi.

"Eldred'e asla çocuk doğurmadım," diye açıklıyor. "Ama diğer sevgililerinden biri az kalsın doğuruyordu.

Kadın ölünce, prenslerden birinin tahta rakip çıkmasın diye onu zehirlediğine dair dedikodular türedi." Oriana uçuk pembe gözleriyle yüzümü inceliyor. Liriope'den bahsettiğini anlıyorum. "Bana inanman şart değil. Bunun gibi bir sürü korkunç dedikodu dönüyor. İktidar tek bir yerde odaklandığında kavgası patırtısı çok olur. Meclis zehir içirmekle meşgul değilse kin güder. Bunlar sana göre değil."

"Neden öyle diyorsun?" Sözleri sinir bozucu bir şekilde şövalyelik şansımı göz ardı eden Madoc'unkilere benziyor. "Belki de benim için biçilmiş kaftandır."

Tekrar yüzümü okşuyor, saçımı geri itiyor. Sevecenlik gibi görünse de aslında beni tartıyor. "Madoc anneni çok sevmiş olmalı," diyor. "Sizin üzerinize titriyor. Onun yerinde olsaydım uzun zaman önce hepinizi uzaklara yollardım."

Bundan kuşkuluyum.

"Uyarıma rağmen Prens Dain'e kapılırsan, hani olur da senden varis edinirse, herkesten önce gelip bana söyleyeceksin. Annenin mezarı üzerine yemin et." Tırnaklarının enseme battığını hissedince yüzümü ekşitiyorum. "Hiç kimse bilmeyecek. Anlıyor musun?"

"Söz." Tutmakta zorluk çekmeyeceğim bir söz bu. Üstüne basa basa tekrarlıyorum ki ciddi olduğuma inansın. "Cidden. Söz veriyorum."

Beni bırakıyor. "Gidebilirsin. İyi dinlen Jude. Kalktığında tören başlamış olacak, ondan sonra dinlenmeye pek vakit bulamayacağız."

Reverans yaparak çıkıyorum.

Koridorda Taryn beni bekliyor. Yılan oymalı bir banka oturmuş ayaklarını sallıyor. Kapı kapanınca kafasını

kaldırıp bakıyor. "Ne derdi varmış?"

Karmaşık duygulardan sıyrılmaya çalışır gibi kafamı iki yana sallıyorum. "Onun eskiden Yüce Kral'ın sevgilisi olduğunu biliyor muydun?"

Taryn'in kaşları kalkıyor, sonra da burnundan gülüyor, komiğine gitti. "Yok. Sana bunu mu anlattı?"

"Büyük ölçüde." Locke'ın annesi ve meşe palamudundan çıkan kuş aklıma geliyor. Eldred'in tahta geçip taç giymek üzere başını eğişi gözümde canlanıyor. Periler için doğal olmayacak kadar çok sayıda çocuk yapması şöyle dursun, bir sürü sevgilisinin olması bile hayalim almıyor. Belki de hayal gücümün yetersizliğindendir.

"Ha." Taryn de aynı imgelem kıtlığından mustarip gibi. Kaşlarını çatarak bir süre bocalıyor, sonra birden niye beklediğini anımsıyor. "Prens Balekin'in niçin burada olduğunu biliyor musun?"

"Buraya mı gelmiş?" Daha fazla sürpriz kaldırabileceğimden emin değilim. "Burada mıymış, evde mi?"

Başıyla onaylıyor. "Madoc'la beraber geldi, saatlerdir çalışma odasındalar."

Prens Dain'in gidişinden ne kadar süre sonra geldiklerini merak ediyorum. Epey sonra gelmiş olsalar da Prens Dain'in kulağına kayıp uşakla ilgili bir şeyler çalınmamış olsa bari. Elim her oynatışımda zonkluyor, yine de kıpırdatabildiğime memnunum. Daha fazla ceza çekmeye hevesli değilim.

Ayrıca az önce elbiselere bakarken Madoc'un bana kızgın bir hali yoktu. Normaldi, hatta mutluydu. Belki başka mevzular tartışıyorlardır.

"Tuhaf," diyorum Taryn'e, çünkü casus olduğumu ona

açıklamamam emredildi, keza ona Sophie'den de bahsedemem.

Taç giyme töreninin eli kulağında olmasına memnunum. Bir an önce gelsin de her şeyi silip süpürsün.

Aynı gece tamamen giyinik halde yatağımda pinekleyerek Hayalet'i bekliyorum. Dersleri iki gece üst üste ektim, bir Locke'ın partisi olduğu gece, bir de denizde Sophie'yi aradığımız dün gece. Kesin sinirli gelecektir.

Bu ihtimali kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak dinlenmeye odaklanıyorum. Nefes al, nefes ver.

Diyar'a ilk geldiğimde uyumakta zorluk çekmiştim. Kâbuslar gördüğümü düşünüyorsunuzdur ama gördüğümü pek hatırlamıyorum. Rüyalarım gerçek hayattaki korkularımla aşık atamazdı. Asıl bir türlü sakinleşemediğimden ötürü uyku tutmazdı. Bütün gece ve öğlene dek tepinir, yürek çarpıntısıyla dönüp durur, en sonunda da akşam üzeri herkes kalkarken kafam kazan gibi uyuyakalırdım. Evin koridorlarında huzursuz bir ruh gibi dolanır, antika kitapları karıştırır, Tilki ve Kaz tahtasındaki piyonlarla oynar, mutfakta peynir kızartır ve kıvrımlarında âdeta evrenin yanıtları barınıyormuş gibi Madoc'un kanla sırılsıklam gocuğunu seyrederdim. Eskiden burada çalışan hoblardan Nell Uther beni bulup odama geri götürür, uyuyamıyorsam gözlerimi yumup kıpırdamadan yatmamı salık verirdi. Böylece zihnim değilse de en azından bedenim dinlenirdi.

Yine öyle yattığım sırada balkondan bir tıkırtı geliyor. Başımı o yöne çeviriyorum, Hayalet'i göreceğimden eminim. Ses çıkardığı için onunla alay etmeye hazırlanırken

balkon kapısını tıkırdatanın hiç de Hayalet olmadığını fark ediyorum. Gelen Valerian, elinde upuzun, kavisli bir hançer var; dudağında da bir o kadar tehlikeli bir gülümseme.

"Ne..." Telaşla doğrulup oturuyorum. "Burada ne işin var?"

Varlığının anlaşılacağından korkan *benmişim* gibi fısıldadığımı fark ediyorum.

Benim kulumsun Jude Duarte. Sadece ben emrettiğim zaman saldırıya geçeceksin. Bunun dışında eline hâkim olacaksın.

Prens Dain beni iyi ki bu emrine itaat edecek şekilde efsunlamadı.

"Neden garipsedin?" Valerian yaklaşırken bunu soruyor bana. Çam özütü ve yanık saç kokuyor, bir de yanağına azıcık altın tozdan bulaşmış. Nerelerde takıldığını kestiremiyorum ama ayık olduğunu sanmam.

"Burası benim evim." Hayalet'le idmana hazırlanmıştım. Çizmemde bir tane, bir tane de belimde hançer var, ama Dain'in emri de aklımda, onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden ikisine de dokunmuyorum. Valerian'ın burada, odamda oluşu karşısında hayretler içindeyim.

Yatağıma yaklaşıyor. Bıçağı tutuşu iyi güzel de idmanlı olmadığı belli. Babasının oğlu değil. "*Buralarda sana yer yok*," diyor sesi öfkeden titreyerek.

"Bunu Cardan aklına soktuysa ilişkinizi sahiden gözden geçirmelisin," diyorum sonunda, işte şimdi korkuyorum. Mucize eseri sesim sakin. "Çünkü çığlık atarsam koridordaki muhafızlar duyar. İçeri damlarlar. Kocaman

sivri kılıçları var. Dev gibi. Arkadaşların seni canından edecekler."

Aciz görünerek gücünü göster.

Sözlerimi duyuyormuş gibi bir hali yok. Bakışları deli, kızgın, beni görmüyor sanki. "Beni bıçakladığını ona söylediğimde ne dedi biliyor musun? Kendin kaşınmışsın dedi."

Olur şey değil; Valerian yanlış anlamış olmalı. Gardını düşürdüğü için Cardan olsa olsa onunla alay etmiştir.

"Ya ne bekliyordun?" diyorum şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Farkında mısın bilmem ama o herif tam bir pislik."

Valerian ilk başta beni bıçaklama konusunda tereddütlüyse de artık kararlı. Atıldığı anda kenara yuvarlanıp ayağa kalkmamla hançeri döşeğe saplanıyor. Bıçağı geri çekince kaz tüyleri kar taneleri gibi havada uçuşuyor. Sendeleyerek doğrulduğu esnada ben de hançerimi çekiyorum.

Bıçak kullanma becerini belli etme. Efsunlara dirençli olduğunu belli etme. Tüm becerilerini kendine sakla.

Gerçek becerimin karşımdakini öfkelendirmek olduğundan Prens Dain'in haberi yok.

Valerian tekrar üzerime yürüyor. Sarhoş, öfkeli ve gayet idmansız, buna karşın perilerden biri olarak doğuştan kedi refleksleri ve boy avantajı var. Yüreğim göğüs kafesimi dövüyor. İmdat çığlığı atmalıyım. Çığlığı basmalıyım.

Ağzımı açtığım anda üzerime atlıyor. Dengemi kaybetmemle birlikte çığlığım boğuk bir uflamadan ibaret kalıyor. Omzumu yere sert çarpıyor, tekrar yuvarlanıyorum. İdmanlı oluşum sayesinde şaşkınlığıma rağmen hançerli

eline bir tekme sallıyorum. Hançer tangırdayarak yuvarlanıyor.

"Tamam," diyorum ikimizi de sakinleştirmeye çalışır gibi. "Tamam."

Duraklamıyor. Elimde bıçak olduğu halde, saldırısını iki kez püskürtüp onu silahsız bıraktığım halde, daha önce tarafımca bıçaklandığı halde, tekrar gırtlağıma yapışıyor. Parmakları boynuma gömülürken meyvenin ağzıma tıkılışını, dişlerimin arasında dağılışını anımsıyorum. Meyvenin suyu ve posasıyla boğulur gibi olurken ezelmasının ölüm korkusunu bile gideren korkunç keyif duygusuna kapılışımı anımsıyorum. Can çekişmemi izlemekti amacı, tıpkı şu anda olduğu gibi soluk almak için çırpınmamı seyretmekti amacı. Gözlerine bakınca aynı ifadeyi yakalıyorum.

Bir hiçsin. Ha varsın ha yoksun. Ölmeden önce tek amacınız türünüzü çoğaltmak.

Yanılıyor. Mayıs sineği kadar ömrümü haybeye götürmeyeceğim.

Ne ondan korkum var ne de Prens Dain'in cezalandırmasından. Onlara üstün çıkmadığım takdirde halim harap.

Ümüğümü sıkmasına rağmen, gözlerim kararmak üzereyken bile, darbeyi yabana götürmeyip hançerimi göğsüne saplıyorum. Tam kalbine.

Valerian guruldar gibi bir ses çıkararak üzerimden yana yuvarlanıyor. Derin bir nefes alıyorum. Kalkmaya yelteniyor, sendeleyip tekrar diz üstü çöküyor. Sersemlemiş halimle onu seyrediyorum. Hançerimin kabzası hâlâ göğsünde. Kırmızı kadife gömleği daha da koyu, ıslak bir kızıla bürünüyor.

Çekip çıkaracakmış gibi hançere uzanıyor.

"Yapma," diyorum hemen, çünkü çıkarırsa yarası daha da kötü hale gelir. Kanamayı durdurabileceğim bir şey arayıp yerdeki bir kombinezonu kapıyorum. Yana kayarak benden kaçıyor, gözlerini zar zor açabildiği halde sırıtması alaylı.

"Beni buna zorladın..." diyecek oluyorum.

"Seni lanetliyorum," diye fısıldıyor Valerian. "Seni lanetliyorum. Üç kez lanet olsun sana. Canıma kıydın ya, ellerinden kan eksik olmasın. Tek dostun ölüm olsun. Kahrolasın ki..." Aniden öksürmeye başlayınca gerisini getiremiyor. Öksürmesi kesilince kaskatı kalıyor. Gözleri sabit, yarı açık ama ışıltısı sönmüş bile.

Okuduğu lanetlerin dehşetiyle yaralı elimi ağzıma götürüyorum, çığlığımı bastırır gibi, halbuki çığlık atacağım yok. Bunca zaman çığlık atmamışım, şimdi de haykıracak değilim, hele ki ortada haykıracak bir şey yokken.

Valerian'ın yanında öylece oturarak dakikalar geçiriyor, kan pompalanmadığı için yüzünün giderek solmasını, dudaklarının yeşilimtırak maviye dönmesini seyrediyorum. Fanilerden hiç de farklı ölmüyor, gerçi bunu bilseydi sinir olurdu eminim. Benim elimden ölmeseydi bin yıl yaşardı herhalde.

Elim eskisinden çok acıyor. Boğuşmada çarpmış olmalıyım.

Etrafıma bakınınca odanın öbür ucunda duran aynadaki aksim gözüme çarpıyor: Bir kız, saçlar darmadağınık, gözler ürkek, ayağının dibinde bir kan gölü.

Hayalet gelmek üzere. Cesedin ne yapılacağını o bilir. Kesin daha önce de birilerini öldürmüştür. Yalnız Prens

Dain hanedanlığının gözde üyelerinden birinin evladını bıçakladığım için bana zaten kızgın. Aynı çocuğu Dain'in taç töreninden önceki gece öldürmem hoş karşılanmayacaktır. Olayı öğrenmelerini en son istediğim kişiler Gölgeler Meclisi'ndekiler.

Hayır, cesedi kendim saklamam lazım.

Fikir edinirim umuduyla odaya göz gezdiriyorum, ancak onu geçici olarak saklayabileceğim tek yer yatağımın altı. Kombinezonu Valerian'ın yanına serip cesedini üzerine yuvarlıyorum. Biraz içim kalkıyor. Bedeni hâlâ ılık. Aldırmamaya çalışarak yatağa kadar sürükleyip altına itiyorum, sonra da etekliğin görünen kısımlarını önce ellerimle sonra ayaklarımla içeri tıkıyorum.

Yerde sadece bir kan izi kalıyor. Başucumdaki sürahiyi alıp tahta döşemelere su döküyorum, sonra biraz da yüzüme çarpıyorum. Yeri silmeyi bitirdiğimde sağlam elim titriyor. İki elimle başımı tutarak yere yığılıyorum.

İyi değilim.

İyi değilim.

İyi değilim.

Gelgelelim Hayalet balkonumda belirdiğinde durumu hiç çakmıyor ki bu da önemli bir ayrıntı.

19. Bölüm

Aynı gece Hayalet geçen sefer Taryn'le çöreklendiğimiz sahanlığın daha yukarısına tırmanmayı öğretiyor. Büyük salondaki dam payandalarına kadar tırmanıp ağır ahşap kirişlere tünüyoruz. Kirişleri kökler sarmış, bazı yerlerini kafes gibi örtmüş, bazı yerlerde balkon gibi çıkıntı yapmış, cambaz ipini andıranları da var. Aşağımızda taç töreni hazırlıkları sürüyor. Mavi kadife, dövme gümüş ve örme altından sofra örtüleri serilmiş. Her biri Greenbriar Hanedanlığı'nın standart armasıyla; kökleri açıkta gözüken şu dikenli ve çiçekli ağaçla süslü.

"Sence Prens Dain kral olunca her şey daha mı iyi olacak?" diye soruyorum.

Hayalet buruk gülümsüyor ve başını esefle iki yana sallıyor. "Eski tas eski hamam olacak," diyor. "O kadarla kalırsa iyi."

Ne demek istediğini çözemiyorum ama bir perinin ağzından bundan daha açık bir yanıt koparabileceğim kuşkulu. Valerian'ın yatağımın altındaki cesedi aklıma

geliyor. Periler biz faniler gibi çürümezler. Bazen cesetlerini sarmaşık veya mantar bürür. Yemyeşil bayırlara dönüşen savaş meydanlarına dair hikâyeler dinlemiştim. Keşke geri döndüğümde onu saman yığınına dönüşmüş halde bulsam, ama bende o kadar şans ne gezer.

Cesedi kafama takmamam lazım; *onu* düşünmememem lazım. Asıl enselenmeyi dert etmem lazım.

Köklerin ve kirişlerin üzerinde yürüyor, arı gibi çalışan üniformalı uşakların tepesinde hiç göze batmadan, sessizce oradan oraya sıçrıyoruz. Hayalet'in sakin bir ifadeyle, adımlarını ustalıkla atışını seyrediyorum. Aynısını taklit etmeye çalışıyorum. Dengemi sağlamam gerekmedikçe yaralı elimi kullanmamaya gayret ediyorum. Gözünden kaçmıyor ama sormuyor da. Olayı zaten biliyor da olabilir.

"Şimdi bekleyelim," diyor ağır bir kirişin üzerine çöreklendiğimizde.

"Özellikle beklediğimiz bir şey mi var?" diye soruyorum.

"Balekin'in konağından bir ulağın geleceğini haber aldım, uşak kılığına girecekmiş," diyor. "Kraliyet dairesine girmesine fırsat bırakmadan onu öldüreceğiz."

Hayalet bunu herhangi bir duygudan yoksun bir şekilde dile getiriyor. Ne zamandan beridir Dain hesabına çalıştığını merak ediyorum. Dain acaba ondan da kendi elini bıçaklamasını istemiş midir, herkesi aynı şekilde sınamış mıdır yoksa sadece fanilere özel uyguladığı bir sınav mıdır, aklımı kurcalıyor.

"Ulak Prens Dain'e suikast mı düzenleyecek?" diyorum.

"Buna mahal vermeyelim," diyor.

Altımda pamuk şekerlerle billur gibi yığınlar yapılıyor. *Bir-daha-asla*'ya bandırılmış elmalar şölen masasına öyle tepeleme dizilmiş ki sarayın yarısını sarhoş etmeye yeter.

Cardan'ın altın rengi toza bulanmış dudakları aklıma geliyor. "Onun bu yönden geleceğine emin misin?"

"Eminim," diyor, başka da laf etmiyor.

Böylece bekliyoruz. Kaslarım tutulmasın diye arada bir kıpırdanmam haricinde kılımı bile oynatmadan geçirdiğim dakikalar saatleri buluyor. Bu da eğitimimin bir parçası, muhtemelen de Hayalet'e göre, sinsi adımlarla yürümekten sonra gelen en elzem kısmı. Bir katil ve hırsız olmanın yolunun beklemekten geçtiğini defalarca söylemişti. Ona göre en zoru zihninin dağılmasına izin vermemekmiş. Galiba haklı. Durduğum yerden hizmetçilerin koşturmacasını seyrettikçe aklım taç giyme törenine kayıyor; boğulan kızı düşünüyorum, Oyuk Yurt'tan kaçtığım esnada Cardan'ın at sırtında gelişini, Valerian'ın son nefesinde gülümseyerek kaskatı kesilişini.

Düşüncelerimi toparlayıp şimdiki zamana odaklanıyorum. Aşağıda, yaratığın teki uzun ve tüysüz kuyruğunu toprak zeminde sürükleyerek yaklaşıyor. Bir anlığına onu mutfak ekibinden sanıyorum. Ama elindeki heybe çok pis, kılığında da bir terslik var. Balekin'in uşakları gibi giyinmemiş, hatta üniforması diğer saray çalışanlarınınkiyle aynı bile değil.

Hayalet'e göz atıyorum.

"Güzel," diyor. "Şimdi vur şunu."

Küçücük tatar yayını terli ellerimle çekiyor, öbür ko-

luma yaslayarak sabitliyorum. Bir caninin evinde büyüdüm ben. Bunun için eğitim gördüm. En eski çocukluk anımda katliam var. Bu gece birini çoktan öldürmüşüm zaten. Yine de aynısını yapabileceğimden bir an kuşku duyuyorum.

Sen katil değilsin.

Bir nefes alıp tetiği çekiyorum. Silahın geri tepmesiyle kolum kasılıyor. Yaratık yere devrilirken kolunun bir darbesiyle altın elma piramitlerinden birini darmadağın ediyor. Öğretildiği gibi kalın bir kök öbeğinin arasına sinip saklanıyorum. Uşaklar çığlık çığlığa, etraflarına bakınarak ateş edeni arıyorlar.

Hayalet yanı başımda yampiri gülümsüyor. "İlk miydi?" diye soruyor. "Daha önce birini öldürmüş müydün hiç?"

Tek dostun ölüm olsun.

Kafamı iki yana sallıyorum, ikna edici bir yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

"Bazen ölümlüler kusar. Ya da ağlarlar," diyor, ikisini de yapmadığım için memnun kaldığı belli. "Ayıp değil."

"İyiyim," diyorum, derin bir nefes alarak yaya yeni bir ok sürüyorum.

Tek hissettiğim adrenalinden kaynaklanan bir tür tetikte olma hali. Belli bir eşiği geçtim galiba. Eskiden ne kadar ileri gidebileceğimi hiç kestiremezdim. Sanırım şimdi yanıtı buldum. Gerektiği kadar ileri gidebilecek durumdayım. Aşırıya kaçabilirim.

İki kaşını da kaldırıyor. "Elin yatkın. İyi nişancısın, şiddeti miden kaldırıyor."

Şaşırıyorum. Hayalet'in övdüğü görülmüş değildir.

Düşmanlarımdan beter olacağıma ant içtim ben. Aynı

gecede iki cinayet işleyerek düştüğüm seviyeyle gurur duymam gerekir. Madoc benim hakkımda bundan daha fazla yanılamazdı herhalde.

"Asilzade çocuklarının çoğu sabırsızdır," diyor. "Ellerini kirletmeye de alışkın değillerdir."

Valerian'ın okuduğu lanetler zihnimde tazeyken buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki ailemin katledilişine tanık olduğum için bende bir sakatlık vardır. Berbat hayatım beni berbat şeyler yapmaya meyilli birine dönüştürmüş de olabilir. Bir yandan da katliamı meslek edinmiş Madoc ailesinde yetiştirilmeme bağlı olup olmadığını merak ediyorum. Madoc'un ebeveynlerime yaptıkları yüzünden mi yoksa kendisi bana ebeveynlik yaptığı için mi böyleyim?

Ellerinden kan eksik olmasın.

Hayalet uzanıp bileğimden yakalıyor, geri çekmeme kalmadan tırnaklarımın dibindeki rengi kaçmış yarım ayları işaret ediyor. "Ellerden laf açılmışken, solgun parmakların gözümden kaçmadı. Mavileşmiş. Terini de kokutmuş. Kendini zehirlemişsin."

Yutkunuyorum, sonra yadsımak anlamsız olduğundan kafa sallayarak onaylıyorum.

"Neden?" Hayalet'in sevdiğim yanı sorularını nutuk çekmeye hazırlık niyetine yöneltmediğini anlayabilmem. Sırf meraktan soruyor.

Nasıl açıklasam bilemiyorum. "Ölümlü biri olarak daha çok çaba göstermeliyim."

Hayalet yüzümü inceliyor. "Birisi seni iyi kafaya almış. Yığınla ölümlü yığınla konuda perilerden daha iyi. Onların aklını çelip niye kaçırdığımızı sanıyorsun?"

Ciddi olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. "Yani istersem..." Cümleyi tamamlayamıyorum.

Burnundan gülüyor. "Beni bile geçer misin? Şansını zorlama."

"Öyle demek istememiştim," diye karşı çıkıyorum ama sadece sırıtıyor. Aşağıya bakıyorum. Ceset hâlâ yerde yatıyor. Etrafına birkaç şövalye toplanmış. Hele bir cesedi götürsünler, biz de gideceğiz. "Sadece düşmanlarımı yok edebilsem yeter. Hepsi bu."

Şaşırarak bakıyor. "Çok mu düşmanın var?" Beni seçkin çocukların arasında, kadife eteklerle çıtkırıldım biri olarak gözünde canlandırdığına eminim. Ufak tefek zorbalıklar, küçük sataşmalar, önemsiz hakaretlerden ötesine ihtimal vermiyor.

"Çok değil," diyorum, Cardan'ın çalı labirentteki meşale ışığının altında bana yönelttiği miskin, kindar bakışı aklıma geliyor. "Ama hepsi nitelikli düşmanlar."

Şövalyeler cesedi nihayet alıp götürünce ve kimse bizi aramaya koyulmayınca, Hayalet tekrar önüme düşüyor.

Koridorlarda usulca ilerliyor, en sonunda ulağın heybesindeki yazışmayı çaktırmadan aşırabilecek kadar yaklaşmayı başarıyoruz. Yakından bakınca kanımı donduran bir şey fark ediyorum. Ulak kılık değiştirmiş. Yaratık dişi, kuyruğu sahte ama uzun havuç burnu tamamen gerçek. Madoc'un casuslarından biri bu.

Hayalet, tomarı ceketine tıkıyor ve ormana çıkıp da ay ışığının altında bakana dek açmıyor. Mesajı okurken yüz ifadesi taş kesiliyor. Tomarı öyle sıkıyor ki parmaklarının altında eziliyor.

"Ne yazıyor?" diye soruyorum.

Kâğıdı bana çeviriyor. Üzerine dört kelime karalanmış:

BU İLETİYİ TAŞIYANI ÖLDÜRÜN.

"Ne demek bu?" Midem bulanıyor.

Hayalet başını iki yana sallıyor. "Balekin bize tezgâh kurmuş demek. Haydi gel. Gitmeliyiz."

Beni kuytuya çekiyor, birlikte sıvışıyoruz. Hayalet'e ulağın Madoc'un çalışanı olabileceğini söylemiyorum. Yapbozun parçalarını kendim birleştirmeyi deniyorum. Ama elimde çok az parça var.

Liriope cinayetinin taç töreniyle ne alakası var? Madoc'un tüm bunlarla ne alakası var? Casusu hem Balekin hem Madoc hesabına çalışan bir çifte ajan olabilir mi? Öyleyse bizim evden bilgi çaldığı anlamına mı gelir?

"Birileri bizi şaşırtmaya çalışıyor," diyor Hayalet. "Kendi tuzaklarını rahat kursunlar diye. Yarın tetikte ol."

Hayalet daha açık seçik bir emir vermiyor, hatta küçük dozlarda zehir almayı bırakmamı bile söylemiyor. Farklı hiçbir talimatta bulunmuyor; sadece şafak söktükten sonra azıcık kestirebileyim diye beni eve yolluyor. Ayrılmak üzereyken adamın merhametine sığınasım geliyor. *Korkunç bir şey yaptım* demek istiyorum. *Cesetten kurtulmama yardım et. Bana yardım et.*

Hep aptalca şeyler isteriz zaten. İsteklerimize ulaşmamız gerektiği anlamına gelmez.

Valerian'ı ahırların oraya gömüyorum, ama Madoc'un sivri dişli etobur atlarından biri yeri eşeleyerek kemikleri çıkarıp da kemirmesin diye otlağın dışına.

Ceset gömmek kolay değil. Hele ki tüm ev halkını ayağa kaldırmadan ceset gömmek hiç kolay değil. Valerian'ı balkonumdan atmak, aşağıdaki çalıların arasına yuvarlamak zorunda kalıyorum. Sonra, tek elimle, sürükleyerek evden uzaklaştırmam gerekiyor. Çiy kaplı, uygun bir çimenlik alana ulaştığımda kan ter içindeyim. Yeni uyanmış kuşlar ağaran gökyüzünde cıvıldaşıyor.

Bir an oracığa uzanıp yatasım geliyor.

Ama daha mezar kazacağım.

Ertesi gün öğleden sonrası makyaj, saç örme, korse bağlama ve iki dirhem bir çekirdek süslenmeyle uyku mahmurluğu içinde geçiyor. Madoc'un yeşil kulaklarının birine üç tane şişko altın küpe sıralanmış, parmaklarına da uzun altın pençeler takmış. Yanındaki Oriana yeni açmış bir gülü andırıyor, boynundaki ham yeşil zümrütten devasa kolye öyle iri ki neredeyse zırh sayılır.

Odamda elimdeki sargıyı açıyorum. Umduğumdan feci görünüyor, kabuk bağlayacağına yapış yapış olmuş ve nemli. Şişmiş. Nihayet Dain'in tavsiyesine uyup mutfaktan biraz yosun alıyor, yarayı yıkıyor ve güzelce tekrar sarıp düğümlüyorum. Törende eldiven takmayacaktım ama başka seçeneğim yok. Çekmeceleri karıştırıp bir çift lacivert ipek eldiven buluyor ve elime geçiriyorum.

Locke'ın bu gece elimden tutup baloda beni fır döndürdüğünü hayalimde canlandırıyorum. Umarım elimi sıkı tuttuğunda yüzümü ekşitmemeyi başarırım. Valerian'ın başına gelenlere dair ona hiç renk vermemeliyim. Benden ne kadar hoşlansa da arkadaşını mezara sokan birini öpmek istemez.

Hazırlık koşturmacası esnasında kız kardeşlerimle habire koridorda karşılaşıyoruz. Hayaleti andıran elbisesine bir türlü uygun takı bulamayan Vivienne benim takı dolabımı karıştırıyor.

"Sahiden bizimle geliyorsun," diyorum. "Madoc dumura uğrayacak."

Valerian'ın parmaklarını etime gömdüğü yerdeki morlukları saklamak için boynuma bir gerdanlık takıyorum. Vivi küpeleri yere dizip seçmek üzere çömelince yatağımın altına göz atacak ve temizlerken ıskaladığım bir kan lekesi görecek diye aklım çıkıyor. Öyle endişeleniyorum ki bana gülümseyerek baktığını zor fark ediyorum.

"Herkesi ters köşeye yatırmak hoşuma gidiyor," diyor. "Ayrıca Prenses Rhyia'yla kaynatmak ve peri hanedanlıklarından bir sürü kodamanın bir araya geldiği manzarayı görmek istiyorum. En önemlisi de Taryn'in gizemli talibiyle tanışmak ve evlilik teklifine Madoc'un ne tepki vereceğini görmek istiyorum."

"Onun kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diyorum. Bir sürü olay arasında oğlanı neredeyse unutmuşum.

"Hiç tahmin edemiyorum. Ya sen?" Aradığını buluyor; on altıncı yaş günümde Taryn'in hediye ettiği yanar dönerli gri labradorit küpeler. Üç öpücük karşılığı bir gobline yaptırmış.

Boş kaldıkça talibin kim olabileceğini kafa yorup duruyorum. Cardan'ın Taryn'i kenara çekip ağlatması hatırıma geliyor. Valerian'ın yiyecekmiş gibi bakışını anımsıyorum. Balekin'le ilgili şaka yaptığımda Taryn'in beni çok sert iteklediğini, gerçi adayın o olmadığına neredeyse eminim. Kafam karman çorman, yatağa uzanıp gözlerimi

yummak istiyorum. Lütfen, lütfen bu adaylardan hiçbiri olmasın. Bizim tanımadığımız iyi biri olsun.

Lafı aklıma geliyor: *Bence tanısan seversin.*

Tam Vivi'ye dönüp daha makul olasılıkları sıralamaya hazırlanırken odaya Madoc giriyor. Elinde gümüş kını olan ince bir kılıç var.

"Vivienne," diyor başını hafifçe eğerek. "Beni biraz Jude'la yalnız bırakır mısın?"

"Elbette *babacığım*," diyor o da, alaylı ve hınçlı bir edayla, küpeleri alıp çıkıyor.

Madoc biraz çekinir gibi gırtlağını temizleyerek gümüş kılıcı bana uzatıyor. Kabzası ve balçağı süssüz, zarif. Keskin tarafına boydan boya belli belirsiz seçilen bir sarmaşık deseni yontulmuş. "Bu gece taşımanı istediğim bir şey. Bir armağan."

Sanırım hafif bir sevinç çığlığı koyveriyorum. Bu sahiden ama sahiden güzel bir kılıç.

"O kadar canla başla çalıştın ki hak ettiğini düşünüyorum. Kılıcı yapan ona Zifirkara adını koymuş ama sen istediğin adı verebilirsin, istersen hiç isim koyma tabii. Taşıyana şans getirirmiş, gerçi bunu her kılıç için söylerler değil mi? Aile yadigârı sayılır."

Oriana'nın sözleri hatırıma geliyor: *Sizin üzerinize titriyor. Annenizi çok sevmiş olmalı.* "Ama Oak ne olacak?" diye geveliyorum. "Ya bunu o isterse?"

Madoc hafifçe gülümsüyor. "*Sen* istiyor musun?"

"Evet," diyorum kendime hâkim olamayıp. Kılıcı kınından çekiyorum, sanki elime göre yapılmış. Dengesi mükemmel. "Evet, elbette istiyorum."

"İyi çünkü bu kılıç senin hakkın, baban Justin Duarte

tarafından bana özel üretilmişti. Kılıcı yapan da ona ismini veren de kendisi. Bu *senin* aile yadigârın."

Bir anlığına soluğum kesiliyor. Madoc'un babamın adını yüksek sesle andığını hiç işitmemiştim. Ailemi katlettiğini bile konuşmayız; ima ederiz.

Ebeveynlerimin hayatta olduğu günlerden kesinlikle konuşmayız.

"Babamın eseriymiş," diyorum dikkatle, emin olmak için. "Babam Diyar'a gelmiş miydi?"

"Evet, birkaç yıllığına. Onun yaptığı sadece birkaç parça var bende. İkisini buldum, biri sana, diğeri Taryn'e." Yüzünü ekşitiyor. "Annenle burada tanıştılar. Sonra beraber kaçıp faniler dünyasına döndüler."

Ürpererek iç çekiyor, hep merak ettiğim halde yüksek sesle dile getirmeye hiç cüret edemediğim soruyu soracak cesareti buluyorum. "Nasıl insanlardı?" Sözcükler ağzımdan döküldüğü an irkiliyorum. Bana anlatmasını istediğimden bile emin değilim. Bazen annemden nefret edesim geliyor; ondan nefret edebilsem belki Madoc'u sevmem o kadar kötü gelmez.

Yine de sonuçta annem. Ona gerçekten kızabileceğim tek konu aramızda olmaması, bu da kesinlikle onun hatası değil.

Madoc tuvalet masamın önündeki keçi ayaklı tabureye oturup sakat bacağını uzatıyor, hani bir gören olsa bana uykudan önce masal anlatmaya hazırlandığını zanneder. "Zeki kadındı annen. Gencecikti. Onu Diyar'a getirdiğim ilk haftalarda habire içip dans etti. Her cümbüşün odağı haline geldi.

Ona her zaman eşlik edemiyordum. Doğuda savaş vardı, birçok bölgeye egemen olan bir Nasiğli kral, Yüce

Kral'a boyun eğmeye yanaşmıyordu. Buraya döndüğüm zamanlarda annenin neşesine sığınırdım. Etrafındaki herkese imkânsız diye bir şeyin olmadığını hissettiren bir havası vardı. Ölümlülüğüne bağlıyorum ama haksızlık ediyor da olabilirim. Onunkisi başka bir şeydi. Gözüpekliğindendi belki. Hiçbir şey onu sindiremezdi, ne büyü ne de başka bir şey."

Onu anneme dargın sanıyordum ama belli ki değilmiş. Hatta sesinden hiç beklenmedik bir düşkünlük akıyor. Yatağımın ayak ucundaki tabureye yeni gümüş kılıcımdan destek alarak oturuyorum.

"Baban ilginçti. Onu tanımadığımı zannettiğini biliyorum, ama evime, yanıp kül olan eski evime defalarca gelmişti. Üçümüz bahçede bal şarabı içerdik. Kılıçlara çocukluğundan beri bayıldığını söylerdi. Senin yaşlarındayken ebeveynlerini ikna edip arka bahçelerinde ilk demirci ocağını yaptırmış.

Üniversiteye gideceğine bir kılıç ustasının yanında çırak olarak işe başlamış. Akabinde bir müzenin yardımcı küratörüyle tanışmış. Kadın onu geç saatlerde gizlice içeri sokup antika kılıçları yakından incelemesine izin verirmiş. Böylece zanaatında ustalaşmış. Bir zaman sonra sadece perilerin yapabildiği kılıç türlerinin şanını duymuş ve bizi aramaya koyulmuş.

Buraya geldiğinde usta demirciydi, gittiğindeyse daha da ustalaşmıştı. Ne var ki kadınımla birlikte sırlarımızı da çalmak konusunda böbürlenmeden duramadı. Olay eninde sonunda Balekin'in kulağına gitti, o da bana çıtlattı."

Babam Madoc'la içtenlikle sohbet etmiş olsaydı, ona kazık atmakla böbürlenmemesi gerektiğini anlardı. Ger-

çi ölümlü dünyanın sokaklarında dolaşırken Elfhame'in insana ne kadar uzak göründüğünü de bilirim. Yıllar geçtikçe, Diyar'daki günleri babama çok eski bir rüya gibi gelmiş olsa gerek.

"İçimde iyilik az," diyor Madoc. "Ama sana bir vicdan borcum var, bunu da kendi tarzımda en iyi şekilde ödemeye ant içtim."

Kalkıyorum, yanına yaklaşıp eldivenli elimi soluk yeşil yanağına koyuyorum. Kedi gözlerini yumuyor. Onu affedemiyorum ama ondan nefret de edemiyorum. Öylece uzun süre duruyoruz, sonra kafasını kaldırıyor, sargısız elimi tutup eldivenin üzerinden öpüyor.

"Bugünden itibaren her şey farklı olacak," diyor. "Seni arabada bekleyeceğim."

Odadan çıkıyor. Kafamı ellerime dayıyorum. Zihnim dağınık. Kalkınca yeni kılıcımı belime takıyorum. Soğuk sert yüzeyini hissediyorum, verilmiş bir söz kadar ağır.

20. Bölüm

Oak, çekirge yeşili kıyafetiyle at arabasının etrafında dört dönüyor. Beni görünce yanıma koşup kucağa alınmak istiyor ama buna fırsat kalmadan kaçıp atları sevmeye gidiyor. Gelip geçici hevesleriyle tam bir peri çocuğu.

Ağır işlemeli elbisesiyle Taryn'in güzelliği üstünde. Vivi ise eflatuna çalan gri elbisesiyle göz kamaştırıyor. Ustalıkla işlenmiş kelebekler omuzlarından başlayarak göğsüne kadar, oradan da ayrı bir kol halinde yandan beline iniyor. Onu sahiden gösterişli elbiselerle ne kadar seyrek gördüğümü o zaman anlıyorum. Saçını toplamış, ışıltılı küpelerim de hafif tüylü kulaklarında. Madoc'a çekmiş kedi gözleri loş ışıkta parlıyor. İlk kez yüzüm gülüyor. Sağlam elimle Taryn'inki tutuyorum, o da benimkini sıkıyor. Birbirimize hınzırca sırıtıyoruz.

Arabada bir sepet atıştırmalık var, kim akıl etmişse eline sağlık, çünkü gün boyu hiçbirimiz doğru dürüst yemek yemedik. Eldivenin tekini çıkarıyor ve ağızda da-

ğılan çok hafif pofuduk ekmeklerden iki tane yiyorum. Hepsinin içi ballı üzüm ve fındık dolgulu, lezzetinden gözlerim yaşarıyor. Madoc kalın bir dilim kaşar peynir ile karabiberli, ardıç meyveli, hâlâ kanlı bir dilim geyik eti uzatıyor. Çabucak karın doyuruyoruz.

Madoc'un ön cebindeki kızıl beresi gözüme çarpıyor, yarısı içeride yarısı dışarıda. Bazı durumlarda madalya niyetine takıyor galiba.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Diğerlerinin aklından neler geçtiğini kestiremiyorum. Birden dans etmek zorunda kalacağım kafama dank ediyor. Okuldaki dans derslerinde hakarete uğramaktan çalışmaya fırsat bulamadığımdan, tek partnerim de Taryn olduğundan dansta berbatımdır.

Dain'i Balekin'in planlarına karşı koruyacak Hayalet, Kakalak ve Bomba aklıma geliyor. Keşke elimden gelse de onlara yardım edebilsem.

BU İLETİYİ TAŞIYANI ÖLDÜRÜN.

Baharatlı şarabımı içerken Madoc'u süzüyorum. Keyfi gayet yerinde görünüyor, casuslarından birini kaybettiğinden tamamen habersiz ya da umurunda değil.

Kalp atışlarım giderek hızlanıyor. Boş bulunup ellerimi eteğime silmemek ve elbiseme yemek bulaştırmamak için gayret gösteriyorum. En sonunda Oriana elimizi ağzımızı silelim diye gül suyu ve naneli ıslak mendillerden uzatıyor. Bir kovalamaca yaşanıyor çünkü Oak temizliğe yanaşmıyor. Arabanın içinde kaçacak fazla yeri olmasa da hepimizi çiğneyerek tahmin edilebileceğinden daha uzun süre direnmeyi başarıyor.

Kafam o kadar dağınık ki saraya vardığımızı bile anlamıyorum. Yolun sonuna geldiğimizi zınk diye durduğumuzda fark ediyorum. Kapıyı bir uşak açıyor. Müzik ve eğlence gürültüsüyle, kalabalık bir avluyla karşılaşıyorum. Mumlardan âdeta bir orman yapılmış, erimiş halleriyle termit yeniği ağaç gövdelerini andırıyorlar. Ağaç dallarına sıralanan mumların alevleri yanlarından geçenlerin rüzgârıyla titreşiyor. Duvarlara işaret ateşi gibi dizilmiş, bir kısmı da tüm bayırı aydınlatacak şekilde kayaların üzerine istiflenmiş.

"Hazır mısın?" Taryn bana fısıldıyor.

"Evet," diyorum bir çırpıda.

Arabadan topluca iniyoruz. Oriana Oak'ın bileğine gümüş bir tasma takıyor, çok da feci bir fikir değil aslında, ancak oğlan sızlanıp kedi gibi toprağa çökerek ayak diretiyor.

Vivienne etrafına bakınıyor. Bakışlarında bir vahşilik var. Burun delikleri kabarıp iniyor. "Yüce Kralı son bir kez selamlamamız gerekir mi?" diye soruyor Madoc'a.

Madoc yarım yamalak kafasını sallıyor. "Hayır. Zamanı gelince bağlılık yemini etmek üzere çağrılacağız. O vakte kadar Prens Dain'in yanında durmalıyım. Siz çanlar çalıp da Val Moren töreni başlatana kadar keyfinize bakın. Sonra taht odasına gelip törene katılırsınız. Şövalyelerim göz kulak olabilsin diye sizi kürsüye yakın tutacağım."

Başımızı belaya sokmamamız için bize yine nutuk atmasını veya asillerin yanında uçkuruma sahip çıkmamı öğütlemesini bekleyerek Oriana'ya dönüyorum ama Oak'ı zaptedip yoldan uzak tutmakla meşgul.

"Haydi partiye," diyor Vivi, Taryn'le ikimizin koluna girip beraberinde götürüyor. Kalabalığa yöneliyor, çok geçmeden kalabalığın içinde kayboluyoruz.

Elfhame Sarayı tıklım tıklım. Başına buyruk yaban perileri, saray mensupları ve hükümdarlar iç içe. Kraliçe Orlagh'ın Sualtı Diyarı'ndan gelen selkiler kendi dilleriyle bir ağızdan konuşuyorlar, derileri pelerin gibi omuzlarından sarkıyor. Tahta çıkmak için kendi sevgilisini öldürttüğü söylenen, Termit Hanedanlığı lordu Roiben gözüme ilişiyor. Uzun ayaklı masalardan birinin yanında dikiliyor; sıkış tıkış salona rağmen etrafı boş, sanki hiç kimse yaklaşmaya cesaret edemiyor. Saçı tuz rengi, tepeden tırnağa siyah giyimli, belinde de kavisli bir kılıç var. Abes dursa da hemen yanında inci grisi mini eteği ve dize kadar çizmeleriyle yeşil derili bir piksi kız var, kıyafeti belli ki ölümlü kıyafeti. Piksinin iki yanında üniformalı birer şövalye dikiliyor, biri saçını taç şeklinde örmüş. Derste kraliyet tacını anlatan Dulcamara bu.

Adlarını şarkılardan işittiğim başka kişiler de var: Kendi adasını Kaliforniya kıyılarından ayıran Yeni Avalon'lu Rue Silver, sürgündeki Alderking'in oğlu Severin'le laflıyor. Severin muhtemelen yeni Yüce Kral'la ittifak kuracak ya da Lord Roiben'in maiyetine katılacak. Benim yaşlarımda, kızıl saçlı bir insan oğlanla beraber. Duraklayıp ikisini de inceliyorum. Oğlan onun uşağı mı? Efsunlanmış mıdır? Bakışlarından çözemiyorum, yalnız baktığımı görünce bana sırıtıyor.

Hemen gözlerimi kaçırıyorum.

Aynı anda selkiler yer değiştiriyor ve yanlarında baş-

ka birisi gözüme çarpıyor. Gri tenli, mavi dudaklı, pırasa saçlı, gözleri de çukura kaçmış. Haline rağmen kızı tanıyorum. Sophie. Boğulan denizcileri aralarına katan *merfolk*'larla* ilgili öyküler işitmiştim ama inanmamıştım. Konuşunca keskin dişlerini görüyorum. Sırtımdan bir ürperti geçiyor.

Sendeler gibi Vivi ile Taryn'in peşine takılıyorum. Arkama göz attığımda Sophie'yi görmüyorum; kızı hayalimde mi canlandırdım emin değilim.

Bir *shagfoal* ile bir *barghest*'in yanından geçiyoruz.** Herkes yüksek sesle gülüp çılgınlar gibi dans ediyor. Goblin maskeli bir davetlinin yanından geçerken adam maskesini kaldırıp bana göz kırpıyor. Meğer Kakalak'mış.

"Geçen geceyi duydum. Aferin," diyor. "Şimdi ters gözüken herhangi bir şeye karşı gözünü dört aç. Balekin harekete geçecek olursa bunu tören başlamadan önce yapacaktır."

"Olur," diyorum, biraz onunla takılmak için kardeşlerimden kopuyorum. Böyle bir kalabalıkta kısa süreliğine kaybolmak kolay.

"Güzel. Prens Dain'in taç giymesini kendi gözlerimle görmek istedim." Kuru yaprak rengi ceketinin içine uzanıp gümüş bir yassı şişe çıkarıyor, kapağını açıp bir fırt çekiyor. "Ayrıca, seçkinlerin hoplayıp zıplayarak kendilerini rezil etmelerini seyrediyorum."

Gri yeşil pençeli eliyle şişeyi bana ikram ediyor. İçindekinin bataklığı andıran iğrenç ve kesif kokusunu ta

* Su altında yaşayan insansı yaratıklar. (ç.n.)

** İngiliz halk söylencelerindeki iki yaratık. *Shagfoal* at gövdeli, uzun kollu, iri kızıl gözlüdür. *Barghest* ise kapkara, dev bir vahşi köpek görünümündedir. (ç.n.)

uzaktan duyuyorum. "Böyle iyiyim," diyorum başımı iki yana sallayarak.

"Ona ne şüphe," diyor, gülüyor, sonra da maskesini tekrar indiriyor.

Kalabalığın arasında uzaklaşırken arkasından sırıtıyorum. Sırf onu görmek bile içimi nihayet buraya aitmişim duygusuyla kaplıyor. Hem o hem Hayalet hem de Bomba dostum sayılmasa da aslen bana çok benziyorlar. Kılı kırk yaracak değilim. Onlar sayesinde bir yer ve bir amaç edindim.

"Nerelerdeydin?" Vivienne koluma yapışarak soruyor. "Sana da Oak'ınki gibi bir tasma lazım. Yürü, dans edeceğiz."

Tıpış tıpış onlarla gidiyorum. Her yerde insanın ayağını yerden kesen bir müzik çalıyor. Peri müziğinin cazibesine direnmek olanaksızdır derler, halbuki pek doğru değil. Asıl imkânsız olan dansa bir kez başladın mı durmaktır, müzik devam etmeye görsün. Nitekim müzik bütün gece susmaz, danslar iç içe geçer, soluk almana bile fırsat vermeksizin şarkıların biri bitmeden öbürü başlar. Müziğe ayak uydurmak, akışına kapılmak insanı tüketir. Vivi onlardan biri olduğu için dilediği zaman durabiliyor tabii. Bizi de danstan koparabildiği için onunla beraber dans etmek güvenli sayılır. Yalnız Vivi bazen tedbiri elden bırakabiliyor.

Aslında bunu eleştirecek en son kişiyim.

El ele tutuşup çember dansına katılıyor, kahkahalarla zıplıyoruz. Şarkı âdeta kanımı kaynatıyor, damarlarım aynı ritimle atıyor, aynı tatlı melodiye eşlik ediyor sanki. Çember kırılıyor ve nasılsa Locke'la el ele kalıyorum. Beni neşeyle fır döndürüyor.

"Çok güzelsin," diyor. "Bir kış gecesi gibisin."

Tilki gözlerinin içi gülüyor. Kızıla çalan saç lüleleri sivri kulaklarını örtmüş. Bir tane kulak memesinden mum ışığını ayna gibi yansıtan bir altın küpe sarkıyor. Nefes kesici, insanüstü bir güzellik taşıyan asıl kendisi.

"Elbiseyi beğendiğine sevindim," demeyi başarıyorum.

"Söylesene, beni sever miydin?" diye soruyor damdan düşer gibi.

"Elbette." Gülüyorum, vermem gereken yanıtın bu olduğundan emin değilim. Yalnız sorusunu öyle tuhaf bir şekilde dile getiriyor ki karşı koyamıyorum. Ebeveynlerimin katilini sevdiğime göre, galiba herkesi sevebilirim. Onu sevmek *hoşuma giderdi.*

"Acaba," diyor. "Uğruma ne yapardın?"

"Ne demek istediğini anlamadım." Bu çakmak bakışlı ketum varlık konağının damında oturup benimle nazikçe konuşan veya koridorlarda beni kahkahalarla kovalayan Locke değil. Bunun hangi Locke olduğunu çözemiyorum, yine de karşısında dengem şaşıyor.

"Benim için yemin eder miydin?" Şakayla karışık konuşuyormuş gibi gülümsüyor.

"Ne yemini?" Beni etrafında döndürüyor, deri çarıklarımın parmak ucundayım. Uzaktan bir kaval çalmaya başlıyor.

"Herhangi bir yemin," diyor eften püften konuşurcasına, halbuki sorduğu şey hiç de eften püften değil.

"Duruma bağlı," diyorum, çünkü esas yanıt herkesin duymak istemeyeceği türden dümdüz bir hayır.

"Benden vazgeçecek kadar seviyor musun beni?" Yüz ifademin allak bullak olduğuna eminim. İyice sokuluyor.

"Sevginin ölçütü bu değil midir?"

"Bi-bilmem," diyorum. Bunun altından mutlaka bir beyanat çıkacak, ya duygularını ortaya dökecek ya da duygusuzluğunu.

"Arkamdan gözyaşı dökecek kadar seviyor musun beni?" Bu sözleri boynumda sarf ediyor. Nefesini hissediyorum, ensem gıdıklanıyor, ihtiras ve huzursuzlukla karışık ürperiyorum.

"Yani canın yanarsa mı?"

"Yani canını yakarsam."

Tüylerim diken diken oluyor. Hoşuma gitmiyor. En azından altında kalmıyorum. "Canımı yakarsan ağlamam. Ben de senin canını yakarım."

Dans pistinde dönüyoruz ama adımları bocalıyor. "Eminim öyle bir durumda..."

Birden susup arkasına bakıyor. Düşünemez haldeyim. Yüzüme ateş basıyor. Bir sonraki cümlesinden korkuyorum.

"Eş değiştirme zamanı," diyor bir ses, bir de ne göreyim, meğer olabilecek en korkunç kişiymiş konuşan: Cardan. "Hay aksi," diyor Locke'a. "Lafı ağzından mı aldım?"

Ses tonu saldırgan, ilk söylediğini düşündükçe içime su serpilmiyor pek.

Locke saygı gereği beni en genç prense teslim ediyor. Taryn'in bizi seyrettiğini göz ucuyla fark ediyorum. Cümbüşün tam ortasında, kaybolmuş gibi donakalmış. Periler etrafını arı gibi sarmış, baş döndürücü sarmallar çizerek eş değiştiriyorlar. Acaba Cardan benden önce ona mı dadandı?

Yaralı elimden tutuyor. Siyah takım elbisesine uygun siyah deri eldiven takmış, ipek eldivenlerime rağmen

onunkinin sıcaklığını hissediyorum. Ceketinin üst kısmı kuzgun tüyleriyle kaplı. Metal burunlu botları öyle sivri ki dansa başladığımız anda beni vahşice tekmelemesi işten bile değil. İç içe geçmiş metal ağaç dallarından bir taç var kafasında, hafif eğik takmış. Yanaklarına simli boya sürmüş, kirpiklerine de kapkara sürme çekmiş. Sol gözünün sürmesi dağılmış, herhalde unutup gözünü ovuşturmuş.

"Ne istiyorsun?" diyorum zoraki. Aklım hâlâ Locke'ta, hâlâ dediklerini ve demediklerini düşünüyorum. "Hadi durma. Hakaret et."

Kaşları kalkıyor. "Ölümlülerden emir almam," diyor, alışıldık zalim gülümsemesiyle.

"Yani güzel laflar mı edeceksin? Hiç sanmam. Periler yalan söyleyemez." Kızasım var ama şu anda daha ziyade minnet duyuyorum. Yüzüm artık yanmıyor, gözlerime iğneler batmıyor. Dalaşmaya hazırım, böylesi çok daha iyi. Gerçi niyetinin bambaşka olduğuna eminim ama beni Locke'tan ayırarak bana muazzam bir iyilik yaptı.

Elleri kalçama kayıyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Benden sahiden nefret ediyorsun değil mi?" Ağzı kulaklarına vararak soruyor.

"En az senin benden nefret ettiğin kadar," diyorum, adımı karaladığı sayfa aklımda. Çalı labirentte sarhoş haliyle beni seyredişi hatırıma geliyor. Şimdi de bana bakışı aynı.

Elimi bırakıyor. "Tekrar dalaşmak üzere," diyor, eğilerek selam verişi bence alaydan başka bir şey değil.

Kalabalığın arasında sendeleyerek uzaklaşırken arkasından seyrediyor, konuşmamızdan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

* * *

Törenin başladığını haber veren çanlar çalıyor. Müzisyenler keman ve arp çalmayı bırakıyorlar. Uzun bir süre bayırda sessizlik oluyor, kulak kabartılıyor, sonra herkes yerlerine geçiyor. Ön kısımlara ilerliyorum, Yüce Kral'ın asilzade tayfasının toplandığı yere doğru. Ailem de orada duracak. Oriana çoktan hazır, Madoc'un en iyi şövalyelerinden birinin yanında dikilmiş, halinden hoşnut değilmiş gibi bir ifade var yüzünde. Oak tasmasından kurtulmuş ve Taryn'in omuzlarına binmiş. Locke gülerken, Taryn onun kulağına bir şey fısıldıyor.

Duruyorum. Kalabalık yanımdan akıp geçiyor, oysa ben, Taryn oğlana sokularak Locke'ın bir tutam saçını kulağının arkasına ittirirken olduğum yere mıhlandım.

O küçücük harekette çok şey var. Öküz altında buzağı aramamaya çalışıyorum ama aramızda geçen o tuhaf konuşmadan ötürü beceremiyorum. Halbuki Taryn'in bir sevgilisi var, bu gece evlilik teklifi yapılacak kişi kendisi. Ayrıca Locke ile beni biliyor... aramızdaki ilişki her neyse.

Benden vazgeçecek kadar seviyor musun beni? Sevginin ölçütü bu değil midir?

Vivienne kalabalıkta beliriyor, kedi gözleri pırıl pırıl, saçı yüzüne düşmüş. Oak'ı kucaklayıp oğlanla beraber dönüyor da dönüyor, en sonunda etekleri havalandırarak ikisi birden yere devriliyor. Yanlarına gitmeliyim ama gitmiyorum.

Henüz Taryn'in yüzüne bakamam, aklıma bir hainlik şüphesi yerleşmişken olmaz.

Kraliyet ailesinin kürsüde toplanmasını arkada kalarak seyrediyorum. Yüce Kral ağaç dallarıyla örülmüş

tahtında oturuyor, kafasında ağır tacı, yüzünde derin kırışıklıklar, pür dikkat bakan bronz gözleriyse baykuşu andırıyor. Prens Dain kralın yanındaki mazbut tahta taburede oturuyor, cübbesi bembeyaz, ayakları ve elleri çıplak. Kraliyet ailesinin diğer üyeleriyse tahtın arkasında ayaktalar – Balekin ve Elowyn, Rhyia ve Caelia. Prens Dain'in annesi Taniot bile pırıl pırıl altın entarisiyle kralın huzurunda. Eksik tek aile ferdi Cardan.

Yüce Kral Eldred'in ayağa kalkmasıyla tüm bayır sus pus kesiliyor. "Egemenliğim uzun sürdü ama bugün aranızdan ayrılıyorum." Sesi bayırda yankılanıyor. Muazzam bir kalabalığa bu şekilde konuştuğu enderdir. Güçlü sesiyle birlikte kırılgan duruşu da beni sarsıyor. "Vaat Diyarı'nın çağrısını ilk hissettiğimde geçici sanmıştım. Ama o çağrıya artık karşı koyamıyorum. Bugünden itibaren bir kral değil, göçebeyim."

Her ne kadar burada toplanmamızın sebebini herkes bilse de etrafımda ağlayanlar oluyor. Bir pırtıl, keçi kafalı bir pukanın saçına gömülmüş, gözyaşı döküyor.

Saray ozanı ve baş kâhya Val Moren kürsünün yan tarafından öne çıkıyor. Duruşu kambur, çırpı gibi, uzun saçı çubuk dolu, tek omzuna da kara kuru bir karga tünemiş. Pürüzsüz tahta asasına abanarak ayakta duruyor. Ağacı hâlâ canlıymış gibi asanın tepesi tomurcuklanmış. Söylentilere göre gençliğinde ayartılarak ölümlüler dünyasından koparılmış ve Eldred'in yatağına girmiş. Kralı olmayınca ne yapacak merak ediyorum.

"Sizden ayrılmaya gönlümüz el vermiyor Lordum," diyor, bu sözler onun ağzından çıkınca kendine has buruk bir tınıya bürünüyor.

Eldred onun ellerini avuçluyor, aynı anda tahtın dalları sarsılıp serpilmeye, havaya yükseldikçe yeni filizler belirmeye, boylu boyunca yaprak ve çiçek açmaya başlıyor. Tavandaki kökler de kıvranmaya başlayıp sarmaşık gibi uzanarak bayırın zeminine kadar iniyor. Mis gibi bir hava yayılıyor, yaz esintisi misali, buram buram elma kokuyor. "Yerime bir başkası geçecek. Sizden beni azat etmenizi rica ediyorum."

Toplanan halk tek bir ağızdan yanıt vererek beni şaşırtıyor. "*Sizi azat ediyoruz*," diyorlar, kelimeler etrafta yankılanıyor.

Yüce Kral ağır kaftanını omuzlarından atıyor. Kaftan mücevher işlemeli bir yığın halinde taş zemine düşüyor. Meşe yapraklı tacını kafasından çıkarıyor. Şimdiden sırtı daha dik duruyor. Sinir bozucu bir heveslilik sergiliyor. Eldred birçok perinin anımsadığından daha uzun süredir Elfhame'in Yüce Kralı; gözümde hep çok yaşlıydı ama hükümdarlık kaftanını sırtından sıyırmasıyla âdeta geçen yılları da üstünden atmış gibi görünüyor.

"Yerinize Yüce Kralımız olarak kimi atayacaksınız?" Val Moren soruyor.

"Ortanca oğlum Dain'i," diyor Eldred. "Öne çık evladım."

Prens Dain tabure üzerindeki mazbut makamından kalkıyor. Annesi oğlunun üzerindeki beyaz örtüyü çekip onu çıplak bırakıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum. Periler Diyarı'ndaki çıplaklığa bir miktar alışkınım ama kraliyet ailesininkine değil. Ağır ve gösterişli kıyafetleriyle bekleyen diğerlerinin yanında Dain zarif ve kırılgan duruyor.

Acaba üşüyor mudur? Elimin acısı tazeyken umarım üşüyordur.

"Kabul edecek misiniz?" Val Moren soruyor. Omzundaki sıska karga kara kanatlarını çırpıyor. Bu da mı törenin bir parçası, emin değilim.

"Tacın sorumluluğunu ve onurunu taşımayı sürdüreceğim," diyor Dain ciddiyetle, o anda çıplaklığı bambaşka bir şeye dönüşüyor, bir güç gösterisine. "Kabul edeceğim."

"Nasiğli Meclisi, gecelerin sahibi, öne çıkın ve prensinizi kutsayın," diyor Val Moren.

Bir dişi boggan dağ gibi gövdesiyle kürsüye çıkıyor. Bedeni altın sarısı gür tüylerle kaplı, kollarını bükmese yerlerde sürünecek. Prens Dain'i ikiye bölecek kadar kuvvetli görünüyor. Belindeki etek hayvan postundan, kocaman elinde de mürekkep hokkasına benzer bir şey taşıyor.

Prensin sol koluna koyu kıvamlı kanla uzun sarmallar çiziyor, karnına, oradan da sol bacağına kadar iniyor. Adam irkilmiyor. Kadının işi bitince geri çekilip eserine hayranlıkla bakıyor, sonra da hafifçe eğilerek Eldred'i selamlıyor.

"Siğli Meclisi, alacakaranlık halkı, öne çıkın ve prensinizi kutsayın," diyor Val Moren.

Huş ağacı kabuğuna benzer bir şeye sarınmış, saçı garip açılarla diken diken olmuş ufacık bir oğlan kürsüye yaklaşıyor. Sırtında uçuk yeşil küçük kanatları var. Dain'in öbür tarafına tereyağı sarısı, kalın polen şeritleri çiziyor.

"Yaban perileri, Çekingen Halk, öne çıkın ve prensinizi kutsayın," diyor Val Moren.

Bu kez bir hob öne çıkıyor, iki dirhem bir çekirdek kıyafeti itinayla dikilmiş. Bir avuç çamurla gelip Prens Dain'in göğsünü, tam kalbinin üzerini onunla sıvıyor.

Nihayet kalabalıkta Cardan'ı görüyorum, ayakta zor duruyor, elinde de bir şarap tulumu var. Görünüşe bakılırsa kör kütük sarhoş etmiş kendisini. Yüzündeki gümüş boya lekesi ve elini kalçama kaydırışı hatırıma gelince çoktan bu yola baş koyduğunu anlıyorum. Yüzyıllardır sarayda yaşanan en önemli anda kraliyet ailesinden ayrı düşmesi içimin yağlarını eritiyor.

Başı büyük belaya girecek.

"Onu kim giydirecek?" Val Moren'in sorusu üzerine Dain'in kız kardeşleri ve annesi sırayla gelip hayvan postundan yapılmış altın kolçaklı beyaz ceket, pantolon ve oğlak derisinden çizme giydiriyor. Masal kitaplarından fırlamış adil ve bilge bir krala benziyor. Çatı kirişindeki Hayalet'in ve maskeli Kakalak'ın gururla seyrettiğini hayalimde canlandırabiliyorum. Ona bağlılık yemini etmiş biri olarak aynı gururu ben de biraz taşıyorum.

Yalnız şu sözlerini unutamam: *Benim kulumsun Jude Duarte.*

Yaralı elimi gümüş kılıcımın kabzasına, babamın el emeği olan kılıca götürüyorum. Bu geceden itibaren Yüce Kral'ın casusu ve tebaasının gerçek bir üyesi olacağım. Düşmanlarına yalan söyleyeceğim, işe yaramazsa çok daha beterini yapmanın bir yolunu bulacağım. Benimle zıtlaşırsa, eh, o zaman da başımın çaresine bakarım.

Val Moren asasını sertçe yere vuruyor, titreşimini ta dişlerimde hissediyorum. "Peki tacını kim takacak?"

Eldred gururlu bir ifade takınıyor. Eğri büğrü elleriyle tuttuğu taç, metalinden güneş ışığı yayılıyormuş gibi parlıyor. "Ben takacağım."

Muhafızlar muhtemelen Eldred'in saraydan ayrılışına

eşlik etmeye hazırlanarak usulca yer değiştiriyorlar. Kalabalığın etrafını saran şövalye sayısı törenin başlangıcına kıyasla daha çok.

Yüce Kral konuşuyor. "Gel Dain. Önümde diz çök."

Veliaht Prens babasının ve kalabalığın önünde diz çöküyor.

Gözüm hâlâ Locke'la yan yana duran Taryn'e kayıyor. Oriana bir kolunu kanat gerer gibi Oak'a dolamış, Madoc'un subaylarından biri de kadının kulağına eğilerek konuşuyor. Adam kapıyı gösteriyor, o da Vivi'ye bir şey söyleyip kapıya yöneliyor. Taryn ile Locke peşinden gidiyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kalabalığı yararak peşlerine takılıyorum. Bulunmam gereken yerden ayrılarak kendimi Cardan gibi rezil etmek istemem.

Val Moren'in sesi düşüncelerimi bölüyor. "Peki ya sizler, Elfhame Halkı, Prens Dain'i Yüce Kralınız olarak kabul ediyor musunuz?"

Kalabalıktan bir haykırış yükseliyor, cıvıltılar ve böğürtülerin bini bir para: "Ediyoruz."

Kürsünün etrafını saran şövalyelere bakıyorum. Başka bir hayatta onlardan biri olabilirdim. Onlara baktıkça tanıdık yüzler görüyorum. Madoc'un en iyi kumandanları. Canlarını verecek kadar sadık savaşçılar.

Üniformalı değiller. Parlak zırhlarının üzerine Greenbriar gömleği geçirmişler. Madoc en güvendiği adamlarını uygun yerlere yerleştirerek tedbirli davranmak istemiş olabilir. Ne var ki öldürdüğüm casus, alaycı mesajı taşıyan ulak da Madoc'un adamıydı.

Ayrıca Oriana, Oak ve kız kardeşlerim ortadan kayboldular. Tam da kürsü kuşatıldığı sırada Madoc'un su-

baylarından biri tarafından uzaklaştırıldılar.

Geleceğimizi sağlama alacak bir planım var.

Kakalak'ı bulmam gerek. Hayalet'i bulmam gerek. Bir terslik olduğunu onlara söylemem gerek.

Kıdemli bir strateji uzmanı uygun fırsatı kollar.

Bir goblin üçlüsünü, bir trolü ve Dingin Halk'tan birini kenara iterek ilerliyorum. Bir *spriggan** bana hırlıyor ama aldırmıyorum. Tören bitmek üzere. Kadeh ve maşrapaların tazelendiğini görüyorum.

Kürsüde, Balekin diğer prensler ve prenseslerle durduğu yerden öne çıkıyor. Bir an bunu törenin parçası sanıyorum, ta ki Cardan'la yaptığı korkunç düellodan anımsadığım ince uzun kılıcı çekene dek. Olduğum yerde kalıyorum.

"Abi," diyor Prens Dain azarlar gibi.

"İtirazım var," diyor Balekin. "Taç için sana meydana okumaya geldim." Kürsünün etrafındaki tüm şövalyelerin kılıçlarını çektiklerini görüyorum. Ancak ne Elowyn ne Eldred ne de diğerleri –ne Val Moren ne Taniot ne de Rhyia– silahlı. Bir tek Caelia korsesinden bir hançer çekiyor, o da işe yaramayacak kadar küçük.

Kendi kılıcımı çekesim geliyor ama milletle dip dibeyim.

"Balekin," diyor Eldred sertçe. "Evladım. Yüce Divan alt tabaka meclislere benzemez. Biz kan davası gütmeyiz. Kardeşinle düelloya tutuşman hak etmediğin bir tacı başına takmamı sağlamaz. Seçimimi sineye çekeceksin. Cümle diyarın önünde kendini rezil etme."

"Bu sadece bizim aramızda," diyor Balekin Dain'e, ba-

* Gücünü topraktan alan asabi bir peri türü. (ç.n.)

basının lafını hiçe sayarak. "Bundan böyle Mutlak Hükümdar yok. İkimizden ve taçtan başkası yok."

"Seninle dövüşmem gerekmiyor," diyor Dain, kürsünün etrafında kümelenmiş ve emir bekleyen muhafızları işaret ediyor. Madoc da aralarında ama daha fazlasını görecek kadar yakında değilim. "Gerçi o kadarına bile layık değilsin ya."

"Öyleyse bunu senin vicdanına bırakıyorum." Balekin iki adım atarak kolunu uzatıyor. Vurduğu yere bile bakmadığı halde kılıcı Elowyn'in gırtlağını biçiyor. Birisi çığlık atıyor, ardından herkes. Yara ilk anda kızın tenin-de kara bir lekeden ibaret, sonra oluk gibi kan fışkırıyor. Öne sendeliyor, emekler gibi yere kapaklanıyor. Altın sarısı kumaş ve ışıltılı takılar kızıla dönüyor.

Balekin'in kılıcının küçük bir hamlesi yaptı bunu, neredeyse zahmetsizce.

Eldred'in eli havaya kalkıyor. Kökleri büyüten, tahtın serpilip yeşermesine yol açan büyüyü kullanacağını düşünüyorum. Ama o güç artık yok; adam krallığını bıraktı. Tam aksine, tahttaki yeni tomurcuklanan çiçekler kararıp soluyor.

Val Moren'in omzundaki karga kanatlanıyor, bayırın oyuk tavanından sarkan köklere doğru gaklayarak uçuyor.

"*Muhafızlar*," diye sesleniyor Dain buyurgan bir sesle. Ancak şövalyelerden hiçbiri kürsüye çıkmıyor. Tek vücut halinde sırtlarını kraliyet ailesine dönüp kılıçlarını kalabalığa doğrultuyorlar. Olacaklara çanak tutuyorlar, Balekin'in darbe girişimine göz yumuyorlar.

Bunun Madoc'un planı olduğuna inanamam. Dain

onun dostu. Dain onun silah arkadaşı. Dain Yüce Kral olduğunda onu ödüllendirecekti.

Kalabalık beni de sürükleyerek dışarıya akın ediyor. Herkes korkunç tablodan ya kaçmaya çalışıyor ya da kürsüye doğru sürükleniyor. Termit Hanedanlığı'nın tuz beyazı saçlı kralının kulaç atar gibi kürsüye yaklaşmaya çalıştığını görüyorum, ancak kendi şövalyeleri adamın önüne dikilerek yolunu kesiyorlar. Ailem kayıp. Cardan'ı arıyorum ama kalabalıkta kaybolmuş.

Her şey çok hızlı gelişiyor. Caelia Yüce Kral'ın yanına koşuyor. Ufacık hançerine silah demeye bin şahit lazım ama yine de cesurca tutuyor. Elowyn'in yanına çömelen Taniot fışkıran kanı etekliğiyle durdurmaya uğraşıyor.

"Buna ne diyorsun baba?" Balekin kafa tutuyor. "Kardeşim?"

Aniden iki tane ok Balekin'in böğrüne isabet ediyor. Balekin öne sendeliyor. Ceketinin kumaşı yırtılmış, altındaki metal parlıyor. Zırh. Dam kirişlerinde gözüm Hayalet'i arıyor.

Ben de en az onun kadar prensin ajanıyım. Dain'in imdadına yetişmek görevim. Tekrar ite kaka ilerliyorum. Geleceğim, kendi kendime anlattığım bir masal misali, etrafımda cereyan eden keşmekeşle tezat oluşturacak bir canlılıkla gözümün önünde canlanıyor. Bir şekilde prense ulaşıp Balekin'in ihanetine karşı prensi koruyacağım, en sonunda da sadık muhafızları yetişecekler. Hainlere karşı kendimi krala siper ederek kahraman olacağım.

Madoc oraya benden önce ulaşıyor.

Bir anlığına içime su serpiliyor. Komutanlarının sadakati parayla satın alınabilir ama Madoc asla...

Birden Madoc kılıcını Dain'in göğsüne öyle kuvvetle saplıyor ki kılıç öbür taraftan çıkıyor. Kılıca iyice abanıyor, göğüs kafesini ta kalbine kadar yarıyor.

Dışarı akın eden kalabalığın ortasında yerime mıhlanıyorum. Taş kesiliyorum.

Açılan yarada kemiğin beyazını, cart kırmızı kasları seçiyorum. Prens Dain, Yüce Kral olmasına ramak kalmışken, mücevherli hükümdarlık kaftanının üzerine yığılıyor, dökülen kanı elmasların kızılına karışıyor.

"Hainler!" Elder fısıldıyor ama sesi alanın genişliği yüzünden yüksek çıkıyor. Lafı salonda âdeta çınlıyor.

Madoc duraklıyor, sonra görevini acımasızca yerine getirmeye hazırlanır gibi dişlerini sıkıyor. Kızıl beresi artık kafasında, cebinde gördüğüm kepi, vitrininde inceleyip durduğum. Bu gece taze kana banacak onu. Yeni kan izleri kalacak. Bunu birilerinin emriyle yaptığına bir türlü inanasım gelmiyor.

Balekin'le bir olup Dain'in casuslarını yanlış yönlendirmiş olsa gerek. Kendi kumandanlarını mevzilendirip kraliyet ailesini herhangi bir yardım elinden mahrum bırakmış. Balekin'in en beklenmedik anda darbe indirmesini sağlayacak ortamı hazırlamış. Tacın ölüm lanetini tetiklememenin tek yolunun darbeyi tacın henüz kimsenin kafasında olmadığı ana denk getirmekten geçtiğini bile akıl etmiş. Tanıdığım kadarıyla bu darbeyi onun planladığına eminim.

Madoc Eldred'e ihanet etti, Dain ise tüm umutlarımı ve planlarımı da beraberinde götürerek öldü.

Taç giyme törenleri birçok şeye gebedir.

Balekin halinden fevkalade hoşnut. "Tacı bana ver."

Eldred tacı elinden düşürüyor. Taç yerde biraz yuvarlanıyor. "Çok istiyorsan kendin al."

Caelia yürek parçalayan bir feryat koparıyor. Rhyia dehşetle kalabalığa bakıyor. Eldred'in yanında duran Val Moren'in yüzü süzgün, benzi atmış. Şövalyelerin kuşattığı kürsü, sonunda tüm oyuncuların rol gereği aynı kanlı akıbete uğradığı korkunç bir tiyatro sahnesini andırıyor.

Madoc'un elleri kana bulanmış. Gözlerimi ellerinden alamıyorum.

Balekin Yüce Tacı yerden alıyor. Altın sarısı meşe yaprakları mum ışığında parlıyor. "Tahtı terk etmek için çok bekledin baba. Zayıf düştün. Hainlerin küçük derebeylikler kurmalarına göz yumdun, alt tabaka hanedanlıkları denetimsiz, yaban perileriyse kendi hallerine bıraktın. Dain de aynı yolun yolcusu olacaktı, dalaverelerin ardına sığınan bir ödlek. Oysa ben kan dökmekten çekinmem."

Eldred konuşmuyor. Ne taca doğru hamle yapıyor ne de bir silaha davranıyor. Sadece bekliyor.

Balekin bir şövalyeye Taniot'u getirmesini emrediyor. Zırhlı bir kadın asker kürsüye çıkıp kadını kıskıvrak yakalıyor. Taniot kafasını deli gibi sallayınca uzun, kara boynuzları kızıl bereli şövalyenin omzunu paralıyor. Sorun değil. Hiçbiri dert değil. Çok sayıda şövalye var. İki adım sonra debelenen kalmıyor.

Balekin babasının karşısına dikiliyor. "Beni Yüce Kral ilan et, tacı kafama tak, o zaman zarar görmeden özgürce burayı terk edebilirsin. Kız kardeşlerim himayemde olacak. Eşin hayatta kalacak. Aksi takdirde Taniot'u bizzat öldüreceğim. Burada herkesin önünde geberteceğim ve buna göz yumduğunu herkes bilecek."

Bakışlarım Madoc'a kayıyor. Basamaklarda durmuş ve komutanlarından biriyle alçak sesle konuşuyor. Soframızda yemek yiyen, Oak'la şakalaşıp onu güldüren trol bu. O zamanlar ben de gülmüştüm. Şimdi ellerim titriyor; tüm bedenim sarsılıyor.

"Balekin, ilk doğan, ne kadar kan döksen de Elfhame'e asla hükümdar olmayacaksın," diyor Eldred. "Taca layık değilsin."

Gözlerimi yumuyor ve Oriana'nın bana söylediklerini düşünüyorum: *Yüce Kral'ın sevgilisi olmak kolay iş değildir. Hep bir piyon olursun.*

Taniot ölümü zarafetle karşılıyor. Kıpırtısız. Duruşunda hem asalet hem teslimiyet var, ağıtlar âlemine çoktan geçmiş gibi. Elleri önünde kenetli. Şövalyelerden biri –omzu berelenen kızıl bereli şövalye– kılıcının tek bir darbesiyle kellesini uçururken kadın gık çıkarmıyor. Taniot'un boynuzlu kafası biraz yuvarlanıp Dain'in cesedine tosluyor.

Yüzümde bir serpinti hissediyorum, yağmur gibi.

Halktan bir sürü kişi cinayetten keyif alıyor, bir o kadarı da manzaradan memnun. Kalabalık âdeta aklını kaçırmış, daha büyük bir katliamı dört gözle bekliyor gibiler. Gözleri hiç doymayacak diye korkuyorum. İki şövalye Eldred'i yakalıyor.

"Tekrar sormayacağım," diyor Balekin.

Ama Eldred sadece gülüyor. Balekin kılıcını sapladığında bile gülmeyi sürdürüyor. Diğerleri gibi yere yığılmıyor. Yarasından kan akacağına kızıl güveler fışkırıyor. Öyle ani oluyor ki Yüce Kral'ın bedeni bir anda yok olup geriye sadece kızıl güveler kalıyor, dev bir bulut gibi, ka-

natlı bir hortum halinde burgaçlar çizerek yükseliyorlar.

Buna yol açan büyü her neyse uzun sürmüyor. Düşmeye başlıyor, kurumuş yapraklar gibi kürsünün yüzeyine saçılıyorlar. Olacak şey değil ama Yüce Kral Eldred artık ölü.

Kürsü kan revan içinde. Val Moren dizlerinin üzerinde.

"Kardeşlerim," diyor Balekin kızlara dönerek. Sesindeki kibir biraz kaybolmuş, yerini dehşet verici bir mülayimlik almış. Uyanmayı reddettiği korkunç bir rüyanın ortasındaymış gibi çıkıyor sesi. "Hanginiz tacımı takacak? Beni taçlandırın ki yaşayasınız."

Madoc'un anneme kaçmamasını söyleyişi hatırıma geliyor.

Caelia hançerini bırakarak öne çıkıyor. Altın rengi bir korse ve mavi bir etek var üzerinde, serbest bıraktığı saçında da bir böğürtlen tacı.

"Ben yaparım," diyor. "Yeter. Kirli amellerin hükümdarlığını ebediyen lekeleyecek olsa da seni Yüce Kral ilan edeceğim."

Asla demek ebediyen demek gibidir lafı aklımdan geçiyor, sonra da Cardan'ın herhangi bir lafını, hele ki şu anda, anımsadığım için kızıyorum. Bir yanım ağabeyinin kaçınılmaz dehşet egemenliğine –hem de onun kötü kalpliliğine rağmen– kızın boyun eğişine seviniyor. Hiç değilse olay noktalanıyor.

Dam kirişlerinden bir ok atılıyor, geçen seferkinden tamamen farklı türde. Kızın göğsüne isabet ediyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, titreyen elini kalbine götürüyor, sanki yarası ayıpmış da eliyle örtmeye çalışır gibi. Sonra gözleri geri kayıyor ve gık çıkarmadan yere yığılıyor. Bu

kez öfkeyle haykıran Balekin. Madoc tavanı işaret ederek adamlarına emirler yağdırıyor. Bir falanks diğerlerinden ayrılıp hep birlikte merdivenlere koşuyor. Uçuk yeşil kanatlı birkaç muhafız kılıçlarını çekerek havalanıyor.

Kızı o öldürdü. Onu Hayalet öldürdü.

Gözümü karartıp ite kaka kürsüye ilerliyorum, yanından geçtiğim bir *sluagh** kana susamışlıkla uluyor. Kürsüye ulaştığımda ne yapacağımı bilmiyorum.

Rhyia kardeşinin hançerini yerden alıyor, eli titriyor. Mavi elbisesiyle havalanmaya kalmadan yakalanan bir kuşu andırıyor. Vivi'nin Diyar'daki tek gerçek arkadaşı.

"Sahiden benimle savaşacak mısın kardeşim?" diyor Balekin. "Ne kılıcın var ne zırhın. Boş ver, çok geç artık."

"Çok geç," diyor kız ve hançeri kulağının hemen altından kendi gırtlağına saplıyor.

"Hayır!" Haykırıyorum ama sesimi kalabalığın gürültüsü bastırıyor, Balekin'in haykırışı baskın çıkıyor. Sonra, daha fazla ölüm görmeye katlanamadığımdan gözlerimi yumuyorum. İri ve tüylü bir şey tarafından iteklensem bile açmıyorum. Balekin birilerine seslenip Cardan'ı bulup getirmelerini söyleyince gözlerim kendiliğinden açılıyor. Gelgelelim Cardan ortalıkta görünmüyor. Bir tek Rhyia'nın cansız bedeni ve katlanan dehşet var.

Kanatlı okçular Hayalet'in saklandığı kök öbeğine nişan alıyor. Biraz sonra Hayalet kalabalığın arasına düşüyor. Nefesimi tutuyorum, vuruldu diye aklım çıkıyor. Ama yuvarlanarak ayağa kalkıyor ve peşinde muhafızlarla merdivenlerden yukarı kaçıyor.

Hiç şansı yok. Çok kalabalıklar, mekân tıklım tıkış,

* Öte dünya tarafından reddedildiklerine inanılan kötü ruhlu periler. (ç.n.)

kaçacak yer yok. İmdadına koşmak istiyorum, yardım etmek istiyorum ama kıpırdayamıyorum. Elimden hiçbir şey gelmez. Hiç kimseyi kurtaramam.

Balekin saray ozanına dönerek parmağını uzatıyor. "Tacımı sen takacaksın. Töreni tamamla."

"Yapamam," diyor Val Moren. "Akraban değilim, taçla kan bağım yok."

"Yapacaksın," diyor Balekin.

"Baş üstüne efendim." Saray ozanı titrek sesle yanıtlıyor. Bayıra sessizlik çökerken taç törenini hızla geçiştiriyor. Ama kalabalığa Balekin'i yeni Yüce Kral olarak kabul edip etmedikleri sorulduğunda hiç kimseden ses çıkmıyor. Altın meşe yapraklı taç Balekin'in elinde ama henüz kafasında değil.

Balekin'in bakışları kalabalığı tarıyor, benimle göz göze gelmeyeceğini bildiğim halde yine de irkiliyorum. Sesi gürlüyor. "Bana ant için."

Dediğini yapmıyoruz. Hükümdarlar diz çökmüyor. Seçkinler suskun. Yaban perileri seyredip tartıyorlar. En güneydeki Nasiğli Meclisi'nden, Güve Hanedanlığı kraliçesi Annet refakatçilerine salonu terk etmelerini işaret ediyor. Hor gören bir sırıtmayla sırtını dönüyor.

"Yüce Kral'a yemin ettiniz," diye patlıyor Balekin. "Şimdi kral benim." Balekin tacı kaldırıp kafasına kendi takıyor. Anında uluyarak gerisin geri yere atıyor. Alnında yanık izi kalıyor, koyu kırmızı bir çember şeklinde.

"Krala değil, taca yeminle bağlıyız," diye bağırıyor birisi. Termit Hanedanlığı'ndan Lord Roiben bağıran. Şövalyelerin önüne kadar gidip duruyor. Balekin'le arasında bir düzineden fazla asker olsa da Roiben pek endişeli

görünmüyor. "Tacı başına taktırmak için üç günün var akraba katili. Üç güne kadar burayı yeminimden muaf terk edeceğim, başına buyruk ve umursamaz bir şekilde. Bunu yapan tek kişi olmayacağıma da eminim."

Sözleri üzerine tek tük gülüşmeler ve fısıldaşmalar oluyor. Birçok farklı grup salondaki yerlerini koruyorlar: Işıltılı Siğli ve ürkütücü Nasiğliler; bayırlarını, nehirlerini veya mezarlıklarını nadiren terk eden yaban perileri; goblinler ve acuzeler; piksiler ve pukalar. Tek bir gecede neredeyse tüm kraliyet ailesinin katledilişine tanık oldular. Başlarında caydırıcı bir kral olmayınca şiddetin daha da tırmanacağından endişeliyim. Kim bilir hangileri buna yatkındır.

Leş gibi kan kokan havada pırtıllar uçuşuyor. Anlıyorum ki şenlik devam edecek. Her şey eskisi gibi devam edecek.

Bense devam edebileceğimden emin değilim.

İKİNCİ KİTAP

Fani hayalleri at yüreğinden.
Yeller esiyor, fır dönüyor yapraklar,
Benzimiz atık, saçlarımız dağınık,
Nefes nefeseyiz, gözlerimiz çakmak,
Kollarımızı sallıyoruz, ağzımız açık;
Atılgan güruhumuza göz diken olursa,
Bizi bulur karşısında, onu men ederiz eyleminden,
Bizi bulur karşısında, onu men ederiz emelinden.

–William Butler Yeats, "Perilerin Mihmandarlığı"*

---

* Yeats'in İrlanda halk söylencelerine dayanarak yazdığı bu şiirde, periler kendi âlemlerine çok fazla karışan ölümlülere gözdağı verirler. (ç.n.)

21. Bölüm

Tekrar bir çocuğum, masanın altına saklanmışım, etrafta bir cümbüştür sürüyor.

Elimi kalbime koyunca küt küt atışını hissediyorum. Düşünemiyorum. Düşünemiyorum. Düşünemiyorum.

Elbisemde kan var, gök mavisine sinmiş küçük benekler halinde.

Ölüm karşısında sarsılmayacağımı zannederdim ama bu kadarı çok *fazlaydı*. Yüz kızartacak, saçmalığa varacak denli aşırı. Prens Dain'in beyaz kaburgaları, Elowyn'in gırtlağından fışkıran kan ve ölmek üzereyken Yüce Kral'ın Balekin'i üst üste tersleyişi gözümün önünden gitmiyor. Peri tacının canlarından daha önemli olduğunu sırayla keşfetmek zorunda kalan Taniot, Caelia ve Rhyia da aynı şekilde.

Bunca yıldır Dain'in sağ kolu olan Madoc'u düşünüyorum. Periler açıkça yalan söyleyemiyor olabilirler ama Madoc'un her gülüşü, her sırt sıvazlayışı, her kadeh kaldırışı yalanmış. Bizi çok eğlenceli bir partiye hazırlar gibi

hepimizi şık giydiren ve bu gece takayım diye bana güzel bir kılıç hediye eden Madoc.

Onun ne halt olduğunu biliyordum diyerek kendimi avutuyorum. *Kanı kurumuş kızıl beresini az görmedim. Aklımdan çıkmışsa aptallığıma doymayayım.*

Hiç değilse şövalyeler katliam başlamadan ailemi uzaklaştırdılar. Neyse ki hiçbiri seyretmek zorunda kalmadı, gerçi çığlıkları uzaktan duymamaları mümkün değil. En azından Oak benim gibi doğuştan ölümle haşır neşir olarak büyümeyecek.

Kalp atışlarım tekrar yavaşlayana dek yerimden kalkmıyorum. Bayırdan uzaklaşmam lazım. Bu şenlik zıvanadan çıkacak, ayrıca başlarında yeni hükümdar yokken âlemcileri canlarının istediği her tür eğlenceden alıkoyacak çok az şey var. Burada bir ölümlü olarak bulunmak için uygun bir zaman değil.

Hayalet'le damda beklerken gördüğüm haliyle taht odasının yerleşimini anımsamaya çalışıyorum. Şatonun ana girişlerini hatırlamaya uğraşıyorum.

Muhafızlardan birine ulaşıp da Madoc hanesinden olduğuma ikna edebilirsem belki beni ailemin yanına götürürler. Ama gitmek istemiyorum. Balekin'in yanında kanla kaplı bir halde oturan Madoc'u görmek istemiyorum. Dehşet verici olayları hafife almak istemiyorum. Tiksintimi gizlemek istemiyorum.

Başka bir çıkış yolu daha var. Masaların altından emekleyerek merdivene ulaşabilir, oradan da Madoc'un harekât odasının bitişiğindeki çıkıntıya tırmanabilirim. Sanırım oraya çıkarsam şatonun büyük ihtimalle ıssız kısmına, gizli geçitlerin girişine ulaşabilirim. Oradan da

şövalyeleri veya muhafızları falan dert etmeden kendimi dışarı atabilirim. Adrenalin yüzünden tüm bedenim harekete geçmek için yanıp tutuşuyor ancak bir planım var gibi görünse de tam bir plan sayılmaz. Saraydan kaçabilirim ama ondan sonra gidecek yerim yok.

Orasını sonra düşünürsün diye üsteliyor içgüdüm.

Tamam, yarım yamalak da olsa plan plandır.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, elbiseme aldırmadan, kılıcımın kınının sert toprak zemine sürtmesine aldırmadan, elimin acısına aldırmadan emekliyorum. Tepemde müzik çalıyor. Başka şeyler de işitiyorum, bir kemik çatırtısı, bir sızlanma, bir uluma. Hepsini kulak ardı ediyorum.

Birden masa örtüsü kalkıyor; gözlerim parlak mum ışığına alışana kadar maskeli biri kolumdan yakalıyor. Masanın altında iki büklüm durduğumdan kılıcımı çekebilmem kolay değil, o yüzden korsemdeki hançere davranıyorum. Tam vurmak üzereyken şu gülünç sivri burunlu ayakkabıları tanıyorum.

Cardan. Balekin'e resmi olarak taç takabilecek tek kişi. Greenbriar sülalesinden kalan diğer tek varis. Diyar'daki herkes peşinde olmalı ama o yüzünün yarısını örten uyduruk bir gümüş tilki maskesiyle ortalıkta dolaşıyor, ayakta sallanıyor ve alık gibi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Kahkahayı basmama ramak kalıyor. Onu benim bulmam ne şans.

"Sen ölümlüsün," diyerek aydınlatıyor beni. Diğer elinde boş bir kadeh var, hâlâ taşıdığını unutmuş gibi eğik tutuyor. "Burada kalman güvenli değil. Hele ki ortalıkta dolaşıp milleti bıçaklıyorken."

"*Ben mi* güvende değilim?" İfadesinin saçmalığı bir yana, güvenliğimi tehlikeye atmak yerine birden niye dert edinmiş gibi davrandığını çözemiyorum. Şok ve kederinden öyle davrandığına yoruyorum, o yüzden tuhaf davranıyor olabilir, gerçi onun herhangi bir kimseyi kederlenecek kadar önemsediğine ihtimal vermek zor ya. Şu anda kendini bile umursamıyor gibi bir hali var. "Bir tanıyan çıkmadan gir şuraya."

"Masanın altında saklambaç mı oynayacağım? Yerlerde mi sürüneceğim? Senin tarzın olabilir ama ben saygınlığıma yakıştıramam." Gülüşü sarsak, benim de gülmemi bekler gibi.

Ben gülmüyorum. Yumruğumu sıkıp karnına bir tane patlatıyorum, tam da acıtacağını bildiğim yere. Dizlerinin üzerine kapaklanıyor. Kadehi yere düşürünce boğuk bir tangırtı kopuyor. "Of!" diye bağırıyor, o fırsatta onu yakaladığım gibi masanın altına çekiyorum.

"Birinin dikkatini çekmeden buradan çıkamayız," diyorum. "Masaların altından çıkmadan üst kat merdivenlerine ulaşacağız. Sakın bana emeklemenin saygınlığına yaraşmadığını söyleme. Ayakta duramayacak kadar sarhoşsun zaten."

Burnundan gülüyor. "Madem ısrarcısın," diyor. Yüz ifadesini göremeyeceğim kadar karanlık. Karanlık olmasaydı bile maskesi var.

Aşk ve âlem şarkıları eşliğinde masaların altından ilerliyoruz, kulağımızda çığlıklar, haykırışlar, dans edenlerin ayak şıpırtıları yağmur sesi gibi yankılanıyor. Katliam yüzünden, Cardan'ın dibimde oluşundan, sonuçları düşünmeden ona vurmam yüzünden yüreğim ağzımda.

Arkamda emeklemesine odaklanıyorum. Her şey toprak, şarap ve kan kokuyor. Zihnim karman çorman olmak üzere, kendimi bir bıraksam tir tir titreyeceğim. Dudağımı dişleyerek canımı yakıyorum ki toparlanabileyim.

Metanetimi korumalıyım. Şu anda koyveremem, Cardan'ın gözü önünde olmaz.

Hele ki kafamda bir plan oluşmaya başlamışken hiç olmaz. Bu son prensin dâhil olduğu bir plan.

Arkama göz attığımda durduğunu görüyorum. Yere oturmuş eline bakıyor. Yüzüğüne bakıyor. "Beni adam yerine koymadı." Sesi alçak, sohbet eder gibi konuşuyor. Sanki nerede olduğunu unutmuş.

"Balekin mi?" diyorum, Oyuk Yurt'ta tanık olduklarımı düşünerek.

"Babam." Cardan burnunu çekiyor. "Diğerlerini pek tanımazdım, abilerimi, ablalarımı. Komik değil mi? Prens Dain... beni sarayda istemedi, o yüzden dışarı attırdı."

Bekliyorum, ne diyeceğimi şaşırıyorum. Onu bu halde, duyguları varmış gibi davrandığını görmek rahatsız edici.

Biraz sonra toparlanır gibi oluyor. Karanlıkta parlayan gözlerini bana dikiyor. "Şimdi hepsi öldü. Madoc yüzünden. Saygın generalimiz. Ona hiç güvenmemeliydiler. Annen bunu uzun zaman önce keşfetmişti değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Emekle."

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Önden buyur."

Masadan masaya geçerek en sonunda basamaklara olabildiğince yaklaşıyoruz. Cardan masa örtüsünü kenara itip elini gösterişli bir edayla bana uzatıyor, buluşma yerinde sevgilisinin elini tutup yardım eden birisi gibi.

Cardan'a sorsan bunu bir gören olur kaygısıyla yaptığını söyler, oysa ikimiz de benimle alay ettiğinin farkındayız. Ona dokunmadan ayağa kalkıyorum.

Tek önemli olan şenlik daha da kanlı bir hal almadan, ters huylu bir yaratık beni eğlenceli bir oyuncak gibi görmeden, iktidarda hiçbir Yüce Hükümdar istemeyen birisi Cardan'ın karnını deşmeye kalmadan salondan çıkmak.

Merdivene yöneliyorum ama beni durduruyor. "Öyle olmaz. Babanın şövalyeleri seni tanır."

"Aradıkları kişi ben değilim," diye hatırlatıyorum.

Maskesi alnını büyük oranda örtse de kaşlarını çattığı belli. Dudak bükmesinden de anlıyorum. "Yüzünü görürlerse yanındakine daha çok dikkat ederler."

Sinir bozucu bir şekilde haklı. "Beni tanırlarsa seninle beraber dolaştığıma hayatta ihtimal vermezler." Hali hazırda onunla yan yana durduğum için bu söylediğim gülünç, yine de dile getirmek kendimi iyi hissettiriyor. İçimi çekerek saç örgümü çözüyorum, saçım yüzüme düşsün diye de iyice karıştırıyorum.

"Şu halinle..." diyecek oluyor, birkaç kez gözlerini kırpıştırıp gerisini getiremiyor. Galiba saçıma yaptığım şey umduğundan daha çok işe yaradı.

"Bana bir saniye müsaade," diyerek kalabalığın arasına dalıyorum. Riske girmek hoşuma gitmiyor ama yüzümü örtmek hiç örtmemekten daha güvenli. Uzunca bir şişten minicik serçe yüreği yiyen siyah kadife maskeli bir niksiyi gözüme kestiriyorum. Çaktırmadan yaklaşıp kurdeleyi arkadan kesiyor ve maskeyi yere düşmeden yakalıyorum. Dönüyor, maskenin düştüğü yeri arıyor ama ben çoktan tüyüyorum. Biraz sonra aramaktan vazgeçip

başka bir lezzete geçecektir, en azından öyle tahmin ediyorum. Alt tarafı bir maske sonuçta.

Geri döndüğümde Cardan'ı kafaya şarap dikerken buluyorum, bana bakışı içimi dağlıyor. Ne görüyor, neye bakıyor en ufak fikrim yok. Yeşil renkli içki incecik bir şerit halinde çenesinden akıyor. Bir kadeh daha koyacakmış gibi ağır gümüş sürahiye uzanıyor.

"Yürü," diyorum eldivenli eline yapışarak.

Salondan dışarı adım attığımız anda üç şövalye önümüzü kesiyor. "Oynaşacak başka yer bulun kendinize," diyor içlerinden biri. "Buradan saraya çıkılır, orası sıradan halka kapalıdır."

Cardan'ın yanımda gerildiğini hissediyorum çünkü sıradan olarak anılmayı can güvenliğinden, ne yazık ki kendi güvenliğinden bile daha önemli sayacak kadar ahmak biri. Kolundan çekiştiriyorum. "Emriniz olur, baş üstüne." Şövalyeyi temin ediyorum. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan Cardan'ı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gelgelelim Cardan'ın kıpırdamaya niyeti yok. "Bizi çok yanlış anladınız."

Kapat çeneni. Sus be sus.

"Yüce Kral Balekin leydimin hanedanlığının dostudur," diyor Cardan, tilki kurnazlığı ve tatlı dilliğiyle. Hafiften gülümsüyor. Ayrıcalıklıların diliyle konuşuyor, kelimeleri yayarak, büyük bir rahatlıkla, sanırsın dünyaları o yaratmış. Sarhoşken bile ikna edici. "Kuzeybatıdan Kraliçe Gliten'i duymuşsunuzdur. Balekin kayıp prensle ilgili bir mesaj yollamış. Kendisi haber bekliyor."

"Elinde kanıt yoktur herhalde?" diyor şövalyelerden biri.

"Elbette var." Cardan yumruk yaptığı elini uzatıp açınca avucunda bir kraliyet yüzüğü parlıyor. Parmağından ne zaman çıkardı, sarhoş olmasına rağmen nasıl bu kadar eli çabuk davrandı hiç anlamadım. "Beni tanıyasınız diye bu yadigâr tarafıma emanet edildi."

Yüzüğü görünce geri çekiliyorlar.

Yılışık, fazla şirin bir gülümsemeyle Cardan kolumdan tutup beni yanlarından geçiriyor. Dişlerimi sıksam da sürüklemesine izin veriyorum. Merdivendeyiz, üstelik onun sayesinde.

"Peki ya ölümlü?" diye sesleniyor muhafızlardan biri. Cardan dönüyor.

"Ha, şey, o konuda *tamamen* yanılmadınız. Şenliğin zevklerinden kendimi mahrum bırakacak değilim," deyince hepsi pis pis sırıtıyor.

Onu bir yumrukta yere sermemek için kendimi zor tutsam da ağzının iyi laf yaptığı tartışma götürmez. Peri dilinin ağdalı kuralları dâhilinde, sadece kelimelere odaklandığınız sürece, söylediklerinin hepsi gerçek sayılır. Balekin Madoc'un dostu, biraz zorlarsanız ben de Madoc hanedanlığına mensubum. Yani "leydi" ben oluyorum. Şövalyeler Kraliçe Gliten'i *haliyle* duymuştur; kadın ünlü zaten. Balekin'in kayıp prensle ilgili *haber* beklediğine de eminim. Muhtemelen dört gözle bekliyordur. Ayrıca Cardan'ın yüzüğünün aile yadigârı olmadığını hiç kimse iddia edemez.

Şenliğin zevklerinden mahrum kalmak istemeyişine gelince, onu da her şeye yormak mümkün.

Cardan zekidir ama aklı iyiliğe çalışmaz. Sıkışınca yalan söyleme eğilimime biraz fazla benzer. Yine de pa-

çayı kurtardık. Yeni Yüce Kral'ın kutlamaları arkamızda sürüyor; çığlıklar, ziyafetler, sonsuz bir döngü halinde devam eden danslar. Basamakları çıkarken arkama göz atıp bu peri ve kanat deryasına, mürekkep damlası gözlere ve sivri dişlere bakıyorum.

Ürperiyorum.

Basamakları beraber tırmanıyoruz. Kolumu bırakmadan beni götürmesine ses etmiyorum. Bırakıyorum kapıları kendi anahtarlarıyla açsın. Dilediğini yapmasına göz yumuyorum. Ama sonra, sarayın üst katındaki boş salona girdiğimiz anda, dönüp hançerimin sivri ucunu çenesinin altına dayayıveriyorum.

"Jude?" diyor, duvara yaslanarak ismimi itinayla sarf ediyor, adıma leke çalmaktan çekinircesine. Daha önce bana adımla hitap ettiğini işittiğimden emin değilim.

"Şaşırdın mı?" diye soruyorum, yüzüme acımasız bir sırıtma yerleştirip. Diyar'ın en önemli çocuğu ve düşmanım nihayet elime düştü. Tahminimden daha çok hoşuma gidiyor. "Hiç şaşırma."

22. Bölüm

Acısını hissedebilsin diye hançerin ucunu biraz etine bastırıyorum. Kara gözleri pür dikkat kesiliyor. "Neden?" diye soruyor. O kadar.

Böylesine bir zafer duygusuna nadiren kapılırım. Aklımı çelmesine izin vermemeliyim, şaraptan daha güçlüdür. "Çünkü bahtın kara, benimse şansım yaver gidiyor. Dediğimi yaparsan canını yakma zevkinden cayabilirim."

"Bu gece biraz daha kraliyet kanı dökmeyi mi tasarlıyorsun?" Alaylı sırıtıp hançerden silkinerek kurtulacakmış gibi kıpırdanıyor. Hançeri gırtlağında tutarak buna fırsat vermiyorum. Konuşmayı sürdürüyor. "Katliamda gözün mü kaldı?"

"Sarhoşsun," diyorum.

"Aynen öyle." Başını arkaya atıp duvara yaslayarak gözlerini yumuyor. Duvardaki meşalenin ışığı kara saçını bronza çalıyor. "Generalin önünde benimle caka satmana izin vereceğimi sanıyorsan ben hiç de öyle aşağılık..."

Hançeri daha da bastırıyorum. Acıyla içini çekerek

cümlesinin geri kalanını yutuyor. "Tabii ya," diyor biraz sonra, acı acı gülerek. "Ailem katledilirken sızıp kaldım; bundan daha aşağılık duruma düşmek zor."

"Kes konuşmayı," diyorum zerre kadar acıma duygusuna fırsat vermeden. O bana hiç acımamıştı. "Kıpırda."

"Yoksa ne yaparsın?" diyor gözlerini açmadan. "Beni bıçaklayacağın falan yok."

"Sevgili dostun Valerian'ı en son ne zaman görmüştün?" diye fısıldıyorum. "Yokluğu hakaretten sayılacak olmasına rağmen bugün ortalıkta yoktu. Hiç merak etmedin mi?"

Gözleri açılıyor. Onu tokatlayarak uyandırmışım gibi bakıyor. "Ettim. Nerede sahi?"

"Madoc'un ahırlarının orada çürüyor. Onu geberttim, sonra da gömdüm. Yani seni tehdit ediyorsam bana inan. Çok abes gelse de Diyar'daki en önemli kişi sensin. Seni eline geçiren gücü de elinde tutar. Ben de gücün peşindeyim."

"Galiba en başından beri haklıydın." Yüzümü incelerken kendisi hiç renk vermiyor. "Galiba yapabileceklerini hafife almışım."

Sakinliğinin beni ne kadar şaşırttığını belli etmemeye uğraşıyorum. Bana üstünlük sağlaması gereken hançerin yeterli olmadığına dair bir hisse kapılıyorum. Sırf onun da korkutulabileceğine ikna olmak için canını yakasım geliyor. Tüm ailesini yeni kaybetti; böyle şeyler düşünmemem gerekir.

Buna karşın en küçük acıma duygumu, en küçük bir acizliği suiistimal edeceğini düşünmeden edemiyorum.

"Sallanmayalım," diyorum sertçe. "İlk kapıyı gidip aç.

İçerideki dolaba gireceğiz. Oradan bir geçide çıkılıyor."

"Tamam, peki," diyor, sinirli, hançerimi iterek uzaklaştırmaya yelteniyor.

Sabit tuttuğum için bıçak elini kesiyor. Küfrederek kanayan parmağını ağzına götürüyor. "Buna ne gerek vardı?"

"Eğlencesine," diyorum, sonra da hançeri gırtlağından kasten yavaşça çekiyorum. Gülesim geliyor ama maskeden farksız yüz ifademi koruyorum, ne de olsa kâbuslarımdan çıkmayan o surat sayesinde nasıl zalim ve duygusuz görünülür biliyorum. O ifadeye bürünürken beni dehşete düşüren bir yüze imrendiğimin, kimi taklit ettiğimin de farkındayım.

Onu.

Yürek çarpıntımdan midem bulanıyor.

"Hiç değilse nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Boştaki elimle kışkışlayarak onu önüme katarken soruyor.

"Hayır. Şimdi kımılda." Bu hırlayan ses tamamen bana ait.

İnanılmaz ama söz dinliyor. Aheste adımlarla ilerleyip gösterdiğim çalışma odasına giriyor. Gizli geçide ulaştığımızda bana esrarengiz bir bakış atarak içeri emekliyor. Galiba tahminimden de sarhoş.

Önemi yok. Çok yakında ayılacaktır.

Gölgeler Meclisi'nin inine varınca ilk işim kirli elbisemden yırttığım paçavralarla Prens Cardan'ı bir sandalyeye bağlamak oluyor. Ardından ikimizin de maskesini çıkarıyorum. Hiçbirine ses etmiyor, bakışı bir tuhaf. Kimsecikler yok, ne zaman biri gelir hiç bilmiyorum, tabii gelen olursa.

Dert değil. Onlar olmadan da başımın çaresine bakabilirim.

Neticede buraya kadar kendi başıma geldim. Cardan beni bulduğunda kaderimin dizginlerini ele almamın tek yolunun onun dizginlerini ele geçirmek olduğunu anlamıştım.

Dain'e ettiğim yeminler hatırıma geliyor, yüksek sesle hiç dile getirmediğim bir tanesi dâhil: *Korkacağıma, korkulan birine dönüşeceğim.* Madem Dain beni güce kavuşturamayacak, öyleyse kendim ele geçiririm.

Gölgeler Meclisi'nde çok zaman geçirmediğimden ötürü sırlarına vakıf değilim. Ağır ahşap kapıları tek tek açarak odaları arşınlıyor, dolapları açıyor, elimdeki malzemelerin envanterini çıkarıyorum. Peynir ve sosisin yanı sıra zehirle dolu bir kiler keşfediyorum; zemini talaş kaplı bir idman odasında duvara dizili silahlar, tam ortasında da surat kısmına rahatsız edici bir sırıtma çizilmiş insan şeklinde bir nişan tahtası buluyorum. Girdiğim arka odada, yere dört tane saman döşek atılmış, dört tane maşrapa, bir de elbiseler saçılmış. Hiçbirini ellemiyorum, ta ki masalı bir harita odasına rastlayan dek. Dain'in masası tomarlar, kalemler ve balmumu çubuklarıyla dolu.

Birden yaşananların vahameti karşısında dumura uğruyorum. Prens Dain artık yok, ebediyen gitti. Babası ve kız kardeşleri de beraberinde gitti.

Ana odaya geri dönüp Cardan'ı sandalyesiyle birlikte Dain'in yazıhanesine sürüklüyor, gözüm üzerinde olsun diye de açık kapıya yaslıyorum. İdman odasındaki duvardan bir tatar yayı, birkaç tane de ok alıyorum. Silahı ku-

rup yanıma koyarak Dain'in koltuğuna oturuyor, başımı ellerime dayıyorum.

"Beni bağlayıp için rahat ettiğine göre nerede olduğumuzu söyleyecek misin?" Suratındaki kibirli ifade kaybolana dek Cardan'ı art arda tokatlayasım geliyor. Oysa bunu yaparsam beni ne kadar korkuttuğunu anlamış olur.

"Burası Prens Dain'in casuslarının toplandığı yer," diyorum korkumu üzerimden atmaya çalışarak. Kafamı toplamam şart. Cardan bir hiç, bir araç, bir kumar fişi.

İrkilmiş gibi bir acayip bakıyor. "Burayı sen nereden biliyorsun? Hangi akla hizmetle beni buraya getirdin?"

"Bir sonraki adımımı kestirmeye uğraşıyorum," diyorum, dobra dobra.

"Ya casuslardan biri gelirse?" diye soruyor, sersemliğinden sıyrılıp sahiden endişelenmiş görünüyor. "İnlerine girdiğini keşfedecek olurlarsa..."

Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi görünce afallayıp gerisini getiremiyor, susuyor. Onlardan biri olduğumu kavradığı anı yüzünden okuyorum. Buraya ait olduğumu anladığını.

Cardan sus pus kesiliyor.

Nihayet. Nihayet onu ürkütmeyi başardım.

Daha önce asla cesaret edemeyeceğim bir şey yapıyorum. Prens Dain'in masasını karıştırıyorum. Karalanmış kâğıtlar ve nispeten resmi evraklar var, kopyaları çıkarılmış veya itinayla temize çekilmiş olanlar. Mektuplar da var, Madoc'un gönderdiği zararsız yazışmalar dâhil. Neyi aradığımı bilmiyorum. Niçin ihanete uğradığına dair fikir verecek herhangi bir şey bulurum umuduyla her şeyi elden geldiğince çabuk tarıyorum.

Yüce Kral ve Prens Dain'in egemenliğinin sual götürmediğini sanarak büyüdüm, ömrüm böyle geçti. Madoc'un onlara yürekten sadık olduğuna inandım; ben de sadıktım. Madoc'un kana susamışlığını bilirdim. Daha çok fetih, savaş ve çatışma istediğini aşağı yukarı tahmin ederdim. Yine de savaş düşkünlüğünün üstlendiği general rolünün bir parçası, keza Yüce Kral'ın görevlerinden birinin onu denetimde tutmak olduğunu sanırdım. Madoc onurdan, sorumluluk ve görev duygusundan bahsederdi. Taryn'le ikimizi bu değerlerle yetiştirdi; görevinin diğer nahoş kısımlarına hevesle göğüs germesi mantıklı gelirdi.

Madoc'un Balekin'i *sevdiğini* bile bilmezdim.

Vurup öldürdüğüm ulağı ve tomardaki mesajı hatırlıyorum: **BU İLETİYİ TAŞIYANI ÖLDÜRÜN.** Balekin ve Madoc hiç kimsenin beklemediği bir anda ve uluorta yerde darbe indirmeyi tasarlarken Dain'in casuslarını oyalamak için gönderilmiş, tamamen yanlış yönlendirme amaçlı bir iletiydi.

"Haberin var mıydı?" Cardan'a soruyorum. "Balekin'in yapacaklarından haberin var mıydı? Bu yüzden mi diğer aile fertlerinle kürsüde durmadın?"

Havlar gibi gülüyor. "Öyle düşünüyorsan sence neden Balekin'in sevecen kollarına atılmadım dersin?"

"Sen söyle," diyorum.

"Haberim yoktu," diyor. "Senin var mıydı? Madoc senin baban ne de olsa."

Dain'in masasındaki uzun balmumu çubuklarından birini alıyorum, ucu kapkara olanını. "Lafımın hükmü var mı? Yalan söyleyebilirim."

"Sen söyle," diyor esneyerek.

Sahiden tokadı basmak istiyorum.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyorum ona bakmadan. Onun yerine kâğıt destelerine bakıyorum, balmumu izlerine, kabartma mühürlere. "Halbuki bilmem gerekirdi."

Gözlerimi aniden Cardan'a çeviriyorum. Yanına gidip çömeliyor ve kraliyet yüzünü parmağından çıkarmaya koyuluyorum. Elini çekip pençemden kurtarmaya çalışsa da bağlı olduğundan beceremiyor. Yüzüğü parmağından çekip alıyorum.

Yakınındayken hissettiklerimden, tenine dokunduğum anda kapıldığım mantıksız panikten nefret ediyorum.

"Aptal yüzüğünü biraz ödünç alıyorum," diyorum. Üzerindeki arma mektup mührüne mükemmel uyuyor. Tüm prens ve prenseslerin yüzükleri tıpatıp aynı olsa gerek. Bu da mühürlerin birbirinden farkı olmadığı anlamına gelir. Boş bir kâğıt çekip yazmaya koyuluyorum.

"Burada içecek bir şey yoktur herhalde?" Cardan soruyor. "Yakında olacakların beni keyiflendireceğini hiç sanmıyorum, kaldırabilmem için de sarhoş kalmayı yeğlerim."

"Gerçekten senin rahatını ırgaladığımı mı sanıyorsun?" diye tersliyorum.

Bir ayak sesi işitip masadan kalkıyorum. Ortak alandan bir cam kırılması sesi geliyor. Cardan'ın ağır yüzüğünü korsemle etimin arasına kıstırıp odadan çıkıyorum. Kakalak kitaplıktaki kavanoz rafını devirmiş, ahşap dolaba da zarar vermiş. Taş zemine kırık camlar saçılmış, karışımlar halıya dökülmüş. Adamotu. Zeravent. Heza-

ren. Kakalak'ı kolundan yakalayan Hayalet onun daha fazla yıkıp dökmesini engellemeye çalışıyor. Hem de bacağından şerit gibi akan kana, tutuk hareket etmesine rağmen. Hayalet biraz boğuşmuş.

"Selam," diyorum.

İkisi birden beni gördüğüne şaşırıyor. Harita odasının kapısındaki bir sandalyeye bağlı Prens Cardan'ı fark edince daha da şaşırıyorlar.

"Babanla beraber kutlamada olman gerekmiyor muydu senin?" Hayalet tıslıyor. Bir adım geri çekiliyorum. Daha öncesinde aşırı sakinliğiyle bir kusursuzluk örneğiydi hep. Şimdi hiçbiri sakin görünmüyor. "Bomba hâlâ dışarıda, ikisi de beni Balekin'in zindanından kurtarayım derken az kalsın canından oluyordu, oysa sen burada durmuş böbürleniyorsun."

"Hayır!" diyorum duruşumu koruyarak. "İyi düşün. Olacaklardan haberim olsaydı, Madoc'tan yana olsaydım, buraya şövalyeleri de peşime takıp gelirdim. Kapıdan içeri girdiğiniz anda vurulurdunuz. Babamın ele geçirmek için can attığı bir tutsakla gelmek şöyle dursun, tek başıma bile gelemezdim."

"İkiniz de sakin olun. Hepimiz şaşkınız," diyor Kakalak sebep olduğu dağınıklığa bakarak. Başını iki yana sallıyor, sonra da Cardan'a dönüyor. Yanına gidip prensin yüzünü inceliyor. Kakalak'ın kara dudakları bariz bir tiksintiyle gerilince dişleri gözüküyor. Tekrar bana bakıyor, etkilendiği aşikâr. "En azından birimiz kafasını kullanmış anlaşılan."

"Selam," diyor Cardan kaşlarını kaldırarak, Kakalak'a öyle bir bakışı var ki sanırsın çay sohbetine oturmak üzereler.

Masaların altında emeklemekten, tartaklanıp sandalyeye bağlanmaktan dolayı Cardan'ın üstü başı dağınık, meşhur kuyruğu da beyaz keten gömleğinin altından çıkmış. Sıska bir kuyruk, neredeyse tüysüz, sadece ucunda bir tutam siyah kürk var. Bir o yana bir bu yana kıvrılmasını, kuyruğunu ileri geri oynatmasını seyrediyorum, soğukkanlı yüz ifadesiyle çelişiyor, tedirginliğini ve korkusunu dışa vuruyor.

O şeyi niye sakladığını anlayabiliyorum.

"Onu öldürmeliyiz," diyor Hayalet, yalpalayarak yürüdükçe açık kumral saçı alnına düşüyor. "Balekin'e taç takabilecek kalan tek kraliyet ailesi üyesi. Cardan olmazsa taht ebediyen boş kalır, biz de Dain'in öcünü almış oluruz."

Cardan aniden içini çektikten sonra soluğunu yavaşça salıyor. "Hayatta kalmayı yeğlerim."

"Artık Dain hesabına çalışmıyoruz." Kakalak hatırlatma gereği duyuyor, hokka burnunun delikleri habire kabarıp iniyor. "Dain öldü, ne tahtı ne tacı umursayacak durumda. Prensi Balekin'e teslim edip ikramiyemizi alalım ve gidelim. Alt hanedanlıklara veya hür perilere katılırız. Eğleniriz, altınımız da olur. Sen de katılabilirsin Jude. İstersen."

Teklif baştan çıkarıcı. Köprüleri at. Kaç. Hayalet ve Kakalak haricinde beni kimsenin tanımadığı bir yerde sıfırdan başla.

"Balekin'in parasını istemiyorum." Hayalet yere tükürüyor. "Bunun dışında oğlanın bize faydası yok. Çok toy, çok güçsüz. Dain için değilse de tüm Diyar'ın hatırına onu öldürelim."

"Çok toy, çok güçsüz, çok hain," diye ekliyorum.

"Durun," diyor Cardan. Onu korkuttuğumu defalarca hayal etmiştim ama gerçekten korkmuş hali hepsine baskın çıkıyor. Soluğunun hızlandığını, güzelce attığım düğümleri zorladığını gördükçe zevkten dört köşe oluyorum. "Durun! Bildiklerimi, bildiğim her şeyi, Balekin'le ilgili ne varsa, neyi öğrenmek isterseniz anlatabilirim. Altın ve mal isterseniz temin edebilirim. Balekin'in hazine odasının yerini biliyorum. Saraydaki on kilidin on anahtarı da bende var. İşinize yarayabilirim."

Cardan'ı bu halde ancak rüyalarımda görebilirdim. Yakarıyor. Acınacak halde. Aciz.

"Abinin planları hakkında neler biliyordun?" Hayalet duvara yaslandığı yerden doğrularak soruyor. Topallayarak yaklaşıyor.

Cardan başını iki yana sallıyor. "Sadece Balekin'in Dain'den nefret ettiğini. Ondan ben de nefret ederdim. Namertti. Abimin Madoc'u darbe konusunda ikna etmeyi başardığını bilmiyordum."

"Namertti derken ne demek istiyorsun?" Lafına kızarak soruyorum, elimdeki taze yaraya rağmen. Dain'in ölümü ona olan tüm dargınlığımı silip süpürdü.

Cardan anlaşılmaz bir bakış fırlatıyor bana. "Dain kendi çocuğunu daha ana rahmindeyken zehirledi. Babamızın gözüne girmek için o kadar çok uğraştı ki adam Dain'den başkasına güvenmez oldu. Onlara sor, Dain'in casusları kesin biliyordur. Arkasından kuyu kazanın Elowyn olduğuna, Balekin'in tam bir ahmak olduğuna Eldred'i inandıran oydu. Abim tarafından tongaya düşürüleyim veya yurtsuz barksız kalayım diye saraydan atılmamı tezgâhlayan Dain'di. Adam yorgun düşüp hastalansın diye şarabına ze-

hir katıp duruyordu, böylece Eldred'i tahttan inmeye ikna etti. Tacın laneti böyle şeylere engel değildir."

"Bunlar doğru olamaz." Liriope hatırımda, mektup, Balekin'in zehri temin eden kişiye dair kanıt arayışı. Ama Eldred kızamık mantarıyla zehirlenmiş olamaz.

"Arkadaşlarına sor," diyor Cardan, Kakalak ve Hayalet'i başıyla işaret ederek. "Anneyi karnındaki çocukla beraber öldüren zehri onlardan biri vermişti."

Kafamı iki yana sallıyorum ama Hayalet gözlerini benden kaçırıyor. "Dain bunu neden yapsın?"

"Çünkü Eldred'in eşinin karnındaki çocuğun babası oydu, Eldred'in bunu öğreneceğinden ve yerine başka varis seçeceğinden korktu." Cardan beni şaşırttığına hoşnut görünüyor, Kakalak ile Hayalet'in yüzlerindeki şaşkın ifadeye bakarak *hepimizi* şaşırttığına memnun. İkisinin de oğlana bakışının değişmesi, onu farklı bir gözle değerlendirir gibi bakmaları hoşuma gitmiyor. "Peri Kralı bile olsa sevgilisin yatağına oğlunun girdiği ihtimalinden hoşlanmaz."

Peri camiasının yozluğu ve iğrençliği beni sarsmamalı. En az Madoc'un sevdiklerine gaddarca şeyler yapabildiğini bildiğim kadar aşinayım bunlara. Tıpkı Dain'in asla iyi yürekli biri olmadığını bildiğim gibi. Kendi elimi bıçaklattırdı bana. Beni işe almasının amacı benden fayda sağlamaktı, başka bir şey değil.

Periler güzel olabilir ama güzellikleri bir sarı geyiğin leşi gibidir, postunun altı larva kaynar, her an patlamaya hazır.

Kan kokusundan içim kalkıyor. Elbiseme sinmiş, parmaklarıma, burnumdan gitmiyor. Perilerden daha beter birine nasıl dönüşeceğim ben?

Prensi Balekin'e teslim edelim. Öneriyi kafamda evirip çeviriyorum. Balekin bana borçlu kalır. Eskiden beri istediğim gibi beni meclis üyesi yapar. Ne istersem verir, Dain'in teklif ettiklerini ve fazlasını: Arazi, şövalyelik, alnıma kondurulunca bana bakan herkesi deli divane edecek bir sevda imi, her darbede efsunlar saçan bir kılıç.

Ne var ki bunların hiçbirinin gözümde değeri yok artık. Bunların hiçbiri gerçek güç değil. Gerçek güç bahşedilmez. Gerçek güç kimseden alınmaz.

Balekin Yüce Kral olduğunda yaşanacakları gözümde canlandırıyorum, Sığırcık Tayfası'nın diğer tüm tayfaları bünyesine kattığını. Bir deri bir kemik uşaklar hatırıma geliyor, idman niyetine Cardan'a içlerinden birini öldürtmesi, ailesinden sevgiyle bahsederken Cardan'ı kırbaçlattırması.

Hayır, kendimi Balekin'e hizmet ederken düşünemiyorum.

"Prens Cardan *benim* tutsağım," diyerek onlara hatırlatıyorum, bir yandan mekik dokuyarak. Becerilerim zaten kısıtlı, çok kısa süredir casuslukta becerikliyim. Bundan da vazgeçecek değilim henüz. "Ona ne olacağına ben karar veririm."

Kakalak ile Hayalet birbirine göz atıyor.

"Kavgaya tutuşacaksak başka," diyorum, çünkü onlar arkadaşım değil, bunu aklımdan çıkarmamalıyım. "Şu da var ki Madoc'la ancak ben görüşebilirim. Balekin'le ben görüşebilirim. İçimizde aracılık yapabilecek tek kişi benim."

"Jude." Cardan oturduğu yerden beni uyarıyor ama öğüt dinleyecek durumda değilim, hele ki ondan.

Gergin bir an yaşandıktan sonra Kakalak sırıtıyor.

"Hayır, ne kavgası. Bir planın varsa canıma minnet. Güzel bir süs eşyasından mücevheri nasıl kanırtabileceğim haricinde plan yapmaktan pek anlamam. Prens oğlanı kaçıran sensin. Madem üstesinden gelebileceğini düşünüyorsun, bu senin oyunun."

Hayalet kaşlarını çatsa da itiraz etmiyor.

Asıl yapmam gereken yapbozun parçalarını birleştirmek. Aklıma yatmayan şu; Madoc Balekin'e niçin arka çıkıyor? Balekin zalim ve dengesiz, her iki nitelik de krallığa uygun değil. Madoc özlem duyduğu savaşları Balekin'in sağlayacağına inanıyorsa kendisini istemediği türden bir savaşın içinde bulabilir.

Balekin'in masasında bulduğum mektup aklıma geliyor, Nicasia'nın annesine yazılan: *Aradığın kızamık mantarının kaynağını biliyorum.* Balekin niçin Liriope'nin cinayetini Dain'in tezgâhladığına dair kanıt aramakla bunca zaman uğraşsın? Kanıt bulmuşsa neden Eldred'e ulaştırmadı? *Ulaştırdı* da Eldred ona inanmadıysa, orası ayrı. Önemsememiştir belki. Ya da... kanıt başka birini işaret etmiş de olabilir.

"Liriope ne zaman zehirlenmişti?" diye soruyorum.

"Yedi yıl önce, fırtına mevsiminde," diyor Hayalet dudak bükerek. "Dain çocukla ilgili bir öngörüsü olduğunu söylemişti. Tarih önemli mi yoksa sırf meraktan mı soruyorsun?"

"Neymiş öngörü?" diyorum.

Anımsamak istemiyormuş gibi kafasını iki yana sallasa da yanıtlıyor. "Erkek doğarsa, Prens Dain asla kral olamazmış."

Tam bir peri kehaneti. Neyi kaybedeceğini söyler ama

hiçbir şey vaat etmez. Oğlan ölmüş ama Prens Dain asla kral olamayacak.

Tanrı vere de stratejimi bulmacalar üzerine kuracak kadar aptal olmasam bari.

"Demek doğruymuş," diyor Kakalak usulca. "Kadını öldüren senmişsin." Hayalet'in alnı daha da kırışıyor. Birbirlerinin görevlerinden haberleri olmadığı o ana dek hiç aklıma gelmemişti.

İkisi de tedirgin görünüyor. Acaba Kakalak'a kalsa yapar mıydı merak ediyorum. Hayalet'in yapmış olması ne anlama geliyor çözemiyorum. Artık ona baktıkça ne görüyorum, bilemiyorum.

"Ben eve gidiyorum," diyorum. "Şenliklerde kaybolmuşum gibi davranacağım. Cardan'ın onlar için ne önem taşıdığını bir şekilde öğrenirim. Yarın döndüğümde ayrıntıları hep birlikte konuşuruz, belki Bomba da burada olur. Bana bir gün süre tanıyın ne yapabileceğime bakayım, bir de o zamana kadar ani karar vermeyeceğinize söz verin."

"Bomba bizden akıllı davranmışsa çoktan saklanmıştır." Kakalak bir dolabı işaret ediyor. Hayalet gık çıkarmadan gidip bir şişe alıyor ve ahşap masanın üzerine koyuyor. "Bize ihanet etmeyeceğin ne malum? Şu an bizden yana olduğunu düşünsen de Madoc'un karargâhına geri döndüğün anda çark edebilirsin."

Kakalak ve Hayalet'i kuşkuyla süzüyorum. "Cardan'ı size emanet ediyorum, bu da size güveniyorum demektir. Size ihanet etmeyeceğime söz veriyorum, siz de geri döndüğümde prensin burada olacağına söz verin."

Cardan muhtemel akıbetinin ertelenişine rahatlamış gibi görünüyor. Şişeyi görünce rahatlamış da olabilir.

"Bir kralkılan olabilirsin," diyor Hayalet. "Baştan çıkarıcı. Balekin'i babana eskisinden çok daha borçlu çıkarabilirsin."

"O benim babam değil," diyorum sertçe. "Madoc'a katılmaya karar verirsem de, eh, paranızı aldığınız müddetçe sorun olmaz herhalde?"

"Belki," diyor Hayalet gönülsüzce. "Ama buraya Madoc veya başka birisiyle beraber dönecek olursan Cardan'ı öldürürüz. Sonra da seni öldürürüz. Anlaşıldı mı?"

Kafamla onaylıyorum. Prens Dain'in memnusu olmasaydı aklımı çelebilirlerdi. Prens Dain'in kondurduğu tılsımın ölümüyle birlikte etkisiz kalıp kalmadığını elbette bilmiyorum ve öğrenmeye korkuyorum.

"Ayrıca geri dönmen bir günden fazla sürerse onu öldürüp tabanları yağlarız," diye devam ediyor Hayalet. "Rehineler mürdüm eriği gibidir. Ne kadar uzun süre saklarsan o kadar değersiz hale gelirler. En sonunda da çürürler. Bir gün bir gece. Sakın gecikme."

Cardan kıpırdanarak benimle göz teması kurmaya çalışıyor ama oralı olmuyorum.

"Katılıyorum," diyorum, çünkü aptal değilim. Şu anda hiçbirimiz karşılıklı güven duymuyoruz. "Yeter ki yarın tek başıma döndüğümde Cardan'ı burada sağ salim bulacağıma yemin edin."

Onlar da aptal değil ya, yemin ediyorlar haliyle.

23. Bölüm

Eve döndüğümde neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Ormandan yürüyüşüm uzun sürüyor, epey uzun çünkü törene uzaklardan gelen perilerin kamplarına denk geliyorum. Elbisem kirli, eteği lime lime, ayaklarım bereli ve üşüyor. Madoc'un konağına vardığımda her şey eskisi gibi görünüyor, avucumun içi kadar tanıdık.

Dolabımda asılı elbiselerimi düşünüyorum, danslarda giyilmeyi bekleyen çarıklarımı. Iskaladığım geleceğimi ve önümde bir uçurum gibi açılan yenisini düşünüyorum.

Holde alışkın olduğumdan daha fazla sayıda şövalye görüyorum, Madoc'un görüşme odasına girip çıkıyorlar. Uşaklar ellerinde maşrapalar, mürekkep hokkaları ve haritalarla harıl harıl koşturuyorlar. Çok azı bana bakmaya tenezzül ediyor.

Holün öbür ucunda biri ağlıyor. Vivienne. Oriana'yla ikisi oturma odasında. Vivi yanıma koşup boynuma sarılıyor.

"Onu gebertecektim," diyor. "Aptal planı yüzünden sana bir zarar gelseydi onu gebertecektim."

Kıpırdamadığımı fark ediyorum. Elimi saçına götürüyorum, omzunu tıpışlıyorum. "İyiyim," diyorum. "Kalabalığa kaptırdım kendimi. İyiyim. Her şey yolunda."

Hiçbir şey yolunda değil elbette. Yine de hiç kimse itiraz etmeye kalkmıyor. "Diğerleri nerede?"

"Oak yattı," diyor Oriana. "Taryn de Madoc'un çalışma odasının önünde bekliyor. Birazdan gelir."

Bunun üzerine Vivi'nin nevri dönüyor ama ne anlam versem bilemiyorum.

Makyajımı temizleyip ayaklarımın çamurunu yıkayayım diye odama çıkıyorum. Vivi peşimden gelip bir tabureye tünüyor. Balkonumdan vuran güneş ışığında kedi gözleri altın sarısı parlıyor. Karman çorman saçımı fırçaladığım süre boyunca konuşmuyor. Koyu renk kıyafetler geçiriyorum üzerime, uzun yakalı ve dar kollu lacivert bir ceket, parlak siyah çizme, ellerime de temiz eldivenler takıyorum. Zifirkara'yı daha kalın bir kemere takıyor, kraliyet nişanı taşıyan yüzüğü de gizlice cebime atıyorum.

Pelüş hayvancıklarımın, kitaplarımın ve zehir koleksiyonumun olduğu kendi odamda bulunmak gerçek dışı geliyor. Cardan'dan aşırdığım *Alice Harikalar Diyarında* ve *Aynanın İçinden* kopyaları da komodinimin üzerinde duruyor. Yeni bir panik dalgası kaplıyor içimi. Kayıp peri prensini rehin olarak tutuşumu nasıl avantaja çevireceğimi bulmam gerekiyor. Çocukluğumu geçirdiğim bu evde yani. Cüretime kahkahalarla gülesim geliyor. Kendimi ne sanıyorum ben?

"Boğazına ne oldu?" Vivi kaşlarını çatarak soruyor. "Sol eline ne yaptın?"

Özenle sakladığım yaralarımı unutmuşum. "Önemli

değil, olanlarla alakası yok. Neden yaptı?"

"Yani Madoc Balekin'e neden mi yardım etti?" diyor sesini alçaltarak. "Bilmem. Siyaset. Cinayetten çekinmez o. Prenses Rhyia'nın ölümünde hatası olduğunu umursamaz. Umurunda değil Jude. Onu hiç ırgalamaz. Bu yüzden caninin teki."

"Madoc, Balekin'in Elfhame'e hükmetmesini sahiden istiyor olamaz," diyorum. Balekin perilerin ölümlü dünyayla etkileşimine asırlarca yön verebilir; kim bilir ne kadar kan akar, kaç kişinin canı yanar. Tüm Diyar Oyuk Yurt'a benzer.

Aynı anda Taryn'in merdiven boşluğunda çınlayan sesini duyuyorum. "Locke ile Madoc'un arası ezelden beri iyiydi. Cardan'ın nerede saklandığını hiçbir şekilde bilmiyor."

Vivi kıpırdamadan yüzümü inceliyor. "Jude..." diyor. Sesi fısıltıdan farksız.

"Madoc muhtemelen onu sadece korkutmaya çalışıyor," diyor Oriana. "Böyle bir kargaşanın ortasında bir de kız evlendirmeyi düşünecek hali yok, malum."

Vivi'nin bir şey demesine kalmadan, beni durdurmaya kalkmadan soluğu üst katta alıyorum.

Turnuvada dövüşüp de Cardan'ı kızdırmamın ardından Locke'ın bana sarf ettiği sözler hatırımda: *Henüz anlatılmamış bir öykü gibisin. Yapacaklarını görmek istiyorum. O öykünün henüz açılmamış bir sayfası olmak istiyorum.* Yapacaklarımı görmek istediğini söylerken, kalbimi kırdığı zaman ne yapacağımı merak ettiğini mi kastediyordu?

Güzel bir hikâye bulamazsam kendim yaratıyorum.

Locke'a layık olmadığımı mı düşündüğünü sorduğumda Cardan'ın verdiği yanıt kafamda yankılanıyor. *Yok canım* demişti pis pis sırıtarak. *Mükemmel çiftsiniz.* Taç giyme töreninde de şunu: *Eş değiştirme zamanı. Hay aksi, lafı ağzından mı aldım?*

Haberi varmış. Nasıl da için için gülmüştür. Hepsi nasıl da gülmüştür.

"Sevgilinin kim olduğu anlaşıldı," diye sesleniyorum ikiz kardeşime.

Taryn dönüp bakıyor ve benzi atıyor. Basamakları yavaşça, dikkatle tırmanıyorum.

Locke tayfasıyla gülüşürken o da onlarla beraber gülmüş müdür acaba?

Tüm o tuhaf bakışları, Locke'tan her bahsettiğimde sesinin gerilmesi, ahırda ve oğlanın evinde ne yaptığımı endişeyle sorması, hepsi yerli yerine oturuyor. Sırtımdan bıçaklanmış gibi hissediyorum.

Zifirkara'yı çekiyorum.

"Sana meydan okuyorum," diyorum Taryn'e. "Düelloya davet ediyorum. Ayaklar altına alınmış onurum için."

Taryn'in gözleri fal taşı. "Sana söyleyecektim," diyor. "Defalarca anlatmak istedim ama yapamadım. Locke katlanmamı istedi, sevginin ölçütü buymuş."

Oğlanın şenlikteki sözlerini anımsıyorum: *Benden vazgeçecek kadar seviyor musun beni? Sevginin ölçütü bu değil midir?*

Galiba sınavı o geçmiş, ben kalmışım.

"Demek sana evlenme teklif etti," diyorum. "Hem de kraliyet ailesi katledilirken. Aman ne romantik."

Oriana küçük bir feryat koparıyor, olayı dile getirme

şeklimi Madoc'un işiteceğinden korkmuş olmalı. Taryn'in de benzi atıyor biraz. Olaya hiç tanık olmadıklarından, onlara doğru dürüst hiçbir şey anlatılmadığı için herhalde. Kandırmak için yalan söylemek şart değil.

Zifirkara'nın kabzasını sıkıyorum. "Ölümlüler dünyasından geri döndüğümüzün ertesi günü Cardan sana ne dedi de ağladın?" Oğlanın kadife ceketinin yakasına yapıştığımı, itelememle ağaca sırt üstü toslayışını anımsıyorum. İkisinin arasında geçen konuşmanın benimle alakası olmadığını Taryn'in iddia edişini. Konunun ne olduğunu bana anlatmaya hiç yanaşmayışını.

Uzun bir süre yanıt vermiyor. Gerçeği anlatmak istemediğini yüzünden okuyorum.

"Konu buydu değil mi? Biliyordu. Hepsi biliyordu." Locke'ın ziyafet sofrasında oturan Nicasia'nın bir an bana içini döker gibi oluşu hatırıma geliyor. *Her şeyi mahvediyor. Huyu kurusun. Her şeyi mahveder.*

Cardan'dan bahsettiğini sanmıştım.

"Yemeğine benim yüzümden toprak sıçrattığını söylemişti," diyor Taryn sakince. "Locke, kendisini Nicasia'dan çalanın sen olduğuna inandırmış hepsini. Yani aslında seni cezalandırıyorlardı. Cardan benim yerime senin eziyet çektiğini söyledi, sebebini öğrensen geri adım atarmışsın ama sana anlatamazmışım."

Uzun bir süre hiçbir şey yapmadan söylediklerini hazmediyorum. Sonra kılıcı ortamıza atıyorum. Yerde tangırdıyor. "Al şunu," diyorum.

Taryn kafasını iki yana sallıyor. "Seninle dövüşmek istemiyorum."

"Emin misin?" Karşısına dikiliyorum, burnunun dibi-

ne, sinir bozacak kadar yakınına. Beni omuzlarımdan tutup geri itmek için can attığını hissedebiliyorum. Locke'la öpüşmem, onun yatağında uyumam içine dert olmuş olsa gerek. "Bence istersin. Bence bana vurmak hoşuna gider. Benim de canım seni dövmek istiyor."

Şöminenin üzerindeki duvara bir kılıç asılı, Madoc'un ters hilal armasını taşıyan ipek flamanın hemen altında. Bir sandalyenin üzerine çıkıp şöminenin üzerine basarak kılıcı askısından alıyorum. Bu da iş görür.

Yere atlıyor ve kılıcın sivri ucunu tam kalbine doğrultarak üzerine yürüyorum.

"İdmansızım," diyor.

"Ben değilim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ama sendeki kılıç daha iyi, ilk darbeyi sen indirebilirsin. Adil olur, fazlasıyla adil."

Taryn bana uzun süre bakakaldıktan sonra Zifirkara'yı yerden alıyor. Birkaç adım geri çekilip gardını alıyor.

Odanın öbür ucundaki Oriana telaşla ayağa fırlıyor. Bize yaklaşmıyor ama. Engel olmuyor.

Öyle kırgınım ki nasıl düzelirim bilmiyorum. Bir tek dövüşmeyi biliyorum.

"Geri zekâlı olmayın!" Vivi sahanlıktan bağırıyor. Onunla uğraşamayacağım. Tüm dikkatimi harekete geçen Taryn'e veriyorum. Madoc ikimizi de eğitti, bizi iyi yetiştirdi.

Kılıcı sallıyor.

Darbeyi kesiyorum, kılıçlarımız çarpışıyor. Metalin tangırtısı odada bir çan sesi gibi yankılanıyor. "Beni üçkâğıda getirmek eğlenceli miydi? Bana üstünlük sağladığını falan mı hissettirdi? Sana evlilik vaat ederken benimle kırıştırıp öpüşmesi hoşuna mı gidiyordu?"

"Hayır!" Birkaç darbemi güçlükle karşılasa da kasları tekniği anımsıyor. Diş gösteriyor. "Nefret ettim ama ben senin gibi değilim. Buraya ait olmak istiyorum. Onlara karşı koymak her şeyi daha beter hale getiriyor. Prens Cardan'a kafa tutarken bana hiç sormadın, benim yüzümden başlamış olabilir ama sen de üstüne gittin. Başımıza ne işler açacağını umursamadın. Locke'a farklı olduğumu göstermek zorundaydım."

Birkaç uşak seyretmek üzere toplanıyor.

Aldırmıyorum, bir gece önce kazdığım mezar yüzünden ağrıyan kollarıma aldırmıyorum, avucumun acısına aldırmıyorum. Kılıcım Taryn'in eteğini yırtıp etini sıyırıyor. Gözleri kocaman oluyor, geri sendeliyor.

Karşılıklı bir dizi seri darbe indiriyoruz. Soluk alışı hızlanıyor, böyle sıkıştırılmaya alışık değil, yine de geri adım atmıyor.

Kendini savunmaktan başka hamle yapmasına fırsat vermemek için kılıcımı art arda çalıyorum. "Yani öcünü böyle mi aldın?" Küçükken tahta sopalarla dövüşürdük. O zamandan bu yana saç saça girdiğimiz, bağrıştığımız, birbirimize küstüğümüz de olmuştur ama hiç böyle kavga etmemiştik, gerçek kılıçlarla asla.

"Taryn! Jude!" Vivi döner merdiveni inerken bir yandan da bağırıyor. "Durun yoksa ben durdurmasını bilirim."

"Perilerden nefret ediyorsun." Taryn ateş saçan gözlerle şık bir darbe sallıyor. "Locke'ı hiç umursamadın. Cardan'a kazık atmak için bir araçtı sadece."

Bu lafı beni bocalatmaya yetiyor, gardımı düşürmeyi başarıyor. Kılıcı tam böğrümü yalamak üzereyken yana kaçıp kurtuluyorum.

Kaldığı yerden devam ediyor. "Beni çıtkırıldım sanıyorsun."

"Öylesin," diyorum. "Hem güçsüzsün hem zavallısın hem..."

"Ben bir aynayım," diye bağırıyor. "Bakmak istemediğin aynayım."

Tüm vücut ağırlığımı kullanarak Taryn'e tekrar saldırıyorum. O kadar kızgınım, her şeye o kadar kızgınım ki. Aptallığıma kızıyorum. Kandırılmama kızıyorum. Öfke beynimde kükrüyor, diğer düşüncelerimi boğacak kadar güçlü böğürüyor.

Kılıcı böğrüne doğru yanlamasına savuruyorum.

"Durun dedim!" Vivi bağırıyor, efsunlu sesi ışıltılı bir balık ağı gibi. "Derhal *durun*!"

Taryn'in âdeta havası sönüyor, kolları sarkıyor, Zifirkara aniden gevşeyen parmaklarından düştü düşecek. Yüzüne hafif bir gülümseme yerleşiyor, uzaktan çalan bir müziğe kulak kabartmış gibi hali. Hamlemi geri almaya çalışıyorum ama çok geç. Kılıcı elimden bırakıveriyorum. O ivmeyle kılıç odanın ta öbür ucuna uçup bir kitaplığa çarpıyor, bir koç kurukafasını da yere deviriyor. Aynı ivmeyle iki seksen yere seriliyorum.

Dehşet içinde Vivi'ye dönüyorum. "Buna hakkın yoktu." Daha önemli sözler dururken ağzımdan bu kelimeler dökülüyor. Taryn'i ikiye biçmeme ramak kalmıştı.

O da en az benim kadar şaşkın. "Tılsım mı taşıyorsun? Üzerini değiştirirken tılsım taktığını görmedim."

Dain'in memnusu. Ölümünden sonra da etkisi sürüyor.

Dizlerim sızlıyor. Elim zonkluyor. Böğrümde Zifirkara'nın sıyırdığı yere iğneler batıyor. Dövüşü dur-

durmasına kızgınım. Bizi efsunlamaya kalkışmasına kızgınım. Ayağa kalkıyorum. Soluk soluğayım. Alnımda ter birikmiş, elim ayağım titriyor.

Birileri beni arkadan yakalıyor. Üç uşak daha aramıza girip beni kollarımdan tutuyor. İkisi Taryn'i benden uzaklaştırıyor. Vivi'nin yüzüne üflemesiyle Taryn afallayarak ayılıyor.

Aynı anda Madoc'u odasının önünde görüyorum. Etrafını subaylar ve şövalyeler sarmış. Locke da yanında.

Yüreğim ağzıma geliyor.

"İkinizin derdi ne?" Madoc bağırıyor, hiç görmediğim kadar kızgın. "Bugün yeterince ölüme doymadık mı?"

Ölümlerin çoğundan sorumlu biri olarak bunu söylemesi çelişkili.

"İkiniz de beni oyun odasında bekleyin." Kürsüye çıkıp kılıcını Prens Dain'in göğsüne saplaması gözümün önünden gitmiyor. Onunla göz göze gelemiyorum. Her yanım titriyor. Haykırmak istiyorum. Yakasına yapışmak. Tekrar çocuk gibi hissediyorum, ölüm evindeki çaresiz bir çocuk.

Bir şey yapmak istiyorum ama hiçbir şey yapmıyorum.

Gnarbone'a dönüyor. "Onlarla git. Birbirlerine yaklaşmasınlar."

Oyun odasına götürülüyorum. Yere çöküp başımı ellerime yaslıyorum. Kafamı kaldırdığımda ellerim gözyaşlarıyla sırılsıklam. Taryn görmesin diye çabucak pantolonuma siliyorum.

En az bir saat bekliyoruz. Taryn'e tek kelime etmiyorum, o da benimle konuşmuyor. Hafifçe burnunu çekip eliyle siliyor ama ağlamıyor.

Keyfim yerine gelsin diye sandalyeye bağlı Cardan'ı düşünüyorum. Sonra yüzüne düşen kuzgun karası saçlarının arasından bana bakışı, ayyaş sırıtışı hatırıma geliyor ve içim zerre rahatlamıyor.

Bitkinim ve fena halde, tam anlamıyla mağlubum.

Taryn'den nefret ediyorum. Madoc'tan nefret ediyorum. Locke'tan nefret ediyorum. Cardan'dan nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum. Nefret etmek az bile.

"Sana ne hediye etti?" Nihayet suskunluktan bıkıp Taryn'e bunu soruyorum. "Madoc bana babamın yaptığı bir kılıç verdi. Dövüşürken kullandığın kılıç oydu. Sana da bir şey hazırladığını söylemişti."

Epey uzun süre ses çıkarmayınca yanıt vermeyeceğini sanıyorum. "Bir bıçak seti, sofra için. Güya kemiği bile kesermiş. Kılıç daha iyi. Adı var."

"Et bıçaklarına da isim takılabilir herhalde. Çiğkesen. Kıkırdakbiçer," diyorum, o da boğuk bir gülmeyi andırır gibi burnundan bir ses çıkarıyor.

Ama akabinde tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

Nihayet Madoc odaya giriyor. Zemine serilen bir halı gibi gölgesi önden düşüyor içeriye. Kınındaki Zifirkara'yı önüme atıyor, sonra da ayakları kuş pençesi şeklindeki bir kanepeye kuruluyor. Kanepe gıcırdıyor, o kadar ağırlığa alışık değil. Gnarbone başıyla Madoc'tan müsaade isteyerek dışarı çıkıyor.

"Taryn, sana Locke konusunda iki çift lafım olacak," diyor Madoc.

"Onun canını mı yaktın?" Sesi belli belirsiz ağlamaklı. Kendisini Madoc'a acındırmaya çalıştığını düşünerek gaddarlık ediyorum.

Madoc muhtemelen aynı izlenime kapılarak burnundan gülüyor. "Locke evlilik için rızamı istediğinde, seni eşi olarak kabul etmekten hoşlanacağını söylerken, perilerin değişken kişiler olduklarını da belirtmişti, malum; bu da kanımca, onun sadık bir koca olmayacağı anlamına geliyor. Jude'la cilveleştiğini ilk başta hiç anlatmadı ama biraz önce sorduğumda 'fani duygular o kadar geçici ki o duygularla biraz oynamamak imkânsız' dedi. Dediğine göre, Taryn, sen ona bizden biri olabileceğini göstermişsin. Bunu ispatlama şeklin hiç şüphesiz kardeşinle arandaki çatışmanın kaynağı."

Taryn'in elbisesi yastık misali kabarık duruyor. Böğründeki sıyrık ve eteğindeki yırtığa rağmen derli toplu bir oturuşu var. Kavisli kulaklarını göz ardı eden birisi için seçkin bir hanımefendiden farksız. Gerçekten düşündüğümde Locke'ın onu seçmesinde kabahat bulmuyorum. Ben saldırganım. Haftalarca kendimi zehirledim. Bir katilim, yalancı ve casusum.

Niye *onu* seçtiğini anlıyorum. Keşke *kardeşimin* seçimi ben olsaydım.

"Sen ne dedin?" Taryn soruyor.

"Kendimi hiç de öyle değişken görmediğimi," diyor Madoc. "Onun ikinize de layık olmadığını."

Taryn elleri iki yanında yumruk oluyor ama kızgınlığını gösteren başka belirti yok. Ağırbaşlı tavrını korumada benden daha usta. Ben Madoc'la eğitim görürken onun öğretmeni Oriana'ydı. "Onun teklifini kabul etmemi yasaklıyor musun?"

"Yasaklasam sonu iyi olmaz," diyor Madoc. "Mutluluğuna engel olmayacağım. Kendi seçtiğin çileyi çekmene

bile engel olmayacağım."

Taryn gık çıkarmıyor ama rahat bir nefes aldığı belli.

"Çık," diyor Madoc ona. "Kendi akrabanla bundan böyle kavga etmek yok. Locke'la her ne saadet yaşarsan yaşa, sadakatin ailene olsun."

Sadakatle neyi kast ettiğini merak ediyorum. Onu Dain'e sadık sanıyordum. Ona ant içtiğini sanıyordum.

"Ama ilk..." Taryn lafını tamamlayamadan Madoc kıvrık kara tırnaklı elini kaldırarak susturuyor.

"Meydan okuyan o muydu? Kılıcı eline zorla tutuşturup mu kullandırdı? Silahsız halinle kıpırdamadan dursaydın, seni yine de doğrayacak kadar onursuz biri olduğunu mu sanıyordun?"

Taryn öfkeli gözlerle kafa tutar gibi bakıyor. "Ben dövüşmek istemedim."

"Öyleyse gelecekte dövüşmezsin," diyor Madoc. "Kazanmaya niyetin yoksa dövüşmenin anlamı yok. Gidebilirsin. Beni kardeşinle baş başa bırak."

Taryn kalkıp kapıya yöneliyor. Ağır pirinç kapı koluna elini götürdüğü sırada bir şey söyleyecekmiş gibi dönüyor. Madoc gelmeden önce yakaladığımız o dostane havadan eser yok. Madoc'un beni cezalandırmasını istediğini yüzündeki beklenti dolu ifadeden anlıyorum.

"Prens Cardan'ın yerini Jude'a sor," diyor gözlerini kısarak. "En son gördüğümde onunla dans ediyordu."

Bunu söylemesiyle birlikte kapıdan fırtına gibi çıkarak beni yüreğim ağzımda bırakıyor, kraliyet yüzüğü cebimde alev sanki. Haberi olduğundan değil. Hainlik olsun, sırf giderayak beni zor durumda bıraksın diye öyle söylüyor. Bildiklerine dayanarak söylediğine inanamam.

"Bu geceki davranışını konuşalım," diyor Madoc öne eğilerek.

"Asıl *senin* bu geceki davranışını konuşalım," diyerek karşılık veriyorum.

İç çekerek koca eliyle yüzünü sıvazlıyor. "Oradaydın değil mi? Görmek zorunda kalmayın diye hepinizi dışarı çıkarttırmıştım."

"Prens Dain'i sevdiğini sanırdım," diyorum. "Onun dostuydun sanıyordum."

"Onu nispeten severdim," diyor Madoc. "Balekin'i sevdiğimden çok. Ancak sadakatimden beklentisi olan başkaları da var."

Yapbozumun parçalarını düşünüyorum, eve dönerek bulmayı umduğum yanıtları. Dain'e darbe düzenlemesi için Balekin Madoc'a neler vaat edilmiş olabilir?

"Kimler?" Üsteliyorum. "Bunca ölüme değecek ne olabilir?"

"Yeter," diye kükrüyor. "Henüz savaş konseyimde değilsin. Bilmen gerekenleri zamanı gelince öğreneceksin. O vakte kadar şu kadarını bilsen yeter, çıkan kargaşaya rağmen planlarım alt üst olmuş değil. Şu an bana en küçük prens lazım. Cardan'ın yerini biliyorsan Balekin'in seni cömertçe ödüllendirmesini sağlayabilirim. Meclisinde sana yer verir. Dilediğin kişiyle evlendirir. Ya da soğuduğun birinin yüreğini söküp önüne koyar."

Ona hayretle bakıyorum. "Locke'ı Taryn'den koparır mıyım sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Taryn'in kellesini koparmaya pek istekli gibiydin. Sana oyun oynadı. Aklından ona uygun ne tür bir ceza geçiyor bilemem."

Bir süre karşılıklı bakışıyoruz. Tam bir canavar; çok kötü bir şey yapmaya niyetlendiğimi söylesem ayıplamaz. Pek takmaz.

"Benden sana bir öğüt," diyor usulca. "Aşk iyilikle değil, acıyla serpilir. O kadarını biliyorum takdir edersin ki. Seni severim, Taryn'i severim, ama onun Locke'a uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Ya ben uygun muyum?" Madoc'un sevgi anlayışının çok sağlıklı olmadığını düşünmeden edemiyorum. Annemi de sevmişti. Prens Dain'i sevmişti. Bize olan sevgisinin can güvenliğimizi onlarınkinden daha fazla sağladığı kuşku götürür.

"Locke'ın *sana* uygun olduğunu düşünmüyorum." Dişlerini göstererek sırıtıyor. "Kardeşin haklıysa ve Prens Cardan'ın yerini biliyorsan bana söyle. Oğlan züppenin tekidir, kılıç kullanmayı beceremez. Belli bir cazibesi var, zekidir, ama korumaya değmez."

Çok toy, çok güçsüz, çok hain.

Madoc'un Balekin'le beraber tasarladığı darbe girişiminin nasıl amaçlandığına yine kafa yoruyorum. Muhtemelen iki ortanca kardeş, nüfuzlu olanlar öldürülecekti. Sonra haliyle Yüce Kral merhamete gelip tacı en güçlü, askeri tarafı kuvvetli olan prensin başına takacaktı. Eldred istemeyerek de olsa, bir kez tehdit edildi mi Balekin'i tahta oturtacaktı. Ne var ki oturtmadı. Balekin elini zorladı, sonra da herkes öldü.

Cardan hariç herkes. Oyun tahtasındaki neredeyse tüm piyonlar devrildi.

Gelişmeler Madoc'un tasarladığı şekilde yaşanmış olamaz. Yine de onun strateji dersleri hâlâ hatırımda. Bir

planın her sonucu zafere götürmelidir.

Gelgelelim hiç kimse her değişkeni planlayamaz. Saçma olur.

"Evde düello yapmayayım diye kulağımı çekeceksin sanmıştım," diyorum, Cardan'ın nerelerde olduğu konusundan sapmaya çalışarak. Gölgeler Meclisi'ne söz verdiğim gibi bir teklif koparmayı başardım. Şimdi bu teklifle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

"Sormadan edemeyeceğim, kılıç darben hedefini bulsaydı ve Taryn'e zarar verseydin, ömür boyu vicdanın sızlar mıydı? Sana tüm öğrettiklerim içinde en çok bunu ibret almış olmalıydın." Gözlerini benden ayırmıyor. Annemden bahsediyor. Annemi katledişinden bahsediyor.

Buna diyecek laf bulamıyorum.

"Öfkeni daha çok hak eden birisine yöneltmemen yazık. Hele ki perilerin ortadan kaybolduğu böyle zamanlarda." Bakışı imalı.

Locke'ı öldürmemde bir sakınca olmadığını mı söylüyor? Seçkinlerden birini çoktan öldürdüğümü söylesem ne derdi acaba. Ona cesedi gösterseydim. Duruma bakılırsa, muhtemelen "tebrikler."

"Geceleri nasıl uyuyorsun?" diye soruyorum. Boktan bir laf söylediğim, bunu dememin tek sebebi de nefret ettiğim ne kadar huyu varsa hepsine yatkın olduğumu gözüme sokması, farkındayım.

Kaşları çatılıyor, vereceği yanıtı kafasında tartıyormuş gibi bakıyor. Kendime onun gözünden bakıyorum, sanık koltuğunda oturan suratsız bir kızın tekiyim. "Kimisi kavalda, kimisi boyacılıkta ustadır. Kimisi aşktan yana maharetlidir," diyor sonunda. "Bense savaşta bece-

rikliyim. Bir tek bunu inkâr etmek uykumu kaçırır."

Yavaşça kafa sallıyorum.

Kalkıyor. "Dediklerimi düşün, sonra da neyde becerikli olduğuna kafa yor."

Bunun anlamını ikimiz de biliyoruz. Neyde becerikli olduğumu, ne olduğumu ikimiz de biliyoruz. Kız kardeşimi elimde kılıçla kovalamış birisiyim. Asıl mesele o yeteneği nasıl kullanacağım.

Oyun odasından çıkınca Balekin'in yaverleriyle gelmiş olduğunu görüyorum. Şövalyeleri üç tane kahkaha atan kuş motifi işlenmiş üniformalarıyla holde hazır duruşta bekliyorlar. Yanlarından geçip kılıcımı peşim sıra sürükleyerek merdiveni çıkıyorum, başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Karnımın acıktığını fark ediyorum ama canım yemek istemiyor. Kalp kırıklığı böyle bir şey mi? Locke yüzünden mi böyle hissediyorum yoksa dünyanın törenden önceki eski haline dönmesi yüzünden mi emin değilim. Yaşananlar telafi edilebiliyorsa niçin Valerian'ı öldürdüğüm günün öncesine dönemiyorum, niçin ebeveynlerimin hâlâ yaşadığı günlere dönemiyorum, niçin her şeyi ta en başa döndüremiyorum?

Kapım çalınıyor ve buyur etmeme kalmadan açılıyor. Elinde tahta tabakla bir sandviç ve ağzı tıpalı kehribar rengi bir cam şişeyle içeri Vivi giriyor.

"Denyoyum. Tam bir salağım," diyorum. "Kabul ediyorum. Bana nutuk atmana gerek yok."

"Efsun yüzünden burnumdan getirirsin sanmıştım," diyor. "Hani şu sana sökmeyen efsun, anlarsın ya."

"Kardeşlerine büyü yapmamalısın." Şişenin tıpasını açıp sudan koca bir yudum alıyorum. Ne kadar susadığımı fark etmemişim. Kana kana içip koca şişeyi neredeyse tek solukta mideye indiriyorum.

"Sen de yakınlarını ikiye bölmeye kalkışmamalısın." Yastıklarıma, eski püskü pelüş hayvanlarıma yaslanıyor. Dalgın bir edayla yılanı alıp keçe dilinin çatalıyla oynuyor. "Düşündüm de, silahşorlukmuş, şövalyelikmiş, hepsini bir oyun sanmışım meğer."

Taryn'le ikimiz Diyar'a ayak uydurup eğlenmeye başladığımızda onun nasıl da sinirlendiğini anımsıyorum. Kafamıza çiçekten taçlar takar, havaya oklar atardık. Menekşe şekerlemesi yer, başımızı kütüklere yaslayarak uyurduk. Çocuktuk. Çocuklar bütün gün gülüşseler de geceleri yatakta kendi kendilerine ağlarlar. Ama elimde tuttuğum kılıcı, ebeveynlerimizi öldüren kılıcı oyuncak sandığımı düşündüyse kalpsizliğime yormuştur.

"Değil," diyorum sonunda.

"Değil ya," diyor Vivi, oyuncak yılanı oyuncak kediye dolayarak.

"Sana anlatmış mıydı?" Yatağımda yanına ilişerek soruyorum. Uzanmak iyi geliyor, hatta biraz fazla iyi. Anında mahmurlaşıyorum.

"Taryn'in Locke'la birlikteliğinden haberim yoktu," diyor Vivi, üstü kapalı yanıt verdiğini sanmayayım diye isimleri özellikle belirtiyor. "Locke'tan konuşmak istemiyorum. Unut onu. Diyar'ı terk edelim. Bu gece."

Kalkıp dimdik oturuyorum. "Ne?"

Tepkime gülüyor. Amma da normal bir ses, bir yandan da son iki günün ağdalı dramına kıyasla fazlasıyla sıra

dışı. "Seni şaşırtacağını tahmin etmiştim. Bak, burada her ne dönüyorsa iyiye alamet değil. Balekin puştun teki. Hepsinden öte, beyinsiz. Babamın ettiği küfürleri duymuşsundur. Gidelim buralardan."

"Taryn ne olacak?" diyorum.

"Ona da sordum, neye karar verdiğini sana söylemeyeceğim. *Kendi* adına yanıt vermeni istiyorum. Jude, dinle. Bazı sırlar sakladığını biliyorum. Bir şey içini kemiriyor. Rengin soldu, zayıfladın, gözlerine acayip bir parıltı çöreklendi."

"Ben iyiyim," diyorum.

"Yalancı," diyor ama ithamında kızgınlık yok. "Benim yüzünden buraya tıkılıp kaldığını biliyorum. Ömrün boyunca benim yüzümden başına en boktan şeylerin geldiğini biliyorum. Hiç yüzüme vurmadın, eksik olma, ama farkındayım. Bambaşka birine dönüşmeye uğraştın ve başardın da. Bazen sana bakınca insan olmak nedir onu bile unuttuğundan şüpheleniyorum."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum, iltifat ve hakaret aynı anda. Yine de kulağa âdeta kehanet gibi geliyor.

"Buraya benden daha iyi uyum sağladın," diyor Vivi. "Ama galiba bir bedele mal olmuş."

Sahip olabileceğim yaşamı, sihirden yoksun bir yaşamı hayal etmek çoğunlukla hoşuma gitmiyor. Sıradan bir okula gidip sıradan şeyler öğrendiğim bir yaşamı. Annemle babamın sağ oldukları bir yaşamı. Aramızdaki tuhaf kişinin ablamın olduğu bir yaşamı. Bu kadar öfkeli olmadığım bir yaşam. Ellerime kan bulaşmamış bir yaşam. Şimdi gözümde canlandırınca bir tuhaf oluyorum, geriliyorum, içim burkuluyor.

Hissettiğim şey panik.

Bu farazi Jude'a kurtlar saldırsa onu anında yutarlar, çünkü kurtlar eksik olmaz. Kendimi o denli kırılgan hayal etmek ödümü patlatıyor. Oysa şu halimle kurtlardan birine dönüşme yolunda ilerliyorum. Öbür Jude'un barındırdığı o elzem şey her neyse, onda zarar görmeden kalıp da bende harap olan şey neyse, artık onun telafisi yok. Vivi haklı; şu anki halime dönüşmek bir bedele mal oldu. Ama neye mal olduğunu bilmiyorum. Geri alabileceğimi de sanmıyorum. Geri istediğimi bile sanmıyorum.

Ama belki deneyebilirim.

"Ölümlüler dünyasında ne yapacağız?" diye soruyorum.

Vivi gülümseyerek sandviç tabağını önüme itiyor. "Sinemaya gideriz. Gezer tozarız. Araba kullanmayı öğreniriz. Sarayda yaşamayan, siyasete bulaşmayan bir sürü peri var. Dilediğimiz gibi yaşarız. Bir tavan arasında. Ağaç tepesinde. Nasıl istersen."

"Heather'la mı?" Yemekten koca bir lokma ısırıyorum. Dilimlenmiş koyun budu ve hindiba yaprağı turşusu. Midem gurulduyor.

"Umarım," diyor. "Ona gerçeği açıklamama yardımcı olabilirsin."

O da bunun bilincinde olsun veya olmasın, ilk kez *insan* olmak için kaçmamızı önermediği dikkatimi çekiyor. Ölümlüler arasında onlar gibi değil, yaban perileri gibi yaşamamamızı öneriyor. Sütlerinden kaymağı, ceplerinden mangırı aşıracağız. Bir yere çöreklenip sıkıcı işlere girmeyeceğiz. En azından onun harcı değil.

Heather buna ne der bilmem.

Prens Cardan konusu bir şekilde halloldu mu sonra ne olacak? Balekin'in mektuplarındaki sırrı çözsem bile bana rahat yok. Gölgeler Meclisi dağılacak. Taryn evlenecek. Vivi ortadan kaybolacak. Onunla gidebilirim. Bende ne sakatlık olduğunu anlamaya uğraşıp en baştan başlamayı deneyebilirim.

Kakalak'ın teklifini düşünüyorum, onlarla beraber başka bir tayfaya katılmayı. Diyar'da yeni bir hayat kurmayı. İkisi de pes etmek gibi geliyor ama başka yapacak ne var ki? Eve dönünce bir plan bulurum sanmıştım ama şimdiye kadar bulamadım.

"Bu gece gidemem," diyorum tereddüt ederek.

Elini heyecanla yüreğine götürüyor. "Teklifimi cidden düşünüyorsun."

"Bitirmem gereken birkaç iş var. Bana bir gün süre ver." Sürekli aynı şeyle pazarlık yapıp duruyorum: Zaman. Bir gün içinde Gölgeler Meclisi'yle hesabı kapatacağım. Cardan konusunda anlaşmaya varılacak. Öyle ya da böyle her şey yoluna girecek. Diyar'dan ne koparabilsem kârdır. Hâlâ bir planım yoksa bundan sonra yapmak için çok geç. "Sonsuz, ebedi, bitmek bilmeyen yaşamında tek bir gün nedir ki?"

"Karar vermek için mi yoksa bavulunu toplamak için mi bir gün?"

Sandviçten bir lokma daha ısırıyorum. "İkisi de."

Vivi göz deviriyor. "Şunu unutma, ölümlüler dünyasında işler buradaki gibi yürümez." Kapıya yöneliyor. "Buradaki gibi *davranmak* zorunda kalmayacaksın."

Vivi'nin koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinliyorum. Sandviçimden bir ısırık daha alıyorum. Çiğneyip

yutuyorum ama hiç tadını alamıyorum.

Ya ben oldum olası böyleysem? Ya her şey değiştiğinde bile değişmezsem?

Cardan'ın kraliyet yüzüğünü cebimden çıkarıp avucumda tutuyorum. Bu bende durmamalı. Buna ölümlülerin eli değmemeli. Yakından bakmak bile abes kaçıyor, yine de bakıyorum. Altın kısmı koyu kızıla çalıyor, sürekli takmaktan kenarları pahlanmış. Girintilerine biraz balmumu yapışmış. Tırnağımla temizlemeye çalışıyorum. Bizim dünyamızda yüzük kaç para eder merak ediyorum.

Kendime hâkim olamayıp değersiz parmağıma takıveriyorum.

24. Bölüm

Ertesi sabah ağzımda zehir tadıyla uyanıyorum. Üzerimdeki kıyafetle uyumuş, kınındaki Zifirkara'nın dibine kıvrılmışım.

Hiç canım istemese de tıpış tıpış Taryn'in kapısına gidip tıklatıyorum. Dünya tekrar tepetakla olmadan ona söylemem gerekenler var. Aramızı düzeltmem şart. Kapıya yanıt veren yok; kulbu çevirip de içeri girince boş odayla karşılaşıyorum.

Taryn'i nerede bulacağımı biliyordur umuduyla Oriana'nın dairesinin yolunu tutuyorum. Açık kapıdan içeriyi dikizleyince kadını balkonda gölü seyrederken buluyorum. Rüzgâr saçını soluk bir flama gibi dalgalandırıyor. Şeffaf elbisesini balon gibi şişiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum içeri girip.

Şaşırarak dönüyor. Haliyle şaşırıyor. Daha önce dairesine çat kapı geldiğimden emin değilim. "Eskiden halkımın kanatları vardı," diyor, sesinde bariz bir hasretle. "Gerçi benim hiç kanadım olmadı ama bazen eksikliğini hissediyorum."

Kanatları olduğunu hayal ederken havalanıp buralardan kaçtığını gözünde canlandırıyor mudur bilmem.

"Taryn'i gördün mü?" Oriana'nın yatak direklerini sarmaşıklar bürümüş, gövdesi canlı yeşil. Uyuduğu yere öbekler halinde sarkan mavi çiçekler mis kokulu bir çardak oluşturmuş. Bitki bürümemiş tek oturacak yer yok gibi. Madoc'un burada rahat ettiğini zihnimde canlandırmam zor.

"Nişanlısının evine gitti ama yarın Yüce Kral Balekin'in malikânesinde olacaklar. Sen de orada olacaksın. Babanın, bazı Siğli ve Nasiğli hükümdarlarının şerefine bir ziyafet verilecek. Birbirinize karşı düşmanca davranmayı bırakacaksınız."

İki dirhem bir çekirdek giyinip etraf buram buram peri meyvesi kokarken, Balekin'e gözü dönmüş bir cani değilmiş gibi davranmanın abesliğini ve dehşetini aklıma bir türlü sığdıramıyorum.

"Oak da orada olacak mı?" diye soruyorum ve ilk kez gerçek anlamda içim cız ediyor. Burayı terk edersem Oak'ın büyüdüğünü göremeyeceğim.

Oriana ellerini kenetleyerek tuvalet masasına yaklaşıyor. Mücevherleri oraya asılı; ham kristal boncuktan uzun zincirleriyle akik kolyeleri, aytaşından, koyu yeşil kantaşlarından gerdanlıklar ve gün ışığında alev gibi parlayan bir opal iğne. Gümüş bir tepsideyse yıldız şeklindeki bir çift yakut küpenin yanında, altından bir meşe palamudu.

Locke'ın bana ödünç verdiği entarinin cebinde bulduğum altın palamudun ikizi. Söz konusu elbise annesinindi. Liriope'nin. Locke'ın annesi. Kadının o toz içindeki yatak odasında duran çılgın, neşeli kıyafetleri hatırıma

geliyor. Elbisenin cebindeki palamudun içinden nasıl da kuş çıkmıştı.

"Oak'ın çok küçük olduğunu ve yemeğin çok sıkıcı geçeceğini söyleyerek Madoc'u ikna etmeye çalıştım ama illa gelecek dedi. Belki onunla yan yana oturursun da onu oyalarsın."

Oriana'nın Prens Dain'le fazla sıkı fıkı olduğumu düşünerek anlattığı Liriope hikâyesi aklıma geliyor. Madoc'un eşi olmadan önce Yüce Kral Eldred'in sevgilisi olduğunu da anlatmıştı. Alelacele evlenerek neyi örtbas etmeye çalışmış olabileceğine kafa yoruyorum.

Balekin'in masasında bulduğum notu, Dain'in el yazısıyla *saçı güneş sarısı* ve *gözlerinde yıldız ışığı* olan bir hanıma yazılmış aşk şiirini hatırlıyorum.

Kuşun söyledikleri hatırımda: *"Biricik dostum, bunlar Liriope'nin son sözleridir. Şimdiye dek üç altın kuş harcadım. Üçünden biri elbet eline geçecektir. Panzehirden medet umacak durumum yok; o yüzden bunu işitiyorsan, sırlarımın yükünü ve gönlümün son arzusunu sana emanet ediyorum. Oğlanı koru. Onu şu malum Meclis'in tehlikelerinden uzak tut. Onu kolla ve gerçekte başıma ne geldiğini ona asla ama asla anlatma."*

Tekrar stratejik düşünüyorum, Dain'i, Oriana'yı ve Madoc'u. Oriana'nın aramıza ilk katılışını anımsıyorum. Oak'ın ne kadar çabuk doğduğunu ve çok hasta diye aylarca onu görmemize izin verilmeyişini. Oğlanı bizden sürekli esirgeyişi, bunun için gerekçesi olsa bile benim başka sebeplere yoruşum hâlâ aklımda.

Tıpkı Liriope'nin arkadaşına emanet ettiği çocuğun Locke olduğunu sanmam gibi. Peki ya karnındaki çocuk

onunla beraber ölmemişse?

Soluğum çekilmiş gibi hissediyorum, sanki ciğerlerimde kalan azıcık havayla sözcük sarf etmek bir külfet. Söylemeye hazırlandığım şeye inanamıyorum, üstelik vardığım sonucun akla yatkın olduğunu bile bile. "Oak Madoc'un çocuğu değil, değil mi? En azından ben ne kadar Madoc'un çocuğuysam o da o kadar."

Erkek doğarsa, Prens Dain asla kral olamaz.

Oriana elini ağzıma kapıyor. Teni kar yağdıktan sonraki hava gibi kokuyor. "Ağzından yel alsın," diyor burnumun dibinde, sesi titreyerek. "Sakın bir daha öyle şeyler deme. Oak'ı azıcık seviyorsan, o kelimeleri sarf etme."

Elini iterek uzaklaştırıyorum. "Babası Prens Dain, annesi de Liriope'ydi. Madoc'un Balekin'e arka çıkmasının sebebi Oak, Dain'in ölmesini o yüzden istedi. Şimdi tacın anahtarı oğlan."

Gözleri irileşerek buz gibi elimi iki eliyle kavrıyor. Gözüme hiç bu denli tuhaf görünmemişti, peri masalından fırlamış bir yaratığa benziyor, hortlak gibi benzi soluk. "Bunu nasıl bilebilirsin? Senin bunlardan nasıl haberin oldu insan evladı?"

Prens Cardan'ın Diyar'daki en önemli kişi olduğunu sanmıştım. Dünyadan haberim yokmuş.

Usulca oda ve balkon kapılarını örtüyorum. Beni itiraz etmeden seyrediyor. "Şimdi nerede?" diye soruyorum.

"Oak mı? Dadısının yanında," diye fısıldıyor, beni köşedeki yılan desenli ve post örtülü küçük divana çekiyor. "Çabuk de diyeceğini."

"Yedi yıl önce olanları anlatsana."

Oriana derin bir nefes alıyor. "Liriope'yi Eldred'in sev-

gililerinden biri olduğu için kıskandığımı sanıyorsundur ama kıskanmıyordum. Daima güler yüzlüydü, sevilmeyecek gibi değildi. Gerçi oğlu seninle Taryn'in arasını bozdu ama annesinin hatırına ona da biraz düşkünümdür."

Yüce Kral'ın gönül eğlendirdiği bir anneye sahip olan Locke'ın halini düşünemiyorum. Hayatının daha da beter olmasını istemek ile ona acımak arasında gidip geliyorum.

"Biz sırdaştık," diyor Oriana. "Prens Dain'le ilişkisini bana anlatmıştı. Pek ciddiye almıyor gibiydi. Locke'ın babasını bence çok seviyordu. Dain ile Eldred cilveleşmeydi, eğlencesine. Türümüz gebe kalmayı pek fazla dert etmez, biliyorsun. Perilerin kan bağı zayıftır. Onun Locke'ı doğurduktan sadece on yıl sonra ikinci bir çocuk doğuracağına ihtimal verdiğini sanmıyorum. Bazılarımız yüzyılda bir doğurur. Bazılarımız hiç hamile kalmaz."

Başımı sallıyorum. Erkek ve kadın insanların dile getirilmemiş birer elzem sayılmaları bu yüzden. Sülalelerini onlar sayesinde genişletmeseler, ebedi yaşam sürelerine rağmen perilerin soyu tükenir.

"Kızamık mantarı feci bir ölüm şeklidir," diyor Oriana elini boynuna götürerek. "Hareketlerin yavaşlar, uzuvların titrer, en sonunda kıpırdayamaz olursun. Ama tüm iç organların donmuş bir saat gibi durana dek bilincin yerindedir. Kıpırdayabileceğini sanarak, kıpırdamaya uğraşarak yaşadığın dehşeti bir düşünsene. Mesajı bana ulaştığında ölmüştü. Ben de karnını..." Gerisini getiremiyor. Cümlenin gerisini tahmin ediyorum. Liriope'nin karnını yarıp bebeği çıkarmış olmalı. Pimpirikli Oriana'nın o denli vahşi, cesurca bir işe kalkıştığını, hançerini kullanarak karnı tam doğru yerden yardığını gözümde canlandıramı-

yorum. Bebeği ana rahminden çıkardığını, ıslak gövdesini bağrına bastığını. Bunu başka kim yapabilirdi ki?

"Onu kurtarmışsın," diyorum, çünkü o kısmı anlatmak istemiyorsa buna mecbur değil.

"Ona Liriope'nin seçtiği ağacın adını verdim," diyor, sesi fısıltıdan farksız. "Benim küçük altın Oak'ım."

Dain'in hizmetinde çalışmanın bir onur olduğuna, takip etmeye değer biri olduğuna körü körüne inandım. Bir şeye açlık duymanın sonu budur; mideye indirmeden önce içi çürük müdür diye bakmayı unutursun. "Liriope'yi zehirleyenin Dain olduğunu biliyor muydun?"

Oriana başını iki yana sallıyor. "Uzun bir süre bilmiyordum. Eldred'in sevgililerinden biri olabilirdi. Ya da Balekin. Onun yaptığına dair dedikodular vardı. Eldred'den bile şüphelenmiştim, oğluyla kırıştırdı diye kadını zehirlediğine yormuştum. Ama daha sonra Madoc kızamık mantarını Dain'in temin ettiğini keşfetti. Oak'ı prense asla yaklaştırmamam için sıkı tembihledi. Küplere binmişti, onu daha önce hiç o kadar korkunç kızgın görmemiştim."

Madoc'un Dain'e neden köpürdüğünü anlamak zor değil. Bir zamanlar kendi eşini ve çocuğunu da öldü zanneden Madoc. Oak'ın üzerine titreyen Madoc. Ailenin her şeyden önce geldiğini bize defalarca anımsatan Madoc.

"Sen de himayesine sığınmak için Madoc'la evlendin demek?" Onun Oriana'ya kur yaptığını hayal meyal anımsıyorum, ayrıca düğünde çocuk yoldaydı. Yadırgasam da herkesin şansı yaver gidebilir diye düşünmüşüm herhalde. Gerçi o zamanlar talihsizlik gibi gelmişti çünkü Taryn'le ikimiz yeni bebeğin bizim için ne anlama geldiğinden endişeliydik. Madoc'un bizden bıkacağını;

cebimizi altınla doldurup gömleklerimize de bulmacalar iğneledikten sonra bizi bir yere sepetleyeceğini düşünüyorduk. Hiç kimse kötü talihten kuşkulanmaz.

Oriana cam kapıdan rüzgârın silkelediği ağaçları seyrediyor. "Madoc'la beraber bir anlaşmaya vardık. Birbirimize karşı dürüstüz."

Ne demek istediğini hiç bilmiyorum ama kulağa soğuk ve mesafeli bir evlilik gibi geliyor.

"Öyleyse planı ne?" diye soruyorum. "Balekin'in tahtta uzun süre kalmasını istediğini sanmıyorum. Bu kadar bariz bir hamleyi suiistimal etmemeyi bir nevi stratejik suç sayar bence."

"Ne demek istiyorsun?" Sahiden afallamış görünüyor. Güya birbirlerine karşı dürüstlermiş, kıçımın kenarı.

"Tahta Oak'ı oturtacak," diye açıklıyorum, bariz ortadaymış gibi. Çünkü bariz. Madoc'un bunu nasıl –veya ne zaman– yapacağını bilmesem de niyetinin bu olduğuna eminim. Tabii ki budur.

"Oak," diyor. "Yo, yo, yo. Jude, hayır. O sadece bir çocuk."

Onu şu malum Meclis'in tehlikelerinden uzak tut. Böyle diyordu Liriope'nin mesajı. Oriana kulak asmalıymış belki de.

Asırlar önce Madoc'un bize sofrada söyledikleri, iktidar değişimi sırasında tahtın nasıl da kırılgan hale geldiğinden bahsedişi hatırıma geliyor. Balekin'in başına her ne çorap örecekse –Yüce Kral taç giyme törenini ertelesin de Madoc farklı bir oyun izlesin diye Dain'le birlikte Balekin'in de ölmesinin amaçlandığından şüpheleniyorum artık– sadece üç kraliyet üyesi kalmışken Madoc bu fırsatı mutlaka değerlendirecektir. Oak Yüce Kral olursa

Madoc da onun vekili olur. Oak reşit olana kadar da tüm Diyar'a Madoc hükmeder.

Ondan sonra da kim bilir neler olur. Oak'ın dizginlerini tuttuğu sürece Diyar'a ebediyen hükmedebilir.

"Ben de bir zamanlar çocuktum," diyorum. "O zamanlar neyi kaldırabileceğimi Madoc'un müthiş dert ettiğini sanmıyorum. Aynı adam şimdi Oak'ı da umursamıyordur."

Oak'ı sevmediğini düşündüğümden demiyorum bunu. Onu elbette seviyor. Beni de seviyor. Annemi de seviyordu. Adam neyse o. Huylu huyundan vazgeçmez.

Oriana elimi yakalıyor, öyle sıkıyor ki tırnakları etime batıyor. "Anlamıyorsun. Çocuk kralların ömrü uzun olmaz, Oak da kırılgan bir oğlan. Bu âleme girdiğinde çok küçüktü. Hiçbir hanedanlığın kralı veya kraliçesi ona boyun eğmez. Bu yükü kaldırabilecek şekilde yetiştirilmedi. Buna engel olmalısın."

Böylesine denetimsiz bir güçle Madoc neler yapmaz ki? Kardeşim tahta geçerse neler yapmam ki? Üstelik onu ben tahta oturtabilirim. Elimde kozum var çünkü Balekin Oak'ın taç giymesine yanaşmaz ama Cardan karşı koyamaz diye tahmin ediyorum. Kardeşimi Yüce Kral, kendimi de prenses yapabilirim. Güç neredeyse ayağıma kadar geldi. Tek yapmam gereken onu ele geçirmek.

Hırsın tuhaf yanı şu: Hummaya yakalanmak gibi, bir dadandı mı kurtulması kolay değil. Eskiden şövalyelik umuduyla yetinirdim, Cardan ve tayfasını benden uzak tutacak kadar güçlenmenin derdindeydim. Tüm istediğim Diyar'da kendime bir yer edinmekti.

Oysa şimdi yeni Kral'ı atamanın nasıl bir güç sağlayacağını merak ediyorum.

Taş kürsünün kenarından oluk gibi akarak bayırın toprak zeminine damlayan kan gözümün önüne geliyor. Tacın kenarlarına bulaşan kanın Balekin'in ellerini de kirletişi. Tacı Oak'ın kafasında hayal edince irkiliyorum.

Oak tarafından efsunlanmanın verdiği hissi de anımsıyorum. Yanaklarım acıyla kızarıp ateş basana dek kendimi art arda tokatlayışım. Ertesi sabah morardı da tam bir hafta geçmezdi morluğu. Çocuklar ellerindeki güçle bunu yaparlar.

"Engel olabileceğimi de nereden çıkardın?" Tersleniyorum.

Oriana elimi bırakmıyor. "Bir keresinde sana haksızlık ettiğimi, Oak'a asla zarar vermeyeceğini söylemiştin. *Hiç* mi bir şey yapamazsın? Böyle bir ihtimal yok mu?"

Ben öcü değilim de demiştim, Oak'a asla zarar vermeyeceğimi söylerken. Öcü olmam gerekiyor belki de. "Olabilir," diyorum, hiç yanıt vermemiş sayılırım.

Dışarı çıkınca küçük kardeşimi görüyorum. Bahçede yüksükotu topluyor. Gülüyor, güneşte kumral saçı altın sarısına çalıyor. Dadısı yanına yaklaşınca kadından kaçıyor.

Bahse varım topladığı çiçeklerin zehirli olduğunu bile bilmiyordur.

25. Bölüm

Gölgeler Meclisi'ne döndüğümde beni kahkahalar karşılıyor. Cardan'ı bıraktığım gibi, tırsmış ve suskun, hatta belki de daha zavallı bir halde bulmayı umuyordum. Tam aksine, elleri çözülmüş, masada Kakalak ve Hayalet'le beraber iskambil oynuyor, Bomba da aralarında. Tam ortalarında bir mücevher yığını ve şarap testisi var. Masanın altında yatan cam göbeği rengi iki tane şişe mum ışığında parlıyor.

"Jude," diye sesleniyor Bomba neşeyle. "Otursana! Senin de hesabını görelim."

Onu burada sapasağlam gördüğüme seviniyorum. Ama bu tabloda başka iyi bir şey yok.

Cardan bana hayatımız boyunca sıkı dostmuşuz gibi sırıtıyor. Ne denli baştan çıkarıcı, ne kadar tehlikeli olduğunu unutmuşum.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye patlıyorum. "Onun bağlı kalması gerekiyordu. O bizim *rehinemiz*."

"Endişelenme. Nereye kaçacak ki?" Kakalak soruyor.

"Üçümüzü birden atlatabilir mi sanıyorsun?"

"Tek elimin bağlı kalmasını dert etmem." Cardan lafa karışıyor. "Ama iki elimi birden bağlayacaksanız birinin şarabı doğrudan ağzıma dökmesi gerekecek."

"Bize eski kralın yıllanmış şişeleri nereye sakladığını söyledi," diyor Bomba beyaz saçını geri iterek. "Elowyn'e ait mücevher zulası da cabası. Ortalık karışıkken hiç kimse aşırdığımızı anlamazmış; nitekim şimdiye dek çakan olmadı. Kakalak'ın bugüne dek yaptığı en kolay soygundu."

Şimdi çığlığı basacağım. Onu sevmemeleri gerekiyordu ama neden sevmesinler ki? Onlara saygılı davranan bir prens sonuçta. Dain'in kardeşi. Onlar gibi bir peri.

"Her şey karman çorman zaten," diyor Cardan. "Bari biraz eğlenelim. Sen ne dersin Jude?"

Derin bir nefes alıyorum. Buradaki konumumu baltalamaksa niyeti, beni dışlamayı bir başarırsa, o zaman Gölgeler Meclisi'ni kafamda hâlâ dönüp duran plana uymaları için hayatta ikna edemem. Birilerine yardım etme hayalim suya düşer. İhtiyacım olan tek şey onun her şeyi berbat etmesi.

"Size ne teklif etti?" diye soruyorum, hepimiz eşit şartlar altındaymışız gibi. Evet, bu bir kumar. Belki Cardan onlara hiçbir şey teklif etmemiştir.

Soluğumu tuttuğumu belli etmemeye uğraşıyorum. Cardan karşısında kendimi ne kadar küçük hissettiğimi belli etmemeye uğraşıyorum.

Hayalet bana şu nadir gülümsemesiyle bakıyor. "Genelde altın, ama güç de vaat etti. Mevki."

"Sahip olmadığı bir sürü şey," diyor Bomba.

"Dostuz sanıyordum," diyor Cardan yarım ağızla.

"Onu geri götüreceğim," diyorum, sahiplenir gibi bir edayla elimi sandalyesinin başına dayayarak. Herkesin önünde bana üstünlük sağlamadan onu odadan çıkarmam şart. Onu derhal uzaklaştırmalıyım.

"Götürüp de ne yapacaksın?" Kakalak soruyor.

"O *benim* rehinem," diyerek anımsatıyorum, çömelip sandalyesinin bacağında hâlâ bağlı duran paçavraları çözüyorum. Bu şekilde ayakta uyumuş olsa gerek, gözünü kırpmışsa tabii. Yorgun görünmüyor gerçi. Başını eğerek bana gülümsüyor, saygıdan dizlerine kapanmışım gibi.

Suratından o sırıtmayı silesim geliyor, belki de beceremem. Belki mezarında bile aynı şekilde gülümser.

"Burada kalamaz mıyız?" Cardan soruyor. "Şarap var burada."

Bunun üzerine Kakalak kıs kıs gülüyor. "Canını sıkan bir şey mi var prenscik? Jude'la iyi geçinemiyor musunuz?"

Cardan'ın yüzünde endişeyi andıran bir ifade beliriyor. Güzel.

Onu Dain'in ofisine götürüyorum. Galiba orayı kendime mal ettim. Bağlı kalmaktan bacakları tutulduğu için aksayarak yürüyor. Keza muhtemelen benimkilerle beraber birkaç şişe şarap yuvarladığı için de. Onu götürmeme hiç kimse engel olmuyor yine de. Kapıyı kapatıp kilitliyorum.

"Otur," diyorum sandalyeyi göstererek.

Oturuyor.

Masanın arkasına geçip yerime kuruluyorum.

Onu öldürürsem dert etmekten kurtulurum diye düşünüyorum. Hani bir öldürsem, artık böyle hissetmek zorunda kalmam.

O olmasa Oak'ı tahta oturtmak çetrefilli hale gelir. Madoc'un bir şekilde Balekin'i taçtan feragat etmeye zorlayacağına bel bağlamak zorundaydım. Cardan olmasa, elimde kozum kalmaz. Plansız kalırım. Kardeşime yardım edemem. Elde kalır sıfır.

Belki buna değer.

Tatar yayı bıraktığım yerde, Dain'in masa çekmecesinde duruyor. Çıkarıp yayı geriyor ve Cardan'a doğrultuyorum. Telaşla iç çekiyor.

"Beni vuracak mısın?" Gözlerini kırpıştırıyor. "Hemen mi?"

Parmağım tetiği okşuyor. Sakinim, fevkalade sakin. Acizlik bu, korkuyu hırstan üstün tutmak, aileden de sevgiden de üst tutmak, ama iyi hissettiriyor. Güçlü olmayı andırıyor.

"Bunu neden istediğini anlayabiliyorum," diyor, yüz ifademi okuyup bir karara varmış gibi. "Ama yapmamanı sahiden yeğlerim."

"Öyleyse bana sürekli pis pis sırıtmayı bırakmalısın, sence alay edilmeyi sineye çekerim mi sanıyorsun, şu anda bile? Hâlâ benden üstün olduğuna o kadar emin misin?" Biraz sesim titriyor, bu nedenle ondan daha da nefret ediyorum. Tehlike arz edeyim diye her gün eğitim gördüm, onu avucumun içine aldım ama hâlâ korkan benim.

Ondan korkmak bir alışkanlık, onu kalbinden mıhlayarak kurtulabileceğim bir alışkanlık.

Parmaklarını bir karış açıp ellerini kaldırarak itiraz ediyor. Kraliyet yüzüğü taşıyan benim. "Gerginim," diyor. "Gerginken çok gülümserim. Elimde değil."

Ondan bunu söylemesini hiç beklemezdim. Tatar yayını bir anlığına indiriyorum.

Susmadan konuşuyor, sanki düşünmem için bana zaman bırakmak istemiyor. "*Dehşet* vericisin. Neredeyse tüm ailem öldü; beni asla çok sevmedikleri için de aralarına katılmak istemiyorum. Bütün geceyi senin ne yapacağını düşünüp endişelenerek geçirdim, neyi hak ettiğimin de bal gibi farkındayım. Gerginsem sebebim var." Düşman değil de dostmuşuz gibi konuşuyor benimle. Üstelik işe yarıyor: Biraz gevşiyorum. Bunu fark edince de öyle ödüm patlıyor ki onu oracıkta vurmama ramak kalıyor.

"İstediğin her şeyi anlatacağım," diyor. "Ne istersen."

"Kelime oyunları yok mu?" Teklif muazzam baştan çıkarıcı. Taryn'in söylediği her şey hâlâ kafamda çınlıyor, çok az şey bildiğimi kafama kakışı hatırımda.

Elini kalbinin olması gereken yere götürüyor. "Yemin ederim."

"Ya seni gene de vurursam?"

"Mümkün," diyor, buruk. "Ama vurmayacağına söz vermeni isterim."

"Sözümün pek değeri yoktur," diye anımsatıyorum.

"Hep böyle diyorsun." Kaşlarını kaldırıyor. "İçimi rahatlatmıyor, söyleyeyim."

Boş bulunup gülüyorum. Yay elimde sallanıyor. Cardan gözünü yaydan ayırmıyor. Kasten ağırdan alarak yayı ahşap masaya bırakıyorum. "Bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın, hepsini. Ben de seni vurmayacağım."

"Peki, beni Balekin ve Madoc'a teslim etmemeni sağlamak için ne yapabilirim?" Tek kaşını kaldırıyor. Dik-

katini bana bu şekilde, mecburen odaklamasına alışkın değilim. Yüreğim hızlanıyor.

Tüm yapabildiğim ateş saçan bakışlarla karşılık vermek oluyor. "Hayatta kalmaya odaklanmaya ne dersin?"

Omuz silkiyor. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Üzerinde ismim yazılı bir kâğıt parçası buldum," diyorum. "Defalarca sırf ismim yazılmıştı."

Biraz irkiliyor ama bir şey demiyor.

"Ee?" Üsteliyorum.

"Bu bir soru değil," diye homurdanıyor, bıkkın gibi. "Bana düzgün bir soru sor ki yanıt vereyim."

"Şu 'bilmek istediğin her şeyi anlatacağım' teranesinde berbatsın." Elim yaya gidiyor ama almıyorum.

İçini çekiyor. "Bir şey sor. Kuyruğumu sor. Görmek istemez misin?" Kaşlarını kaldırıyor.

Kuyruğunu görmüştüm ama ona bunu söyleyerek ekmeğine yağ sürecek değilim. "Bir şey sormamı mı istiyorsun? Pekâlâ. Taryn ile Locke'ın arasındaki mesele ne zaman başladı?"

Keyifle gülüyor. Anlaşılan anlatmaktan çekindiği bir konu değil bu. Tipik. "Ha, ben de bunu ne zaman soracak diyordum. Birkaç ay önce başladı. Hep bundan bahsederdi, kızın penceresine taşlar attığını, ona ormanda buluşalım diyen notlar bıraktığını, ay ışığında kur yaptığını anlatıp dururdu. Bir eşek şakası izlenimi yaratıp belli etmememizi istedi. Sanırım ilk başta Nicasia'yı kıskandırmak için yapıyordu. Ama sonra..."

"Onun odasını nereden bilmiş?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Bu lafım üzerine daha da sırıtıyor. "Belki de bilmiyor-

du. Fanileri ilk kez baştan çıkarma macerasında ayrım yapmamış olabilir. Kanımca hedefi ikinizi birden baştan çıkarmaktı."

Hiç hoşuma gitmiyor. "Ya ikiniz?"

Yadırgayarak bir tuhaf bakıyor. "Locke henüz beni baştan çıkarmayı başaramadı, sorduğun buysa. Galiba bunu hakaret saymalıyım."

"Onu kast etmedim. Nicasia ile sen..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. *Birliktelik*, milletin hayatını mahvedip bundan keyif alan bir kötülük çifti için uygun bir kelime değil.

"Evet, Locke onu benden çaldı," diyor Cardan dişlerini sıkarak. Gülümsemiyor, pis sırıtmıyor. Bana bunu söylemesi ağrına gidiyor belli ki. "Locke başka bir sevgiliyi kıskandırmak için mi yoksa beni kızdırmak için mi ya da sırf Nicasia'yı çekemediğinden mi kıza göz koydu bilmiyorum. Nerede hata yapıp Nicasia'yı ona kaptırdığımı da bilmiyorum. Beklediğin gibi her şeyi anlatacağıma inanıyor musun şimdi?"

Cardan'ın kalbinin kırılabileceği dünyada aklıma gelmezdi. Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ona âşık mıydın?"

"Ne biçim soru bu?" Tersliyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmek istiyorum."

"Evet," diyor, gözü masada, üzerine uzattığım elimde. Birden dibine kadar kemirilmiş tırnaklarım aklıma geliyor. "Ona âşıktım."

"Neden ölmemi istiyorsun?" Bunu soruyorum çünkü utanç verici soruları yanıtlamanın onun hak ettiği en son şey olduğunu ikimize de hatırlatma gereği duyuyorum.

Ne kadar espri yapsa da veya ne denli dostane görünse de biz düşmanız. Tatlı dil de bir yere kadar sonuçta.

Uzun uzadıya içini çekip kafasını ellerine dayıyor, yay hiç umurunda değil sanki. "Niksileri mi kast ediyorsun? Etrafta patırtı koparıp onlara çer çöp atan sizdiniz. Son derece miskin yaratıklardır. Sizi ısırmaya yeltendiklerine göre sahiden kızdırmış olmalısınız diye düşünmüştüm. Rezil biri olabilirim ama bir erdemim varsa o da katil olmamamdır. Seni korkutmak istedim ama ölmeni asla istemedim. Hayatta kimse ölsün istememişimdir."

Nehirdeki halimiz hatırıma geliyor, niksilerden birinin sürüden ayrıldığını, Cardan'ın o duraklayana kadar beklediğini, sonra da sudan çıkalım diye gittiğini anımsıyorum. Onu süzüyorum, yüzünde partiden kalan sim izlerini, gözlerindeki kapkara sürmeyi inceliyorum. Birden ben peri meyvesiyle boğulmak üzereyken Valerian'ı yakamdan çektiğini anımsıyorum.

Hayatta kimse ölsün istememişimdir.

Balekin'in çalışma odasındayken kılıcı tutuş şekli, sarsak tekniği gayri ihtiyari aklıma geliyor. Abisini kızdırmak için kasten öyle yaptığını sanmıştım. Oysa şimdi, kılıç dövüşünden hoşlanmadığı ihtimalini ilk kez değerlendiriyorum. Doğru dürüst öğrenmemiş olabilir. Demek dövüşseymişiz ben kazanırmışım. Onunla aşık atabilecek bir düşman olayım diye yaptıklarımı düşünüyorum da asıl kavgam Cardan'la bile olmayabilir. Belki de kendi gölgemle kavga ediyormuşum ben.

"Valerian beni resmen öldürmeye yeltendi. İki kez. Önce kulede, sonra da kendi evimde, kendi odamda."

Cardan kafasını kaldırıyor, rahatsız edici bir gerçek

kafasına dank etmiş gibi gergin duruşu. "Onu geberttim dediğinde mecazi konuştuğunu sanmıştım, hatta..." Gerisini getiremeyip cümlesine baştan başlıyor. "Generalin evine sadece bir ahmak zorla girer."

Valerian'ın beni boğmaya çalıştığını görsün diye gömleğimin yakasını aşağı çekiyorum. "Beni yere serdiği için omzumda da bir morluk var. Şimdi inandın mı?"

Berelenmelerimi muayene edecekmiş gibi yanıma gelmeye yelteniyor. Silaha davranmamla vazgeçiyor. "Valerian acı çektirmeyi severdi," diyor. "Herkese. Bana bile. Senin de canını yakmak istediğini biliyordum." Duraklıyor, ağzından neyi kaçırdığının farkında. "Nitekim yaktı da. Ondan sonra tatmin olmuştur sanıyordum."

Valerian'la arkadaşlık fikrini bir türlü aklım hayalim almıyor. Onun düşmanı olmaktan çok da farklı değildir herhalde.

"Yani Valerian'ın canımı yakmak istemesi sorun değildi öyle mi?" diyorum. "Beni öldürmediği sürece."

"Kabul etmelisin ki yaşamak daha iyi," diye yanıt verirken Cardan'ın sesindeki alaycı ton kendini gösteriyor.

İki elimi de masanın üzerine koyuyorum. "Söylesene benden niçin nefret ediyorsun. İçinde kalmasın."

Uzun parmaklarını Dain'in masasının pürüzsüz ahşap yüzeyinde gezdiriyor. "Sahiden dürüstçe mi konuşayım?"

"Elinde yay olan benim, seni vurmuyorsam vaat ettiğin yanıtlar içindir. Ne sandın ya?"

"Pekâlâ." Haince bakıyor. "Senden nefret ediyorum çünkü bir peri prensi olduğum halde babam beni hiç umursamazken, senin baban sadakatsiz eşten doğmuş bir insan piçi olmana rağmen seni çok seviyor. Senden nefret

ediyorum çünkü seni kırbaçlatan bir abin yok. Senden nefret ediyorum çünkü kız kardeşinle beraber Locke'ın aleti olup Nicasia'yı üzdünüz, üstelik Locke onu benden çaldıktan sonra. Bu da yetmezmiş gibi, senin yüzünden, Balekin bir ölümlü kadar bile başarılı olamadığımı turnuvadan beridir sürekli suratıma vuruyor."

Balekin'in beni tanıdığından bile şüpheliydim.

Karşılıklı bakışıyoruz. Cardan'ın sandalyeye yayılmış halinden hınzırlık akıyor. Vurulma endişesi taşıyorsa şaşarım.

"Hepsi bu kadar mı?" Üsteliyorum. "Çünkü gülünç. Beni kıskanıyor olamazsın. Ebeveynlerini katleden kişiyle çile gibi bir hayat sürmek zorunda değilsin. Öfkeni daima korumak zorunda değilsin çünkü korumadığında dipsiz bir korku kuyusu seni yutmayacak." Kendime şaşırarak aniden susuyorum.

Cazibesine kapılmayacağım demiştim ama beni üçkâğıda getirmesine izin verip içimi döktüm.

Bunu aklımdan geçirirken Cardan'ın gülümsemesi tanıdık bir sinsiliğe bürünüyor. "Ya, sahi mi? Ben mi öfkelenmek nedir bilmiyorum? Ben mi korkmuyorum? Canını kurtarmak için pazarlık yapan sen değilsin."

"Gerçekten nefret etme sebeplerin bunlar mı?" Israrcıyım. "O kadarcık mı? Daha iyi bir gerekçen yok mu?"

Bir an duymazdan geldiğini sanıyorum, ama sonra fark ediyorum ki yalan söyleyemediği ve bana gerçeği söylemeye yanaşmadığı için yanıt vermiyor.

"Ee?" diyorum, tatar yayını tekrar kaldırarak, orada benim borumun öttüğünü tekrar vurgulama fırsatı yakaladığıma memnunum. "Söylesene!"

Öne eğilip gözlerini yumuyor. "Hepsinden öte, senden nefret ediyorum çünkü aklımdan çıkmıyorsun. Sürekli. İğrenç ve engel olamıyorum."

Nutkum tutuluyor.

"Galiba beni vurmalısın," diyor, yüzünü uzun parmaklı tek eliyle örterek.

"Benimle kafa buluyorsun," diyorum. Ona inanmıyorum. Böyle aptalca numaralara kanmam ben, çünkü beni kafayı güzellikle bozmuş budalanın teki sanıyor; öyle olsaydım, Diyar'da bir günü bile sağ çıkaramazdım. Tınmıyorum, blöfünü karşılamaya hazırım.

Tatar yayları yakın mesafede çok iyi değildir, o yüzden hançerime davranıyorum.

Masadan kalkıp yanına yaklaştığımda kafasını kaldırmıyor. Hançerin sivri ucunu tam çenesinin altına dayıyorum; tıpkı önceki gün yaptığım gibi, yüzünü benimkine doğru kaldırıyorum. Bakışları kaçamaklı.

Yüzündeki dehşet ve utanç tümüyle fazla gerçek. Birden neye inanacağımı şaşırıyorum.

Ona iyice sokuluyorum, öpecek kadar yakınına. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yüz ifadesinde panik ve ihtiras iç içe. Birinin üstünde tahakküm kurmak baş döndürücü bir his. Hele ki duyguları olduğuna asla ihtimal vermediğim *Cardan* üstünde.

"Beni sahiden arzuluyorsun," diyorum, kesik kesik soluğunun sıcaklığını hissedecek kadar yakındayım. "Ve bundan *nefret* ediyorsun." Hançeri boynuna doğru kaydırıyorum. Umduğum kadar telaşlanmıyor.

Dudaklarımı onunkilere değdirdiğim andaki kadar telaşlanmıyor.

26. Bölüm

Öpüşmede çok deneyimli değilim. Bir kez Locke'la öpüştüm, ondan öncesinde hiç kimseyle. Lakin Cardan'la öpüşmek Locke'la öpüşmeye hiç benzemiyor, bıçakların arın üzerinde koşmak gibi, bir adrenalin yıldırımı çarpması gibi, hani denizde çok açılırsın da geri dönemeyeceğini anlarsın, kapkara sulara batıp çıkarsın ya, onun gibi.

Cardan'ın zalim dudakları şaşırtıcı ölçüde yumuşak. Dudaklarımız birbirine değdikten sonra uzun süre heykel gibi kaskatı duruyor. Gözleri yumulu, kirpikleri yanağımı gıdıklıyor. Birisi mezarımda yürümüş gibi ürperiyorum. Sonra ellerini yukarı kaydırıyor, kollarımı nazikçe okşar gibi. Onu tanımasam nezaketen öyle yapıyor derdim; ama ben malımı bilmez miyim. Ellerini yavaşça yukarı kaydırıyor çünkü kendine engel olmaya çalışıyor. Öpüşmek istemiyor. Arzuya kapılmak istemiyor.

Ağzıma mayhoş şarap tadı geliyor.

Pes edip kendini teslim ettiği anı hissediyorum, hançer tehlikesine rağmen beni kendine çekiyor. Dudakları-

ma yumulup gözü dönmüşçesine, âdeta yutacakmış gibi öpüyor, parmaklarını saçıma gömerek. Dudaklarımız iyice kenetleniyor, dişlerimiz dillerimiz iç içe. Şehvetten karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum. Boğuşuyor gibiyiz ama birbirimizin tenine sızmak için boğuşuyoruz sanki.

İşte o anda dehşete kapılıyorum. Onun tiksintisinden zevk almak nasıl delice bir öç şeklidir? İşin kötüsü, daha beteri, *bundan hoşlanıyorum*. Onunla öpüşmek her şeyiyle hoşuma gidiyor, o tanıdık korku duygusu, onu hırpaladığımın ayırdında olmakla birlikte beni arzuladığını kanıtlayışım.

Elimdeki hançerin bir faydası yok. Masaya fırlatıyorum, üzerine düşeceğine saplanıp kalıyor. Bıçak sesi üzerine irkilerek geri çekiliyor. Dudakları pembe, gözleri kapkara. Hançeri görmesiyle ani bir kahkaha atıyor.

Bu da sendeleyerek geri çekilmeme yetiyor. Onunla alay etmek, kendi acizliğimi dışa vurmadan acizliğini yüzüne vurmak istiyorum ama renk vermeyeceğimden kuşkuluyum.

"Bunu mu hayal etmiştin?" diye sorarken sesimin haşin çıkması içimi rahatlatıyor.

"Hayır," diyor donuk bir edayla.

"Çekinme söyle," diyorum.

Başını iki yana sallıyor, biraz kırgın. "Beni sahiden bıçaklamaya kalkışmadığın sürece söylemem. Beni bıçaklasan bile söyleyeceğimi sanmıyorum."

Dain'in masası üzerine oturarak aramıza biraz mesafe koyuyorum. Tenim fazla gergin, oda birden çok küçüldü sanki. Lafına gülesim geliyor.

"Bir teklifte bulunacağım," diyor Cardan. "Balekin'in

başına tacı takıp da kellemden olmak istemiyorum. Kendin için, Gölgeler Meclisi için dilediğin şartı ortaya koy ama benim için de şartlar koy. Bana buradan uzaklarda bir toprak versin. Etliye sütlüye karışmadan, ondan uzaklarda sorumsuzca yaşayacağımı söyle. Beni dert etmesine hiç gerek kalmaz. Kendine varis olarak bir velet peydahlayıp Yüce Tacı ona devredebilir. Dilerse kendi gırtlağını kessin, ne de olsa yeni aile geleneğimiz. Umurumda değil."

Bütün gece bir sandalyeye bağlı ve muhtemelen zil zurna sarhoş olmasına rağmen gayet düzgün bir pazarlık ortaya koyması karşısında istemeden de olsa etkileniyorum.

"Kalk," diyorum.

"Yani kaçarım diye korkmuyor musun?" diye soruyor bacaklarını gererek. Sivri uçlu botları loş odada parlıyor, potansiyel silah olarak botlarına el koysa mıydım acaba diye düşünüyorum. Sonra da ne kadar kötü kılıç kullandığını hatırlıyorum.

"Öpüşmemiz aklımı başımdan öyle bir aldı ki kendimi toparlayamıyorum," diyorum elimden gelen tüm alaycılığımla. "Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Elbette, dilediğin her şartı ortaya koyarım, yeter ki beni tekrar öp. Haydi durma, kaç. Seni kesinlikle sırtından vurmam."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Bariz yalan söylediğini işitmek biraz tedirgin edici."

"Madem öyle gerçeği söyleyeyim. Kaçmayacaksın çünkü gidecek yerin yok."

Kapıya gidip kilidi açıyor, dışarı bakıyorum. Bomba yatak odasındaki bir karyolaya uzanmış. Kakalak bana kaş-

larını kaldırarak bakıyor. Hayalet bir sandalyede sızmış ama içeri girdiğimiz anda apar topar uyanıyor. Tepeden tırnağa kızardığımı hissediyorum. Belli etmesem bari.

"Prensciği sorgulaman bitti mi?" Kakalak soruyor.

Başımla onaylıyorum. "Sanırım yapmam gerekeni biliyorum."

Hayalet onu uzun uzadıya süzüyor. "Yani satıyor muyuz? Ödül karşılığı? İç organlarını tavandan mı kazıyoruz?"

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyorum. "Biraz temiz hava alacağım."

Kakalak içini çekiyor.

"Biraz kafamı toplamam lazım," diyorum. "Ondan sonra her şeyi açıklayacağım."

"Öyle mi dersin?" Hayalet dik dik bakarak iğneliyor. Ne kadar kolay söz verdiğime şaşıyor herhalde. Çarşıda kullandığın an kuru yapraklara dönüşmeye mahkûm sihirli altınlar gibi harcıyorum vaatleri.

"Madoc'la konuştum, o da bana Cardan karşılığında ne dilersem isteyebileceğimi önerdi. Altın, büyü, şan, *her şey*. Pazarlığın daha ilk kısmında voliyi vurdum sayılır, üstelik kayıp prensin nerede olduğunu bildiğimi bile söylemeden."

Madoc'tan bahsedince Hayalet dudak büküyor ama ses çıkarmıyor.

"Öyleyse ne engel var?" diye soruyor Kakalak. "Tüm anlattıkların hoşuma gitti."

"Ayrıntılar üzerinde çalışıyorum," diyorum. "Bir de bana ne istediğinizi söylemeniz gerek. Tam olarak ne istediğinizi, ne kadar altın falan. Bir kenara yazın."

Kakalak homurdansa da pek itiraz edecek gibi görün-

müyor. Pençe eliyle Cardan'a masaya geçmesini işaret ediyor. Prens duvara yaslandığı yerden kalkıp sendeleyerek ilerliyor. Tüm keskin aletlerin bıraktığım yerde durduğundan emin olduktan sonra kapıya yöneliyorum. Geri dönüp bakınca Cardan'ın kartları ustaca böldüğünü görüyorum ama ışıldayan kapkara gözleri üzerimde.

Maskeler Gölü'ne yürüyüp siyah kayalardan birine oturuyorum. Batan güneş ufku alevlere bürümüş, ağaçların tepelerini alazlamış.

Kıyıya vuran dalgaları uzun bir süre öylece oturup seyrediyorum. Derin nefesler alarak zihnimin yatışmasını, kafamın durulmasını bekliyorum. Tepemde geceyi geçirmek üzere tünemiş kuşların cıvıltılarını işitiyor, ağaç budaklarında uyanan pırtılların ışıltılarını seçiyorum.

Balekin Yüce Kral olamaz, buna hiçbir şekilde mahal veremem. Zulüm seviyor, ölümlülerden nefret ediyor. Korkunç bir hükümdar olur ondan. Hali hazırda insanlar âlemiyle etkileşimlerimizi belirleyen kurallar var, bu kurallar değişebilir. Ya ölümlüleri çalıp götürmek için pazarlığa gerek duyulmazsa artık? Ya herkes her an kaçırılabilirse? Eskiden öyleymiş; bazı yerlerde hâlâ geçerli. Yüce Kral her iki dünyayı da eskisinden beter hale getirebilir, Nasiğli Meclislerini kayırabilir, sürtüşmeler yaratabilir ve binlerce yıl dehşet yayabilir.

Peki ya Cardan'ı onun yerine Madoc'a teslim edersem?

O da Oak'ı tahta oturtur, sonra da gaddar ve zorba bir vekil olarak hüküm sürer. Bağlılık yemini etmeye direnen hanedanlıklara savaş açar. Oak'ı öyle kan revan içinde yetiştirir ki o da Madoc gibi birine, belki de Dain gibi

zalimliği daha sinsi birine dönüşür. Yine de Balekin'den daha iyidir. Benimle ve Gölgeler Meclisi'yle adil bir anlaşmaya varır, o da sırf benim hatırıma. Ben de... ben ne yaparım peki?

Herhalde Vivi'yle beraber giderim.

Ya da şövalye olma şartı koyabilirim. Burada kalarak Oak'ın korunmasıyla ilgilenebilir, Madoc'un etkisinde kalmasına engel olabilirim. Bunu başarmaya gücüm yeterse tabii.

Madoc'u devreden çıkarırsam ne olur? Gölgeler Meclisi altınlarından olur, pazarlık yapacak kimse kalmaz. Taç bir şekilde Oak'ın kafasına geçer. Ya sonra? Madoc yine vekil olur. Onu durduramam. Oak yine onun sözünü dinler. Oak yine onun kuklası olur, yine canı tehlikeye girer.

Ancak... ancak Oak bir şekilde tacı takıp Diyar'dan uzaklaştırılırsa başka. Sürgündeki Yüce Kral olur. Oak büyüyüp de uygun yaşa gelince Greenbriar tacının verdiği güçle geri dönebilir. Oak dönene dek Madoc'un Diyar üzerinde hâlâ belli bir yetkisi olabilir ama Oak'ı kana susamış, savaşa meyilli birine dönüştürememiş olur. Ne kadar yetkisi olsa da Yüce Kral vekilliği kadar mutlak yetki taşıyamaz. Ayrıca en iyi ihtimalle Oak insanlar âleminde yetişeceği için, Diyar'a döndüğü zaman, büyüdüğü ve tanıdıklarının yaşadığı bir yere en azından anlayışlı yaklaşabilir.

On yıl. Oak'ı Diyar'dan on yıl uzak tutabilirsek gerçek kişiliğine kavuşarak büyüyebilir.

Elbette zamanı geldiğinde tahtı geri almak için mücadele vermesi gerekecek. Birileri –belki Madoc, büyük ihtimalle Balekin, hatta belki de önemsiz kral ve kraliçe-

lerden biri– örümcek gibi saraya çöreklenerek iktidarını pekiştirecektir.

Karanlık sulara kısık gözlerle bakıyorum. Keşke Oak kendi kişiliğini bulana dek, Madoc'un savaş çıkarmasına yol açmadan, hiçbir vekile meydan bırakmadan tahtı uzunca bir süre boş tutmanın bir yolu olsaydı.

Kararımı vererek ayağa kalkıyorum. İyi veya kötü ne yapacağımı biliyorum. Bir planım var. Madoc olsa bu stratejiyi onaylamazdı. Onun sevdiği türden, birden fazla kazanma ihtimali olan bir plan değil. Sadece tek bir ihtimal olan türden, uzun vadeli türden.

Kalkarken sudaki aksim gözüme çarpıyor. Tekrar bakıyorum, o ben olamam. Maskeler Gölü kişiye asla gerçek yüzünü göstermez. Emekleyerek iyice yaklaşıyorum. Gökte dolunay pırıl pırıl, annemin sudan bana baktığını gösterecek kadar parlak. Anımsadığımdan daha genç görünüyor. Gülüyor, göremediğim birine sesleniyor.

Geçmişten beni işaret ediyor. Konuştuğunda dudaklarını okuyabiliyorum. *Bak! Bir kız insan.* Sevinçli sanki.

Birden yanında Madoc'un aksi beliriyor, elini annemin beline atıyor. O zamanki hali de fazla genç değil ama suratında hiç görmediğim bir aleniyet var. Bana el sallıyor.

Onlar için bir yabancıyım.

Kaç! Haykırmak istiyorum. Halbuki bunu anneme söylememe gerek yok.

Bomba içeri girdiğimde kafasını kaldırıp bakıyor. Üzerine grimtırak bir toz serpilmiş ahşap masada oturuyor. Yanında tıpası kapalı, küre şeklinde birkaç tane cam şişe var. Muhteşem beyaz saçını tepesinde toplamış, pis bir

sicim gibi sarkıyor. Burnuna bir şey bulaşmış.

"Diğerleri arkada," diyor. "Prenscikle beraber kestiriyorlar."

İçimi çekerek masaya oturuyorum. Planımı açıklamak üzere gaza gelmiştim ama şimdi tüm enerjim kayboldu. "Yiyecek bir şey var mı?"

Sırıtarak kürelerden birini daha dolduruyor ve itinayla ayağının dibindeki sepete koyuyor. "Hayalet biraz çavdar ekmeğiyle tereyağı almış. Sosisleri biz yedik, şarap da bitti; ama biraz peynir kalmış olabilir."

Dolapları karıştırıp yiyecekleri çıkardıktan sonra mekanik bir şekilde yiyorum. Zindeleştirici acı rezene çayından kendime bir fincan koyuyorum. Beni biraz kendime getiriyor. Bir süre kadının patlayıcı yapmasını seyrediyorum. Çalışırken usulca ıslık çalıyor, detone. Tuhafıma gidiyor; perilerin çoğu müzikte yeteneklidir, yine de onun çaldığı eğreti melodi daha çok hoşuma gidiyor. Sanki daha neşeli, daha içten, daha zorlamasız.

"Mesele kapanınca nereye gideceksin?" diye soruyorum.

Şaşkın bakıyor. "Bir yere gideceğimi de nereden çıkardın?"

Bitmek üzere olan fincanıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Çünkü Dain yok. Hayalet ile Kakalak'ın yapmayı düşündüğü de bu değil mi sonuçta? Onlarla gitmeyecek misin?"

Bomba dar omuzlarını silkerek çıplak ayağının ucuyla sepeti gösteriyor. "Şunları görüyor musun?"

Kafa sallıyorum.

"Bunlarla yolculuk yapılmaz," diyor. "Burada kalacağım, seninle. Bir planın vardır herhalde?"

Ne diyeceğimi bilemeyecek kadar afallamış haldeyim. Ağzımı açtığım anda kekelemeye başlıyorum. Gülüyor. "Cardan'ın söylediğine göre varmış. Takas yapacak olsaymışsın şimdiye dek yaparmışsın. Bize ihanet edecek olsaymışsın onu da şimdiye dek yaparmışsın."

"İyi de," diyorum, sonra düşünce silsilesinin ucunu kaçırıyorum. Cardan'ın o kadar aldırış etmesinin beklenmedik oluşuyla ilgili bir şeyler söyleyecektim. "Diğerleri ne düşünüyor?"

Küre doldurma işine geri dönüyor. "Bir şey demiyorlar ama hiçbirimiz Balekin'i sevmeyiz. Madem bir planın varmış, eh, aferin sana. Ama bizi yanında istiyorsan biraz daha az ketum davranabilirsin."

Derin bir nefes alıyor ve amacıma sahiden ulaşmak istiyorsam ona da ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. "Tacı çalmaya ne dersin? Hem de Diyar kralları ve kraliçelerinin gözleri önündeyken?"

Hınzırca sırıtıyor. "Neyi havaya uçuracağımı söyle yeter."

Yirmi dakika sonra koca bir mum yakıp karyolaların bulunduğu odaya geçiyorum. Bomba'nın dediği gibi Cardan yürek yakan yakışıklılığıyla bir tanesine uzanmış. Yüzünü yıkamış, ceketini çıkarıp katlayarak yastık niyetine başının altına koymuş. Kolunu dürtünce beni kova gibi elini kaldırıp anında uyanıyor.

"Şşşşş." Fısıldıyorum. "Diğerlerini uyandırma. Seninle konuşmam gerek."

"Git başımdan. Sorularına yanıt verirsem beni öldürmeyeceğini söylemiştin, ben de yanıtladım." Saatler önce arzuyla yanıp tutuşan, beni öpen oğlanla hiç alakası yok.

Sesi uykulu, küstah ve sinirli.

"Sana canını bağışlamaktan daha iyi bir teklifim olacak," diyorum. "Haydi gel."

Kalkıyor, ceketini omzuna attıktan sonra peşimden Dain'in yazıhanesine geliyor. İçeri girdiğimizde kapı eşiğine yaslanıyor. Gözleri mahmur, saçı darmadağınık. Ona baktıkça bana bir ateş basıyor. "Beni buraya sırf konuşmak için getirdiğine emin misin?"

İlk öpüşmemizin ne kadar korkunç bir fikir gibi geldiğinin önemi yok. Anlaşılan öpüştüğün kişiyle aynı ortamda bulunmak, tekrar öpüşme ihtimali her şeye baskın çıkıyor. Dudaklarımızın birbirine kenetlenişi gözüme tütüyor. "Seni bir anlaşma yapmak için getirdim."

Tek kaşı kalkıyor. "İlginç."

"Taşrada saklanmana gerek yok desem? Balekin'in dışında tahta geçebilecek biri var dersem?" Bunu söylememi beklemediği belli. Tasasız tavrı bir an zedeleniyor.

"Var," diyor usulca. "*Ben*. Gerçi benden berbat kral olur, istemem de zaten. Ayrıca Balekin tacı kafama takmaya yanaşmaz. Aramız oldum olası iyi değildir."

"Onun konağında yaşadığını sanıyordum." Gardımı alır gibi kollarımı kavuşturuyor, Balekin'in Cardan'ı kırbaçlattırışını zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Şu anda acımanın sırası değil.

Başını geri atarak kara kirpiklerinin arasından beni süzüyor. "Geçinememizin sebebi birlikte yaşamak olabilir."

"Ben de senin tahta geçmeni istemem," diyerek hatırlatıyorum.

"Onu demiştin zaten." Miskince sırıtıyor. "Ben değilsem, Balekin de değilse, kim o zaman?"

"Kardeşim Oak," diyorum. "Ayrıntısına girmeyeceğim ama o da aynı sülaleden. Sizin sülaleden. Tahta geçebilir."

Cardan kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

Kafa sallıyorum. İhtiyacım olanı ona söylemeden önce bunu açıklamak hoşuma gitmiyor ama bu bilgiyle yapabileceği az şey var. Onu asla Balekin'e teslim etmeyeceğim. Madoc'tan başka yumurtlayacağı kimse yok, o da zaten biliyor.

"Öyleyse Madoc vekil olur," diyor Cardan.

Başımı sallayarak itiraz ediyorum. "O yüzden yardımın gerek. Oak'ı Yüce Kral yapacak tacı takmanı istiyorum, sonra da onu ölümlüler dünyasına yollayacağım. Çocukluğunu yaşasın. Ona bir şans tanıyalım ki ileride iyi bir kral olsun."

"Oak senin amaçladığından farklı kararlar verebilir," diyor Cardan. "Mesela senin yerine Madoc'u yeğleyebilir."

"Ben de çalınmış bir çocuğum," diyorum. "Yabancı bir diyarda, bundan çok daha korkunç bir gerekçeyle yapayalnız büyüdüm. Vivi onun üzerine titreyecektir. Planıma razı gelirsen istediğin her şeyi fazlasıyla sağlarım. Ama bana ant içmelisin. Bana hizmet edeceğine yemin etmelisin."

Hançeri masaya attığımda yaptığı gibi hayretle bir kahkaha atıyor. "*Kendimi* kendi isteğimle *senin* emrine *adamamı* mı istiyorsun? Gönüllü olarak?"

"Ciddi olmadığımı sanıyorsun ama ciddiyim. Bundan daha ciddi olamazdım." Kavuşturduğum kollarımı habire çimdikliyorum ki hiç renk vermeyeyim, bir şey belli etmeyeyim. Tümüyle sakin, tümüyle özgüvenli görünmem şart. Yüreğim ağzımda. Çocukken Madoc'la satranç oy-

narkenki gibi hissediyorum. Kazanan hamleyi görür, tedbiri elden bırakır, sonra da öngöremediğim bir hamlesiyle kıl payı kaybederdim. Soluğumu tutmamaya, odaklanmaya gayret ediyorum.

"Çıkarlarımız uyuşuyor," diyor. "Neden ant içmem gerekiyor?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bana ihanet etmeyeceğinden emin olmalıyım. Taç elindeyken çok tehlikelisin. Ya bunca şeyden sonra kalkıp abinin kafasına takarsan? Ya kendine saklamak istersen?"

Bunları kafasında tartıyor gibi. "Tam olarak neler istediğimi söyleyeyim. Oturduğum konağı. Tüm mallarıyla, tüm çalışanlarıyla bana verilsin istiyorum. Oyuk Yurt'u. Orayı istiyorum."

Başımla onaylıyorum. "Oldu bil."

"Kraliyet mahzenlerindeki tüm içkileri son şişesine kadar istiyorum, yıllanmış ve nadir olanları bile."

"Hepsi senindir," diyorum.

"Kakalak'ın bana hırsızlık öğretmesini istiyorum," diyor.

Şaşkınlığımdan bir süre yanıt vermiyorum. Şaka mı yapıyor? Pek öyle hali yok. "Neden?" diye soruyorum sonunda.

"İşime yarayabilir," diyor. "Ayrıca onu sevdim."

"İyi," diyorum kulaklarıma inanamayarak. "Bir hal çaresine bakarım."

"Sahiden tüm bunları temin edebileceğine inanıyor musun?" Beni gözleriyle tartıyor.

"Edebilirim. Söz. Balekin'i devireceğimize de söz veriyorum. Peri tacını ele geçireceğiz," diyorum pervasızca.

Sorumluluğu alabileceğimden emin olmadan daha ne kadar vaatte bulunabilirim? Birkaç tane daha belki.

Cardan kendini Dain'in koltuğuna atıyor. Masanın arkasından, o makam koltuğundan beni soğukkanlılıkla inceliyor. İçimde bir şey burkuluyor ama oralı olmuyorum. Başarabilirim. Başarabilirim. Nefesimi tutuyorum.

"Bir yıl bir gün boyunca hizmetinde kalabilirim," diyor.

"Yeterince uzun değil." Israrcıyım. "Olmaz..."

Pofurduyor. "Kardeşinin o vakte kadar tacı takıp arazi olacağına eminim. Vaatlerine rağmen hüsrana da uğrayabiliriz, o zaman da sürenin önemi kalmaz zaten. Beni yine tehdit etmediğin sürece benden daha iyi bir teklif koparamazsın."

En azından bana zaman kazandırır. Nefesimi koyveriyorum. "Öyle olsun. Anlaştık."

Cardan yanıma geliyor. Ne yapacağına dair en küçük fikrim yok. Beni öpmeye kalkarsa ilk defasında hissettiğim açlığa ve küçük düşürücü şehvet duygusuna boğulmaktan korkuyorum. Önümde diz çöktüğü anda düşünemeyecek kadar şaşkına dönüyorum. Uzun parmaklarıyla elimi avuçluyor. "Pekâlâ," diyor sabırsızca, sesi hanımına kulluk yemini etmeye hazırlanan birisininkine hiç de benzemiyor. "Jude Duarte, kilin kızı, sana hizmet edeceğime ant içiyorum. Silahın ben olacağım. Kalkanın ben olacağım. Senin iradene uygun hareket edeceğim. Bağlılığım bir yıl bir gün sürsün... *ama bundan bir dakika fazla değil.*"

"Ant içme konusunda sahiden aşmışsın," diyorum, sesim gergin çıkıyor gerçi. Bağlılık yemini ederken bile ne-

dense bana üstünlük sağladığını hissediyorum. Her nasılsa ipler onun elinde.

Kıvrak bir hareketle elimi bırakıp ayağa kalkıyor. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Yatağına dön," diyorum. "Biraz sonra seni uyandırır yapacaklarımızı anlatırım."

"Emriniz olur," diyor Cardan alaycı gülümsemesini takınarak. Ardından boş bir karyolaya kendini atmak üzere yatak odasına geri dönüyor. Buradaki yadırgatıcı varlığını düşünüyorum, alelade yataklarda uyumasını, günlerdir aynı kıyafetleri giyip ekmek peynir yemesini ve bundan hiç yakınmayışını. Bu casus ve suikastçı yatağını kendi ihtişamlı yuvasına yeğler gibi bir hali var âdeta.

27. Bölüm

Siğli ve Nasiğli Meclislerinin hükümdarları, taç giyme törenine gelen bağımsız yaban perileriyle beraber adanın en doğusuna kamp kurmuşlar. Çadırlar kurulmuş, bazıları alacalı bulacalı, bazısı şeffaf ipekten. Yaklaştıkça yanan ateşleri seçebiliyorum. Etrafı bal şarabı ve bozuk et kokusu kaplamış.

Cardan siyahlara bürünmüş haliyle yanımda, kara saçını geri taramış, yüzünü ovarak temizlemiş. Uzun süre uyumasına cesaret ettiğim kadarıyla izin versem de solgun ve yorgun görünüyor.

Cardan yeminini ettikten sonra Hayalet ile Kakalak'ı uyandırmadım. Onun yerine yaklaşık bir saat boyunca Bomba'yla stratejimizi konuştum. Cardan'a başka kıyafetler temin eden de o, oğlanın işimize yarayacağına ikna olan da o. Onun sayesinde buradayım, Balekin'den başka bir kralı desteklemeye razı gelecek bir hükümdar bulmaya geldim. Planım başarıyla yürürse, ziyafette yeni kraldan yana olan birine, tercihen de işler ters giderse

kutlama yemeğinin başka bir katliama dönüşmesini engelleyebilecek kadar nüfuzlu birine ihtiyaç duyacağım.

Hiçbiri işe yaramazsa, Oak'ı oradan uzaklaştırabilmem için ortalığın epey velveleye verilmesi gerekecek. Bomba'nın cam küreleri yeterli gelmez. Takas karşılığında ne önermek zorunda kalacağımı hiç bilmiyorum. Tüm vaatlerimi tükettim, şimdi sarayınkileri harcamaya başlayacağım.

Derin bir nefes alıyorum. Peri lordları ve leydilerinin karşısına bir kez dikilip de Balekin'e karşı niyetimi ilan ettim mi geri dönüşü yok, ne yorganın altına saklanabilirim ne de kaçabilirim. O andan itibaren, Oak tahta geçene dek Diyar'a mahkûmum.

Şölenden önce, bu geceden başlayarak yarın öğlene dek vaktimiz var. Oyuk Yurt'a gittiğimde planlarım ya rayına oturacak ya da suya düşecek.

Diyar'ı Oak'a hazırlamanın tek yolu var o da elime bakıyor. Kalmaya mecburum. Madoc'tan ve Gölgeler Meclisi'nden öğrendiklerimi kullanarak hile ve cinayet yoluyla tahtı kardeşime hazırlamak zorundayım. On yıl dedim ama belki yedi yıl da yeter. O kadar uzun sayılmaz. Zehir içerek, hiç uyumadan, sürekli tetikte yaşayarak geçecek bir yedi yıl. Yedi yıl daha dişimi sıksam belki Diyar daha emin, daha iyi bir yere dönüşür. Ben de kendime sağlam bir yer edinirim.

Büyük oynuyorsun, demişti Locke bir oyuna kalkıştığımı ima ederken. O zamanlar oyun değildi benimkisi ama şimdi öyle. Belki Locke'tan ders almışımdır. Benimle bir hikâye yazdı, şimdi de ben başkasıyla ayrı bir hikâye yazacağım.

"Yani burada oturup sana bilgi vereceğim," diyor Cardan bir ceviz ağacına yaslanarak. "Sen de gidip asilzadelerin aklını mı çeleceksin? Tam tersi olması gerekir."

Dik dik bakıyorum. "Albenimi kullanabilirim. Seninkini çelmedim mi?"

Göz deviriyor. "Herkesin benimle aynı sapık zevkleri paylaşacağını sanma."

"Sana emirlerim olacak," diyorum. "Tamam mı?"

Avurdu seğiriyor. Bir peri prensinin yönlendirilmeyi, hele ki benim tarafımdan güdülmeyi kabul etmesinin eften püften bir şey olmadığına eminim, yine de başıyla onaylıyor.

Gereken sözcükleri kullanıyorum. "Burada kalmanı ve ani bir tehlike doğmadıkça veya tam bir gün geçmedikçe, ben bu ormandan ayrılana dek beklemeni emrediyorum. Beklediğin süre boyunca, çıt çıkarmamanı veya başkalarının dikkatini çekecek bir işaret vermemeni emrediyorum. Ben dönene dek ani bir tehlike doğarsa veya tam bir gün geçerse, Gölgeler Meclisi'ne geri dönmeni ve oraya varana dek kimliğini saklamanı emrediyorum."

"Hiç fena değil," diyor, mağrur ve asil duruşunu bir şekilde korumayı başararak.

Sinir bozucu.

"Peki," diyorum. "Kraliçe Annet hakkında bildiklerini anlat."

Şu kadarını biliyorum: Kadın taç giyme törenini diğer tüm lord ve leydilerden önce terk etti. Bu da ya Balekin'in kral olacağı fikrine ya da başlı başına Mutlak Hükümdarlık kavramına katlanamadığı anlamına gelir. Hangisi olduğunu çözmem gerek.

"Güve Hanedanlığı yayılmacıdır ve bağnazlık düzeyinde Nasiğli'dir. Kraliçe Annet pratik zekalı ve dobra kadındır, kaba kuvvete her şeyden fazla değer verir. Keza duyduğuma göre sevgililerinden bıkınca onları yiyormuş." Kaşlarını kaldırıyor.

Elimde olmadan gülümsüyorum. Onca kişi dururken bu işe Cardan'la beraber bulaşmam acayip. Benimle bu şekilde, Nicasia veya Locke'la konuşur gibi konuşmasıysa daha da garip.

"Peki töreni neden terk etmiştir?" diye soruyorum. "Anladığım kadarıyla Balekin'le birbirlerine çok yakışırlarmış."

"Kadının varisi yok," diyor. "Çocuk sahibi olmaktan da ümidi kesmiş. Sanırım koca bir ailenin katledilerek heba edilişini seyretmek hoşuna gitmezdi. Dahası, Balekin'in herkesi öldürdükten sonra kürsüyü eli boş terk etmesinden etkileneceğini de sanmıyorum."

"Peki," diyorum içimi çekerek.

Beni bileğimden yakalıyor. Sıcak tenini tenimde hissedince şoke oluyorum. "Kendine dikkat et," dedikten sonra gülümsüyor. "Gidip kendini öldürtürsen bütün gün burada oturmak çok sıkıcı olur."

"Sıkıntıdan ölmen aklımdan geçen en son şey," diyorum ve Kraliçe Annet'in Nasiğli kampının yolunu tutuyorum.

Hiç ateş yanmıyor, çadırlar da bataklık renginde, koyu yeşilimtırak. Girişteki nöbetçiler bir trol ile bir goblin. Trolün üzerindeki zırh koyu renk bir şeyle boyanmış ve rahatsız edici bir şekilde kurumuş kanı fazlaca andırıyor.

"Ee, selam," diyorum, giriş cümlem üzerinde çalışmam

gerek. "Ben bir ulağım. Kraliçeyi görmem gerekiyor."

Trol karşısında bir insan gördüğüne bariz şaşkın, beni tepeden süzüyor.

"Böyle leziz bir ulağı meclisimize göndermeye cüret eden de kimmiş?" Sanırım bana iltifat etti, tam kestiremiyorum.

"Yüce Kral Balekin," diye sallıyorum. Onun adını kullanmanın beni çabucak içeri sokacağından medet umuyorum.

Bu lafım onu gülümsetiyor ama hiç de dostane bir şekilde değil. "Taçsız bir krala ne denir? Bu bir bulmacadır ama yanıtını herkes bilir: Pabucumun kralı."

Diğer nöbetçi kahkahayla gülüyor. "İçeri giremezsin ufaklık. Efendine geri dön ve Kraliçe Annet'in onu tanımadığını ama gösteri anlayışını takdir ettiğini söyle. İstediği kadar davet etsin, mesajlarını leziz rüşvetlerle istediği kadar yollasın, kendileri onunla yemeğe katılmayacak."

"Zannettiğiniz gibi değil," diyorum.

"Pekâlâ, biraz bizimle takıl. Bahse varım kemiklerin çıtır çıtırdır." Trol biraz tehditkâr yollu sipsivri dişlerini gösteriyor. Ciddi olmadığını biliyorum; ciddi olsaydı bambaşka bir şey söyleyip beni çoktan mideye indirirdi.

Yine de geri çekiliyorum. Törene gelen her konuğun yükümlülükleri vardır, ama perilerin konuk yükümlülükleri yeterince çetrefilli olduğundan beni koruyup korumayacağından emin değilim.

Prens Cardan koruda yıldızları sayar gibi sırt üstü uzanmış beni bekliyor.

Soran gözlerle bana bakıyor. Çimene çökmeden önce başımı iki yana sallıyorum.

"Kadının yanına bile yaklaşamadım," diyorum.

Bana dönüyor. Ay ışığı yüz hatlarını meydana çıkarmış, çıkık elmacık kemiklerini, sivri kulaklarını. "Öyleyse yanlış bir şey yapmışsındır."

Tersleyesim geliyor ama haklı. Yüzüme gözüme bulaştırdım. Daha resmi davranmalıyım, bir hükümdarın huzuruna çıkmaya hakkım varmış gibi, buna alışıkmışım gibi kendimden emin gözükmeliyim. Kadına *söyleyeceğim* her şeyi düşündüm ama ona nasıl *ulaşacağımı* değil. O kısmı kolay gelmişti. Hiç de öyle olmadığını şimdi anlıyorum.

Yanına uzanıp yıldızlara bakıyorum. Zamanım olsaydı bir yıldız haritası çıkarıp falıma bakardım. "Peki. Yerimde olsaydın kime başvururdun?"

"Lord Roiben'e ve Alderking'in oğlu Severin'e." Dip dibeyiz.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama onlar Yüce Divan'ın üyesi değil. Bağlılık yemini etmemişler."

"Kesinlikle," diyor Cardan, tek parmağını uzatıp kulağımda gezdiriyor. Kavisli kısmında. Ürperiyorum, utancımdan kıpkırmızı kesilince gözlerimi yumuyorum. Elini çekerek konuşmaya devam ediyor. "Bazılarının ihanet sayacağı bir plan karşısında onların kaybı daha az, kazancı daha çok olur. Söylentilere bakılırsa Severin'in gözdesi bir ölümlü şövalyeymiş, bir de ölümlü sevgilisi varmış, yani seninle görüşür. Babası da sürgünde olduğundan, hanedanlığının dikkate alınması önem taşıyacaktır.

Lord Roiben'e gelince, anlatılanlar onu bir trajedi kahramanına dönüştürdü. Onlarca yıl bir Nasiğli hanedanlığında uşak olarak eziyet çektikten sonra oraya hüküm-

dar olan bir Siğli şövalyesi. Öyle birine ne teklif edebilirsin bilmiyorum, ama hanedanlığı öyle büyüktür ki Oak'a destek çıkarsa Balekin bile tedirgin olur. Bunun dışında, gözdesi olan bir kadın vardır, gerçi alt tabakadan biri. O kadının damarına basmamaya çalış."

Cardan'ın sarhoş haliyle törendeki muhafızları konuşarak atlatışını anımsıyorum. Kendi halkını tanıyor, âdetlerini biliyor. Tavsiyede bulunurken mağrur bir hava takınmasının hiç önemi yok. Kulak asmazsam aptallık etmiş olurum. Heyecandan yanaklarımın al al olmadığını umarak ayağa kalkıyorum. Cardan da doğrulup oturuyor, bir şey diyecekmiş gibi bakıyor.

"Biliyorum," diyorum kampın yolunu tutarken. "Ölüp de canını sıkmam."

Şansımı önce Alderking'in oğlu Severin'le denemeye karar veriyorum. Kampı küçük, kendi toprakları da öyledir. Roiben'in Termit Hanedanlığı'nın eteklerindeki bir ormanlık alandan ibarettir ve doğası gereği ne Siğli ne Nasiğli'dir.

Çadırı kalın brandadan yapılıp gümüş rengi ve yeşile boyanmış. Birkaç şövalye harlı yanan bir ateşin etrafına oturmuş. Hiçbiri zırhlı değil, sadece ağır deri ceketleri ve botları var. İçlerinden biri elindeki zımbırtıyla ateşi körüklüyor ki çaydanlıktaki su kaynasın. Törende Severin'in yanında gördüğüm insan oğlan, hani beni bakarken yakalayan şu kızıl saçlı, alçak sesle bir şövalyeyle konuşuyor. Biraz sonra ikisi de gülüşüyor. Hiç kimse beni fark etmiyor.

Ateşe yaklaşıyorum. "Affedersiniz," diyorum, bir kraliyet ulağına göre fazla nazik konuştuğumdan endişeliyim. Yine de hızlı davranmaktan başka seçeneğim yok.

"Alderking'in oğluna bir mesaj getirdim. Yeni Yüce Kral onunla bir anlaşmaya varmak ister."

"Ya sahi mi?" İnsan ilk o konuşarak beni şaşırtıyor.

"Evet ölümlü," diyorum, ne ikiyüzlüyüm. Hadi canım, Balekin'in uşaklarından biri olsa o da kesinlikle böyle konuşurdu.

Gözlerini deviriyor ve başka bir şövalyeye bir şey deyince adam ayağa kalkıyor. Lord Severin'e baktığımı anlamam biraz zaman alıyor. Saçı güz yaprakları rengi, gözleri küf yeşili, kulaklarının hemen üstünde bir çift kıvrık boynuzu var. Maiyetiyle beraber ateşin başında oturmasına şaşıyorum ama hemen toparlanıyor, eğilerek selam vermem gerektiğini hatırlıyorum.

"Sizinle yalnız konuşmalıyım," diyorum.

"Ya?" Meraklanıyor. Yanıt vermiyorum, kaşları kalkıyor. "Elbette," diyor. "Bu taraftan."

"Onu bir yere bağla," diye arkamızdan sesleniyor oğlan. "Cidden, efsunlanmış insan uşaklar *sinsidir*."

Severin ona karşılık vermiyor.

Adamın peşinden çadıra giriyorum. Diğerleri gelmiyor ama içerisi boş değil. Entarileriyle minderlerde oturan birkaç kadın var. Bir kavalcı hafif bir melodi çalıyor. Yanlarında da bir kadın şövalye oturuyor, kılıcı kucağında. Kılıcın güzelliği gözümü alıyor.

Severin beni etrafına tıkış tıkış tabure sıralanmış, üzeri de atıştırmalık dolu alçak bir sofraya götürüyor. Tutacağı boynuzdan gümüş bir su sürahisi, bir kayık tabakta üzüm ve kayısı, bir çanak da ballı börek var. Beni sofraya buyur ediyor; ben oturunca o da başka bir tabureye geçiyor.

"Canın ne çekiyorsa ye," diyor, buyurmaktansa ikram eder gibi.

"Bir taç giyme törenine katılmanızı rica ediyorum," diyorum yemeği göz ardı ederek. "Ancak taç takılacak kişi Balekin değil."

Fazla şaşırmış görünmüyor, daha ziyade biraz daha kuşkulanıyor sanki. "Demek onun ulağı *değilsin*?"

"Müstakbel Yüce Kral'ın ulağıyım," diyorum, aslı astarı olmayan bir yalan uydurmadığımı, kraliyet ailesiyle bağlantım olduğunu ispatlamak için de cebimden Cardan'ın yüzüğünü çıkarıyorum. "Gelecekteki Yüce Kral Balekin olmayacak."

"Anlıyorum." Aldırmaz tavrına rağmen gözü yüzükte.

"Ayrıca bize yardım ettiğiniz takdirde hanedanlığınıza özerklik tanınacağına dair size söz verebilirim. Yeni Yüce Kral tarafından fethedilme tehlikesi olmayacak. Tam aksine, size ittifak önereceğiz." Korkudan gırtlağım düğümleniyor, son sözleri güçlükle sarf ediyorum. Yardım etmeye yanaşmazsa beni Balekin'e ispiyonlama ihtimali var. Bunu yaparsa işler çok daha zorlaşır.

Birçok şey kontrolümde ama bunu kontrol edemem.

Severin'in yüz ifadesi okunaksız. "Kimi temsil ettiğini sorarak sana hakaret etmeyeceğim. Tek bir ihtimal var, o da hakkında çok şey işittiğim genç Prens Cardan. Son derece cazip teklifleriniz olsa da tam da bu sebeple size yardım edecek ideal aday ben değilim. Hanedanlığımın nüfuzu zayıftır. Dahası bir hainin oğluyum, hal böyleyken şerefimle ağırlığımı ortaya koyabilmem düşük bir ihtimal."

"Balekin'in ziyafetine zaten katılacaksınız. Sizden

tüm ricam kritik bir anda yardım etmeniz." Aklına yattı, o kadarını itiraf etti. Biraz daha ikna edilmesi gerekiyor belki. "Prens Cardan'la ilgili duyduklarınıza rağmen abisinden daha iyi bir kral olacaktır."

En azından o konuda yalan söylemiyorum.

Severin kulak misafiri olan var mı diye endişelenmiş gibi etrafına göz atıyor. "Tek ben olmayacaksam yardım ederim. Kendiminki kadar senin iyiliğin için de bu kadarını söylüyorum." Bunu demesiyle kalkıyor. "Sana ve prensine şans dilerim. İhtiyacınız olduğunda elimden geleni yapacağım."

Tabureden kalkıp tekrar eğilerek selamlıyorum. "Çok cömertsiniz."

Kamptan ayrılırken zihnim karman çorman. Bir taraftan başardım da. Kendimi aptal durumuna düşürmeden peri hükümdarlarından biriyle konuşmayı becerdim. Hatta onu planıma uygun şekilde ikna ettim. Yalnız bana bir hükümdar daha lazım, daha nüfuzlu birini razı etmeliyim.

Çekindiğim tek bir yer var. En büyük kamp Termit Hanedanlığı'ndan Roiben'inki. Kana susamışlığıyla adı çıkmış Roiben her iki hükümdarlığını da savaşarak kazanmış birisi, dolayısıyla Balekin'in kanlı darbesine karşı çıkmaya gerek görmüyordur. Buna karşın Roiben'in hisleri, Balekin'in tacı olmadan hiçbir nüfuz taşımadığını düşünen Güve Hanedanlığı kraliçesi Annet'le fazlasıyla örtüşüyor da olabilir.

Balekin'in herhangi bir ulağıyla görüşmek bile istemeyebilir. Kampının büyüklüğü düşünülürse, adamla görüşebilmek için aşmak zorunda kalacağım muhafızların sayısını hayal bile edemiyorum.

Bir ihtimal içeri sızabilirim ama. Sonuçta etrafta bu kadar çok peri varken ha bir kişi eksik ha bir fazla, ne fark eder?

Yere düşmüş dallardan ateşi besleyecek miktarda bolca, bir kucak dolusu topluyor ve başımı öne eğerek Termit Kampı'na ilerliyorum. Kampın etrafında şövalyeler konuşlanmış olsa da yanlarından geçtiğim sırada pek aldırmıyorlar.

Planımın başarısı karşısında birazcık şımarıyorum. Çocukken Madoc'la dokuz taş oynarken bazen oyunun tam ortasında ara vermek zorunda kalırdık. Kaldığımız yerden devam etmek üzere tablayı olduğu gibi bırakırdık. Gece gündüz hamlelerimi planlar ve onun karşı hamlelerini kestirmeye çalışırdım, ama tekrar başına oturduğumuzda oyun bıraktığımız yerden devam etmezdi. Çoğunlukla hüsrana uğradığım kısım, onun hamlelerini isabetlilikle tahmin etmekti. Kafamda kurduğum muhteşem strateji oyuna oturduğumda yürümezdi.

Şimdi kampın içlerine ilerlerken aynı hisse kapılıyorum. Madoc'la karşılıklı oynuyor gibiyim; kafamda bin türlü dalavere dönse de hamlelerini isabetlice tahmin edemezsem batarım.

Çıraları ateşin yanına bırakıyorum. Siyah dişleri olan mavi derili bir kadın beni biraz süzdükten sonra keçi ayaklı bir adamla muhabbetine geri dönüyor. Üstümü silkeleyerek en büyük çadıra yöneliyorum. Yavaş adımlarla sakince ve kendimden emin ilerliyorum. Kuytu bir yeri gözüme kestirip oradan brandanın altına giriyorum. Orada bir süre yatıyorum, gizlendiğim yerde içeriden de dışarıdan da kısmen görünür durumdayım, tamamen saklanmış değilim.

Ana çadırın içi simyasal yeşil bir alevle yanan fenerlerle aydınlatılmış, her şeyi iğrenç bir renge bürümüş. Bunun dışında içerisi loş. Yerlere kat kat kilimler serili. Ağır ahşap masalar, sandalyeler var. Bir de üzerine tepeleme post ve nar işlemeli, sırmalı örtüler yığılı bir yatak.

Ne şaşırtıcıdır ki sofrada karton yemek kutuları duruyor. Törene Roiben'le katılan yeşil tenli piksi önündeki erişteyi çubukla yiyor. Roiben de kızın yanında oturmuş, bir fal kurabiyesini itinayla kırıyor.

"Ne diyor falda?" Kız soruyor. "*Kız arkadaşına eğlenceli olacağını söylediğin yolculuk her zamanki gibi kanlı bitecek* olmasın?"

"*Ayakkabıların bugün seni mutlu edecek* yazıyor," diyor adam donuk bir sesle ve kâğıt parçasını bir de kendi okusun diye masanın üzerinden kıza itiyor.

Kız başını eğip adamın deri çizmelerine bakıyor. Adam dudaklarında hafif bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

Tam o anda saklandığım yerden sürüklenerek çıkarılıyorum. Çadırın dışında sırt üstü dönmemle tepemde dikilen bir şövalyeyle karşılaşıyorum, kılıcını çekmiş. Hata bende. Olduğum yerde kalmayıp çadırın içinde saklanacak bir yer bulmalıydım. Ne kadar şaşırtıcı bulsam da muhabbeti dinlemek için durmamalıydım.

"Kalk," diyor şövalye. Dulcamara. Kadının yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir belirti yok gerçi.

Kalkıyorum, beni apar topar çadıra sokuyor. İçeri girdiğimizde bacaklarımı tekmelemesiyle kilimlerin üstüne kapaklanıyorum. Kilimlerin yumuşaklığına minnettarım. Bir süre düştüğüm yerde kalıyorum. Tuzağa düşmüş bir av hayvanıymışım gibi belime ayağını dayıyor.

"Bir casus yakaladım," diye duyuruyor. "Boynunu kırayım mı şunun?"

Yana yuvarlanıp onu ayak bileğinden yakalayabilirim. Dengesini kaybetmesine yeter, böylece ben de ayağa fırlarım. Ona çelme takıp kaçarsam kirişi kırabilirim. Daha kötüsü, ayağa kalkar da elime bir silah geçirebilirsem onunla dövüşebilirim.

Ne var ki buraya Lord Roiben'le görüşmeye geldim ve işte huzurundayım. Kıpırdamadan duruyor ve Dulcamara'nın beni hor görmesine izin veriyorum.

Lord Roiben masadan kalkıp geliyor, üzerime eğilince beyaz saçı yüzüne düşüyor. Gümüşi gözleriyle beni acımasızca süzüyor. "Hangi hanedanlığın adamısın?"

"Yüce Kral'ın," diyorum. "Oğlu tarafından devrilen gerçek Yüce Kral Eldred'in."

"Sana inansam mı bilemedim." Hem ifadesinin mülayimliği hem de yalan söylediğimi varsayması beni şaşırtıyor. "Gel de bizimle sofraya otur, karnını doyur. Hikâyeni biraz daha dinleyeyim. Dulcamara, sen gidebilirsin."

"Onu besleyecek misiniz?" Kadın surat asarak soruyor.

Adam yanıt vermiyor; buz gibi bir sessizliğin ardından kadın toparlanıyor. Eğilerek selam verip gidiyor.

Sofraya geçiyorum. Piksi tıpkı Tatterfell'inki gibi kapkara mürekkep damlası gözleriyle beni tartıyor. Bir yumurtalı dürüme uzandığı esnada parmaklarındaki fazladan eklemler dikkatimi çekiyor. "Buyur," diyor. "Çok var. Acılı hardalın çoğunu bitirdim yalnız."

Roiben beni seyrederek bekliyor.

"Fani yemekleri," diyorum doğal tavrımı koruduğumu umarak.

"Ne var, ölümlülerle iç içe yaşamıyor muyuz?" diye soruyor Roiben.

"Bence bu *kız* resmen *onlardan*," diyor piksi bana bakarak.

"Kusura bakma," diyor Roiben ve bekliyor. Sahiden bir şey yememi beklediklerini anlıyorum. Bir çubuğu bir tane mantıya saplayıp ağzıma atıyorum. "Güzelmiş."

Piksi erişteseni yemeyi sürdürüyor.

Roiben onu işaret ediyor. "Bu Kaye. Kampıma sinsice girdiğine göre kim olduğumu biliyorsundur. Sana nasıl hitap ediliyor?"

Bana bu denli abartılı nezaket gösterilmesine alışkın değilim. Gerçek adımı sormayarak incelik gösteriyor. "Jude," diyorum çünkü ölümlü isimlerinin hiçbir gücü yoktur. "Sizinle görüşmeye geldim çünkü tahta Balekin'den başka birisinin geçmesini sağlayabilirim ama bunun için yardımınıza ihtiyacım var."

"Balekin'den daha iyi birisini mi yoksa herhangi birisini mi?" diye soruyor.

Nasıl yanıt vereceğimi şaşırıp kaşlarımı çatıyorum. "Herkesin önünde ailesinin çoğunu katletmeyen birisi. Haliyle daha iyi birisi olmuyor mu?"

Piksi –*Kaye*– püskürüyor.

Lord Roiben eline bakıyor, ahşap masanın yüzeyine, sonra da bana. Haşin suratını okuyamıyorum. "Balekin diplomat değildir, ama belki öğrenir. Hırslı olduğu ortada, vahşice bir darbe düzenledi. Bunu herkesin midesi kaldırmaz."

"İzlerken benim pek midem kaldırmadı," diyor Kaye.

"Darbesi kısmen başarılı oldu," diye anımsatıyorum

onlara. "Törende söylediklerinizi göz önüne alındığında sizin de onu pek sevdiğinizi sanmıyorum."

Roiben'in dudakları kıvrılır gibi oluyor. Belli belirsiz fark edilen minicik bir jest. "Sevmem. Bence kız kardeşlerini ve babasını köstek görüp öldürmesi korkaklık. Ayrıca askeri gücünün arkasına sığındı ve Yüce Kral'ın seçtiği varisi generalinin haklamasına izin verdi. Bu da acizliğe delalettir, suiistimal edilmesi kaçınılmazdır."

Öngörüsünün isabetliliği karşısında sırtımdan buz gibi bir ürperti geçiyor. "Törene tanıklık edecek birine, tanıklığı önem taşıyacak kadar nüfuzlu birine ihtiyacım var. Size. Balekin'in yarın akşamki ziyafetinde gerçekleşecek. Sizin de müsaadenizle gerçekleşir de yeni Yüce Kral'a ant içerseniz..."

"Alınmaca yok," diyor Kaye. "Bunlar seni niye ilgilendiriyor? Tahta kimin geçtiğini niye önemsiyorsun?"

"Çünkü burası yaşadığım yer," diyorum. "Burada büyüdüm. Ömrümün yarısını nefret ederek geçirsem de burası benim de yurdum."

Lord Roiben yavaşça başını sallayarak hak veriyor. "Peki, şu adayın kim olduğunu veya tacı onun kafasına nasıl takacağını bana söyleyecek misin?"

"Söylemesem daha iyi," diyorum.

"İstesem Dulcamara seni işkenceyle konuşturur, sırlarını dökmek için yakarır hale gelirsin." Bunu da herhangi bir gerçeği dile getirir gibi mülayimce söylüyor ama adamın korkunç şöhretini anımsatmaya yetiyor. Gerçekte kiminle ve neyle muhatap olduğumu bana ne ucuz Çin yemeği ne de kibarlık unutturmalı.

"Bu da sizi en az Balekin kadar korkak kılmaz mı?"

Bunu sorarken Gölgeler Meclisi'nde yaptığım gibi, Cardan'ın karşısında yaptığım gibi özgüvenli duruşumu korumaya çalışıyorum. Korktuğumu ona belli etmemeliyim, en azından *ne kadar* korktuğumu.

Uzun süre birbirimizi inceliyoruz, piksi de ikimizi seyrediyor. En sonunda Lord Roiben uzun uzadıya içini çekiyor. "Korkaklık az kalır herhalde. Pekâlâ, kralkılan Jude. Seninle bu kumarı oynayacağız. Tacı Balekin'den başka birisinin kafasına tak, ben de onu daim kılayım." Duraklıyor. "Ama sen de benim için bir şey yapacaksın."

Geriliyorum.

Uzun parmaklarını kenetliyor. "Bir gün kralından bir iyilik isteyeceğim."

"Ne olduğunu bilmediğim bir şeye razı gelmemi mi istiyorsunuz?" diye atlıyorum.

Sert yüzü biraz yumuşuyor. "Şimdi birbirimizi daha iyi anlıyoruz."

Başımla onaylıyorum. Başka seçeneğim var mı? "Eşit değerde bir istek olmalı," diyerek açıklık getiriyorum. "Bir de gücümüzü aşmamalı."

"Çok ilginç bir görüşmeydi," diyor Lord Roiben gizemli bir gülüşle.

Ayrılmak üzere kalktığımda Kaye bana göz kırpıyor. "İyi şanslar ölümlü."

Lafı kulaklarımda hâlâ çınlarken kampı terk edip gerisin geri Cardan'a dönüyorum.

28. Bölüm

Döndüğümüzde Hayalet'i uyanmış buluyoruz. Dışarı çıkıp bir avuç misket elma, biraz kurutulmuş geyik eti, taze tereyağı ve düzinelerce şişe şarap getirmiş. Ayrıca saraydan aşina olduğum birkaç parça eşya da araklamış: Sırmalı bir divan, saten yastıklar, janjanlı örümcek ipeğinden bir minder ve kalsedon taşından bir çay takımı.

Oturduğu divandan kafasını kaldırıp bakıyor, bakışı hem gergin hem bitkin. Sanırım yas tutuyor ama insani bir şekilde değil. "Ee? Bana altın vaat edilmiştir herhalde."

"Sana intikam vaat edersem?" Omuzlarımdaki borç yükünün bir kez daha bilincine vararak soruyorum.

Bomba'yla karşılıklı bakışıyorlar. "Kız sahiden bir dalavere peşinde."

Bomba bir mindere kuruluyor. "Bir sırrı var, dalavereden çok daha iyi."

Bir elma alıp masaya gidiyor ve üzerine oturuyorum. "Balekin'in ziyafetine dalıp krallığını elinden alacağız. Bundan âlâ intikam mı olur?"

Acarlık, bana lazım olan tam da bu. Mekânın sahibi gibi davranmalıyım. Generalin kızına yaraşır gibi. Bunun sahiden üstesinden gelebilirmişim gibi.

Hayalet'in dudakları kıvrılıyor. Dolaptan dört tane gümüş bardak çıkarıp önüme koyuyor. "İçki?"

Kafamı iki yana sallıyor, içki koymasını seyrediyorum. Divana geri dönüyor ama her an ayağa fırlayacakmış gibi ucuna eğreti oturuyor. Şaraptan koca bir yudum alıyor.

"Dain'in doğmamış çocuğunun katledilişinden bahsediyordun," diyorum.

Hayalet başıyla onaylıyor. "Cardan Liriope'den laf açınca olaya karıştığımı anladığını yüzünden okudum."

"Şaşırmıştım," diyorum içtenlikle. "Dain'in farklı biri olduğunu sanıyordum."

Cardan burnundan gülerek kendininkiyle beraber bana ayrılan gümüş bardağı da alıyor.

"Cinayet zalimlerin meşgalesidir," diyor Hayalet. "Kanımca Dain de diyardaki herhangi bir prens kadar adil bir Yüce Kral olurdu. Babam ölümlüydü gerçi. Dain'i hiç iyi biri olarak görmezdi. Benden de hayır beklemezdi. Casusluk yolunda uzun süre ilerleyince iyiliği ne kadar önemsediğini tekrar gözden geçiriyorsun."

Muhtemelen haklı, ama şu an buna kafa yoracak vakit yok. "Anlamıyorsun," diyorum. "Liriope'nin çocuğu yaşıyormuş."

Bomba'ya dönüyor, bariz afallamış halde. "Sır *bu muymuş*?"

Kadın kafa sallayarak onaylıyor, biraz kibirli. "Dalavere buymuş."

Hayalet ona uzun süre bakakaldıktan sonra bana dö-

nüyor. "Yeni bir mevki derdinde değilim. Burada kalmak ve gelecekteki Yüce Kral'a hizmet etmek istiyorum. O yüzden, evet, krallığı çalalım."

"İyi kişiler olmamız gerekmiyor," diyorum Hayalet'e. "Ama adil olmaya çalışalım. Diyar'daki herhangi bir prens kadar adil."

Hayalet gülümsüyor.

"Belki de biraz daha adil," diyorum Cardan'a bakarak.

Hayalet başıyla onaylıyor. "Hoşuma gider."

Sonra Kakalak'ı uyandırmaya gidiyor. Her şeyi baştan açıklamak zorunda kalıyorum. Ziyafet kısmına gelip de tahminen olacakları anlatmaya çalıştığımda Kakalak o kadar çok lafımı kesiyor ki cümlemi zar zor tamamlayabiliyorum. Konuşmam bitince, dolaptan bir parşömen tomarı ile metal uçlu bir kalem çıkarıyor ve plana göre kimin hangi noktada duracağını not alıyor.

"Planımı yeniden planlıyorsun," diyorum.

"Birazcık," diyor, ucu yalayıp tekrar yazmaya koyuluyor. "Madoc konusunda endişeli misin? Onun hoşuna gitmeyecektir."

Elbette Madoc konusunda endişeliyim. Endişelenmeseydim bunların hiçbirine kalkışmazdım. Krallığın canlı anahtarını ona teslim ediverirdim.

"Biliyorum," diyorum Hayalet'in bardağındaki şarap tortusu izlerine bakarak. Ziyafete kolumda Cardan'la ayak attığım anda Madoc kendi oyunumu kurduğumu anlayacak. Vekil olmasın diye onu atlattığımı keşfettiğindeyse küplere binecek.

Küplere bindiğinde de adamın gözünü kan bürür.

"Giyecek uygun bir elbisen var mı?" Kakalak soruyor.

Hayretle bakmam üzerine de ellerini pes der gibi kaldırıyor. "Siyaset çeviriyorsun. Cardan'la ikinizin şu ziyafette tüm ihtişamınızla boy göstermeniz lazım. Yeni kral için her şey kitaba uygun görünmeli."

Tekrar planların üzerinden geçiyoruz. Cardan da Oyuk Yurt'un haritasını çıkarmamıza yardım ediyor. Kâğıdın üzerinde gezdirdiği uzun parmaklarına, bana baktıkça ürperişime pek aldırmamaya uğraşıyorum. Şafakta üç fincan çay içiyor ve ziyafetten önce konuşmam gereken son kişiyle görüşmek üzere dışarı yalnız çıkıyorum. Ablam Vivienne'le.

Şafakta evime geri dönüyorum. Madoc'un evine diyerek içimden düzeltiyorum, orası asla benim yuvam olmadı, bu geceden sonra da hiç olmayacak. Döner merdiveni bir gölge gibi tırmanıyorum, çocukluğumu geçirdiğim odaları tek tek dolaşıyorum. Yatak odamda bavulumu hazırlıyorum. Zehir, hançerler, bir entari ve Kakalak'ın yeterince abartılı bulacağını düşündüğüm takılar. Gönlüm el vermese de oyuncak hayvancıkları yatağımda bırakıyorum. Terlikleri, kitapları ve gözde bibloları bırakıyorum. İkinci hayatımı da önceki yaşamım gibi terk ediyorum, çok az eşyayla ve gelecekte olacaklara dair büyük bir belirsizlikle.

Sonra Vivi'nin kapısına gidiyorum. Usulca tıklatıyorum. Biraz sonra uykulu sesiyle içeri çağırıyor.

"Hah şöyle," diye geveliyor esneyerek. "Toplanmışsın." Birden suratımdaki bakışı fark edip kafasını iki yana sallıyor. "Lütfen gelmeyeceğini söyleme."

"Bir şey oldu," diyorum bavulumu yere koyarak. Sesimi yükseltmiyorum. Burada gizli kapaklı davranmam

için ortada sebep yok ama gizlilik huy haline geldi. "Beni dinle."

"Ortadan kayboldun," diyor. "Seni beklemekten helak oldum, babama çaktırmamak için çok uğraştım. Beni endişelendirdin."

"Biliyorum," diyorum.

Bana esaslı bir tokat patlatacakmış gibi bakıyor. "Öldün diye aklım çıktı."

"Turp gibiyim," diyorum, kolundan tutup kendime çekiyorum ki fısıldayarak konuşabileyim. "Ama hoşuna gitmeyeceğini bildiğim bir şey anlatacağım. Prens Dain'in hesabına casusluk yapıyordum ben. Bana bir memnu kondurduğu için ölümünden önce hiçbir şey söyleyemedim."

Zarif sivri kaşları kalkıyor. "Casusluk mu? Hangi gerekçeyle?"

"Etrafta sinsice dolaşıp istihbarat toplamak için. Birilerini öldürmek için. Yorum yapmadan önce söyleyeyim, o işlerde becerikliydim."

"*Peki*," diyor. Epeydir benden kuşkulanıyordu ama milyon yıl geçse de bunu tahmin edemeyeceğini yüzünden anlıyorum.

Devam ediyorum. "Madoc'un siyasi bir hamle yapacağını keşfettim, Oak'ı dâhil edecek." Liriope, Oriana ve Dain meselesini bir kez daha açıklıyorum. Şimdiye dek hikâyeyi defalarca anlattığımdan ötürü, sadece gerekli kısımlarına ikna edici bir şekilde çabucak değinmek kolaylaştı. "Madoc Oak'ı kral, kendini de vekil yapacak. En başından beri planı bu muydu bilmiyorum ama şimdiki planının bu olduğuna eminim."

"Bu yüzden mi benimle insan dünyasına gelmiyorsun?"

"Benim yerime Oak'ı götürmeni istiyorum," diyorum. "Biraz daha büyüyene kadar, vekile gerek duymayacak yaşa gelene kadar onu buralardan uzak tut. Ben burada kalıp ortama göz kulak olacağım ki geri dönmesine değsin."

Vivi ellerini beline dayıyor ve bu haliyle annemi andırıyor. "Peki bunu tam olarak nasıl becereceksin?"

"O kısmını bana bırak," diyorum, keşke Vivi beni bu kadar iyi tanımasa. Dikkatini başka yöne çekmek için Balekin'in ziyafetinden bahsediyorum, Gölgeler Meclisi'nin yardımıyla tacı nasıl ele geçireceğimden. Oak'ı taç giyme törenine hazırlamam gerekecek. "Krala hükmeden krallığa da hükmeder," diyorum. "Madoc vekil olursa Diyar'ın sürekli savaş halinde olacağını biliyorsun."

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Oak'ı Diyar'dan kaçırmamı, tanıdığı herkesten mahrum etmemi ve ona iyi bir kral olmayı öğretmemi mi istiyorsun?" Acı acı gülüyor. "Bir keresinde annem de bir peri çocuğunu kaçırmış, beni. Neler olduğu malum. Bunun ne farkı var? Madoc ile Balekin'in, ta dünyanın öbür ucuna kaçsa da Oak'ın peşine düşmemesini nasıl sağlayacaksın?"

"Ona muhafızlık edecek biri atanabilir, hepinizi korur, geri kalanı içinse bir planım var. Madoc peşinize düşmez." Vivi'nin yanındayken küçük kardeş olmaya sonsuza dek mahkûmmuşum gibi hissediyorum, aptallığımla hep kösteklenmeye mahkûm.

"Belki dadılık oynamak istemiyorum," diyor Vivi. "Belki onu bir katlı otoparkta kaybedecek veya okuldan almayı unutacağım. Belki ona korkunç numaralar öğreteceğim. Belki tüm bu olanlar için beni suçlayacak."

"Başka bir öneride bulun. Başka bir çözüm söyle. Sahiden bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Yakarır gibi konuştuğumun farkındayım ama elimde değil.

Bir süre gergince birbirimizi süzüyoruz. Sonra bir koltuğa kendini atıp kafasını mindere yaslıyor. "Bunları Heather'a nasıl açıklayacağım?"

"Bence ona anlatacakların içinde Oak en az şoke edici kısmı," diyorum. "Hem sadece birkaç yıl sürecek. Ölümsüzsün. Bu da ona anlatacağın daha şoke edici meselelerden biri ayrıca."

Bakışından saçım tutuşacak sanıyorum. "Bunların Oak'ın hayatını kurtaracağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum.

"Senin canına mal olmayacağına da söz ver."

Başımla onaylıyorum. "Tamam."

"Yalancı," diyor. "Tam bir yalancısın ve bu huyundan nefret ediyorum, bunlardan nefret ediyorum."

"He," diyorum. "Biliyorum." Hiç değilse benden de nefret ettiğini söylemedi.

Ben tam evden çıkmak üzereyken Taryn yatak odasının kapısını açıyor. Dökülen sonbahar yaprakları işlemeli, sarmaşık rengi bir etek giymiş.

Nefesimi tutuyorum. Onunla görüşmeyi planlamamıştım.

Uzun bir süre birbirimizi süzüyoruz. Omzumdaki çantaya ve kavga ederken de üzerimde olan kıyafetime bakıyor.

Sonra kapıyı tekrar örterek beni kaderime terk ediyor.

29. Bölüm

Oyuk Yurt'a ön kapıdan hiç girmemiştim. Daha önce hep uşak kılığında mutfaktan gizlice sızmıştım. Şimdi cilalı ahşap kapının önündeyim. İçlerinde kapana kısılmış pırtılların daireler çizerek çaresizce uçtuğu iki tane koca lamba aydınlatıyor girişi. Yüzeyine devasa ve ürkütücü bir surat yontulmuş. Burun halkası aynı zamanda kapı tokmağı.

Cardan tokmağa uzanıyor. Diyar'da büyüdüğüm için kapının gözleri açılınca şaşkınlıktan çığlığı basmıyorum.

"Prensim," diyor kapı.

"Kapım," diyor o da, hem samimiyet hem sevgi taşıyan içten bir gülümsemeyle. İğrenç albenisini kötülük dışında bir şeye kullandığını görmek acayip.

"Sefalar getirdiniz," diyor kapı, ardına kadar açılınca karşımıza Balekin'in peri uşaklarından biri çıkıyor. Cardan'a, kayıp peri prensine ağzı açık bakakalıyor. En sonunda "Diğer konuklar içerideler," demeyi başarıyor.

Cardan eşikten içeri adım atmadan önce koluma gi-

riyor. Onunla uygun adım içeri girerken sıcakladığımı hissediyorum. Kendime acımasızca dürüst davranmadan edemeyeceğim. Aksini düşünsem de, korkunç biri olduğu gerçeğine rağmen, Cardan aynı zamanda eğlenceli biri.

Bunun zerre önem taşımayışına sevinmeliyim belki de.

Şimdilik fazlasıyla sinir bozucu bir durum. Cardan'ın üzerinde Dain'in takım elbiselerinden biri var. Saray gardırobundan çalındı ve Kakalak'a kumar borcu olan hamarat bir *brownie** tarafından onun ölçüsüne göre düzeltildi. Farklı krem tonları sayesinde asil görünüyor. Bol gömleğinin üzerine yelek, onun da üzerine ceket giydi, altında jokey pantolonu. Bir de boyunbağı taktı. Ayağında törende giydiği gümüş pençeli botları, sol kulağındaysa bir tane safir küpe var. Asil göründüğünü *farz ediyor*. Kıyafetlerini seçmesine ben yardım ettim, böyle görünmesinde payım var ama ben de etkilenmeden edemiyorum.

Benim üzerimdeyse cam göbeği bir elbise ve böğürtlen şeklinde küpeler var. Cebimde Liriope'nin altın meşe palamudu, belimde de babamın kılıcı. Belime dizdiğim hançerleri tenimde hissediyorum. Yeterli gelmiyor.

Salonda ilerlerken herkes dönüp bakıyor. Peri lordları ve leydileri. Diğer hanedanlıkların kral ve kraliçeleri. Sualtı Kraliçesi'nin temsilcileri. Balekin. Ailem. Oriana ve Madoc'un yanında duran Oak. Gözlerim Lord Roiben'i arıyor, beyaz saçı sayesinde kalabalıkta onu bulmak kolay, ama tanıştığımıza dair hiç renk vermiyor. Yüzü ifadesizliğini koruyor, bir maske.

Bu tür hesaplar hoşuma gitmese de pazarlığın kendi

* İngiliz ve İskoç halk masallarında ev işlerine yardım eden, genellikle kahverengi tüylü, küçük bir peri. (ç.n.)

kısmına sadık kalacağına güvenmek zorundayım. Stratejinin zayıf noktaları bulup suiistimal etmekle ilgili olduğuna inanarak büyüdüm. Ben bundan anlarım. Oysa insanların gözüne girmeye, benden yana taraf tutmalarını sağlamaya gelince, işte o konularda pek az becerikliyimdir.

Bakışlarım içki masasından bir kemiği çiğneyen şık giyimli bir goblin krala kayıyor. Oradan da Yüce Kral'ın kanlı tacına kenetleniyor. Tepemizdeki bir rafa, bir yastığın üzerine yerleştirilmiş. Tekinsiz bir ışıltı yayıyor.

Onu görünce tüm planlarımın suya düşeceğinden endişeleniyorum. Onu herkesin önünde çalma fikri gözümü korkutuyor. Halbuki tacı Oyuk Yurt'ta aramak zorunda kalsaydık o da yıldırıcı olabilirdi.

Tanımadığım bir kadınla konuşan Balekin'in oradan ayrıldığını görüyorum. Kadının üstünde yosunlardan örülmüş, inci yakalı bir entari var. Siyah saçı yine incili bir taçla toplanmış, kafasını örümcek ağıyla örtmüş gibi görünüyor. Kadının kim olabileceğine bir süre kafa yoruyorum. Nicasia'nın annesi, Kraliçe Orlagh. Balekin onun yanından ayrılıp kararlı adımlarla bize yaklaşıyor.

Balekin'in yaklaştığını görünce Cardan çark edip beni şarapların oraya çekiyor. Şişeler, sürahiler dolusu içki, uçuk yeşil, altın sarısı, kirli kanım gibi mora çalan koyu kırmızı. Bazısı mis gibi gül, kara hindiba, öğütülmüş baharat ve kuş üzümü kokuyor. Sırf kokuları bile başımı döndürmeye yetiyor.

"Küçük kardeşim," diyor Balekin Cardan'a. Tepeden tırnağa siyah ve gümüş rengi giyinmiş. Taç ve kuş işlemeleri o kadar kalın ki kadife ceketini âdeta bir zırha dö-

nüştürmüş. Alnında, göz rengiyle uyumlu, gümüş bir taç. *O* taç olmazsa bu taç var. "Köşe bucak seni arıyordum."

"Ona ne şüphe." Cardan tam da kendisine yaraşır şekilde haince gülümsüyor. "Birden kıymete bindim. Aman ne şaşırtıcı."

Prens Balekin köpekbalığını andıran bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sırf gülümseyerek bile düello edebilirlermiş gibi bir halleri var. Cardan'a verip veriştirmek istediğine, dediğini yaptırana dek onu kırbaçlattırmaya hevesli olduğuna eminim; ancak ailesinin diğer fertlerini kılıçtan geçirdiği için taç giyme töreninde kendisine bir gönüllü gerektiğine dair dersini almış olsa gerek.

Cardan'ın varlığı davetliler üzerinde Balekin'in çok yakında Yüce Kral olacağına dair bir izlenim yaratıyor. Balekin muhafızlara seslenip de onu kıskıvrak yakalattırırsa bu yanılsama bozulur.

"Sana gelince," diyor Balekin bana bakarak, gözlerinde katıksız bir nefretle. "Senin bu işlerle ne alakan var? Bizi yalnız bırak."

"Jude," diyor Madoc, Prens Balekin'in yanında biterek, anlaşılan bu işlerle alakam olduğunu anında fark etmiş.

Madoc hoşnutsuz görünüyor ama telaşsız. Kayıp prensi buldum diye pohpohlanacağımı sanarak aptallık ettiğimi düşündüğüne eminim. Bir yandan da kendisini açıkça ifade edip Cardan'ı Balekin'e değil *ona* götürmemi istemediği için kendisine sövüyordur. En gamsız sırıtmamla karşılık veriyorum, herkesin sorununu çözdüğünü zanneden bir kız gibi.

Hedefine bu kadar yaklaşmışken, Oak ile tacı aynı çatı altında buluşturmuşken, hele ki peri lordları ve leydilerini biraraya toplamışken ne kadar da asap bozucu

olmalı. Üstüne üstlük, ilk eşinin piçi, Oak'ın başına tacı takabilecek yegâne kişiyi hasmına teslim ederek çarka çomak sokuyor.

Buna karşın Cardan'ı bakışlarıyla tarttığı gözümden kaçmıyor. Yeniden plan yapıyor.

Koca elini omzuma koyuyor. "Onu bulmuşsun." Balekin'e dönüyor. "Umarım kızımı ödüllendirmeyi düşünüyorsunuzdur. Prensi buraya gelmesi için ikna etmenin hiç de kolay olmadığına eminim."

Cardan, Madoc'a bir tuhaf bakıyor. Eldred onu adam yerine koymazken Madoc'un bana çok iyi davranmasını can sıkıcı bulduğunu söyleyişi hatırıma geliyor. Ama bakış şekline kalsa, bizi, bir kızıl bereli general ile bir insan kızı bir arada görmeyi yadırgadığını da söyleyebilirim.

"İstediği her şeyi fazlasıyla verebilirim." Balekin'in vaadi abartılı. Madoc'un kaşlarını çattığını görünce ona çabucak gülümseyerek iki kadeh şarap koyuyorum, biri açık renk diğeri koyu. El çabukluğuyla ama itinayla döküyorum. Tek damlasını israf etmiyorum.

Kadehin birini Cardan'a uzatacağıma, kendi seçsin diye ikisini birden Madoc'a uzatıyorum. Gülümseyerek kirli kan renginde olanını seçiyor. Diğeri bana kalıyor.

"Periler Diyarı'nın geleceğine," diyor, çınlatarak kadeh tokuşturuyorum. İçiyoruz. Etkisini anında hissediyorum, âdeta ayaklarım yerden kesiliyor, havada süzülüyormuş gibiyim. Cardan'a bakmak bile istemiyorum. Birkaç yudum şarabı kaldıramadığımı anlarsa güler de güler.

Cardan kendi kadehini doldurup kafaya dikiyor.

"Şişe senin," diyor Balekin. "Cömertliğim üzerimde. Keyfin nasıl isterse, gönlün ne istiyorsa tartışalım."

"Acelemiz mi var?" Cardan miskince soruyor.

Balekin avını gözüne kestiren yırtıcı bir kuş gibi haşin bakıyor ona. "Kanımca herkes konunun kapanmasını istiyordur."

"Varsın olsun," diyor Cardan, şarap şişesini alıp doğruca şişeden içiyor. "Geceler uzun."

"Güç senin ellerinde," diyor Balekin, ağzında gevelemesinden "şimdilik öyle" olduğunu ima ettiği fazlasıyla belli.

Cardan'ın dişlerini sıktığı gözümden kaçmıyor. Bu oyalanma nedeniyle Balekin'in Cardan'a türlü cezalar kestiğine eminim. Aklından geçenler sarf ettiği her söze ağırlığını koyuyor.

Madoc ise tam tersine durumu değerlendiriyor, tartıyor, Cardan'a önerebileceklerini düşünüyor, kuşku yok. Bana gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldığı sıradaki gülümsemesi içten. Dişler meydanda, rahat. Cardan'ı güdümlemenin Balekin'e kıyasla çok daha kolay olacağını düşündüğünü kestirebiliyorum.

Hani dördümüz başka odaya geçsek, Madoc'un kılıcının Balekin'in göğsüne saplanacağından adım gibi eminim.

"Yemekten sonra şartlarımı açıklayacağım," diyor Cardan. "O vakte kadar partinin keyfini süreceğim."

"Sabrım sonsuz değildir," diye hırlıyor Balekin.

"Elindekiyle yetin," diyor Cardan, küçük bir baş selamı verip beni Balekin ile Madoc'un yanından uzaklaştırıyor.

Kadehimi uzun gümüş şişlere geçirilmiş serçe yüreği kâsesinin yanına bırakıp onunla beraber kalabalığın arasında ilerliyorum.

Bizi Nicasia durduruyor, bronz elbisesi sayesinde gök mavisi saçı göz kamaştırıyor.

"Nerelerdeydin?" Nicasia bunu sorarken kol kola duruşumuz gözünden kaçmıyor. Surat ekşitse de panikli hali sesinden okunuyor. Hepimiz gibi sakinmiş ayağına yatıyor.

Cardan'ın öldüğünü veya başına daha beteri geldiğini zannettiğine eminim. Oğlana bir sürü sorusu olsa gerek, hiçbirini önümde soramaz gerçi.

"Jude beni rehin aldı," diyor Cardan, ayağına sertçe basmamak için kendimi zor tutuyorum. "Çok sıkı düğüm atıyor."

Nicasia gülmekle gülmemek arasında bariz bocalıyor. Neredeyse acıyorum. Ben de bocalıyorum.

Nicasia, "İyi ki prangalardan nihayet kurtulmayı başarmışsın," demeye karar veriyor.

Oğlanın iki kaşı da kalkıyor. "Öyle mi dersin?" diye soruyor, karşılık vermeye tenezzül etmiş gibi kibirle, kızdan daha zekice bir yanıt beklermişçesine.

"Şimdi bile bu halde olduğuna göre," diyor kız ölçüyü tümden kaçırarak. Elini oğlanın koluna götürüyor.

Cardan'ın yüzü görmeye hiç alışık olmadığım bir şekilde yumuşuyor. "Nicasia," diyor kolunu geri çekerek. "Bu gece benden uzak dur. Kendi hayrın için."

Böyle iyi yüreklilik sergilemesi biraz iç sızlatıcı. Görmez olaydım.

Kız bana bakıyor, oğlanın bu beyanının beni niye kapsamadığını çözmeye çalıştığına kuşku yok. Birden Cardan'ın çekiştirmesiyle kızdan uzaklaşıyoruz. Salonun öbür ucunda Taryn'i görüyorum, Locke da yanında. Kiminle kol kola olduğumu görünce gözleri kocaman oluyor.

Yüzündeki ifade fazlasıyla kırgınlığı andırıyor.

Locke onun, bense bir *prensle* geldim.

Haksızlık bu. Tek bakışla bunu düşünüp düşünmediğini anlayamam.

"Birinci bölüm tamamlandı," diyorum bakışlarımı ondan kaçırarak. Cardan'la fısıldayarak konuşuyorum. "Geldik, içeri girdik ve henüz zincire vurulmadık."

"Evet," diyor. "Galiba Kakalak'ın 'kolay kısmı' dediği buydu."

Ona da açıkladığım gibi bu planın beş temel aşaması var: (1) içeri girmek, (2) diğer herkesi içeri sokmak, (3) tacı ele geçirmek, (4) tacı Oak'ın başına takmak ve (5) tüymek.

Kolumu onunkinden kurtarıyorum. "Tek başına hiçbir yere gitme," diye anımsatıyorum.

Cardan yüz üstü bırakılan birinin gergin gülümsemesiyle bakıp bir kerecik kafa sallıyor.

Oriana ile Oak'ın yanına gidiyorum. Salonun öbür ucunda Severin'in muhabbeti bırakıp Prens Balekin'e yöneldiğini görüyorum. Koltuk altlarımdan boncuk gibi ter akıyor. Geriliyorum.

Severin yanlış bir laf ederse "tüyme" kısmı hariç planın tüm evrelerinden vazgeçmem gerekecek.

Oriana yaklaştığımı görünce kaşlarını kaldırıp ellerini Oak'ın narin omuzlarına koyuyor. Oğlan ellerini bana uzatıyor. Onu kucaklamak istiyorum. Vivi'nin olacakları ona açıklayıp açıklamadığını sormak istiyorum. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Oysa Oriana oğlanın ellerini sımsıkı avuçlayarak kaldırabileceğimden daha çok yalan söyleme derdinden kurtarıyor beni.

"Bu ne demek oluyor?" Oriana başıyla Cardan'ı işaret ederek soruyor.

"İstediğin buydu," diyorum gösterdiği tarafa bakarak. Balekin bir şekilde Cardan'ı Severin'le aynı muhabbetin içine çekmiş. Cardan abisinin söylediği bir şeye gülerken her zamanki gibi rahat ve kibirli görünüyor. Bu hali şaşırtıcı biçimde tanıdık geliyor. Sürekli korkuyla yaşadığında, tehlike sürekli ensendeyken, tehlike yokmuş gibi davranmak pek zor değildir. Ben iyi bilirim ama Cardan'ın da aynısını yaşayacağı hayatta aklıma gelmezdi. Balekin elini Cardan'ın omzuna koyuyor. Cardan'ın gırtlağına sarıldığı gözümün önüne geliyor. "Kolay değil. Herhalde sen de bunun bir bedelinin olacağını..."

"Ödemeye hazırım," diyor hemen.

"Neye patlayacağını hiçbirimiz bilmiyoruz," diye çıkışıyorum, sesimin sert çıktığını hiç kimse fark etmemiş olsa bari. "Hepimiz payımıza düşeni ödeyeceğiz elbet."

Şaraptan yüzüme hafiften al basıyor, damağımda da madeni bir tat var. Planın bir sonraki aşamasına geçmenin zamanı geliyor. Gözlerim Vivi'yi arıyor, biraz ötemde. Şimdi onunla konuşacak zamanım yok, zaten ne diyeceğimi de bilmiyorum.

Cesaret vereceğimi umarak Oak'a gülümsüyorum. Geçmişimin şimdiki kişiliğimde payı olup olmadığı, beni bir ucubeye dönüştürüp dönüştürmediği daima kafamı kurcalamıştır. Yoksa Oak'ı bir caniye dönüştüren ben mi olacağım?

Vivi yapmaz öyle şey diyerek kendimi ikna ediyorum. Onun görevi Oak'ın iyi biri olmasını sağlamak, benim görevimse onun iyiliğine yer açacak kadar kötü biri olmak.

Derin bir nefes alıyor, koridora açılan çift kanatlı kapıya yöneliyorum. İki şövalyenin yanından geçip köşeyi dönerek gözden kayboluyorum. Birkaç kez yutkunduktan sonra pencerelerin mandallarını açıyorum.

Ümitle bekliyorum biraz. Kakalak ile Hayalet pencereden girerse tacın yerini onlara tarif edebilirim. Aksilik bu ya, ziyafet salonunun kapıları açılıyor. Madoc'un şövalyelere emir yağdırdığını işitiyorum. Beni görsün diye harekete geçiyorum. Görünce kararlı adımlarla yanıma geliyor. "Jude. Bu tarafa geldiğini tahmin etmiştim."

"Biraz temiz hava almak istedim," diyorum ne kadar gergin olduğumu belli ederek. Henüz sormadığı sorunun yanıtını da vermiş oldum.

Elini sallayarak geçiştiriyor ama. "Prens Cardan'ı bulunca ilk bana gelmeliydin. Güçlü bir konumdan uzlaşmaya varabilirdik."

"Böyle bir şey diyeceğini tahmin etmiştim," diyorum.

"Onunla yalnız konuşmam şu an daha önemli. İçeri girip onu buraya getir ki konuşabilelim. Üçümüz kafa kafaya veririz."

Pencereden uzaklaşıp koridorun tenha kısmına geçiyorum. Hayalet ile Kakalak'ın gelmesi an meselesidir ve Madoc'un onları görmesini istemem. "Oak konusunda mı?" diye soruyorum.

Umduğum gibi Madoc peşimden gelerek pencereden uzaklaşıyor, kaşları çatık. "Biliyor muydun?"

"Elfhame'e kendin hükmetmeyi planladığını mı?" diyorum. "Tahmin ettim."

Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor, gerçi hep öyle hissetmişimdir. İlk kez ikimiz de maskesiziz.

"Buna rağmen Prens Cardan'ı buraya, doğruca Balekin'e getirdin," diyor. "Yoksa bana mı? Konu bu mu? Pazarlığa mı oturacağız?"

"Öyle ya da böyle, kaçınılmaz değil mi?" diyorum.

Giderek kızıyor. "Hiç Yüce Kral olmamasını mı yeğlerdin? Taç hükümsüz kılınırsa savaş çıkar; savaş çıkarsa ben kazanırım. Öyle ya da böyle, o tacı ben kazanırım Jude. Bundan sen de kazançlı çıkarsın. Bana karşı çıkmak için bir sebebin yok. Şövalyeliğine kavuşabilirsin. Hayalini kurduğun her şeye kavuşabilirsin." Bana bir adım daha yaklaşıyor. Birbirimize vurabilecek uzaklıktayız.

"*Tacı ben kazanırım* dedin. *Sen*," diyorum elimi kılıcımın kabzasına götürüp. "Oak'ın adını ağzına almadın. Amacına ulaşmak için sadece bir araç o, amacın da iktidara geçmek. Gücü eline geçirmek."

"Jude..." diyecek oluyor ama lafını kesiyorum.

"Pazarlık yapacağım. Oak'a elini kaldırmayacağına dair bana yemin et, ben de yardım edeyim. Uygun yaşa geldiği zaman vekilliği derhal bırakacağına söz ver. Kazanacağın güçten feragat edecek, bunu da kendi rızanla yapacaksın."

Madoc dudak büküyor. Elleri yumruk. Oak'ı sevdiğini biliyorum. Beni seviyor. Kendince annemi de sevdiğinden eminim. Ama onun huyu suyu bu. Söz veremeyeceğini biliyorum.

Ortalığı çınlatarak kılıcımı çektiğim anda o da çekiyor. Uzaktan bir kahkaha işitiyorum, oysa biz koridorda yalnızız.

Ellerim terliyor, yine de kaçınılmazlık hissi baskın;

bunca zaman, ömrüm boyunca kaçındığım an gelip çattı sanki.

"Beni yenemezsin," diyor Madoc dövüş duruşu alarak.

"Çoktan yendim," diyorum.

"Hiçbir gücün yok." Madoc kılıcını bükerek tıpkı idman karşılaşmalarımızdaki gibi saldırmam için beni yüreklendiriyor. "Balekin'in kalesindeyken kayıp bir prensten medet mi umuyorsun? Seni yere serer, sonra da onu elinden alırım. İstediğin her şeye kavuşabilirdin, oysa şimdi ellerin bomboş kalacak."

"Ya tabii, tüm planımı yumurtlayayım istersen. Anlatmak için can atıyorum zaten." Surat ekşitiyorum. "Oyalanmayı bırakalım artık. Dövüş kısmındayız."

"En azından korkak değilsin." Öyle kuvvetli saldırıyor ki darbeyi engellediğim halde yere seriliyorum. Yana yuvarlanarak ayağa fırlıyorum ama sarsılmış haldeyim. Benimle hiç böyle var gücüyle dövüşmemişti. Kibarca vuruşmayacağımız ortada.

Adam Yüce Kral'ın generali. Benden daha iyi olduğunu biliyordum ama ne kadar iyi olduğunu değil.

Pencereye kaçamak bir bakış atıyorum. Ona galip çıkamam, çıkmam da gerekmiyor. Sadece biraz daha ayakta kalsam yeter. Onu gafil avlayacağımı umarak saldırıyorum. Beni tekrar yere seriyor. Yana kaçıp dönerek vuruyorum ama darbeye hazırlıklı. Sarsakça geri sendelerken ağır kılıç darbelerinden birini daha kesiyorum. Şiddetli vuruşları yüzünden kollarım ağrıyor.

Tüm bunlar çok hızlı gerçekleşiyor.

Bana öğrettiği bir dizi teknikle atağa geçiyor, sonra da Hayalet'ten öğrendiğim birkaç hamleye başvuruyorum.

Sola kaçar gibi yapıp zekice bir hamleyle böğrünü sıyırıyorum. Yüzeysel bir darbe, yine de ceketinde kızıl bir iz bırakması ikimizi de şaşırtıyor. Beni deşmeye çalışıyor. Yana kaçtığım anda yüzüme dirseğini indirmesiyle yere seriliyorum. Ağzımdan burnumdan kan boşanıyor.

Sersemlemiş bir halde güçlükle ayağa kalkıyorum.

Aşık atmaya çalışsam da korkmuş durumdayım. Kibirlilik ettim. Zaman kazanmaya çalışıyorum ama adamın tek bir darbesi beni ikiye bölebilir.

"Teslim ol," diyor kılıcın ucunu gırtlağıma tutarak. "İyi denemeydi. Seni affedeceğim Jude, beraber ziyafet sofrasına geri döneceğiz. Cardan'ı amacıma uygun şekilde ikna edeceksin. Her şey eskisi gibi olacak."

Taş zemine kan tükürüyorum.

Kılıç tutan kolu biraz titriyor.

"*Sen* teslim oluyorsun," diyorum.

Çok komik bir espri yapmışım gibi gülüyor. Birden yüzünü ekşitiyor.

"Kendini pek iyi hissetmiyorsun galiba," diyorum.

Kılıcı biraz yere sarkıyor, kafasına dank etmesiyle bana bakıyor. "Ne yaptın sen?"

"Seni zehirledim. Endişelenme. Küçük bir doz verdim. Yaşayacaksın."

"Şarap kadehleri," diyor. "Ama hangisini seçeceğimi nereden bildin?"

"Bilmiyordum," diyorum, durumun tatsızlığına rağmen en azından yanıtımın hoşuna gideceğini umuyorum. Onun en sevdiği strateji türü budur. "İkisine de zehir kattım."

"Çok pişman olacaksın," diyor. Şimdi de bacakları titriyordur. Tahmin ederim. Aynı titremeyi kendi bacakla-

rımda da hissediyorum. Ne var ki ben zehir içmeye alışkınım.

Dosdoğru gözlerinin içine bakarak kılıcımı kınına sokuyorum. "Baba, ben senin eserinim. Senin kızın olarak büyüdüm sonuçta."

Madoc bana son kez saldıracakmış gibi kılıcını tekrar kaldırıyor. Sonra elinden düşürüyor, kendi de düşüyor, taş zemine yığılıp kalıyor.

Gergin geçen birkaç dakikanın sonunda Hayalet ile Kakalak gelince beni onun yanında otururken, yorgunluktan adamın baygın bedenini kaldırmayı bile akıl edememiş bir halde buluyorlar.

Kakalak tek kelime etmeden bana bir mendil uzatıyor. Yüzümdeki kanı silmeye koyuluyorum.

"Üçüncü aşamaya geçiyoruz," diyor Hayalet.

30. Bölüm

Herkes uzun masadaki yerlerini almaya başladığı sırada ziyafete katılıyorum. Doğruca Balekin'e yaklaşıp dizlerimi kırarak selamlıyorum.

"Lordum," diyorum alçak sesle. "Madoc gecikeceğini ve onsuz başlamanızı rica ettiğini iletmemi istedi. Endişelenmenizi istemiyormuş ancak burada Dain'in casusları görülmüş. Onları yakaladığında veya öldürdüğünde size haber salacak."

Balekin dudaklarını hafifçe büzüp gözlerini kısarak süzüyor beni. Burun deliklerimden ve dişlerimden tam temizleyemediğim kan izlerini, tam kurulayamadığım ter damlalarını arıyormuş gibi bakıyor. Madoc, Cardan'ın eski odasında baygın yatıyor; hesaplarıma göre uyanmasına en az bir saat var. Balekin dikkatli bakarsa her şeyi yüzümden okuyabilecekmiş gibime geliyor.

"Tahmin edemeyeceğim kadar çok yardımcı oldun," diyor Balekin elini hafifçe omzuma koyarak. İçeri Cardan'la girdiğim anda ne kadar kızdığını unutmuşa benziyor,

sanki benden de unutmamı istiyor. "Böyle devam edersen ödüllendirilirsin. Bizden biri gibi yaşamak ister miydin? Yoksa bizden biri mi *olmak* isterdin?"

Periler Diyarı'nın Yüce Kralı bunu bana sahiden bahşedebilir mi? Beni insandan başka bir şeye, ölümlüden başka bir şeye dönüştürebilir mi?

Kuleden atlayayım diye beni efsunlamaya çalışan Valerian'ın sözleri hatırıma geliyor: Ölümlü doğarak zaten ölü doğmuş sayılırsın.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsüyor, yüreğimdeki gizli arzuyu keşfettiği kesin.

Sahiden de yerime geçerken sıkkınım. Zaferimle gurur duymam gerekirken keyifsizim. Madoc'a üstünlük sağlamak beklediğim kadar tatmin edici gelmedi, özellikle de benim ihanet edeceğime ihtimal vermediğinden ötürü işe yaradığı için. Belki ileriki yıllarda planıma inancımın yersiz olmadığı kanıtlanır, ancak o zamana kadar içimi kemiren bu duyguyla yaşamak zorunda kalacağım.

Periler Diyarı'nın geleceği, uzun soluklu oyunuma ve onu mükemmel oynamama bağlı.

Nicasia ile Lord Severin'in arasında oturan Vivi'yi görünce ona çabucak gülümsüyorum. Acı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Lord Roiben'in bana bakışı işkilli. Yanındaki yeşil piksi kulağına bir şey fısıldıyor, o da kafasını iki yana sallıyor. Locke masanın öbür ucunda Taryn'in elini öpüyor. Kraliçe Orlagh beni merakla süzüyor. Masada sadece üç ölümlü var – Taryn, ben ve Severin'in yanındaki kızıl saçlı. Orlagh bize kediler toplantısına katılmış farelermişiz gibi bakıyor.

Tavanda incecik mika yapraklarından yapılmış bir avize var. Salona sıcak bir ışık yaysın diye içine ışıldayan minicik periler hapsedilmiş. Arada sırada uçuştukça gölgeler oynaşıyor.

"Jude," diyor Locke, koluma dokunmasıyla irkiliyorum. Tilki gözleri güleç bakıyor. "İtiraf edeyim ki seni Cardan'la kol kola görünce biraz kıskandım."

Bir adım geri çekiliyorum. "Seninle uğraşamayacağım şimdi."

"Senden hoşlanmıştım, biliyorsun," diyor. "Seni hâlâ severim."

Bir an onu kenara çekip yumruğu çakıversem ne olur acaba diye merak ediyorum.

"Git başımdan Locke," diyorum.

Tekrar gülümsüyor. "Senin en sevdiğim yanın asla tahmin edemediğim şeyler yapman."

Ondan uzaklaşıp masaya yaklaşıyorum, biraz da ayakta sallanıyorum.

"Nihayet geldin," diyor Cardan yanına gittiğimde. "Gecen nasıl geçiyor? Benimki kellemin kazığa nasıl geçirileceğiyle ilgili can sıkıcı muhabbetlerden ibaret."

Yerimi alırken ellerim titriyor. Sebebini zehre yoruyorum. Ağzım kurumuş. Ağız dalaşına girecek halim hiç yok. Uşaklar yemekleri sofraya koyuyorlar; kuşüzümü şerbetli kızarmış kaz eti, istiridyeler, soğan yahnisi, meşe palamutlu ekmek ve kuşburnu dolgulu koca bir balık. İçinde altın parçaları yüzen koyu yeşil şaraptan ikram ediliyor. Altınların parlak birer tortu halinde kadehin dibine çökmesini seyrediyorum.

"Bu gece ne kadar gudubet göründüğünü söylemiş

miydim?" Cardan zarif oymalı sandalyesinde geriye kaykılıp soruyor. İfadesinin sıcaklığı sorusunu âdeta bir iltifata dönüştürüyor.

"Yok," diyorum, kızdırılarak kendime getirildiğime memnunum. "Söyle."

"Yapamam," diyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Jude?" Adımla hitap etmesine asla alışamayabilirim. Alnı kırışık. "Çenen morarmaya başlamış."

Sudan büyük bir yudum alıyorum. "İyiyim," diyorum.

Az kaldı.

Balekin ayağa kalkıp kadeh kaldırıyor.

Sandalyemi geriye itip tam ayağa kalktığım sırada patlama gerçekleşiyor. Gürültünün şiddetinden salon bir an yan yatıyor sanki. Millet çığlık çığlığa. Kristal kadehler düşüp tuzla buz oluyor.

O kargaşada gaipten gelen simsiyah bir ok ahşap masaya, Cardan'ın tam önüne saplanıyor.

Balekin ayağa fırlıyor. "Orada," diye bağırıyor. "Suikastçı!" Üşüşen şövalyeler Kakalak'a doğru koşarlarken Kakalak saklandığı kuytudan sıçrayıp tekrar ok atıyor.

Cardan'a doğru bir ok daha uçuyor. O da tıpkı önceden çalıştığımız gibi kıpırdayamayacak kadar afallamış numarası yapıyor. Kıpırdamadan durduğu takdirde çok daha güvende olacağını, ıskalamanın çok daha kolaylaşacağını Kakalak ona tüm ayrıntısıyla anlatmıştı.

Balekin'i hesaba katmamışız. Cardan'ı tuttuğu gibi yere çalarak kendi bedenini onunkine siper ediyor. Bakakaldığım o anda, aralarındaki ilişkiyi ne kadar az kavradığımı anlıyorum. Balekin'in dikkati dağıldı, evet. Evet, kanlı tacın bulunduğu kirişe Hayalet'in tırmandı-

ğını fark etmedi. Evet, şövalyelerini Kakalak'ın peşine salarak Bomba'nın salon kapılarını sürgülemesine fırsat tanımış oldu.

Ama beri yandan Cardan'a bu plandan vazgeçmesi gerektiğini de hatırlatmış oldu.

Balekin'i Cardan'ın nefret ettiği abisi, tüm ailesini katleden abisi olarak görüyordum. Balekin'in aileden olduğunu unutmuşum. Dain onun arkasından kuyu kazarken, babası onu saraydan kovarken Cardan'ı yetiştiren Balekin'di. Balekin onun yegâne yakını.

Balekin'in korkunç bir kral olacağından, birçok kişiyle birlikte Cardan'ın da canını yakacağından ne kadar eminsem, gücü Cardan'dan esirgemeyeceğinden de o kadar eminim. En zalim Balekin olduğu sürece Cardan'ın zalimliğine izin verilecektir.

Tacı Balekin'in başına takmak daha güvenli bir seçenek. Bana güvenmesinden, Oak'ın dâhil olduğu muğlak bir geleceğe bel bağlamasından daha güvenli. Bana yeminle bağlı gerçi. Buyruklarımı atlatmanın bir yolunu bulmasın diye dikkat etmeliyim.

Bir adım gerideyim, kalabalığı yarmak düşündüğümden daha zor, o yüzden Hayalet'in belirlediği yerimde değilim. Yukarıya bakınca sinsice ilerlediğini görüyorum. Tacı atıyor ama bana değil. Hayalet tacı ikizime atıyor. Taç Taryn'in ayaklarının dibine düşüyor.

Vivi Oak'ı elinden tutuyor. Lord Roiben kalabalığı yararak ilerliyor.

Taryn tacı yerden alıyor.

"Vivi'ye ver," diye sesleniyorum. Hatasını fark eden Hayalet tatar yayını çekip kardeşime doğrultuyor, oysa

bu hatayı silahla telafi etmesine imkân yok. Taryn'in bana dargın bakışı feci.

Cardan zar zor ayağa kalkıyor. Balekin de kalkıp hızla yaklaşıyor.

"Onu bana vermezsen seni ikiye bölerim çocuk," diyor Balekin Taryn'e. "Yüce Kral ben olacağım; tahta geçtiğimde bana zorluk çıkaran herkesi cezalandıracağım."

Taryn tacı uzatırken bir Balekin'e bakıyor bir Vivi'ye bir bana. Sonra da onu seyreden lordlara ve leydilere.

"Tacımı bana ver," diyor Balekin üzerine yürüyerek.

Balekin'in önüne Lord Roiben çıkıyor. Elini Balekin'in göğsüne dayıyor. "Bekle." Kılıcını çekmiyor ama ceketinin altındaki hançerlerin parıltısı gözümden kaçmıyor.

Balekin adamın elini iterek uzaklaştırmayı deniyor ama Roiben kıpırdamıyor. Hayalet tatar yayıyla Balekin'e nişan almış durumda, herkesin gözü Balekin'in üzerinde. Kraliçe Orlagh birkaç adım uzakta duruyor.

Bir şiddet dalgasının eşiğindeyiz.

Ona siper olmak üzere Taryn'e yaklaşıyorum.

Balekin silahını çekecek olursa, diplomasiyi bir kenara bırakıp da saldırırsa, ortalık kan gölüne dönecek gibi görünüyor. Kimileri ondan yana savaşacak, kimileri ona karşı. Bağlılık yeminlerinin şu an önemi yok. Kendi ailesini katledişine tanık olduğumuzdan hiç kimse kendini güvende hissetmiyor. Peri lordlarını ve leydilerini kazandığını ilan etmek için buraya çağırmıştı; o bile daha fazla cinayetin kazanç sağlamayacağını anlamış gibi görünüyor.

Ayrıca Taryn'e ulaşmaya kalmadan Hayalet onu vurabilir. Elbisesinin altında hiç zırh yok. Kumaşı ne denli

kalın olsa da kalbine nişan alınmış bir oktan onu koruyamaz.

"O sadece ölümlü bir kız," diyor.

"Güzel bir ziyafet verdin Eldred'in oğlu Balekin," diyor Kraliçe Orlagh. "Ama ne yazık ki şimdiye dek eğlenceden yoksundu. Bırak da eğlencemiz bu olsun. Sonuçta taç bu odadan çıkamaz değil mi? Ayrıca sen ve küçük kardeşin onu takabilecek tek kişilersiniz. Onu kime vereceğini kız seçsin. Birbirinize taç takamayacaksanız ne önemi var?"

Şaşkınım. Kraliçe Orlagh'ı onun müttefiki sanıyordum. Nicasia'nın Cardan'la ilişkisi yüzünden oğlanı kayırıyor da olabilir ama. Belki de hiç kimseyi kayırmıyor, tek istediği karadaki gücü zayıflatarak denizin mutlak iktidara kavuşması da olabilir.

"Saçmalık bu," diyor Balekin. "O patlama neyin nesiydi? Sizi yeterince eğlendirmedi mi?"

"*Benim* ilgimi cezbettiği kesin," diyor Lord Roiben. "Generalini bir yerlerde kaybetmişsin galiba. Hükümdarlığın resmen başlamadığı halde şimdiden düzensizlik hâkim."

Taryn'e dönüp iki elimle tacın soğuk metal yüzeyini kavrıyorum. Bu kadar yakından bakınca muhteşem görünüyor. Siyah altın yüzeyinden yapraklar fışkırmış sanki, canlı gibiler, zarif el işçiliğiyle sapları iç içe geçirilmiş.

"Lütfen," diyorum. Aramızda hâlâ çok kırgınlık var. Çok fazla öfke, ihanet ve kıskançlık.

"Ne yapıyorsun?" Taryn tıslıyor. Arkasında duran Locke gözlerine tuhaf bir ışıltıyla bakıyor bana. Hikâyem daha da ilginçleşti. Hikâyeleri her şeyden çok sevdiğini biliyorum.

"Elimden gelenin en iyisini," diyorum.

Tacı çekiştiriyorum, Taryn uzun bir süre sıkı tutuyor. Sonra birden bırakıyor. Elimde taçla geri sendeliyorum.

Vivi Oak'ı göze alabildiği kadar yaklaştırıyor. Oriana kalabalığın arasında, ellerini bir kenetliyor bir açıyor. Madoc'un yokluğunu fark etmiş olmalı, bedelden bahsederken neyi kast ettiğime kafa yoruyordur mutlaka.

"Prens Cardan," diyorum. "Bu sizin."

Bu dramın diğer başrol oyuncuları olan kalabalık yana çekilerek ona yol açıyor. Yanımıza gelip Oak'la aramda duruyor.

"Durun!" Balekin bağırıyor. "Bunu derhal durdurun." Kılıcını çekiyor, politik davranmakla artık ilgilenmediği belli. Tüm salonda başka kılıçlar da kınından çıkıyor, korkunç yankısı onunkine karışıyor. Büyülü çeliğin uğultuları çınlıyor kulağımda.

Zifirkara'ya davrandığım anda Hayalet okunu atıyor.

Balekin geri sendeliyor. Hep bir ağızdan telaşla içini çekenler oluyor. Kralı vurmak, başında taç olmasa bile, eften püften bir şey değildir. Balekin'in neresinden vurulduğunu kılıcı antika halının üzerine düşünce görüyorum.

Eli bir tatar yayı okuyla yemek masasına mıhlanmış. Galiba bir demir okla.

"Cardan," diye sesleniyor Balekin. "Seni tanırım. Hükümdarlığın yükünü ben üstlenirken nüfuzunun keyfini sürmeyi yeğleyeceğini bilirim. Ölümlülerden, yontulmamışlardan ve ahmaklardan tiksindiğini biliyorum. Gel, aynı telden çalmıyoruz ama bana karşı çıkacak yürek yoktur sende. Tacı bana getir."

Oak'ı yanıma çekip tacı görebilsin diye eline tutuş-

turuyorum. Tacı tutmaya alışsın diye. Vivi cesaret verir gibi elini oğlanın sırtına koyuyor.

"Tacı bana getir Cardan," diyor Balekin.

Prens Cardan en büyük abisine aynı soğukkanlı ve hesaplı gözlerle bakıyor, tıpkı kanatlarını koparmadan önce diğer pek çok yaratığa baktığı gibi, onları nehre atmadan önce veya saraydan temelli kovmadan önce yaptığı gibi. "Hayır kardeşim. Getirmeyi düşünmüyorum. Sana karşı çıkmak hiçbir gerekçem olmasaydı bile sırf inadına yapardım."

Oak kafasını kaldırıp bana bakıyor, bunca bağrışmanın ortasında bir hata yapmadığından emin olmak istiyor. Cesaret verici bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Oak'a göster," diye fısıldıyorum Cardan'a. "Ne yapması gerektiğini ona göster. Diz çök."

"Ama herkes şey sanacak..." diyecek oluyor, ama sözünü kesiyorum. *"Yapıver işte."*

Cardan diz çöküyor, kalabalık sus pus kesiliyor. Kılıçlar tekrar kınına sokuluyor. Hareketler yavaşlıyor.

"Ah ne eğlenceli," diyor Lord Roiben alçak sesle. "Bu çocuk da kim? Ya da kimin?" Kraliçe Annet ile ikisi gayet Nasiğli bir gülümsemeyle birbirlerine bakıyor.

"Gördün mü?" diyor Cardan Oak'a, sonra da sabırsızca el ediyor. "Tacı ver şimdi."

Peri lordları ve leydilerine göz gezdiriyorum. Hiçbirinin yüzü dostane değil, hepsi tetikte bekliyor. Balekin küplere binmiş halde. Oak ürkekçe Cardan'a doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha.

"Dördüncü aşama," diye fısıldıyor Cardan, hâlâ aynı tarafta olduğumuzu sanarak.

Üst katta sızdığı yerde katliam rüyaları gören Madoc gözümün önüne geliyor. Oriana ile Oak'ın yıllarca ayrı kalacağını düşünüyorum. Cardan'ın benden nasıl da nefret edeceğini tahmin ediyorum. Bu oyunun kötü adamlığını üstlenmemin ne anlama geldiğini düşünüyorum. "Tam bir dakika boyunca kıpırdamamanı emrediyorum," diye fısıldıyorum ona.

Cardan donup kalıyor.

"Haydi," diyor Vivi Oak'a. "Provasını yaptığımız gibi."

Bunun üzerine Oak tacı Cardan'ın kafasına, alnının üzerine yerleştiriveriyor. "Seni taçlandırıyorum." Oak bu kelimeleri küçük bir çocuğun tereddütlü sesiyle bocalayarak söylüyor. "Kral. Periler Diyarı'nın Yüce Kralı." Bir Vivi'ye bakıyor bir Oriana'ya. İkisinden birinin aferin, becerdin demesini bekliyor.

Herkesin ağzı açık kalıyor. Balekin öfkeyle uluyor. Kahkahalar, itirazlar, sevinç çığlıkları işitiliyor. Herkes sürpriz sever, ama peri halkı neredeyse her şeyden çok sever.

Cardan çaresizlikten öfkeyle bakıyor bana. Ardından, bir dakikalık emir süresi dolunca, yavaşça ayağa kalkıyor. Yaptığım şeyin tüm ağırlığı yüzünden okunuyor. Gözlerindeki hiddet tanıdık, ocak ateşi gibi harlıyor, alevlerden bile sıcak kora dönmüş kömürler misali. Bu kez o bakışı hak ettim. Saraydan ve tüm dalaverelerinden uzak kalacağına dair ona söz vermiştim. Tüm bunlardan kurtulacağına söz vermiştim. Yalan söyledim.

Oak'ın Yüce Kral olmasını istemediğimden değil. İstiyorum. Olacak da. Bilmesi gereken her şeyi öğrenene dek tahtı onun idaresine hazırlamanın tek yolu bu, o da biri-

nin tahta sahip çıkması. Yedi yıl sonra Cardan tahttan inip Oak'a emanet edebilir, sonra da canı ne isterse yapar. Ama o vakte kadar tahtı sıcak tutması gerekecek.

Lord Roiben söz verdiği gibi tek dizi üzerine çöküyor. "Kralım," diyor. Verdiği sözün bana neye patlayacağını merak ediyorum. Cardan'ın tahta geçmesine yardım ettiği için ne isteyeceğini merak ediyorum.

Birden salonda bir bağırış kopuyor. Lady Annet'ten Kraliçe Orlagh ve Lord Severin'e kadar herkes bir ağızdan bağırıyor. Diğer tarafta Taryn bana bakakalmış, şokta olduğu belli. Tiksindiğim birini tahta oturttuğum için onun gözünde aklımı kaçırmış olmalıyım ama şu anda kendimi izah etmeme imkân yok. Diğer herkesle beraber diz çöküyorum, o da çöküyor.

Verdiğim tüm sözlerin vadesi doldu.

Cardan uzun bir süre etrafına bakınıyor, oysa çok az seçeneği var, o da bunun farkında. "Kalkın," diyor, kalkıyoruz.

Geri çekilerek kalabalığa karışıyorum.

Cardan kırılan kadehlerin temizlenmesini buyuruyor. Yeni kadehler getirttirip şarabı tazelettiriyor. Kadeh kaldırması tüm lordları ve leydileri neşelendiriyor. Kadehi tutan elindeki eklemlerin bembeyaz kesildiğini fark eden bir tek ben miyim diye düşünürken öyle olduğunu varsayıyorum.

Kor kesilmiş gözlerini bana çevirince yine de boş bulunuyorum. Sanki salon bomboş ve sırf ikimiz varız. Kadehini alaycı bir gülümsemeyle tekrar kaldırıyor. "Bu gece bana bir armağan veren Jude'un da şerefine. Bu iyiliğin altında kalmayacağım."

Kadehler bana kaldırılırken bariz irkildiğimi belli etmemeye uğraşıyorum. Kristaller çınlıyor. Şarap su gibi akıyor. Kahkahalar gırla gidiyor.

Bomba beni yandan dürtüyor. "Sana bir takma isim bulduk," diyor. Kilitli kapıları aşıp da geldiğini görmedim bile.

"Ne?" diyorum cırlak sesle. Hiç olmadığım kadar yorgunum, buna karşın yedi yıl boyunca dinlenemeyeceğim.

Yalancı demesini bekliyorum. Hınzırca sırıtıyor, ketumluğu üzerinde. "Başka ne olabilir? Kraliçe."

Anlaşılan o ki gülmeyi hâlâ bilmiyorum.

Son Söz

Marketin tam ortasında alışveriş sepetiyle duruyorum. Oak ile Vivi nevresimler, beslenme çantaları, dar kotlar ve sandaletler seçiyor. Oak hafif bir şaşkınlık ve keyifle bakınıyor etrafına. Sürekli bir şeyleri elliyor, hayretle inceleyip tekrar yerine koyuyor. Şekerleme reyonunda arabaya bir sürü çikolata, jöle, lolipop ve zencefilli şeker atıyor. Vivi onu engellemiyor, ben de ses etmiyorum.

Oak'ı büyü sayesinde boynuzsuz görmek tuhaf, kulakları da benimki gibi kavisli görünüyor. Oyuncak reyonunda kaykay denerken, omzunda baykuş şeklinde çantayla görmek tuhaf.

Vivi'nin oğlanı götürmesi için Oriana'yı ikna etmek zor olur sanmıştım ama Cardan'ın taç giyme töreninden sonra Oak'ın birkaç yıllığına saraydan uzak tutulmasının en iyi olacağına kanaat getirdi. Balekin bir kuleye hapsedildi. Madoc öfkeyle uyandığında tacı ele geçirme fırsatını çoktan kaçırdığını fark etti.

"Demek o senin erkek kardeşin?" diye soruyor Heather

Vivi'ye, Oak tebrik kartı reyonunda kaykayıyla cirit atarken. "Oğlunsa bana söyleyebilirsin."

Vivi neşeyle gülüyor. "Sırlarım var ama bu öyle bir şey değil."

Vivienne'in bir çocukla çıkagelmesi ve yarım yamalak açıklamayla Heather'ın evine sığınması gerektiğini söylemesi kızın pek hoşuna gitmedi ama onları kapı dışarı da etmedi. Heather'ın oturma odasındaki kanepe yatak oluyormuş. Vivi bir iş bulup da daha büyük bir daireye taşınabilecekleri zamana kadar oğlanın o kanepede yatabileceği konusunda anlaşmışlar.

Vivi'nin alelade bir işte çalışmayacağını bilsem de durumu idare edecektir. Fazlasıyla üstesinden gelecektir. Başka tür bir dünyada yaşasaydık, ebeveynlerimizi ve geçmişimizi göz önünde tutarak, Heather'a gerçeği anlatması için Vivi'yi yüreklendirirdim. Şimdilik kandırmacaya devam etmesi gerektiğine inanıyorsa, ona itiraz edebilecek konumda değilim.

Kasa kuyruğunda beklerken, Vivi de aldıklarının parasını büyüyle banknot görünümü verilmiş yapraklarla öderken, taç giyme törenine evrilen kutlama yemeğinin akabinde yaşananları düşünüyorum. Yiyip içerek şakalaşan perileri. Hem mutlu hem korkmuş görünen Oak'a herkesin hayranlıkla yaklaşmasını. Beni tebrik mi etse yoksa tokat mı atsa bilemeyen Oriana'nın sergilediği bariz tereddüdü. Locke'la el ele duran Taryn'in sus pus, düşünceli halini. Cardan'ın asil yanağına Nicasia'nın upuzun bir öpücük konduruşunu.

Bir halt ettim şimdi onun sonuçlarıyla yaşamak zorundayım.

Yalan söyledim, ihanet ettim ve zafere ulaştım. Keşke beni tebrik edecek biri olsaydı.

Satın aldıklarımızı Heather'ın Prius'unun bagajına yüklerken Heather içini çekerek Vivi'ye hülyalı bir edayla gülümsüyor. Dairesine döndüğümüzde buzluktan hazır pizza hamuru çıkarıyor ve nasıl pizza yapılacağını anlatıyor.

"Annem ziyaretime gelir değil mi?" Oak önündeki hamurun üzerine çikolata parçaları ve yumuşak şekerlemeler koyarken bunu soruyor.

Kolunu sıkıyorum. "Elbette gelir. Vivi'yle burada çıraklık eğitiminde olduğunu farz et. Bilmen gerekenleri öğrenince evine döneceksin."

"Şimdi bilmediğim şeyi öğrendiğimi nasıl anlayacağım?" diye soruyor.

Sorusu bulmaca gibi. "Geri dönmek kolay değil de zor geldiği zaman anlayacaksın," diyorum sonunda. Vivi kulak misafiri olmuş gibi dönüp bakıyor. Yüz ifadesi düşünceli.

Oak'ın pizzasından bir dilim yiyor, parmaklarımdaki çikolatayı yalıyorum. Yüzümü ekşitmeme neden olacak kadar tatlı ama umursamıyorum. Diyar'a tek başıma uçarak geri dönmeden önce onlarla biraz daha kalmak istiyorum.

Hindiba küheylanımdan iner inmez sarayın yolunu tutuyorum. Artık orada bir dairem var, uçsuz bucaksız bir oturma odası, çift kanatlı kapısı sürgülü bir yatak odası, bir de boş dolaplarıyla elbise odası bulunuyor. Dolaplara Madoc'un konağından getirdiğim elbiseleri ve alışveriş merkezinden aldığım birkaç parça eşyayı astım.

Burada yaşayacak, Cardan'ı göz hapsinde tutacak, her şeyin tıkırında gitmesi için üzerindeki nüfuzumu kullanacağım. Gölgeler Meclisi hem Yüce Kral'ın casuslarından hem de muhafızlarından bilgi toplayarak kalenin altında serpilecek.

Maaşları bizzat kral tarafından ödenecek.

Tam anlamıyla yapmadığım bir şey varsa o da Cardan'la konuşmak. Birkaç buyruk verip onu kendi haline bıraktım. Yüzündeki tanıdık kin içimdeki ödleği ortaya çıkarmasına yetiyor. Gelgelelim onunla er geç konuşmam gerekecek. Daha fazla ertelememin hiçbir faydası yok.

Buna rağmen kraliyet dairesinin yolunu tuttuğumda ayaklarım kurşun kesiliyor, yüreğim daralıyor. Kapıyı tıklattığımda sarışın sakalı çiçeklerle örülü, vakur duruşlu bir uşak Yüce Kral'ın büyük salona geçtiğini söylüyor.

Onu orada buluyorum, peri tahtına yayılmış halde, kürsüden salonu seyrediyor. İçerisi bizim haricimizde boş. Tahta yaklaşırken ayak seslerim yankılanıyor.

Cardan jokey pantolonu giymiş, bir de yelek, omuzlarına ise bele doğru incelerek kalçasına kadar inen bir ceket atmış. Kumaşı koyu şarap rengi kadifeden; yakası, omuz kısmı ve yeleği ise fildişi kadifeden. Her yanı altın işlemeli, kol düğmeleri ve uzun çizmelerinin tokaları da uyumlu bir şekilde altından. Fırfırlı yakası açık renk baykuş tüyünden.

Kara saçı lüleler halinde yanaklarına dökülmüş. Elmacık kemiklerini, uzun kirpiklerini, yüzünün acımasız güzelliğini ortaya çıkarmış.

Tam bir Peri Kralı görüntüsü sergilemesi karşısında dehşete düşüyorum.

Önünde diz çöküp alnımı yüzüklü eline yaslama isteğim karşısında dehşete düşüyorum.

Ben ne yaptım böyle? Kısa bir süre öncesine kadar hayatta ondan daha az güvendiğim kimse yoktu. Şimdi onunla mücadele etmek, irademle ona baskın çıkmak zorundayım. Ettiği yemin kurnazlığına panzehir olmaya yetmez.

Ben ne halt ettim böyle?

Yine de yürümeyi sürdürüyorum. Soğuk yüz ifademi elimden geldiğince koruyorum. Gülümsüyor ama gülümsemesi donuk bir yüzden daha soğuk. "Bir yıl bir gün," diye sesleniyor. "Göz açıp kapayıncaya kadar geçer. O zaman ne yapacaksın?"

İyice yaklaşıyorum. "Umarım Oak dönene dek kral kalman için seni ikna edebilirim."

"Tadını bir kez aldım mı vazgeçemem belki," diyor buz gibi. "Belki feragat etmeye hiç yanaşmam."

"Sanmam," diyorum, gerçi öyle bir ihtimalin olduğunun hep farkındayım. Onu tahttan kaldırmanın oraya oturtmaktan çok daha zor olacağını başından beri biliyorum.

Onunla bir yıl bir günlüğüne anlaştım. Pazarlığın vadesini uzatmak için bir yıl bir günüm var. *Ama bundan bir dakika fazla değil.*

Sırıtması yayılıyor, dişleri ortaya çıkıyor. "Muhtemelen haklısın. İyi bir kral olacağımı sanmıyorum. Krallıkta hiç gözüm yoktu, olursam da kesin iyi bir kral olmam diyordum. Beni kuklan yaptın. Pekâlâ Jude, Madoc'un kızı, kuklan *olacağım*. Sen yönet. Balekin'le, Roiben'le, Sualtı Kraliçesi Orlagh'la sen uğraş. Vezirim sen ol, an-

garyayı sen üstlen, ben de şarabımı içip maiyetimi neşelendireyim. Beni kardeşinin önüne nafile bir kalkan gibi yerleştirmiş olabilirsin ama öylece oturacağımı sanma sakın."

Başka bir şey beklerdim, daha dolaysız bir tehdit mesela. Nedense böylesi daha kötü.

Tahttan kalkıyor. "Gel, buyur otur." Sesinden çılgınlık akıyor, tehditkâr. Tacındaki çiçek dallarını dikenler bürüyünce yapraklar görünmez olmuş. "İstediğin bu değil miydi? Uğruna her şeyi feda ettin. Buyur al. Hepsi senin olsun."